Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 181-187
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

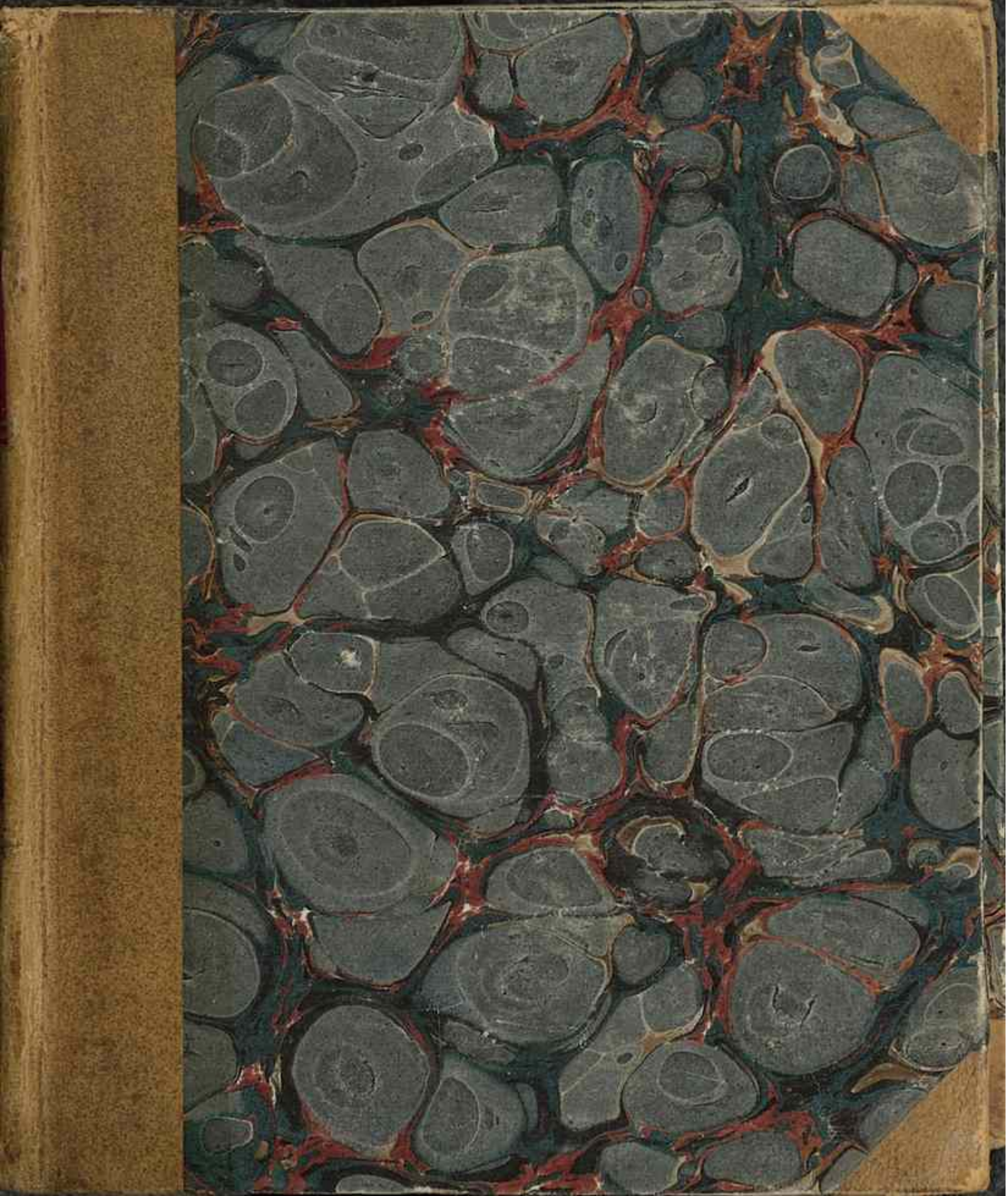

58, – 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02075 6

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Denne Histories Slutning trænger kun til en liden Fortale. Mange Mennesker kunde synes at der er altfor meget af en gammel Mands Mismod i nogle faa af Fremstillingerne i denne Deel af Værket; men naar man er over de Tredsindstyve, seer man sjelden denne Verdens Begivenheder fra den lyseste Side. Der ere visse politiske Hentydninger, meget faa i Tal, men desto kraftigere fremstillede, hvilke, efter Forfatterens Overbeviisning, Tidernes Tegn fuldkommen retfærdiggjøre; skjøndt han ikke vedgaaer at fremstille sine egne Meninger i dette Værk; men snarere den Persons Meninger, der spiller Hovedrollen i denne Fortælling. „Anti-Indkomst Foreningen," for Exempel, vil ifølge Forfatterens Formodning, vise sig at være een af følgende to Ting i dette Samfund (de forenede Stater) — Begyndelsen til en sørgelig Revolution, eller Begyndelsen paa en Tilbagevenden til de sundere Begreber og rigtigere Grundsætninger der herskede iblandt os for tredive Aar siden, end de der virkelig for Øieblikket herske. Der sines et gunstigt Symptom i den dybt indgroede Sygdom, der gaaer igjennem det sociale System; Menneskene tør behandle og behandle Selskabets Stilling mere ærligt og aabent, end det var Tilfældet for nogle Aar siden. Denne Rettighed, der bør være enhver fri Mand dyrebar, er kun bleven tilbagevunden ved smertelige Opoffrelser og en alvorlig Beslutning; men tilbagevunden er den dog paa en Maade bleven, og dersom Forfatterne havde været retfærdige mod deres Lands Privilegier, skulde vi snart komme til at betragte den huslige Charakteers hellige Natur i det rette Lys, saavelsom offentlige Daarskabers

og offentlige Lasters skjoldlignende Saarliged. Det er vist at i Rækker af farefulde Aar have netop de modsatte Meninger herskket blandt os, idet de gradeviis have gjort den amerikanske Presse til Redskab for den grusomste personlige Bagvaskelse og den meest opblæste National-Egenkjærlighed. Det er under en saadan Tingenes Tilstand, at de faa Ønder, hvortil der i dette Værk er henpeget, ere opstaaede. Masser af Mennesker, hvad enten de have været uvidende eller ubetydelige, ere komne til at betragte sig selv som fuldkomne Dele af et aldrig feilende Samfund, og som Følge deraf berettigede til at ansee sig selv som ufeilbare. Naar de vare i Gjæld have de indbildt sig at det var politisk Frihed at betale Gjælden med den Stærkeres Ret, en meget let Overgang for dem, som troe sig istand til at udføre alle deres Hensigter. Sygdommen er allerede vandret ud af New-York ind i Pensylvanien, den vil, som enhver anden Epidemie, udbrede sig over hele Landet, og der vil snart opstaae en svær Kamp blandt os, mellem Bedrageren og den ærlige Mand. Det vil være den sidste Klasses Pligt at være aarvaagen. Det er at haabe, at den endnu er stærk nok til at seire.

Disse faa Bemærkninger ere fremsatte for at forklare visse af Mr. Wallingfords Meninger, som ved Dagens Begivenheder ere blevne ham afpressede, medens han forberedede dette Værk til Trykken; Bemærkninger der kunne synes ikke at være paa deres Plads, dersom det ikke var en Deel af hans oprindelige Plan, som gik ud paa at udbrede sig, langt mere end han virkeligen har gjort, over nogle af de fremtrædende Eiendommeligheder ved Samfundslivet i de forenede Stater, hvor han har tilbragt den største Deel af sit Liv.

September 1844.

Første Kapitel.

Det er næsten ligesaa umuligt noiagtigt at beskrive hvad der forefaldt da Baaden naaede the Wallingford, som at beskrive alle de rædsomme Begivenheder der ledsagede Kampen i Vandet, mellem Drewett og mig. Jeg var alligevel saa meget ved min Samling, at jeg, da jeg blev hjulpen ombord af Mr. Hardinge og Neb, kunde see at Lucy ikke var paa Dækket. Hun var rimeligviis gaaet ned til Grace for at være i Beredskab, naar det sørgelige Budskab, som kunde ventes, maatte indtræffe. Jeg erfarede senere, at hun i lang Tid havde knælet i den agterste Kahyt, opløftet i hin convulsiviske Bøn, der pleier at ledsage pludselige og overordentlige Ulykker hos dem, der i deres Sorg søge deres Tilflugt i Bøn til Gud.

I de korte Øieblikke, og de vare kun Partikler af Tid, om man kan bruge et saadant Udtryk, i hvilke mine Sandser kunde opfange noget udenfor den rædsomme Scene hvori jeg var saa alvorligt indviklet, havde jeg

hørt høie Skrig undslupne fra Chloes Lunger; men Lucy's Stemme havde ikke blandet sig i Raabene. Endogsaa nu, da vi bleve loftede og hjulpne op paa Dækket, stod den første med Ansigtet glindsende af Taarer, halv afmægtig af Skræk og halv oplivet af Glæde, uvis om hun skulde lee eller græde, da hun først saae paa sin Herre og derpaa paa sin Beundrer, indtil hendes Følelser fik Luft i det gamle Udbrud, „den Karl!"

Det var en Lykke for Andrew Drewett, at en Mand med Posts Erfaring og Sindighed var med os. Ikke saasnart var det tilsyneladende livløse Legeme ombord, førend Mr. Hardinge anordnede at Vandet skulde skaffes ud af ham, og han og Marble vilde snart af al Magt have rullet den stakkels Fyr, eller holdt ham op ved Benene, med den Paastand, at alt det Vand han havde slugt maatte skaffes ud, førend han igjen kunde drage Veiret; men en Mand der var saa høit anseet i sin Stilling som Dr. Post, gjorde snart en Ende herpaa. Drewetts vaade Klæder bleve øieblikkelig aftagne, Tæpper bleve varmede ved Kabyssen og de hensigtsmæssigste Midler bleve anvendte, for at bringe Circulationen tilbage. Lægen opdagede snart Livstegn, og da han befalede alle, paa een eller to Assistenter nær, at forlade Stedet, var Drewett efter ti Minutters Forløb lagt i en varm Seng, og kunde anses for at være udenfor Fare.

Den rædselsfulde Scene der var foregaaet ligefor Albonny-Mandens Øine, virkede saaledes paa ham, at

han halede ind paa Bomskjøde, bjergede sit Læseil og Topseil, dreiede til Vinden, stod tvers over til the Wallingford, dreiede derpaa bi og firede sit Fartøi i Vandet. Dette skete netop da Drewett blev bragt ned, og en Minut efter kom gamle Mrs. Drewett og hendes to Døttre, Helen og Caroline paa Siden af os. Disse ømme Slægtninges Frygt blev lindret ved min Beretning; thi paa den Tid kunde jeg baade tale og gaae, og Post havde ikke noget imod at de gik ned. Jeg greb denne Leilighed til at springe ned i Sluppens Last, hvor Neb bragte mig nogle tørre Klæder, og jeg følte snart en mild og behagelig Varme, der gjorde mig saare godt. Min Kamp havde alligevel været saa fortvivlet, at jeg behøvede en Nats god Ro, for fuldkommen at tilbagevinde mine Kræfter. Ikke saasnart var jeg omklædt, førend jeg blev kaldt ned i Kahytten.

Grace modtog mig med aabne Arme. Hun græd i nogle Minutter ved mit Bryst. Hun var frygtelig angrebet, skjøndt hun lykkeligviis ikke vidste Grunden til Chloe's Skrig, eller til Forvirringen paa Dækket, førend det var afgjort at jeg var frelst. Lucy meddeelte hende da alt hvad der var foregaaet, med al den Forsigtighed, som hendes egen kjærlige og blide Natur tilsagde hende. Man sendte, som meldt, Bud efter mig, og jeg blev kjærtegnet, som enhver anden dyrebar Gjenstand, som dens Eier har troet at være ifærd med at miste. Vi vare endnu i denne exalterede Tilstand, da Mr. Hardinge lod sig

see ved Kahytsdøren, med en Bønnebog i Haanden. Han udbad sig vor Opmærksomhed, og alle knælede i begge Kahytterne, medens den gode ligefremme gamle Mand læste nogle af Collecterne og Fadervor, samt sluttede med Taksigelsen for „en lykkelig Tilbagekomst fra Havet." Han vilde have læst selv Ægteskabs-Ceremonien for os, hellere end at have valgt nogensomhelst Gudsdyrkelse udenfor Bønnebogen.

Det var umuligt at bare sig for at lee under denne sidste Handling af gudsfrygtig Enfoldighed, medens det var ligesaa umuligt ikke at blive rørt over saadant et Beviis paa oprigtig Gudsfrygt. Bønnen havde en velgjørende Indflydelse paa vore Følelser, og i Særdeleshed paa de exalterede Fruentimmers. Da jeg efter denne hellige Handling kom ud i den forreste Kahyt, sluttede den fortræffelige Geistlige mig i sine Arme, kysfede mig, som han havde gjort medens jeg var Dreng, og velsignede mig lydeligt. Jeg tilstaaer jeg følte mig nødt til at styrte op paa Dækket for at skjule min Bevægelse.

Faa Minutter efter havde jeg tilstrækkelig gjenvundet min Fatning til at give Ordre til at sætte Seil og styre Cours, da vi fulgte the Orpheus op ad Floden, indhentede vi den snart, og jeg passede at holde mig i tilborlig Afstand fra den; en Forsigtighed, som det længe fortrød mig ikke at have brugt den forrige Gang. Da Mrs. Drewett og hendes to Døttre paa ingen Maade vilde forlade Andrew, vare vi paa en Maade tvungne

til at have vort Selskab forøget med den hele Familie. Jeg tilstaaer at jeg har været saa egenkjærlig, i mit stille Sind at beklage, at disse Mennesker altid skulde komme mig i Veien, i de korte Sammenkomster jeg havde med Lucy. Da det alligevel ikke kunde forhindres, tog jeg, efter at have sørget for at alle Seilene vare tilsatte, Plads paa en af Stolene der stod paa Dækket, og begyndte for første Gang med Rolighed at overveie alt hvad der nylig var foregaaet. Medens jeg var saaledes beskæftiget, tog Marble Plads ved Siden af mig, og efter et hjertelig Haandtryk begyndte han en Samtale. I dette Øieblik stod Neb, smukt iført tørre Klæder, paa Bakken, med korslagte Arme paa Sømandsviis, saa roligt, som om han aldrig havde følt en Vind blæse, dog følte han af og til Indflydelsen af Chloe's Smiil og uhyklede Beundring. I disse Svaghedens Øieblikke pleiede den Sorte at bøie Hovedet ned og udstøde en kort Latter, hvorpaa han, efter at han pludselig igjen havde fattet sig, vilde bestræbe sig for at have et værdigt Udseende. Medens denne Pantomime foregik paa Bakken, slappedes ikke Samtalen agterude.

„Forsynet har bestemt Dem til noget mærkværdigt, Miles," begyndte min Styrmand efter een eller to Gange i Korthed at have tilkjendegivet sin Glæde over min Frelse; „noget ualmindeligt, det kan De stole paa. Først blev De frelst i Baaden paa Høiden af Bourbon; dernæst i en anden Baad, ud for Delawarre Bugten; saa kom De

saa behændig klar af Franskmanden i den engelske Canal; dernæst var der Historien med den blodige Smudge og hans Canforter; herpaa kommer the Crisis Gjenerobring, for det sjette fiskede De saa at sige mig, en bortløben Eneboer, op af Søen, og nu til syvende og sidst sidder De den Dag idag sund og i god Behold, efter at have baaren paa Deres Hoved og Skuldre, saa regelmæsig en Pjalt, som nogensinde er falden overbord, ikke mindre end tre Gange ned paa Bunden af Hudson! Jeg troer De er det eneste levende Menneske der sank tre Gange til Bunds, og kom op igjen for med egen Mund at fortælle noget derom."

„Jeg mindes ikke at have talt et eneste Ord derom, Moses," svarede jeg lidt tørt.

„Enhver Bevægelse, ethvert Blik af Deres Øie taler derom, min Gut. Nei Forsynet har bestemt Dem til noget overordentligt, det kan De stole paa. De vil maaske i en af Dagene komme i Congressen, hvem kan vide?"

„Det samme maa da ogsaa kunde gjælde om Dem; thi i de fleste af mine Eventyr har De været Deeltager, desuden har De noget ganske for Dem selv. Husk paa at De endog har været Eneboer."

„Tys! ikke et Ord derom, dersom De ikke vil at Børnene skal løbe efter mig, naar De seer mig. De maa have generaliseret paa en ganske mærkværdig Maade, Miles, efter at De var sunken sidste Gang, uden synderligt Haab om at komme op igjen."

„I den Formodning har De i Sandhed fuldkommen Ret, min Ven. Med Døden saa nær for Øie kan man nok have Grund til at tage et kort men udstrakt Overblik over det Forbigangne. Jeg troer endog at den Tanke krydsede mit Hoved, at mit Tab vilde have bedrøvet Dem, og De vilde have savnet mig."

„Ja," gjensvarede Marble med Følelse, „saadanne Øieblikke bringe Sandheden for Dagen! ingen rigtigere Tanke end den kunde gjennemfare Deres Hoved, Master Miles, det kan jeg forsikkre Dem for. Savnet Dem! jeg vilde have kjøbt en Baad og seilet til Marble-Land, Dagen efter Begravelsen, for aldrig mere at forlade det. Men der staaer Deres Kokkekone og tripper og seer herhen, som om hun havde et Ord at sige Dem ved denne Leilighed. Den Daad, Neb har udført, vil bidrage til at hæve Niggerne i Verdens Øine, og det skal ikke undre mig om det vil koste Dem et sæt nye Klæder til dem alle."

„Med Glæde vil jeg give en Belønning for mit Livs Frelse. Det er som De siger, Dido ønsker vistnok at tale med mig, og jeg maa byde hende at komme nærmere."

Dido var Familiens Kokkekone og Chloes Moder. Hvilken overdreven Dom der end maatte kunne fældes over hendes Farve, der var saa fort og glindsende, som man kunde tænke sig den, saa kunde ingen frakjende hende Fyldighed. Hun veiede accurat to hundrede Pund, og hendes Ansigt fremviste en besynderlig Blanding af hendes Races Mu.terhed og en Koks indgroede og nødvendige

Strenghed. Hun paastod ofte at hun var bleven tung af lutter „Ansvarlighed;“ da hele Skammen for at Orekjødet var stegt for meget, eller Fisken for lidt, tilligemed at Brødet var tungt og Boghvedekagerne som Bly, og hundrede andre lignende Tilfælde, der udelukkende henhørte til hendes Bestilling, hvilede paa hende. Hun havde været to Gange gift, og den sidste Forbindelse var kun et Aar gammel. Paa et givet Tegn nærmede denne vigtige Dame sig.

„Velkommen tilbage, Masser Mile,“ begyndte Dido idet hun neiede, hun meente velkommen tilbage fra at være halv druknet; „alle Mennesker er saa glad at Dem ikke er kommen til Skade!“

„Tak Dido — jeg takker af mit ganske Hjerte. Om jeg ikke har vundet andet ved denne Dukning, har jeg dog faaet Kundskab om hvor høit mine Tjenere elske mig.“

„Gud velsigne os allesammen! hvor kunde vi andet, Masser Mile? som om det var muligt for noget Menneske at forhindre Lykken fra at komme og gaae! Lykken er just som Religion, Masser Mile — Somme faae ham, og somme inte; men Lykke for en ung Masser og en ung Missus Sah — det just naturligt, ligesom Lykke for gamle Masser og gamle Missus. Jeg tænker inte paa andet.“

Heldigvis kjendte jeg for godt Clawbonny Dialectet til at behøve nogen Ordbog for at forstaae Didos Mening. Alt hvad hun ønskede at udtrykke, var den Tanke, at det var en saa aldeles naturlig Ting, at de der vare afhængige

af Familien, elskede dens Hovedpersoner, at hun ikke fandt denne Omstændighed værd at offre flere Tanker.

„Nu vel Dido," sagde jeg, „hvorledes behager Dit Ægteskab Dig paa Dine gamle Dage? jeg hører Du har taget Dig en anden Husbond, medens jeg sidst var til Soes."

Dido slog, som enhver anden Brud, af hvad Farve de end ere, Øinene ned paa Dækket; viste en tilstrækkelig Grad Forvirring, neiede, vendte sit Fuldmaaneansigt saaledes at det lignede Halvmaanen, og svarede med et meget mistænkeligt Slags Suk.

„Ja, Masser Mile, det er just saaledes. Jeg tænkte at vente og spørge om unge Massers Samtykke; men Cupido sagde" — ikke Elskovsguden, men en gammel Neger af det Navn, Didos anden Mand — „men Cupido sagde, hvad kan Masser Mile have derimod, ham være langt borte, og ham ikke bryde sig derom; og saa, Sah, hellere end at blive saadan plaget af Cupido, gjorde man bedre i at gifte sig strax — det er det hele, Sah."

„Og det er ogsaa fuldkommen tilstrækkeligt, min gode Kone; for at enhver Ting kan være i sin Orden, giver jeg med største Beredvillighed mit Samtykke."

„Jeg takker Dem, Sah!" idet hun neier og viser sine Tænder.

„Ceremonien blev naturligviis udført af vor fortræffelige Geistlige, den gode Mr. Hardinge?"

„Ganske vist Sah — ingen Clawbonny troe ham være gift, naar ikke Masser Hardinge velsigner ham og

siger Amen. Alle Mennesker sige at Giftermaal er ligesaa godt som gamle Masser og Missus's. Dette er to Gang Dido blev gift, og begge Gange saa god lovformelig Vielse, som nogen. O! ja, Sah!"

„Og jeg haaber, at Du er tilfreds med den Forandring der er foregaaet i Din Stilling, Dido, nu da det Engang er skeet. Gamle Cupido er just ingen Skjønhed; men han er en ærlig og ædruelig Karl."

„Ja, Massa, det er han, det kan ingen negte. Ah, Masser Mile! dem her Stif-Husbond er, naar Alt kommer til Alt, aldrig som eens egen Husbond! Cupido være meget ærlig og meget ædru; men ham kun være Stif-Husbond; og naar jeg skal sige sandt, troer jeg at jeg alt har sagt ham det tyve Gange."

„Maaske Du nu har sagt ham det tidt nok. det synes at være nok, naar man har sagt saadant et Factum tyve Gange."

„Ja Sah," atter neiende, „dersom Masser Mile saa synes."

„Ja det synes jeg, og jeg troer Du har sagt ham det ofte nok. Naar en Mand ikke vil lære hvad der tyve Gange er sagt ham, saa er han ikke den Uleilighed værd at lære noget. Sig ham derfor ikke oftere at han er en Stif-Husbond; men forsøg en anden Maade. Jeg haaber dog han er en god Fader mod Chloe?"

„Gud, Sah, ham være slet inte Chloes Fader — huns Fader dod og borte og kommer aldrig tilbage. Jeg

vilde gjerne sige et Ord til unge Masser, om Chloe og denne hersens Karl, Neb — ja Sah."

„Nu hvad er det, Dido? Jeg seer de holde af hinanden, og formoder at de ogsaa vil gifte sig. Er det Hensigten med Dit Besog? dersom det er Tilfældet, samtykker jeg uden at vente at blive spurgt derom. Neb vil ikke blive nogen Stif-Husbond, det kan jeg svare Dig for."

„Forhast Dem ikke, Masser Mile," sagde Dido med en Iver, der viste, at dette beredvillige Samtykke var alt andet end hvad hun onskede. „Der være meget at sige mod Neb, naar han onske at gifte ung Pige i Chloes Stilling. Dem veed Sah, Chloe nu være Miss Graces egen Kammerpige. Ingen anden hjælpe hende med klæde paa, eller gjore nogen anden Ting i unge Missus Værelse, end Chloe selv — min Datter, Chloe Clawbonny!"

Her fik Sagen en anden Vending, det gik med Tjeneren som med Herren, det var ikke bestemt at Nebs Kjærlighed skulde gaae lykkeligere af end min, og den samme Ting var i Veien for os begge, nemlig Mangel paa Fornemhed. Jeg besluttede alligevel at lægge et godt Ord ind for den stakkels Knos, da det vilde have stredet imod Familiens Sædvaner, at blande sig i Hjerteanliggender, paa anden Maade end ved Raad.

„Dersom Chloe er min Sosters Favourittyende, Dido," bemærkede jeg, „maa Du erindre at Neb staaer i samme Stilling til mig."

„Det er sandt, Sah, og det siger ogsaa Chloe; men

der er stor Forskjel, Masser Mile, mellem Clawbonny og et Skib, Neb ham selv, unge Masser. ikke være i den samme Kahyt, hvor Dem selv være, Sah."

„Det er altsammen sandt nok, Dido; men der er en anden Slags Forskjel mellem et Skib og et Huus. Husthyendet kan være mere yndet og mere betroet, end det udvendige Thyende; men til Soes anse vi det for en større Ære at være Matros, end at hore til Kahytten, undtagen som Officier. Jeg har i sin Tid selv været Matros, og Neb er netop i en lignende Stilling, som den hans Herre en Gang har beklædt."

„Det er meget — næsten vidunderligt — overmaade meget, og mere end Chloe kan sige, eller som jeg kunde ønske hende at sige. Men Sah, dem sige, nu Neb har frelst unge Massers Liv, unge Masser maa give ham Fribrev, og ingen af mine Born skal nogensinde blive Friniggers Kone. Nei, Sah, undskyld mig for den Skam, den vilde være for stor for trofast Tjener at bære!"

„Jeg frygter for, Dido, at Neb accurat tænker ligedan. Jeg tilbod ham forleden Dag Frihed, men han nægtede at modtage den. Tiderne forandre sig i dette Land, og vi vil snart erfare at det vil ansees for langt agtværdigere for en Sort at være fri, end at være en anden Mands Slave. Den lovgivende Magt har i Sinde med det første at gjore Eder alle fri."

„Aldrig sige mig det, Masser Mile — den Dag aldrig komme for mig; endog gamle Cupido veed bedre

end som saa. Nu Sah, Misser Van Blarcums Brom vil frygtelig gierne have Chloe; men jeg samtykker aldrig i saadan Ening" — (Dido meente Forening) — „aldrig. Vor Familie, Sah, altfor god til at gifte sig ind i Van Blarcums. Har aldrig været, og skal aldrig blive Ening mellem dem."

„Jeg vidste ikke, Dido, at Clawbonny Slaverne vare saa nøieregnende med Hensyn til deres Forbindelser."

„Beundringsværdig nøieregnende, Sah, og har altid været det, og vil bestandig være det. Troe ikke Masser Mile, at jeg havde ægtet gamle Cupido, dersom en anden passende Forbindelse havde budt sig til i Familien; men jeg foretrækkrr ham for at gifte mig ind i nogen anden Familie heromkring."

„Neb hører til Clawbonny og er min Yndling, jeg haaber derfor Du vil tænke gunstigere om dette Parti. Chloe kunde en Gang ønske at blive fri, og det vil altid staae i Nebs Magt at gjøre sin Kone fri, saavelsom ham selv."

„Sah, jeg tænker, som De siger, Masser Mile, Sah — naar jeg er færdig med at tænke, Sah, haaber unge Masser og unge Missus høre hvad gamle Kokkekone vil sige, førend Dem give Samtykke."

„Ganske vist; Chloe er Din Datter, og hun skal vise Eder alle den skyldige Lydighed -- i saa Henseende vil jeg svare baade for min Søster og mig selv. Vi vil aldrig opmuntre til Ulydighed mod Forældre."

Dido fornyede og fordoblede sine Taksigelser, neiede atter dybt og trak sig tilbage med en Værdighed, som jeg nok tør sige ikke spaaede synderligt godt, hverken i Nebs eller Chloes Øine. Hvad mig selv angaaer, da sad jeg nu og grundede over denne Verden og dens Begivenheder. Her var nu Mennesker af den aller ydmygeste Klasse der er kjendt i en Nation — ja af en Klasse der af Naturen selv er stemplet og fordømt til Ringhed — lige saa seige med Hensyn til de Udmærkelser, der gjorde mig saa ulykkelig, og imod hvilke visse Personer, som ere klogere end den øvrige Deel af Verden, haranguere uden at forstaae dem, og gaae endog undertiden saavidt, at de nægte deres Tilværelse. Min Kokkekone raisonnerede i sin Kreds, næsten som jeg vidste at Rupert raisonnerede, som Drewetts raisonnerede, som Verden raisonnerede og, som jeg frygtede, at endog Lucy raisonnerede i mit Tilfælde. Da Marble, som havde forladt min Side, saasnart Dido begyndte sin Samtale, kom tilbage, blev jeg forhindret i længere at dvæle ved disse besynderlige — jeg havde nær sagt sælsomme — Sammentræf, og mine Tanker bleve forte tilbage til de nærværende Ting.

„Da den gamle Kone har udspunden sit Garn, Miles", tog Styrmanden Ordet, „ville vi fortsætte vor Passiar. Jeg har talt med Moderen til den Knegt, der faldt overbord, og givet hende nogle nyttige Raad for Fremtiden, med Hensyn til hendes Søn, og hvilken Grund troer De vel hun anforer for den dumdristige Streg han begik?"

„Det er mig næsten umuligt at sige — maaskee at han af Naturen er en dum Knegt."

„Kjærlighed. Det synes som den stakkels Dreng er forelsket i Deres søde Veninde, Ruperts Søster, og det var hverken meer eller mindre end Kjærlighed, der fik ham til at agere Liniedandser paa Bommen!"

„Fortalte Mrs. Drewett Dem selv dette, Marble?"

„Det gjorde hun, Capitain Wallingford; thi medens De talte med gamle Dido om Neb og Chloe, talte vi, det vil sige Doctoren, Moderen og jeg mellem os, om Andrew og Lucy. Den gode gamle Dame lod mig forstaae, at det var en afgjort Sag, og at hun allerede betragtede Miss Hardinge som sin Svigerdatter."

Dette var en besynderlig Gjenstand for Mrs. Drewett at afhandle med en Mand, som Marble, eller endog med Post; men der maatte tages billigt Hensyn til den Maade paa hvilken Marble bedomte sit eget Kjendskab til Samtalen, og endnu mere til den exalterede Tilstand, hvori Moderens Folelser vare. Hun kunde maaskee endnu ikke være rigtig fattet, og kunde meget let begaae en Ubesindighed af den Natur, saameget mere i Samtale med en Mand i Post's Stilling, idet hun oversaae, eller ikke lagde Mærke til Styrmandens Nærværelse. Virkningen af alt det der var foregaaet, var det dybe Indtryk paa min Sjel, at det var for sildigt. Lucy maatte være forlovet, og ventede kun paa at blive myndig, for at træffe de Foranstaltninger, hun havde bestemt med Hensyn til hendes Broder, førend

hun giftede sig. Hendes Adfærd imod mig var kun Resultatet af Vane og oprigtigt Venskab, maaskee lidt forøget i Interesse og Ømhed, paa Grund af den Uret hun følte vi havde lidt af Rupert. Hvad Ret havde jeg til at beklage mig, naar jeg indrømmede alt dette at være sandt? Jeg havde i flere Aar neppe selv kjendt min Lidenskab for den kjære Pige, og havde vistnok aldrig forsøgt paa at gjøre hende bekjendt med den. Hun havde intet Pant givet mig, ikke skjænket mig sin Tro, hun havde ingen Kjærligheds-Forsikkring modtaget, var paa ingen Maade forbunden til at vente paa en Erklæring fra min Side. Saa oprigtig var min Kjærlighed til Lucy, at jeg endog midt i min Elendighed glædede mig, naar jeg erindrede at ikke den ringeste Dadel kunde tillægges hendes Opførsel, Oprigtighed og Aabenhjertighed. Det var i det Hele taget maaske mere naturligt, at hun kunde elske Andrew Drewett og at hun snarere kunde give efter for sine Følelser for ham, hvem hun først var bleven bekjendt med, efter at hun var bleven voxen, end at hun skulde elske mig, hvem hun var bleven opdragen til at behandle med en Broders Fortrolighed og Tillid. Ja jeg var netop retfærdig nok til at indrømme dette.

Denne Morgens Begivenheder og Mrs. Drewetts og hendes Døttres Nærværelse, frembragte en fuldkommen Forandring i Selskabets Aand og Underholdning. Damerne forblev den meste Tid nede om Læ, og hvad Drewett selv angik, da havde Post raadet ham til ikke at forlade Køien,

førend han havde gjenvundet sin Styrke. Mr. Hardinge opholdt sig længe hos Drewett, idet han viste ham saadanne Opmærksomheder, som kunde passe sig for en Fader mod en Søn. I det mindste forekom det mig saaledes. Dette overlod Marble og mig Besiddelsen af Skandsen, skjøndt vi leilighedsviis fik Besøg fra dem nede, med Undtagelse af Grace, Lucy og gamle Mrs. Drewett.

Imidlertid vedblev the Wallingford at seile op ad Floden, begunstiget, til om Aftenen, af en laber sydlig Brise. Vi indhentede alle Medseilere og netop da Solen sank ned bag Catskill Bjergkjeden, vare vi nogle Mile ovenfor Udløbet af den Strøm der har faaet Navn efter den.

Et yndigere Landskab end det der saaes fra Sluppens Dæk, kan neppe tænkes. Det var første Gang jeg havde seilet op ad Floden; endog ingen af Clawbonny Selskabet, Mr. Hardinge undtagen, havde været saa høit oppe paa den, og hele Selskabet blev kaldt op paa Dækket for at nyde Øieblikkets Skjønhed. Sluppen var omtrent en Miil ovenfor Hudson og vi havde hele det yndige Skue mod Syd. Denne er maaske den smukkeste Strækning af denne udmærket smukke Strøm, skjøndt det ikke er Mode at tænke saaledes; da Høilandene er den Deel der i Almindelighed foretrækkes. Det er let nok for mig, som senere har levet blandt Sveiz's og Italiens Indsøers Høihed, at forstaae, at der sammenligningsviis ikke er noget af en meget ophøiet Charakteer i nogen af Hudsons Strækninger; men det vilde være vanskeligt at finde en

Flod der har saameget der er udvalgt smukt, og dette ydermere af en Skjønhed der grændser til Storhed. Lucy var den første der vakte nogen Tvivl i mit Sind, med Hensyn til Høilandenes Fuldkommenhed. Ligesom Hjemmefødninger declamerer over Richmond Hill — Synet ind i Landet fra Mont Martre, paa en skyfuld Dag, er tyve Gange mere værd — men netop som den provindsiale Londonner-Hjemmefødning declamerer over Richmond Hill, saaledes har den provindsiale Amerikaner været i Vane med at synge Lovsange over Hudsons Høilande. Jeg vil indrømme at de sidste ere tilstrækkelig slaaende; men de ere i deres Slags overgaaede af hundrede bekjendte Bjerglandskaber; medens de blode Partier af Floden neppe har nogen Medbeiler. Jeg gjentager det, Lucy var den første Person der lærte mig at skjelne dette, Lucy, som den Gang aldrig havde seet hverken Alper eller Apeniner. Men hendes Øie var ligesaa sandt som hendes Grundsætninger, hendes Tunge eller hendes Charakteer. Alt var Sandhed hos denne kjære Pige — uforfalsket, ublandet Sandhed.

„Vistnok, min kjære Mrs. Drewett," sagde den kjære Pige da hun stod og støttede den gamle Dame, der lænede sig paa hendes Arm, og betragtede den smukke Solnedgang. „har Høilandene intet der kan lignes med dette! For mig synes dette alt hvad Konst kunde frembringe; medens jeg tilstaaer at Synet af Bjergene altid har forekommet mig at mangle noget som Sjelen kan forestille sig."

Omendskjøndt Mrs. Drewett var en agtværdig Dame, var hun dog et sædvanligt Fruentimmer. Hun hørte til den store Klasse, der som oftest lader andre tænke for sig, og det var i hendes Øine et Slags Kjætteri at troe, at noget kunde overgaae Hollandene. Stakkels Mrs Drewett! hun var en ægte Hjemmefødning, uden at nære den ringeste Mistanke derom. Hvad der var bedst for hende burde være bedst for enhver anden. Hun bestred med Varme Lucys Bemærkninger, idet hun paastod at intet kunde overgaae Hollandene. Dette er et Slags Argument, der ikke er let at faae Bugt med, og hendes Ledsagerske lod sig noie med i Stilhed at beundre Scenen, der var udbredt for hende, efter paa hendes rolige og fordringsfrie Maade at have fremført een eller to Grunde for at understøtte sin Mening.

Jeg overhørte dette lille Argument, og lagde noie Mærke til begge Parternes Adfærd. Mrs. Drewett var overordentlig eftergivende, endogsaa naar hun var i Affect, da det forekom mig som hun bestred Lucys Mening, som en kjærlig Moder vilde berigtige et høit elsket Barns feile Anskuelser. Paa den anden Side syntes Lucy fuld af Tillid, og talte som de Unge af hendes Kjøn pleier at tale, naar de yttre deres Tanker for Een hvem de føle maa være overbærende.

En Solnedgang kan ikke vare en Evighed, og endogsaa denne, i hvor yndig den havde været, blev snart flov og ligegyldig for mig. Da Damerne nu gik ned,

besluttede jeg at gaae til Ankers, da det loiede af og Ebben begyndte at løbe. Marble og jeg havde faaet os indrettet et Slags Lukaf i Lasten, og jeg var glad ved at kunne trække mig tilbage til det, da jeg virkelig hoiligen trængte til Hvile, efter Dagens frygtelige Anstrængelser. Hvad der den Aften foregik i Kahytten havde jeg ingen Leilighed til at gjøre mig bekjendt med, skjøndt jeg gjennem Skodderne hørte Latter og tilfredse Fruentimmerstemmer, længe efter at mit Hoved hvilede paa Puden. Da Marble kom ned forat gaae til Kois, fortalte han mig at Selskabet i Kahytten var levet op paa ny, og at der havde været en munter Passiar mellem de unge Mennesker og det paa en Maade at det endog havde foraarsaget ham, som Tilhører, megen Fornøielse.

Reb purrede os ved Dagbrækning. Det luftede frisk fra vest-nordvest; men Flodtiden havde netop begyndt at sætte ind. Jeg var saa utaalmodig efter at blive mine Gjæster qvit, at alle Mand øieblikkelig blev kaldt op, og vi lettede og gik under Seil med Sluppen. Lodsen erklærede sig villig til at krydse op igjennem det snevre Pas ovenover, og da the Wallingford gjorde sine Ting bedst under Vinden, besluttede jeg at iværksætte min Befrielse med denne Flodtid. Jeg indrommer vel at Sluppen stak dybere end de Fartøier der i Almindelighed gik op ad Floden; men den var let lastet, og kunde netop den Gang gaae hvor de ladede Albanyskibe gik. Hin Tid var ikke for store offentlige Foretagender; og hvad Soskibe

angaae, da havde, saavidt jeg veed, endnu ingen passeret the Overslaugh. Tiderne har senere betydeligt forandret sig; men Læseren vil erindre at jeg skriver om hin fjerne Periode i Amerikas Historie, Aaret 1803.

Ikke saasnart var Ankeret let, førend Dækket frembød en Scene fuld af Liv og Travlhed. Det kulede friskt og det gav mig en Leilighed til at vise the Wallingford fra en fordeelagtig Side, blandt hin Tids fladbundede Fartøier. Der var ogsaa Strækninger i hvilke Vinden var os gunstig; og paa den Tid Damerne atter lode sig see, vare vi oppe imellem Øerne, idet vi baade med Hurtighed og Dygtighed snoede os igjennem de snevre Canaler. Baade for mig og Marble var Scenen fuldkommen ny, og mellem den Activitet vore Maneuvre udfordrede, og den bestandige Forandring af Farvandet, blev der os kun levnet liden Tid at offre til Kahytspassagererne. Netop da det blev meldt at Frokosten var serveret, nærmede Sluppen sig den farligere Deel af Floden, og alt hvad vi fik af Maaltidet nød vi i enkelte Mundfulde, paa Dækket, mellem de mange Slag vi gjorde. Til vor gode Lykke traf Vinden sig alligevel, omtrent Klokken otte, mere vestlig, og vi bleve satte istand til at stævne Ebben, der begyndte at løbe paa samme Tid. Dette gav os Haab om at naae vor Reises Ende, uden igjen at gaae til Ankers.

Endelig naaede vi the Overslaugh, hvilket, som det i Almindelighed er Tilfældet, var godt spækket med Skibe, der laae paa Grund. Lodsen bragte os alligevel

forbi dem alle, om ikke i Ordets strengeste Betydning, med flyvende Faner, hvilket, af de mindre heldige, vilde have været betragtet som en Fornærmelse, saa dog med fuldkommen Held. Albany kom i Sigte, lænende sig imod dets skarpe Steilhed, og spredende sig over dets udstrakte Bagland. Det var ikke Byen, som den er nu til Dags, men næsten tre Fjerdedele ringere i Antal af Bygninger og Befolkning; men det var den Gang, som nu, et af de meest malerisk udseende Steder i Amerika. Der er paa sin Viis intet bedre Beviis paa hvormeget mere Indflydelse den talende og skrivende Deel af Menneskeslægten har, fremfor den egentlig handlende Deel, end der findes i den relative Betragtning af Albany, med Hensyn til Udseende og Beliggenhed, sammenlignet med de som hundrede andre Byer have, i Særdeleshed i de østlige Stater. Næsten uden nogen Medbeiler, hvad Skjønhed og Beliggenhed angaae, eller idetmindste paa lige Trin med Richmond og Burlington, blandt Byerne inde i Landet, blev den i Almindelighed anseet som en hollandsk Plads, som enhver, der vilde anmasse sig dertil, havde Lov at udlee. i mine yngre Dage. Vi er et Folk, der paa ingen Maade har Hang til at sætte vort Lys under en Skjeppe, og dog kan jeg ikke erindre et eneste ærligt Udtryk hos nogen indfødt Forfatter, der omtaler Albanys Skjønheder. Det maa have havt sin Grund i den Omstændighed, at saa meget af Byen laae under Høien, i Begyndelsen af Aarhundredet, og at Fremmede kun havde liden Leilighed

til at see den til dens Fordel; men jeg troer snarere at dens Mangel paa Angel-Saxisk Oprindelse var den fornemste Grund til at den var saa lidet i Gunst.

Jeg var meget vel tilfreds ved at naae Værftet med dets Række af Pakhuse, fra hvilke der bogstavelig strømmede Hvede ud i Slupperne, som vrimlede omkring Kaierne, paa Veien til at føde de kæmpende europæiske Armeer. Seent som det var paa Aarstiden, strømmede Hvede endnu ud gjennem alle Landets Canaler, berigende Forpagterne, ved Priser der ofte steg til 2½ Dollars pr. Skjeppe, ja undertiden til 3. Dog var der ingen i Amerika saa fattig at de manglede Brød! Jo høiere Kornpriserne vare, jo høiere var Arbeidslønnen, og jo bedre levede Arbeideren.

Det var aldeles ikke seent da the Wallingford langsomt nærmede sig Værftet, hvor vi havde i Sinde at lægge an. Der var en Slup forud for os, som vi gradeviis have nærmet os, i de sidste to Timer, men som ikke var istand til at holde sig forud for os, da der var saa lidt Luft. Denne Hendøen af Brisen gjorde Middagstiden stille og behagelig; og alle ombord, endog Grace, kom op paa Dækket, medens vi langsomt passerede forbi Boligerne paa den østlige Banke, for at faae Byen at see. Jeg foreslog at Clawbonny Selskabet, tvertimod vor oprindelige Bestemmelse, skulde gaae i Land og benytte os af Leiligheden, for i Mag at besee Statens politiske Hovedstad. Baade Grace og Lucy var gunstig stemte for denne Plan, og Drewetts, Andrew og hans

Søstre glædede sig ved Udsigten til at blive samlede noget længere med os. Netop i dette Øieblik indhentede the Wallingford, sin Charakteer tro, Sluppen forud, og skjød op paa dens Laaring. Jeg var ifærd med at udgive nogle Ordre, da Lucy og Chloe, understøttende Grace, gik forbi mig, paa Veien til Kahytten. Min stakkels Søster var bleg, som Døden, og jeg saae at hun skjælvede saa stærkt at hun neppe kunde gaae. Et betydningsfuldt Blik fra Lucy, bad mig om ikke at lægge mig derimellem, og jeg havde Selvbeherskelse nok til at adlyde. Jeg vendte mig for at see paa den anden Slup, og fik paa Engang en Forklaring over min Søsters Bevægelse. Mertons og Rupert var paa dens Skandse, og saa nær, at det ikke kunde undgaaes at tale, idetmindste til de første. I dette forlegne Øieblik kom Lucy tilbage og hen ved min Side, med et Blik, som jeg siden efter erfarede, skulde overtale mig til at bringe the Wallingford til et saa fjernt Sted, at Faren ved en Sammenkomst maatte undgaaes. Denne Begivenhed gjorde den brugte Forsigtighedsregel aldeles unyttig, da hele Selskabet i det andet Fartøi i samme Øieblik fik min Ledsagerske at see.

„Dette er en behagelig Overraskelse!" raabte Emily, i hvis Øine Ruperts Søster ikke kunde være nogen ligegyldig Gjenstand. „Ifølge Mrs. Drewetts og Deres Broders Beretning, havde vi troet at De var paa Clawbonny ved Miss Wallingfords Sygeleie."

„Miss Wallingford er her, saavelsom min Fader og Mrs. Drewett og — —"

Lucy lod det aldrig blive bekjendt hvem dette andet „og" skulde angive.

„Godt, dette er aldeles overraskende!" faldt Rupert ind med en Fasthed i Stemmen der virkelig overraskede mig. „I det samme Øieblik vi lovpriste Din Trofasthed i Venskab, og alt det, finder vi Dig her, Mademoiselle Lucy, paa Veien til Kilderne og til at more Dig, ligesaavel som alle vi andre."

„Nei, Rupert," svarede Lucy, i en Tone, som jeg troede ikke kunde andet end bringe den hjerteløse Nar til Bevidsthed om de Følelser han burde lægge for Dagen; „jeg tager ikke til nogen Kilder. Dr. Post har tilraadet Grace Forandring af Opholdssted og Luft, og Miles har bragt os alle hid i Sluppen, for at vi samlede kunde bestræbe os for at bidrage til den kjære Lidendes Velvære. Vi tage ikke iland i Albany."

Disse sidste Ord antog jeg som et Vink, og begreb at jeg ikke en Gang skulde bringe Sluppen ind til Værftet.

„Det er paa mit Ord ganske som hun siger, Oberst!" raabte Rupert, „jeg seer min Fader paa Bakken, tilligemed Post og flere andre Bekjendte. Ja — og der er Drewett, saa sandt jeg lever! Wallingford ogsaa! Hvorledes lever Du, ædle Capitain, her oppe i denne Ferskvands Strøm? Du maa være ganske udenfor Dine rette Høider."

„Hvorledes lever Du, Mr. Hardinge?" gjensvarede

jeg denne Hilsen med Kulde, og derefter var jeg nødt til at tale til Majoren og hans Datter. Men Neb var til Roers, og jeg havde givet ham et Vink om at gire ud fra Sluppen. Dette indskrænkede snart Sammenkomsten til at vinke med Lommetørklæder og kysse paa Fingeren, hvori alle Drewetts toge Deel Da Lucy gik til Siden greb jeg Leiligheden for at tale hemmeligt med hende.

„Hvad skal jeg foretage mig med Sluppen?" spurgte jeg. „Det vil snart blive nødvendigt at fatte en Beslutning."

„Gaae under ingen Omstændigheder ind til Værftet. O! dette har været yderst grusomt. Kahytsvinduerne ere aabne, og Grace maa have hørt hver Stavelse. Ikke Engang saa meget som at spørge til hendes Befindende! jeg frygter for at gaae ned og erfare Virkningen af dette."

Jeg vilde nødig tale om Rupert til hans Søster, og undgik denne Gjenstand. Spørgsmaalet blev derfor simpelt væk gjentaget. Lucy spurgte om det ikke var muligt at landsætte vore Passagere, uden at gaae ind til Værftet med Sluppen, og da hun hørte at dette lod sig gjøre, fornyede hun sine Bønner om ikke at lægge ind til Land. Vi tog ifølge heraf tilstrækkeligt Sving, og da vi var i en passende Afstand, drejede vi bi og satte Fartøiet i Vandet. Post's Portmanteau blev langet ned og Drewetts bleve underrettede om at alt var klar til at sætte dem i Land.

„Vi skal dog visseligen ikke skilles ad paa den Maade?" udbrød den gamle Dame. „De har dog vel

i Sinde at gaae i Land, Lucy, om ikke De vil ledsage os til Bollston? Vandet kunde muligen være tjenligt for Miss Wallingford."

„Dr. Post er ikke af den Mening; men raader os til roligen at vende tilbage ned ad Floden. Vi kan endnu naae saa langt som til Sandy Hook, eller maaskee endog til the Sound. Det er altsammen afhængig af den kjære Graces Styrke og Godtbefindende."

Ytringer af Fortrydelse og feilslaget Haab paafulgte; thi alle syntes at tænke meget paa Lucy og meget lidt paa min stakkels Søster. Der blev endog gjort nogle Forsøg paa at overtale; men Lucys rolige Bestemthed overbeviste snart hendes Venner om, at hun ikke var til at rokke i hendes Forsætter. Mr. Hardinge havde ogsaa et Ord at sige til Bestyrkelse for hans Datters Beslutning; og de Reisende forberedte sig nølende til at gaae ned i Baaden. Efter at Andrew havde hjulpen sin Moder over Skibets Side, vendte han sig til mig, og i et aabent gentlemannæssigt og mandigt Sprog udtrykte han sine Følelser i Anledning af den Tjeneste jeg havde vist ham. Efter denne Erkjendelse, den første han havde ytret, kunde jeg ikke gjøre mindre end ryste hans Haand, og vi skiltes ad som Personer der havde ydet og modtaget en Gunstbevisning.

Jeg kunde see at Lucys Farve forhøiedes, og at hun saae overordentlig tilfreds ud, medens denne lille Scene foregik, skjøndt jeg ikke var istand til at indsee

hvilken Følelse der var den fremherskende i hendes ærlige og trofaste Hjerte. Hidrørte denne forhøiede Rødmen fra den smukke Maade paa hvilken Drewett udførte en af vore vanskeligste Pligter — den at indrømme en dyb Forbindtlighed? eller stod den paa nogen Maade i Forbindelse med den Interesse hun følte for mig? Herom kunde jeg ikke spørge, følgelig fik jeg det heller ikke at vide. Denne Scene endte alligevel vor Sammenkomst med Drewetts for Øieblikket, da Baaden strax efter satte af.

Anden Kapitel.

Jeg var særdeles glad ved at føle den rolige og hjemlige Charakteer vendt tilbage i mit Fartøi. Lucy havde forladt Dækket saasnart det var passende; men overensstemmende med hendes Forlangende, styrede jeg ned ad Floden og begyndte vor Tilbagereise, uden endog at have den ringeste Tanke om at sætte Fod paa det ubekjendte Albany Land. Marble var altfor meget vant til at underkaste sig det Skibs Bevægelser hvori han befandt sig, til at opkaste Spørgsmaal eller gjøre Indvendinger, og the Wallingford, med Baaden paa Slæbetoug, løb

nu for Ebben og begunstiget af en laber vestlig Kuling paa Veien hjem efter. Denne Forandring holdt alle paa Dækket saa meget i Beskæftigelse, at det varede nogen Tid inden jeg igjen saae Lucy. Da vi atter mødtes, fandt jeg hende alvorlig og fuld af Frygt. Det var tydeligt nok at Grace var bleven dybt saaret ved Ruperts Opførsel. Den Virkning den havde havt paa hende var saaledes, at det var ønskeligt at lade hende være saa uforstyrret som muligt. Lucy haabede at hun vilde falde i Søvn; thi ligesom et spædt Barn, søgte hendes udtomte physiske Kræfter Tilflugt til denne Kilde, saa ofte som hendes Sjelstilstand vilde tillade det. Hendes Tilværelse var, skjøndt jeg ikke den Gang vidste det, ligesom Flammen der flagrer for Luften, og som er sat i Fare ved den ringeste Forogelse i den Luftstrom, for hvilken Lampen er udsat.

Det lykkedes os at komme tvers over the Overslaugh uden at stode paa Grund, og vi vare komne ned mellem Øerne paa den anden Side af Coejiman's*, da Flodtiden atter indfandt sig. Da Vinden døde af og det blev Havblik nødsagedes vi til at søge os en Plads hvor vi gik til Ankers. Saasnart alt var i Orden søgte jeg en Sammenkomst med Lucy; men den kjære Pige sendte mig Bud ved Chloe, at Grace blundede, og at hun ikke kunde see mig netop i det Øieblik, da hendes Nærværelse i Kahytten

* Queeman's ifølge Udtalen. Dette var et hollandsk og ikke et indianst Navn, og tilhører en agtværdig New-York Familie.

var nødvendig for at vaage over Stilhed. Da jeg havde faaet denne Underretning, lod jeg Baaden hale op paa Siden; Marble, jeg og Reb gik ned i den, og den Sorte vrikkede os iland, medens Chloe grinede over Rebs Behændighed, der med een Haand og et muntert Spil med Haandledet satte Aaren i Bevægelse, saa at han fik Vandet til at skumme for Bougen af vor lille Baad.

Det Sted hvor vi landede var en lille men yndig Gruusviig, der var beskygget af tre eller fire uhyre Grædepiil, og frembød det fuldkomneste Maleri af Fred og Ro. Det var et ganske afsides liggende landligt Sted, da der ikke i Nærheden var noget regelmæssigt Landingssted, ingen Hasper til Fiskegarn, heller ikke noget af de Tegn der tyde paa et Tilflugtssted. En eneste Hytte stod paa en lille naturlig Terrasse, ti eller tolv Fod ophøiet over Strandbredden, hvorpaa Pilene stode. Denne Hytte var egentlig et beau idéal af landlig Nethed og hjemlig Hygge. Den var bygget af Steen, et Stokværk høi, med et høit spidstilløbende Tag. Gavlen der havde et hollandsk Udseende, vendte ud imod Floden, og havde et Bislag med en ydre Dør. Murene vare hvide, som nyfalden Snee, da de faa Uger i Forveien vare blevne hvidtede. Vinduerne vare noget uregelmæssige, og alt hvad der hørte til denne Vaaning, vidnede om det forrige Aarhundrede, og en Regjeringsform, der var forskjellig fra den under hvilken vi nu levede. Tallene 1698, der som Jernankere vare indlagte i Gavlmuren, forkyndte virkelig

at Bygningen var ligesaa gammel, som Clawbonnys anden Tilbygning.

Denne Hyttes Have var ikke stor; men den var i en beundringsværdig Orden. Den laae heelt bagved Bygningen; og bag ved den igjen. var der en lille Frugthave, der omtrent indeholdt et Hundrede Træer, paa hvilke Frugten begyndte at vise sig i Overflødighed; Haven laae paa det Slags Amphitheater, der næsten lukkede denne lille Vig for den øvrige Verdens Paatrængenhed og Syn. Der var ogsaa et Dousin store Kirsebærtræer, hvoraf Frugten endnu ikke var ganske afplukket, tæt ved Huset, hvor de tjente baade til Prydelse og Skygge. Udhusene syntes at være ligesaa gamle, som Vaaningshuset, og vare holdte i ligesaa god Orden.

Da vi kom i Nærheden af Strandbredden, befalede jeg Neb at holde op med at vrikke, og sad og betragtede dette Billede paa Ensomhed og tilsyneladende Tilfredshed, medens Baaden gled hen imod Strandbredden, for den Fart, den engang var sat i.

„Dette er en Eneboerhytte jeg kunde lide, Miles," sagde Marble, hvis Blik ikke havde været vendt fra Stedet, siden det Øieblik vi forlod Sluppens Side. „Dette er hvad jeg kunde kalde en menneskelig Eneboerhytte, og ikke denne totale Ensomhed. Plads for Svin og Fjederkreaturer, en smuk Gruus Strandbred til en Baad, godt Fiskeri ude i Floden, tor jeg nok svare for; et tæt og godt Huus, Træer saa tykke, som et Linieskibs Ma-

ster; og Selskab i Praieholds Afstand, dersom det skulde hænde sig at man blev melankolsk. Dette er netop et Sted hvor jeg havde Lyst at lægge op, naar det engang er Tid at gaae i Dok. Hvilket prægtigt Sted var ikke den Bænk derhenne i Skyggen af Kirsebærtræet, til at sidde og ryge en Cigar, og Grog maatte have en forhøiet Smag ved det Vandspring."

„De kunde blive Eier af dette Sted, Moses, og da bleve vi Naboer og kunde besøge hinanden søværts. Der kan ikke være mere end halvtredsindstyve Qvartmiil herfra til Clawbonny."

„Jeg tør nok sige, at De vilde forlange ligesaameget for et Sted, som dette, som det, hvorfor man kunde kjøbe et sundt og godt Skib, et ægte A No. 1."

„Nei langt fra, et tusind eller tolvhundrede Dollars vilde være tilstrækkelige til at kjøbe Huset og al den Jord vi kan see, tolv eller i det høieste femten Acres Land. Jeg veed Moses, at De har mere end totusind paa Kistebunden, af Prispenge, Hyre, tilfældige Indkomster og saa videre."

„Ja vistnok har jeg en totusind. Jeg vilde ønske at Stedet var lidt nærmere ved Clawbonny, lad os sige otte eller ti Qvartmiil, og da troer jeg at jeg vilde tale med Folkene om denne Handel."

„Naar alt kommer til alt er det ganske unødvendigt. Jeg har ligesaa smuk en lille Vig, nær ved den store Bugt ved Clawbonny, og jeg vil bygge Dem et

Huus der, hvorom De kan sige at ingen Skibskahyt var mere efter Deres Smag."

„Jeg har ogsaa tænkt derpaa, Miles, og der var en Tid at det forekom mig en ganske god Idee; men det vil dog slet ikke svare med Logarithmerne. De kan bygge en Stue, der kan see ud som en Kahyt; men De kan ikke bygge en Stue der har en Kahyts Natur. De kan faae Kraveller, Dæksbjelker, og Kistebænke og Skodder alt paa sit Sted, men hvor vil De faae Bevægelsen fra? Hvad er en Kahyt uden Bevægelse? Det vilde blive ligesom Søen paa de stille Breder, ubehagelig for Sandserne. Nei! ingen af disse blodige ubevægelige Kahytter for mig. Naar jeg er tilsøes vil jeg være tilsøes; naar jeg er iland, lad mig saa være iland."

Paa Land vare vi i dette Øieblik, da Baadens Kjøl gled let hen over Rullestenene paa Kysten. Vi landede og gik op imod Hytten, da der ingen var tilstede som kunde forbyde os denne Frihed. Jeg sagde til Marble at vi vilde bede om en Drik Melk, da vi saae to Kvær afgnave det rige Græs paa en smuk lille Eng. Dette Middel syntes i Førstningen unødvendigt, da der ingen lod sig see paa Stedet, som kunde modsætte sig vore Bevægelser, eller spørge hvad vi vilde. Da vi naaede Hytten fandt vi Døren aaben og kunde see indenfor, uden at overtræde Høflighedens Forskrifter. Der var ingen Forstue eller Entré, men Døren førte umiddelbart ind til et nogenlunde stort Værelse, der indtog

hele Bygningens Front. Jeg tør nok sige at dette ene Værelse var tyve Fod i Firkant, og dets Høide var desuden noget større end det var almindeligt i Bygninger af den Klasse. Dette Værelse var Netheden selv. Det havde et hjemmegjort, men virkelig smukt Tæppe paa Gulvet; indeholdt et Dousin gammeldags høiryggede Stole, af en eller anden Slags mørkt Træ; to eller tre Borde, i hvilke man kunde see sit Ansigt, saa blanke vare de; et Par Speile af ubetydelig Størrelse; men med fiirlige forgyldte Ornamenter, en Buffet med nogle ægte chinesiske Porcellainssager, og de andre sædvanlige Artikler der høre til et Landsæde, der stod noget over de almindelige Forpagterhuse i den Egn, og dog ligesaameget under de beskednere af den høiere Klasses Boliger. Jeg formodede at Hytten tilhørte en eller anden lille Familie, som havde seet mere af Livet, end det er sædvanligt hos en slet og ret Agerdyrker, og dog ikke nok til at hæve den meget over en Agerdyrkers hjemlige Vaner. Vi betragtede fra Indgangen denne Scene af landlig Fred og pletfri Reenlighed, da en indre Dør aabnedes, paa den sindige Maade, der betegner Alder, og Hyttens Eierinde lod sig see. Hun var en Kone henimod de halvfjerds, af Middelstørrelse, med en rolig men fast Gang, og af et sundt Udseende. Hendes Dragt var af det forrige Aarhundredes Mode, simpel; men saa net som Alt hvad der omgav hende — et pletfrit hvidt Forklæde syntes at byde enhver Ting Trods, som kunde nærme sig og til-

smudse dets Reenhed. Den gamle Kones Ansigt betegnede vistnok ikke noget af den Forfinelse, som er Resultatet af Opdragelse og godt Selskab; men det vidnede om Velvillie, Godhjertighed og Folelse. Vi bleve hilste uden Forundring og indbudne til at tage Plads.

„Det er ikke hyppigt at Slupper komme herind," sagde den gamle Kone — at kalde hende Dame vilde være at udstrække Høfligheden for vidt — „da deres Yndlingssteder ere høiere oppe og længere nede ad Floden."

„Og, hvor kan det være, Moer?" spurgte Marble, som satte sig og tiltalte Hyttens Eierinde med en Sømands Ligefremhed. „Efter min Mening er det den bedste Ankerplads jeg i mine Levedage har seet og som Nogen kan ønske sig. Man kan være saa meget ene, som man ønsker, paa et Sted, som dette, uden derfor absolut at blive en blodig Eremit"

Det gamle Fruentimmer betragtede Marble, som om hun ikke ret vidste hvad han var for et Dyr, og dog var hendes Blik mildt og overbærende.

„Jeg formoder at Baadsfolkene foretrække andre Steder for dette, af den Grund at her intet Vertshuus er; medens der er eet to Miil høiere oppe, og et andet to Miil neden for os."

„Deres Bemærkning at her ingen Vertshuus er, minder mig om den Nødvendighed at gjøre Undskyldning for, at vi kom saa dristig til Deres Dør," svarede jeg;

„men vi Søfolk have ikke for Skik at være næsviſe, ſkjøndt vi saa ofte gjøre os ſkyldig deri ved at lande."

„De er hjertelig velkommen. Det glæder mig at ſee Mennesker, der veed at behandle et gammelt Fruentimmer venligt, og jeg beklager og tilgiver dem, ſom ikke gjøre det. I min Alder veed man at ſætte Priis paa høflige Ord og god Behandling; thi det er kun en kort Tid det vil ſtaae i vor Magt at viſe vore Medſkabninger nogen af Delene."

„Deres venlige Sindelag mod Deres Medſkabninger hidrører fra at leve paa saa ſmukt et Sted, ſom dette."

„Jeg troer langt hellere det kommer fra Gud. Han alene er Kilden til alt hvad der er Godt i os."

„Dog maa et Sted ſom dette have ſin Indflydelſe paa Charakteren. Jeg tør nok ſige De har levet længe i dette Huus, der, ſkjøndt De vedgaaer at være gammel, ſynes at være meget ældre end De. Det har rimeligviis været Deres Opholdsſted ligefra den Tid De blev gift?"

„Og længe før den Tid, Sir. Jeg er født i dette Huus, der tilhørte min Fader før mig. De har Ret, naar De ſiger at jeg har boet i det lige ſiden mit Giftermaal, thi jeg har beboet det længe før den Tid."

„Dette er ikke meget opmuntrende for min Ven her, der fattede saa megen Godhed for Deres Hytte, da vi kom i Land, at han ønſkede han eiede den; men jeg tænker at han neppe vil vove at kjøbſlaae, nu han veed hvor kjær den maa være Dem."

„Og har Deres Ven da intet Hjem, intet Sted hvor hans Familie kan være?"

„Hverken Hjem eller Familie, min gode Moer," svarede Marble; „og saa meget større Grund, kan De nok tænke Dem der maa være, for at jeg begynder paa at anskaffe mig begge Dele snareſt muligt. Jeg har aldrig havt nogen Fader eller Moder, saavidt mig er bekjendt; hverken Huus eller Hjem, eller nogen anden Ting undtagen et Skib. Dog, jeg glemte at jeg en Gang var Eneboer, og indrettede mig paa den Viis med en heel Ø for mig alene; men jeg overlod snart det Hele til Naturen, og kom ud af den Klemme, saa hurtigt, som muligt. Den Haandtering passede ikke for mig."

Den gamle Kone betragtede Marble opmærksomt. Jeg kunde see paa hendes Ansigt, at Styrmandens ligefremme, oprigtige alvorlige Væsen havde paa en usædvanlig Maade tiltalt hendes Følelser.

„Eneboer!" gjentog den gamle Kone med Nysgjerrighed, „jeg har ofte hørt og læst om saadanne Mennesker; men De ligner aldeles ikke dem jeg har foreſtillet mig som Eremitter."

„Endnu et Beviis paa at jeg havde indladt mig paa noget hvortil jeg ikke var skikket. Jeg antager at en Mand, førend han giver sig til at være Eremit, bør vide Noget om sine Forfædre, ligesom man efterseer en Hests Slægtregiſter for at erfare, om han kan blive Veddeløber. Da jeg nu hændelsesviis ikke kjender noget

til mine, er det ingen Under, at jeg gjorde et Misgreb. Det er en sørgelig Ting, gamle Kone, for en Mand at være født uden noget Navn."

Vor Vertindes Øie var endnu klart og fuldt af Liv, og jeg har aldrig seet et klogere Blik end det hun kastede paa Styrmanden, idet han lettede sit Hjerte under denne hans misantropiske Følelse.

„Og blev De født uden noget Navn?" spurgte hun efter opmærksomt at have betragtet den Anden.

„Ganske vist, ethvert Menneske bliver født med et Navn; men jeg blev hændelsesviis født uden nogetsomhelst Navn."

„Dette er saa overordentligt, Sir," tilføiede vor gamle Vertinde, mere interesseret, end jeg kunde have troet det muligt, for en Fremmed at blive, i Marbles raa Bitterhed, „at jeg skulde ønske at høre, hvorledes det kunde gaae til."

„Jeg er rede til at meddele Dem det Hele, Moer, men da een Tjeneste er den anden værd, vil jeg først bede Dem om at besvare nogle saa Spørgsmaal, om Eieren til dette Huus, disse Koer og denne Frugthave. Naar De har fortalt Deres Historie, er jeg rede til at fortælle min."

„Jeg mærker hvorledes det hænger sammen," sagde den gamle Kone forfærdet. „De er sendt herhen af Mr. Van Tassel, for at spørge om Pengene der skyldes paa

Panteobligationen, og for at faae at vide om de vil blive betalte eller ikke."

„Vi ere aldeles ikke sendte herhen, min gode Kone," sagde jeg, idet jeg fandt det passende at lægge mig imellem; thi det var tydeligt nok at den stakkels Kone var høist urolig og saa bekymret at endog hendes alderstegne og rynkede Ansigt ikke ganske kunde skjule det. „Vi er, som De seer, Folk fra hin Slup, der ere komne i Land for at rette Benene, og har aldrig hørt noget om Mr. Van Tassel, eller Penge eller nogen Panteobligation."

„Himlen være lovet!" udbrød den gamle Kone, idet baade hendes Sjel og Legem syntes at blive lettet ved et dybt Suk. „Squire Van Tassel er en haard Mand, og en Enke der ingen Slægtninge har hos sig, uden en Granddatter, der nylig har fyldt sit sextende Aar, er kun daarlig istand til at forsvare sig mod ham. Min stakkels gamle Mand paastod bestandig, at Pengene vare blevne betalte; nu han er død og borte, kommer Squire Van Tassel atter med Gjeldsbrev og Panteobligation, og siger, dersom De kan bevise at disse ere betalte, vil jeg opgive min Fordring."

„Dette er en saa selsom Begivenhed, min kjære gamle Kone," bemærkede jeg, „at De kun behøver at gjøre os bekjendt med de noiere Omstændigheder, for at De kan have Een foruden Deres Granddatter til at hjælpe Dem. Det er vel sandt, at jeg er fremmed og er kun ganske tilfældigviis kommen herhil; men Forsynet synes undertiden

at virke paa denne underfulde Maade, og jeg har en stærk Forudfølelse om, at vi kan være Dem til Nytte. Meddeel os derfor Deres Forlegenhed og dersom Sagen fordrer det, lover jeg Dem de bedste retslige Raad, som Staten kan yde."

Den gamle Kone syntes forlegen; men tillige rørt. Vi vare rigtignok aldeles fremmede for hende, men der er et Sprog i Medfølelsen der overgaaer Tungens, og som da det kommer fra Hjertet, gaaer til Hjertet. Mit Tilbud var alvorlig meent, og denne Alvor synes at have frembragt de sædvanlige Frugter. Hun havde fattet Tillid til mig, og efterat have aftørret nogle Taarer, der trængte sig frem fra hendes Øine, svarede vor Vertinde mig ligesaa aabenhjertig, som jeg havde tilbudt min Hjælp.

„De ligner ikke Squire Van Tassels Folk; thi det forekommer mig at de allerede anse Stedet som deres. Saadanne begjerlige, gjerrige Skabninger har jeg aldrig før seet. Dem haaber jeg, at jeg kan stole paa?"

„Stol kun paa os, Moder," raabte Marble, idet han venskabelig trykkede hendes Haand. „Jeg tager hjertelig Deel i denne Sag; thi jeg havde ved første Syn halv om halv besluttet selv at eie dette Sted — det vil sige ved ærligt Kjøb forstaaer De, og ikke ved noget Lovtrækkerkneb — og da dette nu er Tilfældet, kan De nok tænke Dem, at jeg ikke skjøtter om at lade denne Mr. Tassel faae det."

„Det vilde næsten være ligesaa sørgeligt at sælge

dette Sted," svarede den gode Kone, idet hendes Ansigt bekræftede ethvert af hendes Ord, „som at disse Skjelmer skulde rive det fra mig. Jeg har sagt Dem, at endog min Fader er født i dette Huus. Jeg var hans eneste Barn; og da Gud kaldte ham bort, hvilket skete omtrent tolv Aar efter mit Giftermaal, blev den lille Avlsgaard naturligviis min. Min vilde den have været i dette Øieblik, uden nogen Slags Hindring, dersom ikke en Feil var bleven begaaet i den tidlige Ungdom. Ja! mine Venner, vi tør ikke haabe at undgaae Følgerne naar vi begaae noget urigtigt."

„Det Onde De har begaaet, min gode Kone," svarede Marble, idet han søgte at trøste den stakkels Skabning, paa hvis Kinder Taarerne løb i Strømme; „det Onde, De har begaaet, min gode Moer, kan ikke have stort at betyde. Dersom Spørgsmaalet var om en raa Somand, som mig eller endog Miles der, som dog er en Slags Sohelgen, kunde det endda være noget, det tvivler jeg ingenlunde om; men Deres Regnskab maa nok være temmelig reent."

„Det er neppe Tilfældet med noget Menneske paa Jorden, min unge Ven," — Marble var ung i Sammenligning med hans Selskaberske, skjøndt han var saavel halvtreds. — „Min Synd var ikke ringere end at overtræde et af Guds Bud."

Jeg kunde see, at min Styrmand var en heel Deel forvirret over denne aabenhjertige Tilstaaelse; thi i hans

Dine var det at overtræde Guds Bud, enten at dræbe stjæle eller bespotte Gud, de andre Bud var han ved Vane kommen til at betragte som Smaaforseelser.

„Jeg antager at dette maa være en Misforstaaelse, Moer," sagde han i en Slags trøstende Tone „De kan have begaaet en Slags Forseelse, eller et Feiltrin; men dette, at overtræde Guds Bud, er en alvorlig Slags Ting."

„Dog syndede jeg mod det femte; jeg forglemte at ære min Fader og Moder. Forsynet har ikke destomindre været naadig imod mig; thi mine Dage have allerede naaet de tre Snese og ti Aar. Men dette er hans Godhed og ikke nogen Fortjeneste hos mig."

„Er det ikke et Beviis paa at Forseelsen er tilgivet?" vovede jeg at bemærke. „Dersom Bodfærdighed kan tilkjøbe os Fred, føler jeg mig overbeviist om at De har fortjent Tilgivelse."

„Man kan aldrig vide det! Jeg troer at denne Ulykke med Panteobligationen, og den Fare jeg er udsat for, at døe uden at have Tag over Hovedet, kan altsammen henføres under denne ene Ulydighedshandling. Jeg har selv været Moder, kan sige, at jeg nu er Moder, thi min Datterdatter er mig ligesaa kjær, som hendes velsignede Moder — og det er saa at sige snarere naar vi see opad, end naar vi see nedad, at vi komme til at fatte dette Buds sande Dyd."

„Dersom det var næsviis Nysgjerrighed der bragte mig til at fremkomme med dette Spørgsmaal, min gamle

Veninde," tilfoiede jeg, „vilde jeg ikke være istand til at see Dem i Dinene, som jeg nu gjor, medens jeg beder Dem om at meddele mig Deres Forlegenheder. Fortæl dem paa Deres egen Maade; men fortæl dem med Tillid; thi jeg gjentager det, vi have Magten til at hjælpe Dem, og de bedste retslige Raad i Landet staae til vor Tjeneste."

Den gamle Kone saae atter forskende paa mig gjennem Brillerne; derpaa syntes det, som hun havde besluttet sig til at stole paa vor Ærlighed, og nu afslørede hun sin Hemmelighed.

„Det vilde være urigtigt at fortælle Dem en Deel af min Historie, uden at meddele Dem det Hele," begyndte hun, „thi De kunde troe at Van Tassel og hans Slæng var ene at dadle, medens min Samvittighed siger mig at lidet er hændtes, som ikke er en retfærdig Straf for min store Synd. De maa derfor have Taalmodighed med en gammel Kone, og høre min hele Fortælling; thi i min Alder dølger man ikke Sandheden. De Graahaaredes Dage ere talte; og var det ikke for Kittys Skyld, vilde Slaget ikke ramme mig saa haardt. De maa vide vi ere oprindelig Hollændere — vi nedstamme fra Coloniens gammeldags Hollændere — og var af Van Duzers Slægt. I, mine Venner," tilfoiede den gode Kone, idet hun betænkte sig, „ere rimeligviis Yankeer af Fødsel?"

„Det kan jeg ikke sige jeg er," svarede jeg, „skjøndt jeg er af engelsk Herkomst. Min Familie har længe levet

i New-York, men dog ikke saa langt tilbage i Tiden, som fra Hollændernes Tid."

„Og Deres Ven? Han er taus; maaske han er fra Ny-England? Jeg vilde nødig saare hans Følelser; thi min Historie vil maaske berøre hans Kjærlighed til Hjemmet lidt ømfindtligt."

„Bryd Dem ikke om mig, Moer, men los det altsammen ud, som en nylig ankommet Ladning," sagde Marble paa sin sædvanlige bittre Maade, naar han talte om sin Fødsel. „Der aander ikke noget Menneske, for hvem man kan tale friere om saadanne Gjenstande, end Moses Marble."

„Marble, det er et haardt Navn," gjensvarede Konen med et let Smiil; „men Navn og Hjerte ere to forskjellige Ting. Mine Forældre vare Hollændere, og De har vistnok hørt hvorledes Forholdet, før Revolutionen, var mellem Hollænderne og Yankeerne. Skjøndt de vare vore Naboer, kunde de ikke lide hinanden. Yankeerne sagde at Hollænderne vare nogle Narre, og Hollænderne sagde at Yankeerne vare Skjelmer. Som De let vil kunne indsee, var jeg født før Revolutionen, da Kong Georg den Anden sad paa Thronen og regjerede Landet, og skjøndt det var længe før end Englænderne bleve vore Herrer, var det for den Tid vort Folk havde glemt deres Sprog og deres Traditioner. Min Fader selv var født efter at de engelske Gouverneurer kom iblandt os, som jeg har

hørt ham sige; men det hjalp ikke — han elskede Holland og hans Faders Skikke til det yderste."

„Allesammen ganske rigtigt, Moer," sagde Marble lidt utaalmodig; „men hvad gjør det til Sagen! det er ligesaa naturligt for en Hollænder at elske Holland, som for en Engelskmand at holde af hollandsk Lærred. Jeg har været i Nederlandene, og jeg maa sige det er et Slags muskusrotteagtigt Liv de Folk føre, hverken tilsøes eller iland."

Den gamle Kone betragtede Marble med noget mere Ærbødighed efter denne Erklæring; thi i hine Dage var en bereist Mand høit agtet blandt os. I hendes Øine var det en større Fortjeneste at have seet Amsterdam, end det nu vilde være at have seet Jerusalem. Det begynder virkelig snart at ansees for en Skam, for en Mand af Verden, ikke at have seet Pyramiderne, det røde Hav og Jordans Flod.

„Min Fader elskede ikke destomindre sine Forfædres Land, skjøndt han aldrig saae det," tog den gamle Kone til Orde. „Uagtet Yankeernes Skinsyge paa os Hollændere, og det gjensidige Mishag, kom dog mange af de første til os for at søge deres Lykke. Det lader til at det er et Folk, som ikke holde sig til Hjemmet, og jeg kan ikke nægte, at Tilfælde ere indtrufne, hvor de have vidst at bortskaffe nogle af de nederlandske Forpagteres Kreaturer, paa en Maade som det vilde have været bedre, om det ikke var skeet."

„De taler med Betænksomhed, min kjære Kone," bemærkede jeg, „og som Een der har Medlidenhed med alle menneskelige Feil."

„Det bør jeg gjøre for mine egne Synders Skyld, og jeg bør ogsaa gjøre det for Ny Englands; thi min Mand var af den Slægt."

„Ja, nu faae vi Historiens rette Sammenhæng, Miles," sagde Marble med et bifaldende Nik. „Den vil for det første dreie sig om Kjærlighed, og dersom der ikke kommer Ulykker efter, saa vil jeg være en nederdrægtig Pebersvend. Naar en Mand bliver forelsket, er det det samme, som naar der gaaer Hede i en Bomuldsladning, eller at Ballasten forskyder sig i et Skib."

„Jeg kan ikke fragaae det," vedblev vor Vertinde, smilende trods hendes virkelige Sorger — Sorger der saaledes atter vare kaldte til Live, ved at mindes hendes tidligere Livs Hændelser — „en ung Mand, en indfødt Yankee, kom til os som Skoleholder, da jeg kun var femten Aar. Vore Folk vare meget omhyggelige for at vi skulde lære at læse engelsk, thi mange havde erfaret hvor ufordelagtigt det var ikke at kjende vor Regjerings og det Sprog hvori vore Love vare affattede. Jeg blev sendt til George Westmores Skole, ligesom de fleste andre unge Mennesker i Nabolauget, og var hans Elev i tre Aar. Dersom De stod paa Høien over hin Frugthave, kunde De i dette Øieblik see Skolebygningen, thi det er

kun kort herfra, og den Vei gik jeg fire Gange om Dagen i hele tre Aar."

„Nu begynder jeg at see Land," sagde Marble idet han tændte en Cigar, thi han antog det ikke for nødvendigt at gjøre nogen Undskyldning for at ryge under et hollandsk Tag. „Skolelæreren lærte sin Elev noget mere end det han fandt i A-B-C-Bogen, eller i Catechismussen. Nu vel, tag fat paa Deres Fortælling om Skolehuset, siden det er ude af Sigte."

„Det var ude af Sigte, det er vistnok, og det var maaskee Grunden hvorfor mine Forældre tog saa haardt paa Vei, da George Westmore bad om deres Tilladelse til at gifte sig med mig. Dette skete ikke førend han et heelt Aar igjennem havde fulgt mig hjem, eller saa langt, som til Foden af hin Høi, og havde tjent mig næsten ligesaa længe og ligesaa taalmodigt, som Jacob tjente for Rachel."

„Godt, Moer, hvorledes optog de gamle Folk Forlangendet? jeg haaber som godmodige Forældre, for Georges Skyld."

„Sig snarere, som Børnene fra Holland dømmer om Børnene fra Ny-England. De vilde ikke vide noget deraf; men ønskede at jeg skulde ægte min Fætter Petrus Storm, der just ikke var meget afholdt, ikke engang i hans egen Familie."

„De lod naturligviis Ankerne falde og erklærede at De ikke vilde slippe Fortøiningen i Hjemmet?"

„Dersom jeg ellers forstaaer Deres Mening ret, Sir,

saa gjorde jeg noget der var meget forskjelligt derfra. Jeg blev hemmeligt gift med George, og han vedblev endnu henved tolv Maaneder at holde Skole, der oppe bag ved Høien, skjøndt de fleste af de unge Fruentimmer blev taget bort fra hans Undervisning."

„Ja, ja, det er den gamle Maneer; Stalddøren blev lukket, efter at Hesten var stjaalet! Godt, De var altsaa gift, Mo'er." — —

„Efter en Tids Forløb blev det nødvendigt for mig at besøge en Slægtning som boede lidt længer nede ved Floden. Der blev mit første Barn født, uden mine Forældres Vidende; og George gav det i Pleie hos en fattig Kone, som havde mistet sit spæde Barn, thi vi frygtede endnu for at underrette mine Forældre om vor Hemmelighed. Nu begyndte Straffen for at have overtraadt det femte Bud."

„Hvorledes er det, Miles?" spurgte Moses, „strider det imod Buddene, at en gift Kone har en Søn?"

„Det gjør det vistnok ikke, min Ven, skjøndt det er en Overtrædelse af Buddene, ikke at ære vore Forældre. Denne gode Kone hentyder til, at hun giftede sig uden sin Faders og Moders Samtykke."

„Ja, det gjør jeg, Sir, og jeg er bleven haardt straffet derfor. Efter faa Ugers Forløb vendte jeg tilbage til mit Hjem, og snart efter fulgte den sørgelige Nyhed, at min Førstefødte var død. Sorgen over denne Tidende aflokkede mig min Hemmelighed, og Naturen talte

saa lydeligt til mine stakkels Forældres Hjerter, at de tilgav mig alt, tog George hjem til os og behandlede ham bestandig efter den Tid, som om han ogsaa havde været deres eget Barn. Men det var forsildigt; havde det skeet nogle faa Uger tidligere, kunde mit eget dyrebare Barn have været frelst."

„Det kan De ikke vide, Mo'er, vi maae alle dø, naar vor Tid er omme."

„Hans Tid havde ikke været omme. Den usle Skabning, til hvem George havde betroet Drengen, satte ham ud blandt Fremmede, for at spare sig selv Ulejligheden og for paa den letteste Maade at tjene tyve Dollars." —

„Stop!" afbrød jeg. „Siig mig dog i Himlens Navn, i hvad Aar skete dette, min gode Kone?"

Marble saae forundret paa mig, skjøndt det var tydeligt, at han begyndte at ahne hvad jeg meente med dette Spørgsmaal.

„Det var i Juni Maaned 17—. I tredive lange, lange Aar troede jeg virkelig, at mit Barn var dødt; og da var det ene Samvittighedsnag, der bragte Sandheden for Dagen. Den elendige Kone kunde ikke tage Hemmeligheden med sig i Graven, og hun sendte Bud efter mig for, at jeg skulde høre den sørgelige Aabenbaring."

„Som bestod deri, at hun havde hensat Barnet i en Kurv, paa en Gravsteen, i en Steenhuggers Gaard i

Byen, i Gaarden hos en Mand, hvis Navn var Durfee?" sagde jeg saa hurtigt, som det var mig muligt at fremføre Ordene.

„Det gjorde hun virkelig! skjøndt det forekommer mig et Under, at en Fremmed kan vide dette. Hvad monne være Guds Villie at jeg skal erfare efter dette?"

Marble sukkede. Han skjulte sit Ansigt i Hænderne, medens den stakkels Kone i forvirret Forventning saae afvexlende paa os begge, som for at erfare hvad der nu vilde følge efter. Jeg kunde ikke lade hende være længe i Tvivl; men gav hende lidt efter lidt at forstaae, at den Mand, hun saae for sig, var hendes Søn. Efter et halvt Aarhundredes Adskillelse var saaledes Moder og Søn bleven ført sammen, ved det uudgranskelige Forsyns Medvirkning! Læseren vil letteligen kunde forudsee den Forklarings Beskaffenhed, der paafulgte. Der kunde, efter at alting var fortalt og tilbørlig sammenlignet, ikke være den ringeste Skygge af Tvivl om Omstændighedernes Sandhed. Mrs. Westmore havde hos den troløse Amme forvisset sig om sit Barns Historie, saa langt, som til Fattighuset; men tredive Aar havde efterladt en Kløvt i den Underretning, hun havde erholdt, og det var hende ikke muligt at faae Kundskab om det Navn, under hvilket han havde forladt Anstalten. Revolutionen var netop tilendebragt, da hun anstillede sine Forespørgseler, og man formodede, at nogle af Bøgerne vare blevne bortkagne af de Fordrevne. Dog var der Personer nok til

at mangfoldiggjøre Traditionerne og Gisningerne, og saa bekymrede var hun og hendes Mand for at efterspore disse grundløse Rygter, at mange Penge og megen Tid blev ødslet paa disse frugtesløse Forsøg. Endelig opdagedes en af Anstaltens gamle Fruentimmer, til hvem det var overdraget at passe Børnene, der foregav at vide hele Historien om det Barn, der var bragt fra Steenhuggerens Gaard. Dette var udentvivl en ærlig gammel Kone, men hendes Hukommelse bedrog hende. Hun sagde, at Drengen havde faaet Navnet Stone, istedetfor Marble; en Feiltagelse, der i og for sig var naturlig nok, men som formodentlig skyldtes det Factum, at et andet Barn af det første Navn virkelig havde forladt Anstalten faa Maaneder før Marble forlod den. Denne Aaron Stone var bleven efterspøret, først som Læredreng hos en Handelsmand, derefter i et Infanteri-Regiment i den engelske Armee, hvilket Regiment havde ledsaget den øvrige Deel af Styrken, ved Rømningen den 25. November 1783.

Westmores troede nu at være paa Spor efter deres Søn. Han blev efterspøret ligetil tolv Maaneder før den Tid Efterforskningen blev iværksat, og han vilde sandsynligviis findes i England, endnu bærende Kongens Uniform. Efter en lang Beraadslagning mellem de trøstesløse Forældre blev det besluttet, at George Westmore skulde seile til England, for at gjenfinde deres Søn; men de manglede paa denne Tid Penge. Disse værdige

Folk vare istand til at føre et hyggeligt Liv paa deres lille Avlsgaard; men de manglede rede Penge, da alt, hvad de havde havt, var forbrugt ved den foregaaende Efterforskning, og de havde endog paadraget dem en lille Gjeld, for at naae saavidt. Der stod altsaa ingen anden Udvei aaben for dem, end at pantsætte deres lille Hjem. Dette skete ikke uden den største Modstræben, men hvad gjøre ikke Forældre for et Barn? En Sagfører paa Landet, ved Navn Van Tassel, var villig nok til at forstrække dem fem hundrede Dollars, mod Pant i en Eiendom, der næsten var sine tre tusind Dollars værd. Dette var een af denne forhadte Klasse af Land-Aagerkarle, en Flok Cormoranter, der ere saa meget værre end deres By-Collegaer, fordi deres Bytte i Almindelighed er Gjenstand for virkelig og ikke for speculativ Nød, og ligesaa uvidende og uøvede, som de ere nødlidende Det er beundringsværdigt med hvor stor Taalmodighed en af disse Uslinge kan afvente det rette Øieblik for at iværksætte et Yndlingsforehavende. Denne Squire Van Tassel ønskede meget at komme i Besiddelse af Mrs. Westmores lille Eiendom, ikke alene for dens sande Værdi, men ogsaa af andre Grunde, og i flere Aar kunde intet overgaae hans venlige og velvillige Eftergivenhed. Renterne fik Lov at henstaae indtil den hele Sum beløb sig til et tusind Dollars. Faderen tog imidlertid til England, fandt efter megen Vanskelighed og stor Bekostning Soldaten, og blev overtydet om, at Stone virkelig kjendte

sine Forældre, af hvilke den ene var død i Fattighuset, efter at have forødt alle sine Penge.

Herefter fulgte en Række Aar belæsset med Gjeld og fulde af Angst, indtil Faderen segnede under Vægten af sine Ulykker. En eneste Datter døde ogsaa, efterladende Kitty som et Legat til hendes Moder; hun var bleven Enke, da Faderen var død inden hendes Fødsel. Saaledes stod Katharine Van Duzer, vor gamle Værtinde, næsten ene tilbage i sit Livs Aften med sin Datterdatter, for at stride i flere Aar med en daglig tiltagende Fattigdom. Det var alligevel lykkedes George Westmore, kort før hans Død, at sælge endeel af hans Eiendom, som han satte mindst Priis paa, og med disse Penge udbetalte han Van Tassels Panteobligation. Dette var hans egen Beretning om Sagen, og han viste sin Kone Van Tassels Qvittering, da Pengene vare blevne udbetalte i Byen i Grevskabet, hvor Gjeldsbrev og Panteobligation den Gang ikke kunde bringes tilveie. Dette var kort før Westmores sidste Sygdom. Et Aar efter hans Død raadede man Enken til at forlange Gjeldsbrevet og lade Panteobligationen annulere. Men Qvitteringen var ikke til at finde. Med et Fruentimmers Uvidenhed i saadanne Sager, lod Enken sig forlyde med dette Factum; og hendes paafølgende Forlangende om Udleveringen, blev mødt med et Contraforlangende, om Beviis for Betalingen. Dette var Begyndelsen til Van

Tasfels fjendtlige Stilling; og Sagen var gaaet saa vidt, at der var nedlagt Protest og Stedet averteret til Salg, da den gode Kone saaledes meget beleilig opdagede sin Søn.

Tredie Kapitel.

Det er ikke let at beskrive den øieblikkelige Virkning af denne Opdagelse, paa nogen af de Parter, den nærmest angik. Der blev ikke nogen Tvivl tilbage hos nogen af dem, efter at alle Kjendsgjerningerne om deres Slægtskab vare blevne forklarede; thi det blev saa tydeligt beviist, at der ikke kunde være nogen Tvivl tilbage, denne Gjenstand angaaende. Mrs. Westmore tænkte sig sin tabte Søn som et uskyldigt, smilende, spædt Barn, og her fandt hun ham med et rødt Ansigt, med haarde Træk, brunet ved Solens og Soluftens Paavirkning, en ældre Mand, med simple om ikke raa Manerer. Hun kunde i Begyndelsen ikke have nogen Kjendskab til de bedre Sider af hans Charakteer, og var nødt til at modtage denne Gave af Forsynet, saaledes som den blev budt hende. En Moders Kjerlighed lader sig ikke letteligen afvise eller qvæle; og førend jeg forlod Huset, saae jeg den gamle Kones Blik fæstet paa Marble med en

Interesse og Ømhed, som de ikke havde udtrykt forend Aabenbaringen.

Hvad Styrmanden selv angaaer, da var han, nu da hans kjæreste Ønske i dette Liv saa uventet var bleven opfyldt, saa forundret, at det syntes, som om han tænkte, at der manglede noget. Han fandt sin Moder som en anseelig Enke efter en anseet Mand, af en Klasse i Livet der var lig hans egen, boende paa en Eiendom, der rigtignok var lille og i forviklede Omstændigheder, men en Eiendom, som i lang Tid havde været i Familiens Besiddelse. Sandheden var, at Marble følte saa levende denne uforudseete Opfordring til hans blidere Følelser, at en Mand af hans barske Natur i Begyndelsen ikke vidste at fatte sig deri, og hans Temperaments Gjenstridighed bragte ham snarere til at stride imod, end til at give efter for saadanne uvante Følelser. Jeg kunde see, at han var tilfreds med sin Moder, medens han neppe var tilfreds med sig selv, og i den Hensigt at bringe begge Parter i en rigtigere Stilling til hinanden, bad jeg Moses om at gaae ned og see til Baaden, medens jeg blev ene med hans nyfundne Moder. Dette skete alligevel ikke forend at alle Forklaringerne vare givne og Moderen havde velsignet og grædt over sit Barn. Det skete i Grunden for at skaane Marble for det Nedtrykkende, han kunde føle ved den forestaaende Scene.

Saasnart jeg var ene med Mrs. Westmore, forkla-

rede jeg hende mit eget Bekjendtskab til Marble, og gav hende en Slags Forsvars-Beretning om hans Levnet og Charakteer, idet jeg fortaug de svage Sider og fremhævede de stærke. Jeg beroligede ganske hendes Sind med Hensyn til Gjenstanden om Eiendommen; thi dersom det værste skulde hændes, saa havde hendes Son dobbelt saa mange Penge, som behovedes til at indfrie Panteobligationen.

„Gjelden blev paadraget, min kjære Mrs. Westmore, for hans Skyld, og han vil med Glæde indfrie den paa Øieblikket. Jeg vil raade Dem til at udbetale Summen paa eengang. Dersom Qvitteringen nogensinde skulde blive funden, vil denne Van Tassel blive nødt til at tilbagebetale; thi skjøndt Loven seer igjennem Fingre med mange Uretfærdigheder, vil den dog ikke see igjennem Fingre med een, der er saa grusom som denne, forudsat, at De kan tilfredsstille den med et Beviis. Jeg skal lade Moses blive tilbage —"

„Hans Navn er Olaff eller Oliver," afbrød den gamle Kone ivrigt; „jeg opkaldte ham efter min egen Fader, og han blev ordentlig døbt, førend han blev overgivet til Ammen, i det Haab, at det maatte blødgjøre hans Bedstefaders Hjerte, naar han kom til Kundskab om mit Giftermaal. Olaff Van Duzer Westmore er hans rette Navn."

Jeg smilede ved Tanken om at Marble skulde seile under saadan en Benævnelse og var ifærd med at fore-

slaae en Overeenskomst, da Gjenstanden for vor Samtale vendte tilbage. Styrmanden havde gjenvunden sin Fatning i den halve Time, han havde været borte, og jeg saae af de kjærlige Blik, han kastede til sin Moder, hvis Blik besvarede hans paa en naturligere Maade, end jeg kunde have haabet, at Tingen gik sin rette Gang, og jeg fortsatte Samtalen, idet jeg søgte at bortrydde den overflødige Folsomhed.

„Vi talte om Deres rette Navn, idet De kom ind, Moses," sagde jeg. „Det kan ikke gaae an, at De lader Dem kalde ved eet Navn, naar Deres Moder praier Dem under et andet. De bliver nødt til ganske at lade Moses Marble rage i Drift."

„Dersom jeg gjør det, vil jeg være —"

„Tys, tys — De forglemmer hvor De er, og i hvis Nærværelse De staaer."

„Jeg haaber, at min Søn snart vil lære, at han altid staaer for Guds Aasyn," bemærkede Moderen i en klagende Tone.

„Ja, ja — det er altsammen rigtigt, Moder, og Du kan, hvad det anbelanger, gjøre med mig hvad Du vil; men naar jeg ikke skulde være Moses Marble, kunde Du ligesaa gjerne forlange, at jeg ikke skulde være mig selv. Jeg maatte jo blive et andet Menneske, naar jeg skulde forandre mit Navn. En Mand kunde ligesaa godt gaae uden Klæder, som at gaae uden et Navn, og mit er nu en Gang saa haardt, at jeg ikke kan lide at

skille mig ved det. Nei, nei, var det faldet saaledes ud, at mine Forældre havde været en Konge og en Dronning, og at jeg skulde efterfølge dem paa Thronen, vilde jeg enten regjere som Kong Moses Marble, eller slet ikke regjere."

„Du vil komme til at tænke anderledes herom, og udtage et nyt Register under Din lovlige Udnævnelse."

„Jeg vil sige Dig hvad jeg vil gjøre, Moder, og det vil tilfredsstille alle Parter. Jeg slaaer det gamle Navn under det nye og seiler under dem begge."

„Jeg bryder mig ikke om hvorledes Du bliver kaldt, min Søn, saalænge ingen har nødig at rødme ved det Navn Du bærer. Denne Gentleman siger mig at Du er en ærlig og trofast Karl; og det er Velsignelser for hvilke jeg aldrig skal ophøre at takke Gud."

„Miles har roest mig, har han! Jeg kan sige Dig Moder, at Du skal tage Dig iagt for Miles's Tunge. Naturen bestemte ham til at være Advocat, og det er snarere en Hændelse at han er bleven Sømand; men en dygtig Sømand er han. Men hvad er da mit Navn ifølge Loven?"

„Olaff Van Duzer Westmore Moses Marble, ifølge Deres egen Paastand at seile under alle Deres Navne. De kan alligevel verle Navnene om og kalde Dem Moses Olaff Marble Van Duzer Westmore, dersom De synes bedre om det."

„Moses loe, og da jeg saae at baade han og hans

nyfundne Moder vare godt skikkede til at være ene sammen og at der nu kun manglede en halv Time i Solnedgang reiste jeg mig for at tage Afsked.

„De forbliver hos Deres Moder i Nat, Marble," bemærkede jeg, „jeg vil forblive til Ankers, til jeg seer Dem imorgen tidlig, og da vilde vi tage de videre Forholdsregler lidt nærmere i Overveielse."

„Jeg skulde ikke ønske at miste min Søn, saasnart efter at jeg har funden ham," bemærkede den gamle Kone noget ængstlig.

„Frygt ikke for mig, Moder; jeg sover under Dit Tag i Nat og saa mange flere ovenikjøbet, at Du til Slutningen vil være glad nok ved at blive mig qvit."

Jeg forlod derpaa Huset, ledsaget af Marble der fulgte mig ned til Baaden. Da vi naaede den lille Vig hørte jeg et Slags undertrykt Suk fra Styrmanden, og da jeg vendte mig om blev jeg forundret ved at see Taarerne løbe ned ad hans solbrændte Kinder. Hans oprørte Følelser havde tilsidst faaet Herredømmet og denne raa, men ærlige Skabning, havde givet efter, under Paavirkningen af denne besynderlige Blanding af Glæde, Forundring, Skam og naturlig Bevægelse. Jeg greb hans Haand og trykkede den hjerteligt, men sagde intet, skjøndt jeg standsede, da jeg nødig vilde gaae nærmere hen til Reb, forend min Kammerat havde gjenvundet sin Fatning. Dette lykkedes ham efter et Par Minutters Forløb saa vidt, at han kunde tale.

„Det forekommer mig altsammen som en Drøm, Miles," mumlede Moses tilsidst; „langt mindre naturligt end at give sig til at være Eneboer."

„De vil snart vænne Dem til Forandringen, Marble; thi alt vil forekomme Dem at være som det bør, og ganske naturligt."

„At tænke sig at jeg er en Søn, og at have en virkelig levende Moder!"

„De maa dog have vidst at De en Gang havde Forældre, og De er virkelig heldig at finde een af dem i Live, i Deres Alder."

„Og hun, en ærlig Kone! en Moder, som Præsidenten i de forenede Stater, eller den første Commandeur i Marinen ikke behøvede at skamme sig ved."

„Det er vistnok altsammen meget heldigt, især det første."

„Hun er ovenikjøbet en blødig kjøn gammel Kone. Jeg vil have hende taklet til og bringe hende ned til Byen ved første Leilighed."

„Hvorfor vil De gjøre en gammel Kone den Uleilighed? De vil faae Tid nok til bedre at overveie dette."

„Bedre! ja jeg vil bringe hende til Philadelphia, og maaske til Baltimore. Der er Haverne og Theatrene og Museet og en Mængde Ting som jeg nok tør sige at den kjære gamle Sjel aldrig har seet."

„Jeg skulde tage meget feil af Deres Moder, dersom hun ikke vilde foretrække en Kirke for det altsammen."

„Nu vel, der er Kirker i alle Byerne, naar De endelig vil tage det fra den religieuse Side; saa burde jeg saasnart som muligt bringe min Moder til York. Hun er gammel, seer De nok, og kan ikke leve evig, for at føie mig; og her har hun været bunden til een Kirke alle hendes Levedage, uden at have andre at vælge imellem. Jeg tør nok sige at Forandring er ligesaa behagelig i Religion, som i enhver anden Ting"

„De er nærmere ved at have Ret deri, Moses, end De maaske selv troer. Men vi kan tale om alt dette imorgen. En Nats god Hvile vil give os roligere Eftertanke imorgen."

„Jeg vil ikke faae et Øieblik Sovn, for at tænke over det. Nei, nei, jeg vil faae den gamle Kone til at pakke sine Sager sammen før Frokost, og vi vil seile med Sluppen. Naar vi kommer til Byen vil jeg tage hende ombord i the Dawn, og vi skal have det meget hyggeligt ombord i dens Kahyt. Den har ligesaa gode Kahytter som en Lystjagt."

Der var i hine Dage ingen Linieskibe hos os; men et Skib med to Kahytter var et Vidunder af Bequemmelighed.

„Deres Moder vil neppe passe sig for et Skib, Moses, og et Skib vil neppe være et passende Sted for Deres Moder."

„Hvorledes kan nogen af os vide det, forend vi have forsøgt det? saasandt som jeg er en Fliis af den gamle Blok, de vil blande sig som Rum og Vand. Der-

som jeg skal gaae til Søes med Skibet, troer jeg næsten jeg vil tage den gamle Kone til Søes med mig."

„De vil sandsynligviis blive hjemme, nu da De har et Hjem og en Moder, og andre Pligter at tage vare. Jeg og mine Anliggender vil i Fremtiden kun blive underordnede Gjenstande for Dem, Mr. Westmore."

„Gid Westmore maa være fordømt! Mener De Miles, at jeg vil opgive mit Kald, opgive Søen, opgive Dem?"

„De ønskede en Gang at være Eremit, og fandt det lidt for eensomt; dersom De havde havt en Selskaber eller to, vilde De have været tilfreds, sagde De. Godt, her er nu enhver Ting De kan ønske Dem; en Moder, en Søsterdatter, et Huus, Avling, Lader, Udhuse, Kjøkkenhave og Frugthave; og naar De sidder ved hin Indgang, kan De ryge Deres Cigar, drikke Deres Grog og betragte Fartøierne der gaae op og ned ad Hudson."

„Ikke andet end disse blødige Slupper," mumlede Styrmanden. „Saadanne korte Tingester at man ikke en Gang kan faae Bommen gibbet forefter, om man ogsaa har gjort sig den Ulejlighed at bruge et Kabeltoug til Gibskinkel.

„Godt, en Slup er et ganske muntert Fartøi for en Sømand, naar han ikke kan faae noget bedre. Saa er der denne Mr. Van Tassel at komme til rette med — De kan der faae en ti Aars Proces paa Halsen, til at more Dem med."

„Jeg vil gjøre kort Proces med den Knegt, naar

jeg træffer paa ham. De har Ret, Miles, den Sag maa afgjøres forend jeg kan lette Anker. Min Moder siger at han boer nær herved, og at jeg efter et Qvarteers Forløb kan faae ham at see, naar jeg lyster. Jeg vil besøge ham endnu i Aften."

Denne Erklæring bragte mig til at standse. Jeg kjendte Marble altfor godt til at kunne forudsee at det vilde afstedkomme Bryderi, dersom han blev overladt til sig selv i en Sag af denne Natur, og jeg troede det rigtigst først at undersøge Sagen lidt nøiere. Søfolk handle gjerne lidt rask. Da jeg gik tilbage til Huset for at faae nærmere Underretning af Mrs. Westmore, sagde hun mig at det var rigtigt, som hendes Søn havde anført, og tilbød os en gammeldags Enspænderchaise, da den eneste Arbeidsmand hun brugte, netop var ifærd med at spænde den for, for at kjøre hen og spørge til Kitty, jeg benyttede mig da af Leiligheden, tog det trykte Avertissement om Salget med, for at læse det underveis, fik den fornødne Underretning, og afsted kjørte Marble og jeg for at søge Aagerkarlen.

Der var endnu Tid nok til alle vore Forehavender. Hesten var rigtignok ligesom Huset, dens Eier, Arbeidsmanden, Chaisen, og alt hvad vi endnu havde seet af Willow Cove, hvilket vi havde faaet at vide at Stedet hed, gammel, men han var desto mere sikker og paalidelig. Veien gik op ad Skraaningen og snoede sig smukt gjennem en Huulvei. Arbeidsmanden gik ved Siden af os for

at vise os Veien, der førte ind i Landet, efter at vi havde naaet Toppen af Bakken.

Udsigten fra Høilandet, som det kunde kaldes med Hensyn til Floden, skjøndt det kun var en jævn Udstrækning af hele denne Deel af Staten, var baade udstrakt og smuk. Willow Grove, som Marble tre eller fire Gange kaldte sin Moders Sted, medens vor Hest slæbte os op af Skraaningen, saae usædvanlig indbydende ud med sine grønne Brinke, rige Frugthave og nette Bolig, beskyttet bag det dækkende Ly af Flodens Høiland. Ind i Landet saae vi Hundreder af Avlsgaarde, utallige Lunde, flere Landeveie, en Landsby mindre end en Qvartmiil fra os, et Kirkespiir der saae ud som en gammeldags Lyseslukker og adskillige hvidmalede Træhuse, og her og der et forældet Huus bygget af Muur- eller Kampesteen, overhvidtet eller malet med en eller anden livlig Farve; thi Hollænderne medbragte deres Smag for Farver fra Holland til New-York. Dette Fortrin kan være ønskeligt i den Deel af Verden hvor Engenes uendelige Grønt paa en Maade trætter Øiet; men Naturens Afskefarver har vistnok ingen retfærdig Medbeiler i de mere kunstige Dele af det almindelige Landskabs Farver. Hvidt kan bidrage til at oplive Scenen; men det kan aldrig give den Værdighed, eller de høitidelige Farver, der saa ofte gjør det yndige ved et Syn, saavel indtrængende, som behageligt. Naar denne skinnende Farve naaer Gjærderne, giver den det smukkeste Landskab Udseende

af en Blegeplads, eller af et stort Vaskerhuus, hvor Linnedet er hængt ud for at torres.

Veiviseren viste os Van Tassels Huus, og et andet hvor vi skulde finde Kitty, hvem vi skulde bringe hjem med paa Tilbageveien. Da vi havde faaet tilborlig Underretning om Coursen og Distancen stak vi trøstig til Soes. Hesten var ingen Hartløber, og Marble og jeg havde god Ro til at ordne Præliminærerne, inden vi naaede Huset hvortil vi vare bestemt. Efter nogen Raadslagning og megen Overveielse, lykkedes det mig at overbevise min Ledsager om, at det ikke vilde være det klogeste at begynde Forhandlingerne med at banke Procuratoren, — en Fremgangsmaade hvortil han havde stor Lyst. Det blev alligevel afgjort at han strax skulde erklære sig for at være Mrs. Westmores Søn, og i den Egenskab afæske hans Erklæring; en Charakteer der tydeligt nok vilde give ham enhver Fordring paa at blive hørt.

„Jeg veed hvad disse Aagerkarle, som De kalder dem, Miles, ere for Folk," sagde Styrmanden. „De ere en Slags Pantemæglere inde i Landet, og Himlen have Medlidenhed med dem; thi jeg har ingen. Jeg har i sin Tid pantsat et Uhr, eller en Qvadrant, og blodig faa Penge faaer en stakkels Karl for hans Gods og rørlige Eiendomme. Ja, ja, jeg vil strax lade den gamle Herre vide at jeg er Van Duzer Oloff Marble Westmore Moses, eller hvad det er jeg hedder; og vil staae paa

min Ret saa det skal forundre ham; men hvad vil De imidlertid tage Dem for?"

Det faldt mig ind, at dersom jeg kunde faae Marble til at forsøge paa at anvende en Slags List, vilde det have den Virkning at forhindre ham i at tye til Stokke-Loven, for hvilken jeg vidste at han nærede stor Tilbøielighed, og for hvilken jeg endnu frygtede lidt. I den Hensigt udkastede jeg altsaa følgende Plan.

„De skal simpeltvæk introducere mig som Mr. Miles Wallingford," sagde jeg, „men paa en formel Maade der kan bringe denne Mr. Van Tassel til at troe at jeg er en Slags Sagforer; dette kan maaske indgyde ham Frygt, og det vil blive saa meget lettere at komme til Rette med ham. Sig ikke at jeg er Sagforer, thi det vil ikke være overeensstemmende med Sandheden, og det vil ogsaa blive et flovt Tilbagetog, naar Sandheden kommer for Dagen."

Marble greb denne Idee, og syntes at være tilfreds med den, skjøndt han vedgik at jeg ikke kunde forestille Sagforer uden at lyve lidt, og at „Sandheden var altfor god for en af disse blodige Aagerkarle." Jeg fik ham dog talt til Rette forend vi naaede Døren, og vi stege af, saa godt forberedede paa vort Foretagende, som man kunde vente.

Der var intet ved Van Tassels Bolig, der betegnede den graadige Pengemand, medmindre en vis Ligegyldighed, med Hensyn til det Ydre, kunde antages at forraade en saadan Mands Bolig. Hans Venner vilde gjerne til-

skrive dette en Ligegyldighed for det Ydre, men Mængden henførte det rigtigere til Gjerrighed. Naar Sjælen hengiver sig til at dynge Guld paa Guld, blot for at skrabe sammen, misunder Aanden Unddragelsen af den ringeste Deel af den vindesyge Jagen, og heri ligger Hemmeligheden af den Foragt mod det Ydre, der saa ofte træffes i denne Beskrivelse af Personer. Dog foruden denne Mine af Ligegyldighed, var Van Tassels Bolig ikke til at skjelne fra de fleste af de bedre Huse i den Deel af Landet. Vor Anmodning om at blive indladt blev gunstig optaget, og vi bleve viist ind i Procuratorens Contoir.

Squire Van Tassel, som denne Mand i Almindelighed blev kaldet, saae forskende paa os da vi traadte ind, udentvivl i den Hensigt at forvisse sig om vi vare Folk der vilde gjøre Laan. Jeg kunde muligen blive antaget for en saadan; thi jeg gjorde mig Flid for at see alvorlig og tankefuld ud; men ingen kunde antage Moses for at komme i et saadant Ærinde. Han lignede snarere et Sendebud fra Syndens Fader, der kom for at faae en vis Regning betalt, der var underskreven med Blod, og hvis ulykkelige Betalingsdag endelig var kommen. Jeg maatte trække ham i Kjoleskjodet, for at erindre ham om vor Overeenskomst, da jeg ellers troer at den første Hilsen han havde faaet af Procuratoren vilde være bleven besvaret med et glat Lag af hvad det skulde være, undtagen Ord. Vinket lykkedes, og Marble tillod vor Vert at aabne Forhandlingerne.

Squire Van Tassel havde et meget gnieragtigt Ydre. Han var endog meget mager, skjøndt dette Udseende maaskee snarere var en Følge af hans Constitution end af knap Føde. Han bar Briller med sort Indfatning, og havde den Vane at see over dem, naar han saae paa en Gjenstand i nogen Afstand, hvilket gav ham en endnu mere speidende Mine, end den medfødte. Han var lille af Vext, og hans Alder var omtrent treds; en Alder i hvilken Sammenpugning af Penge foraarsager mere Bekymring end Glæde; thi det er et Tidspunkt i Livet, i hvilket det ikke kan feile at Mennesket seer Enden paa sine jordiske Planer. Det er alligevel notorisk at af alle Lidenskaber er Gjerrighed den, der senest taber sit Greb i det menneskelige Hjerte.

„Deres Tjener, mine Herrer," begyndte Procuratoren, høfligt nok; „Deres Tjener, behag at tage Plads." Efter denne Indbydelse satte vi os alle tre. „En behagelig Aften," idet han betragtede os endnu mere forskende over Brillerne, „og et herligt Veir for Høsten. Dersom Krigen vedbliver meget længer i Europa," nok et Blik over Brillerne, „sælger vi alt det Bedste ud af Landet, for at sende Hvede til de krigsførende Magter. Jeg begynder at betragte Sikkerhed i faste Eiendomme som langt mindre værdifulde, end de vare da Fjendtlighederne begyndte i 1793, og at de Dag efter Dag blive mindre værdifulde."

„Ja det maa De nok sige," svarede Marble mut; „især Enkers og Forældreløses Eiendomme."

Squiren blev lidt forbauset over dette uventede Svar. Han saae vist paa os begge, igjen over Brillerne, og spurgte dernæst, paa en Maade mellem Høflighed og Myndighed. —

„Maa jeg spørge om Deres Navne og Hensigten med Deres Besøg?"

„Ja vist," sagde Marble. „Det er rimeligt og deri har De Ret. Vi skamme os hverken ved vore Navne eller vort Ærinde Hvad det sidste angaaer, Mr. Van Tassel, da vil De faae det snarere at vide, end De maaskee ønsker det; men for at begynde i den rette Ende, denne Herre, der er med mig, er Mr. Miles Wallingford, en intim Ven af gamle Mrs. Westmore som boer et lille Stykke nede ad den Vei, paa et Sted der hedder Willow-Grove; Squire Wallingford, Sir, er hendes Ven og min Ven, og det er mig en stor Fornøielse at gjøre Dem bekjendt med ham."

„Det glæder mig at see Herren," svarede Van Tassel, idet han atter betragtede os, og derpaa lod Blikket løbe over en alphabetisk Liste over Procuratorer og Sagførere, for at see hvilken Plads jeg opfyldte blandt dem. „Glæder mig meget at see den Herre, som nylig har begyndt at practisere, saavidt jeg kan dømme efter hans Alder og da jeg ikke erindrer hans Navn."

„Der maa være en Begyndelse paa enhver Ting, Mr. Van Tassel," svarede jeg med en Rolighed, som jeg nok mærkede den gamle Agerkarl ikke kunde lide.

„Meget sandt, Sir, og jeg haaber Deres fremtidige Lykke vil staae i Forhold til Deres sildige Optræden for Skranken. Deres Ledsager seer meget mere ud som en Somand, end som en Sagforer." — Dette var sandt nok, der kunde aldrig tages Feil af Marbles Stilling, jeg havde derimod taget Kjole paa da jeg gik i Land; „Jeg formoder at han ikke practiserer?"

„Det vil vi faae at see, Sir," svarede Marble. „Da jeg har sagt Dem min Vens Navn, Mr. Van Tassel, vil jeg nu sige Dem mit eget. Jeg hedder Moses Marble Westmore Van Duzer Oloff, Sir, eller saadan noget blodigt noget; og De skal have Lov til at vælge hvilket De vil af hele Listen, jeg svarer til ethvert af dem."

„Dette er saa overordentligt, saa usædvanligt, mine Herrer, jeg veed neppe hvad jeg skal tænke derom. Staaer dette Besog i Forbindelse med Mrs. Westmore, eller hendes Avlsgaard, eller Panteobligationen hvis Udfrielse jeg i den senere Tid har gjort Fordring paa?"

„Det gjor det, Sir, og jeg er denne Mrs. Westmores Son, ja, Sir, denne kjære, gode, gamle Sjels eneste Son."

„Mrs. Westmores Son!" udbrød Van Tassel, baade forundret og urolig. „Jeg vidste at der var en Son; men man har altid sagt mig at det var umuligt at finde ham. Jeg seer ingen Lighed hos Dem Sir, hverken med George Westmore, eller Kitty Van Duzer."

Dette var nu aldeles ikke sandt; thi de som havde kjendt George Westmore i hans Middelalder, erklærede

senere at Moses havde bethydelig Lighed med ham, medens jeg selv kunde spore ved Munden og i de mildere Træk i Styrmandens Ansigt, en stor Lighed med den affældige Characteer i den gamle Moders Ansigt. Denne Lighed vilde efter al Sandsynlighed ikke være bleven opdaget, uden at kjende det Slægtskab der fandt Sted mellem begge Parter, men med dette Kjendskab var den ikke let at overse.

„Lighed!" gjentog Marble, noget nær i en Tone som om han havde Lyst at klamres ved den først givne Anledning; „hvorledes skulde der kunne være nogen Lighed efter det Liv jeg har ført. For det første blev jeg bragt ud af Sigte af min Moder mindre end ti Dage efter at jeg blev født. Derpaa blev jeg til en Slags Opmuntring anbragt paa en Gravsteen; hvorefter de sendte mig hen at leve blandt de Fattige. Jeg løb min Vei da jeg var ti Aar gammel, og gik til Søes, hvor jeg har spillet en Rolle som Orlogsgast, Kapergast, Smugler, Styrmand, Skipper, kort sagt, alt hvad tænkes kan, undtagen Sørøver og Oprører. Jeg har været en blodig Eremit, Mr. Van Tossel, og dersom det ikke vil berøve en Karl alt hvad der har Lighed med et Menneske, saa er hans Ansigt lige saa uforanderligt som det paa en Guldmynt."

„Alt dette, Mr. Wallingford, er saa uforstaaeligt for mig, at jeg maa udbede mig Deres Forklaring."

„Jeg kan kun tilføie, Sir, at jeg er overbeviist om at hvert Ord De har hørt er sandt. Jeg veed at dette

ifølge Lovens Bogstav er Oloff Van Duzer Westmore, Georg Westmores og Catharine Van Duzers eneste levende Barn. Han er kommen til Dem i Anledning af en Fordring, man siger De skal have paa den Avlsgaard, hans Moder arvede efter hendes Forældre."

„Skal have! — jeg har George Westmores Gjeldsbrev, en Panteobligation undertegnet af hans Kone, med paalobende Renter og Omkostninger belobende sig til 963 Dollars 42 Cents, og jeg skrider til Salg overeensstemmende med Anordningerne. Et Salg er bleven udsat, for at feie Enken; thi en Mand der har Medlidenhed vil nødig tvinge en enestaaende gammel Kone, skjondt jeg i længere Tid har sat Penge til for hendes Skyld. De maa vide Sir, at jeg taber alle mine Rentes Renter og maa tage til Takke med hvad Loven vil tilstaae mig; slemt nok i Tider som disse, da ingen Dag forlober uden at jo noget godt tilbyder sig ved at kjobe de bedste Sikkerheder mod taalelige Afdrag. Handelen er nu saa levende, Mr. Wallingford, at Folk næsten kunde fristes til at sælge deres Sjele for rede Penge."

„Jeg troer snarere, Sir, at nogle Mennesker bestandig vilde gjore dette, ja gjor det daglig, hver Time. Men jeg er underrettet — jeg kunde ikke bare mig for at agere Procuratoren ved denne Leilighed — „Jeg er underrettet om at George Westmores Gjeld er reent udbetalt."

„Hvorledes kan det være muligt, Sir, da jeg er i Besiddelse af Panteobligationen? Som en Forretningsmand

maa De vide hvor lidet man kan fæste Lid til Fruentimmer-Snak, og De maa kunne indsee det farlige i at tage deres Sladder for Kjendsgjerning. George Westmore havde nogen Kjendskab til Forretninger og vilde rimeligviis ikke have betalt sin Gjeld, uden at have faaet sin Forskrivning tilbage, eller idetmindste modtaget sin Qvittering; meget mindre ladet Panteobligationen blive staaende i Protocollen."

„Jeg er underrettet om at han har modtaget Deres Qvittering, skjøndt han formodede at have mistet den tilligemed sin Tegnebog, som hans Kone troer han har tabt ud af Kjolelommen, den samme Dag han kom tilbage fra Retten, hvor han traf Dem, og hvor han sagde at han betalte Dem Pengene, da det var ham om at gjøre at slippe snarest muligt for at betale Renterne."

„En meget tosset Historie, som De ikke vil antage at Overdommeren vil fæste Lid til, fordi den bliver bekræftet af det Parti, som er interesseret i at beholde Eiendommen. De veed Sir, at Salget kun kan standses ifølge en Ordre fra den høieste Domstol."

At jeg ikke var Sagforer, det var vistnok, men ligesom de fleste Amerikanere, kjendte jeg lidt til den Green af Landets Jurisprudens, der berorte mine egne Interesser. Som Landeiendoms Besidder havde jeg lidt Kjendskab til Lovene angaaende virkelige Besiddelser, og var ikke ganske uvidende om hvorledes Sagerne bleve behandlede i dette, det meest efterforskende af alle Tribunaler, den høieste

Domstol. En lykkelig Tanke paatvang sig mig i det Øieblik, og jeg benyttede den ved Øieblikkets Tilskyndelse.

„Det er meget sandt, Sir," svarede jeg, „at en klog Dommer vilde betænke sig paa at afgive en Kjendelse, ifølge en Autoritet der ikke var bedre end Mrs. Westmores Ed paa, at hun havde hørt sin Mand sige, at han havde betalt Pengene; men De vil erindre at Modparten skal aflægge Ed paa sit Udsagn. Vi ville alle blive tilfredsstillede, denne Sag betræffende, dersom De aflagde Ed paa at Pengene aldrig vare blevne betalte."

Dette gjorde sin Virkning, og fra det Øieblik nærede jeg ikke den ringeste Tvivl om at Westmore havde betalt Pengene, og at Van Tassel erindrede fuldkommen den hele Affaire. Saameget kunde jeg læse i Mandens forandrede Ansigt og bekræftende Blik, ihvorvel disse Indtryk rigtignok ikke var noget Beviis. Dog skjøndt de ikke var noget Beviis for en Domstol, tjente de dog til at jeg, med desto større Iver, forfulgte Sagen, paa hvilken jeg fra det Øieblik tog fat med Varme. Jeg ventede imidlertid paa Van Tassels Svar, medens jeg stadigt iagttog hans Ansigt, med en Aarvaagenhed som tydeligt nok gjorde ham meget forlegen.

„Kitty Westmore og jeg vare fødte Naboborn," sagde han; „og denne Panteobligation har forvoldet mig mere Bryderi, end alle mine andre smaa Eiendomme. At jeg ikke har hastet med at udtage Stevning er tydeligt nok af den lange Tid jeg har ladet gaae hen, uden at gjøre

mine Fordringer gjeldende. Jeg kunde ikke vente længere uden at sætte mine Rettigheder paa Spil, da der efter tyve Aars Forløb maatte være en Formodning om Betaling, og det en Formodning, som vilde tale haardere mod mig, end gamle Kittys Ed. Vi ere Naboborn, som jeg sagde, og hellere end at lade Sagen gaae til Yderligheder vil jeg samtykke i at lade Sagen komme til en Slags Overeenskomst."

„Og hvilken Slags Overeenskomst vil svare til Deres Begreber om Retfærdighed, Mr. Van Tassel?"

„Nu, Sir, da Kitty er gammel, vilde det være en sørgelig Ting at jage hende bort fra det Tag under hvilket hun er født. Dette har jeg sagt og tænkt fra Begyndelsen af, og det gjør jeg endnu. Dog kan jeg ikke give Slip paa min Eiendom uden Erstatning; skjøndt jeg er villig til at vente. Jeg sagde Mrs. Westmore, førend jeg bekjendtgjorde Salget, at dersom hun vilde give mig en ny Forskrivning, gjøre alt paa det Rene og betale mig Renterne af den hele Sum hun nu skylder, var jeg villig til at give hende Henstand. Jeg foreslaaer alligevel nu, som den simpleste Maade at afgjøre Sagerne, at modtage fra hende en Qvittering for det lovmæssige Gjenkjøb, og at tilstaae hende et Fæstebrev for hendes Levetid, mod en nominel Rente."

Endogsaa Marble kunde indsee den lave Uretfærdighed i saadant et Tilbud. Foruden Tilstaaelsen af at Gjelden ikke var betalt, vilde det være at sikkre Van Tassel, til

en Tid der ikke kunde være fjern, den fuldkomne Besiddelse af Avlsgaarden, for meget mindre end en Trediedeel af dens Værdie. Jeg mærkede Tegn til et Udbrud hos Styrmanden, og blev nødt til at forhindre det ved et Signal, medens jeg paatog mig at fortsætte Samtalen.

„Ved et saadant Arrangement, Sir," svarede jeg, „vilde min Ven her bogstavelig talt sælge sin Fødselsret for en Portion Suppe."

„De maa erindre Mr. Wallingford, at det lovmæssige Salg af en pantsat Eiendom er en kilden Sag, og Domstolene holde ikke af at blande sig deri. Dette Salg vil finde Sted idag om en Uge, og naar Salget en Gang er foregaaet, er det ikke let at gjøre om. Mr. Westmore her seer just ikke ud til at være istand til at udbetale et tusind Dollars."

„Vi vil ikke udsætte os for den Fare, at lade alle Rettigheder gaae fra os. Jeg kjøber selv Eiendommen, om det skulde gjøres nødvendigt, og skulde det siden efter komme for Lyset at Pengene virkelig ere blevne betalte, troe vi at De er tilstrækkelig sikker for Capital, Renter og Omkostninger."

„De er ung i Haandteringen, Mr. Wallingford, og vil nok komme til at lære hvor daarligt det er at forstrække Deres Klienter med Penge."

„Jeg hører aldeles ikke til Haandteringen, Sir, som De feilagtigen har troet; men er Skibsfører, og Mr. Westmore, eller Marble, som han hidtil er bleven kaldt, er

min Styrmand. Imidlertid ere vi ikke saa slet forsynede med Midlerne til at betale et tusind Dollars, eller tyve tusind, om det skulde være nødvendigt."

„Ikke Sagfører!" raabte Van Tassel, idet han smilede ondskabsfuldt. „Et Par Sofolk, at ville trættes med mig om at udtage Stævning angaaende en Panteobligation! Det vilde blive en ypperlig Retfærdighed vi kunde vente os fra Deres Hænder, Gentlemen! Godt, godt, jeg seer nu hvorledes det forholder sig, og at dette kun har været et Forsøg paa at bearbeide mine Sympathier for en gammel Kone, der i de sidste tyve Aar har levet paa min Bekostning. Jeg tænker nok at Deres 963 Dollars 42 Cents vil vise sig at være af samme Qvalitet som Deres Ret."

„Og dog var det mig paafaldende, Mr. Van Tassel, at De ikke syntes om den Tanke at aflægge Ed for Overretten, angaaende en vis Qvittering, om ogsaa jeg ikke kan opsætte et Document i den Anledning, saa kan nok en Abraham Van Vechten gjøre det!"

„Abraham Van Vechten er en duelig Sagfører, og en ærlig Mand, der vistnok ikke vil lade sig bruge i en Sag, der kun har en gammel Kones Udsagn at støtte sig til — og altsammen kun for at frelse hendes egen Avlsgaard!"

Nu kunde Marble ikke længer holde sig rolig. Han sagde mig siden efter, at under Samtalen havde han taget Maal af den gamle Agerkarls Fod, og han følte at det

vilde være en Vanære at slaae saadan en usel Skabning; men at sidde og høre at der blev stiftet til den Moder han nylig havde funden, og at hendes retmæssige Fordringer bleve gjort latterlige, var mere end hans Taalmodighed kunde bære. Da han reiste sig hurtig, udbrød han derfor med en Strøm af de meest matrosagtige Skjeldsord. Jeg vil ikke gjentage hvad han sagde; thi dersom jeg fulgte Sandheden, vilde det blive anstødeligt; men foruden at han gav gamle Van Tassel en heel Mængde Navne, der vare ligesaa usædvanlige, som de vare stirlige, gav han ham adskillige der vilde lyde fortrolige i de fleste af mine Læseres Øren, og de vare desuden fuldkommen fortjente. Jeg lod hans Vrede faae Luft, og da jeg lod Procuratoren forstaae, at han skulde høre nærmere fra os, lykkedes det mig at faae min Kammerat til Vognen, uden at det kom til Slag. Jeg kunde mærke at Van Tassel var langt fra at være rolig, og dersom han havde kunnet, vilde han om muligt opholde os ved Haabet om en Overeenskomst; men jeg ansaae det for rigtigst at lade Sagen beroe lidt, efter de afgjorte Demonstrationer vi allerede havde foretaget.

Det var ikke nogen let Sag at faae Marble til Vogns; men dette var ikke saasnart skeet, forend jeg lod den rulle afsted hen ad Veien, i Retningen mod det Huus, hvor man havde sagt os at vi skulde søge Kitty Huguenin, gamle Mrs. Westmores Granddatter, der vilde afvente Chaisens Ankomst for at tage hjem med.

„De maa paatage Dem en elskværdig Mine," sagde jeg til Styrmanden, som vi kjørte afsted, „eller De vil skræmme Deres Søsterdatter, med hvem De maa erindre De skal til at stifte Bekjendtskab"

„Den bedragerske Landløber! at benytte sig af en stakkels gammel Kone, hvis Mand er død og hvis Søn var til Søes!" vedblev Styrmanden at mumle. „Tale om Buddene! jeg skulde nok ønske at vide hvilke Bud denne overtraadte. Alle sex paa Engang."

„Jeg skulde mene det tiende, min Ven, og det er et Bud, som bliver overtraadt hele Dagen, og hver Dag."

Styrmandens Trudsler varede noget længere og aftog derpaa lig Buldren af en fjern Torden, naar Bygen er dreven forbi.

Fjerde Kapitel.

„Miles," sagde Moses pludseligt efter at have kjørt et kort Stykke i Taushed, „jeg maa forlade den gamle Kone endnu i denne Aften og gaae ned til Byen med Dem. Vi maa have Pengene op til Stedet der skal sælges, klar til denne Landstryger; thi at lade ham have mindste Sandsynlighed for at faae Fingre i Willow Grove, kan der ikke være noget Spørgsmaal om."

„Som De vil Marble; men sæt Dem nu i Lave til at møde endnu en Slægtning, den anden De vil faae at see i denne Verden."

„Tænk, Miles, tænk Dem at jeg har to Slægtninge! en Moder og en Søsterdatter. Nu, det er et sandt Ord, at det aldrig regner, uden det flyder."

„De har sandsynligviis mange flere, Onkler, Tanter og Cousiner i Mængde. Hollænderne ere berømte for at have mange Cousiner, og De vil udentvivl faae Besøg af det halve Grevskab."

Jeg mærkede nok at Marble blev forundret, og vidste ikke ret hvad han skulde troe, men han blev forlegen over denne Overflødighed paa Slægtskab. Styrmanden var alligevel ikke den Mand der længe kunde skjule sine Tanker for mig, og i hans Følelsers Styrke gav han snart sin Uro tilkjende.

„Jeg finder, Miles," vedblev han, „at en Mand kan blive plaget med Lykksalighed. Her skal jeg nu maaskee om ti Minutter see min Søsters Datter — min egen Niece ved Fødselen og ved Blodets Baand; en fuldvoxen og jeg tør sige, en net ung Pige; og gid jeg maa blive hængt om jeg veed ret hvad man skal sige under saadanne Omstændigheder. Det nytter ikke noget at generalisere over disse nære Slægtninge, og jeg formoder at en Søsters Datter er meget nær det samme for en Karl, som hans egen Datter vilde være, forudsat han havde en."

„Fuldkommen rigtigt; dersom De havde grundet en

heel Maaned derover, kunde De ikke have fundet nogen bedre Opløsning paa denne Vanskelighed. Vær ganske imod denne Kitty Huguenin, som De vilde være mod Kitty Marble."

„Ja, ja, alt dette er let nok sagt, og heller ikke vanskeligt for saadan en lærd Herre som De; men det falder svært for en Karl som mig, at hive sine Tanker ud af sig, som om det kunde være med et Spil. Jeg kom ret godt til Rette med den gamle Kone, og kunde bedre omgaaes med et Dousin Mødre, end med een Sosterdatter. Jeg sætter nu det viser sig at hun er en Pige med sorte Øine og røde Kinder, og alt dette hersens, saa tør jeg nok sige at hun ventede jeg skulde kysse hende."

„Ja vistnok vilde hun vente det, om endog hendes Øine vare hvide og hendes Kinder sorte. Naturlig Hengivenhed venter saa meget, endogsaa blandt de mindst oplyste af den menneskelige Slægt."

„Jeg er rede til at gjøre alt hvad der er overeensstemmende med Skik og Brug," svarede Marble, ganske uskyldigt, og mere ude af Fatning ved den Stilling hvori han saa uventet befandt sig, end han gjerne vilde indrømme; „medens jeg paa samme Tid ikke ønsker at gjøre noget, som ikke kan ventes af en Søn og en Onkel. Naar disse Slægtninge blot vare komne een ad Gangen."

„Aa bah! Moses — skjænd ikke paa Deres gode Lykke, nu den netop er paa sit høieste. Her er Huset, og jeg holder en Dollar paa at en af disse fire Piger er Deres

Niece hende med Hatten, da hun er færdig til at tage hjem, og de ere alle komne til Døren, som Følge af, at de have seet Chaisen komme kjørende ned ad Landeveien. De ere alligevel blevne forvirrede ved at see os i den, istedetfor den sædvanlige Kudsk."

Marble rømmede sig, forsøgte paa at klare sin Strube, trak ned i begge Troieskjøderne, rettede paa sit sorte Halstørklæde, sneg sig til at skille sig ved Skraaen, og gjorde paa andre Maader klar Skib', som han vilde være meget tilbøielig til at kalde sine Forberedelser. Naar Alt kom til Alt manglede han Mod i denne Knibe, og i det Øieblik jeg standsede Hesten, sagde han til mig, i en saa lav og fiin Tone, at den lod besynderlig for Een, der havde hørt Mandens Tordenrøst, naar han commanderede i en Storm.

„Miles, min kjære Gut, jeg holder slet ikke af disse Forretninger, sæt at De steg ud og aabnede Underhandlingen med Damerne. Der er fire af dem, seer De nok, og det er tre for mange. Gaa nu, Miles, det var ret, og jeg skal gjøre det samme for Dem en anden Gang. Jeg kan ikke have fire Niecer her, det vil De dog selv indrømme."

„Og hvad vil De da bestille her, maa jeg spørge, medens jeg fortæller Historien til Deres Niece, Deres egen Søsters Datter?"

„Bestille? — Nu, hvad det skal være Miles, som kan være nyttigt. — Hør, min Gut, troer De hun har

nogen Lighed med mig? Dersom De troer det, naar De kommer nærmere, ræk saa Haanden i Veiret som Signal, at jeg ikke skal blive taget ved Overraskelse. Ja, ja, De gaaer først og jeg følger efter, og hvad det angaaer, hvad jeg skal bestille, nu, saa veed De jo nok at jeg kan holde denne blodige Hest."

Jeg loe og kastede Tommen til Marble, der greb den med begge Hænder, som om Dyret behøvede at holdes, medens jeg steg af og gik hen til Pigerne, der tause iagttog mine Bevægelser med Forundring. Efter den Dag har jeg seet mere af Verden, end der kunde ventes i min daværende Alder, og ofte har jeg havt Leilighed til at bemærke det Hang til Extremerne, som er tilstede i de fleste Ting; i Sæder saavelsom i enhver anden Ting, der staaer i Forbindelse med de menneskelige Følelser. Efterhaanden som vi blive sophistiske, træder Handling istedenfor Natur, og Mandfolk og Fruentimmer affectere ofte den største Ligegyldighed for Ting, hvori de føle den største Interesse. Dette er Kilden til den ultra Rolighed, af hvad der kaldes høiere Dannelse, som vilde have foraarsaget at de fire unge Fruentimmer, som den Gang stode i Døren til den ansеelige Avlsgaard, ved hvilken jeg var staaet af, havde paataget dem en Mine saa kold og marmoragtig, ved det pludselige Syn af Mrs. Westmores Chaise, indeholdende to fremmede Ansigter, som om de længe havde ventet vor Ankomst, og vare lidt misfornøiede over at den ikke var indtruffen

en Time før. Saaledes var alligevel ikke min Modtagelse. Skjøndt alle fire Piger vare ungdommelige, blomstrende, smukke, nette i deres Ydre, ifølge de amerikanske Fruentimmeres Skik. og taalelig godt klædte, havde de ingen af de conventionelle Manerers rolige Ydre. Den ene talede hurtig til den anden, Forundringsblik bleve ofte vexlede, der blev flere Gange ganske uforbeholdent fniset, og derefter paatog hver af dem sig, saa godt hun kunde, en værdig Mine, for at modtage den Fremmede.

„Jeg formoder at Miss Kitty Huguenin er een af Dem, mine unge Damer," begyndte jeg idet jeg bukkede saa høfligt, som Omstændighederne fordrede, „thi dette synes at være det Huus, hvortil vi ere henviiste.'

En Pige paa omtrent sexten, med et afgjort behageligt Udvortes, og som havde tilstrækkelig Lighed med gamle Mrs. Westmore, til at blive gjenkjendt, traadte et Skridt frem af Gruppen, og standsede derpaa pludselig med hendes Alders og Kjøns Ængstlighed, som om hun frygtede for at gaae for vidt.

„Jeg er Kitty," sagde hun, medens hun en eller to Gange skiftede Farve, idet hun snart blev rød og snart bleg. — „Er der noget paafærde, Sir, har Bedstemoder sendt Bud efter mig?"

„Der er intet i Veien, med mindre De vil kalde gode Nyheder saaledes. Vi have netop forladt Deres Bedstemoder i Forretninger, da vi have været oppe hos

Squire Van Tassels, i hendes Anliggender, og for at vi ikke skulde gaae tilfods, laante hun os Chaisen, under den Betingelse, at vi skulde standse paa Tilbageveien og bringe Dem hjem med os. Chaisen kan bevidne, at vi handle ifølge Ordre."

I de fleste Lande vilde et saadant Forslag have vakt Mistillid; i Amerika og i hine Dage, og især i Kitty Huguenins Stilling, vakte det ingen. Dernæst smigrer jeg mig med, at jeg ikke var nogen meget frygtelig Gjenstand for en Pige i den Alder, og at mit Ansigt ikke var ganske af den Slags, der nødvendigviis maatte forskrække hende. Kitty sagde altsaa hurtig Farvel til sine Selskabere, og efter et Øieblik's Forløb sad hun mellem Marble og mig, da Chaisen var bred nok til at rumme os alle tre. Jeg bukkede, og afsted travede vi, eller rettere sagt skridtede, hvilket vil passe bedre. I nogle Øieblikke herskede der Taushed i Chaisen, skjøndt jeg nok opdagede at Marble stjal sig til at kaste Sideblik paa sin smukke lille Niece. Hans Øine vare fugtige, og han rømmede sig en Gang stærkt, og pudsede virkeligt sin Næse, idet han greb Leiligheden til at lade Lommetørklædet glide over Panden to eller tre Gange i lige saa mange Minutter, den Maade paa hvilken han stjal sig til at give efter for disse Følelser, bevægede mig til at sige:

„De lader til at være bleven forkjølet i Eftermid-

dag, Mr. Westmore," thi jeg troede at denne Leilighed kunde benyttes til at komme frem med vor Hemmelighed.

„Ja De veed, hvorledes det hænger sammen, Miles. Paa en Maade veed jeg ikke selv hvorfor, men paa en Maade føler jeg mig blodig qvindagtig i Aften."

Jeg følte at lille Kitty trykkede sig tættere op til min Side, som om hun spaaede sig noget Ondt af sin anden Nabo."

„Jeg antager, at De er forundret, Miss Kitty," vedblev jeg, „over at finde to Fremmede i Deres Bedstemoders Chaise?"

„Jeg havde ikke ventet det; — men — men — De sagde at De havde været hos Mr. Van Tassel, og De havde gode Nyheder til mig, indrømmer Van Tassel at Bedstefader har betalt ham Pengene?"

„Ikke det just, men De har Venner, der vil vaage over, at der intet Ondt tilføies Dem. Jeg formoder, at De har frygtet for, at Deres Bedstemoder og De selv vilde blive fordrevne fra det gamle Sted?"

„Squire Van Tassels Døttre har rigtignok pralet deraf," svarede Kitty i en meget nedslaaet Tone — en Stemme, der i Sandhed blev lavere og mere skjelvende jo længere hun fortsatte — „men jeg bryder mig ikke meget om dem, thi De troe, at Deres Fader vil komme til at eie hele Landet een af Dagene." Dette blev yttret med Fyrrighed. „Men det gamle Huus blev bygget af Bedstemoders Bedstefader, som man fortæller, og Bedste-

moder blev født i det, hvilket jeg ogsaa blev. Det er haardt at forlade et Sted, som dette, Sir, og det ovenikjøbet for en Gjeld, som Bedstemoder siger hun er vis paa een Gang er bleven betalt."

„Ja, blodig haardt," mumlede Marble.

Kitty trykkede sig igjen nærmere til mig, eller for at tale mere passende, længere bort fra Styrmanden, hvis Ansigt netop i dette Øieblik var særdeles barskt.

„Alt hvad De der siger er meget sandt Kitty," svarede jeg, „men Forsynet har sendt Dem Venner, der vil sørge for, at der intet Ondt tilføies Deres Bedstemoder eller Dem."

„Deri har De Ret nok, Miles," faldt Styrmanden ind. „Gud velsigne den gamle Kone, hun skal med mit Samtykke aldrig sove udenfor Huset, undtagen naar hun seiler ned ad Floden, for at besøge Theateret, og Museet, de ti eller femten hollandske Kirker, der ere i Byen og alle saadanne Ting."

Kitty saae med Forundring paa sin venstre Nabo; men jeg kunde føle at den jomfruelige Blufærdighed bevirkede, at hun trykkede sig mindre tæt til min Side, end hun havde gjort et Øieblik iforveien.

„Jeg forstaaer Dem ikke," svarede Kitty, efter en kort Pause, i hvilken hun udentvivl bestræbte sig for at fatte, hvad hun havde hørt. „Bedstemoder har ikke Lyst til at komme til Byen; hun ønsker kun at tilbringe sine

øvrige Dage rolig i det gamle Sted, og een Kirke er nok for ethvert Menneske."

Havde den lille Pige levet nogle Aar senere, vilde hun have forvisset sig om, at nogle Mennesker forlange et halvt Dousin.

„Og De Kitty, troer De ikke, at Deres Bedstemoder tænker paa Dem, naar hun engang selv skal blive bortkaldt?"

„O, jo — det veed jeg hun tænker meget paa, men jeg bestræber mig for at berolige hende, stakkels, kjære, gamle Bedstemoder. thi det nytter ikke til noget at være bekymret for min Skyld, jeg kan ganske godt skytte mig selv, og jeg har mange Venner, der vil sorge for, at jeg ikke lider Mangel. Faders Søstre sige, at de vil sorge for mig."

„De har een Ven, Kitty, hvem De i dette Øieblik kun lidet tænker paa, og han vil sorge for Dem."

„Jeg veed ikke hvem De mener, Sir, med mindre — og dog — De kan dog ikke troe, at jeg ikke tænker paa Gud, Sir?"

„Jeg mener en Ven paa Jorden — har De ikke en Ven paa Jorden, som De endnu ikke har omtalt?"

„Jeg kan ikke vide — maaskee — De mener vel ikke Horace Bright, gjør De, Sir?"

Dette sagde hun idet hun rødmede stærkt, og med et Blik hvori den opvaagnende Bevidsthed om jomfruelig Undseelse var paa en besynderlig Maade blandet med

næsten barnlig Uskyldighed, der glædede mig og tillige bragte mig til at smile.

„Og hvem er Horace Bright?" spurgte jeg, idet jeg paatog mig saa alvorlig en Mine, som muligt.

„O! Horace er slet ingen — kun Sønnen af en af vore Naboer. Seer De ikke det gamle Steenhuus derhenne, der staaer imellem Æble- og Kirsebærtræerne, netop her i Linie med Laden?"

„Ganske tydeligt; og det er et meget smukt Sted. Vi beundrede det netop da vi kjørte op ad Veien."

„Nu, Horace Brights Fader tilhører det, og det er en af de bedste Avlsgaarde i Nabolauget. Men Bedstemoder siger altid, at jeg ikke skal bryde mig om, hvad han siger; Drenge føre gjerne store Ord paa Tungen, og alle Folk heromkring have Godhed for os, men de fleste af dem ere ogsaa bange for Squire Van Tassel."

„Jeg sætter heller ingen Lid til Horaces Tale. Det er ganske som Deres Bedstemoder siger, Drenge holde meget af at gjøre Parade, og sige ofte noget, De ikke mene."

„Jeg troer alligevel ikke, at det er Horaces Vane, skjøndt jeg vilde nødig at De skulde troe, at jeg i ringeste Maade tænkte paa, hvad Horace siger om at jeg aldrig skal komme til at lide Mangel. Det vil mine Tanter nok sørge for."

„Og dersom de skulde svigte Dem, min Kjære,"

sagde Marble med dyb Følelse, „vil Deres egen Onkel træde i deres Sted, uden at behøve at mindes derom."

Kitty saae igjen forundret ud, en lille Smule bestyrtet, og hun trykkede sig atter nærmere ind til mig.

„Jeg har ingen Onkel," svarede hun frygtsomt. „Fader har aldrig havt nogen Broder, og Bedstemoders Søn er død."

„Nei, Kitty," sagde jeg, idet jeg gav Marble et Blik for at holde ham rolig, „i det sidste Tilfælde tager De feil. Dette er de gode Nyheder, hvorom vi talte. Deres Bedstemoders Søn er ikke død; men lever og er rask. Han er funden, anerkjendt, har tilbragt Eftermiddagen hos Deres Bedstemoder, har mere end Penge nok til at tilfredsstille endog den gjerrige Mr. Van Tassels uretfærdige Fordringer, og vil være en Fader for Dem"

„O, min Gud! Kan det være muligt?" udbrød Kitty, idet hun trykkede sig endnu tættere op til min Side. „Og er De da min Onkel, og vil det skee altsammen, som De siger? Stakkels, stakkels Bedstemoder og at jeg ikke skulde være hjemme for at høre det altsammen, og at staae hende bi under en saadan stor Prøvelse."

„Deres Bedstemoder var naturligviis i Begyndelsen lidt forvirret, men fattede sig overordentlig godt, og er i dette Øieblik saa lykkelig som De kan ønske Dem det. De er alligevel i Vildfarelse, naar De troer, at jeg er

Deres Onkel — seer jeg gammel nok ud til at være Deres Moders Broder?"

„O, Gud! nei! det kunde jeg jo have seet, naar jeg ikke havde været saa tosset. Kan det være denne anden Gentleman?"

Her lod Marble sig lede af Naturen, og idet han sluttede den smukke Pige i sine Arme, kyssede han hende med en Kjærlighed og Varme, der var oprigtig faderlig. Stakkels Kitty blev i Begyndelsen forskrækket, og jeg tør vel sige, ligesom hendes Bedstemoder, lidt skuffet; men der var saa megen Hjertelighed i Styrmandens Adfærd, at det igjen beroligede hende noget.

„Jeg er en blodig stakkels Onkel, det veed jeg, Kitty, for et ungt Fruentimmer, som Dem," fik Marble endelig fremført, skjøndt svarligen fristet til at hulke, „men der er værre Ting til i denne Verden, som De nok vil erfare i Tiden. De maa tage mig saaledes, som jeg er, og bryd Dem fra dette Øieblik af ikke en Doit om gamle Van Tassel, eller nogen anden ligesaa graadig Landstryger, som han i hele York Staten."

„Onkel er Somand!" svarede Kitty, efter at være bleven befriet fra Styrmandens raa Omfavnelser. „Bedstemoder hørte engang at han var Soldat."

„Ja, det kommer der ud af Logn. Jeg troer ikke de kunde have gjort mig til Soldat, om to nederdrægtige Ammer vare løbne bort med mig, og havde sat mig paa

halvtredsindstyve Gravstene, for at begynde Livet. Min Natur vilde gjøre Oprør mod at bære en Musket, medens Søen altid har været mig et Hjem."

Kitty svarede ikke, da jeg troer hun var lidt i Tvivl om, hvorledes hun skulde betragte denne ny erhvervede Onkel.

„Deres Bedsteforældre troede, at Deres Onkel var Soldat," bemærkede jeg; „men da Personen blev funden, blev Feiltagelsen opdaget, og nu er Sandheden kommen saaledes for Dagen, at der ikke længer kan finde nogen Tvivl Sted."

„Hvad hedder Onkel?" spurgte Niecen, med sagte Stemme og lidt betænksomt. „Morbroder blev døbt Olaff, det har jeg hørt Bedstemoder sige."

„Sandt, min Kjære, det har vi gjennemgaaet altsammen, den gamle Kone og jeg. De sige mig ogsaa, at jeg i Daaben har faaet Navnet Moses. Jeg formoder, De veed hvem Moses var, mit Barn?"

„Ja ganske vist, Onkel," sagde Kitty, idet hun lidt forundret lo. „Han var Jødernes store Lovgiver."

„Ha, Miles, er det rigtigt?"

Jeg nikkede bekræftende.

„Og veed De noget om, at han blev funden i Sivene, og Historien om Kongen af Ethiopiens Datter?"

„Kongen af Egypten, mener De, gjør De ikke, Onkel Olaff?" sagde hun, idet hun atter lo saa smaat.

„Nu godt, Ethiopien eller Egypten; det er omtrent

det samme, — denne Pige er beundringsværdig opdraget, Miles, og vil blive et hyperligt Selskab for mig i de lange Vinteraftener, om nogle og tyve Aar, eller naar jeg har krydset mig op paa Høiden af den kjære, gode, gamle Sjel, under Høien histhenne."

Kitty udstødte et svagt Udraab, der ledsagedes af en stærk Rødmen, og en Forandring i Udtrykket viste, at hun netop i dette Øieblik tænkte paa noget ganske andet, end Onkel Olaff. Jeg bad hende om en Forklaring.

„Det er kun Horace Bright, histhenne i Frugthaven, der seer efter os. Han vil blive nysgjerrig efter at vide, hvem der er med mig her i den gamle Chaise. Horace troer han kan kjøre en Hest bedre end Nogen her i Nabolauget, De maa derfor passe paa, hvorledes De holder Tømmen, eller bruger Pidsken, Horace!"

Dette spaaede ikke Marbles Plan, om at tilbringe Aftenerne paa hans gamle Dage med Kitty til Underholdning, noget godt; men da vi nu var ved Randen af Høien, med Hytten i Sigte, var Horace Bright snart tabt af Syne. For at lade Pigebarnet vederfares Retfærdighed, syntes hun nu kun at tænke paa sin Bedstemoder, og om den Virkning, som den nye Opdagelse af hendes Søn, rimeligviis vilde have paa en Person, der var saa gammel og svag, som hun. Hvad mig selv angik, da var jeg høiligen forundret over at see Mr. Hardinge i en alvorlig Samtale med gamle Mrs. Westmore,

idet begge sad ved Hjørnet af Hytten, i den milde Sommeraften, og Lucy vandrede frem og tilbage paa Græsplainen ved Pilene, med en Utaalmodighed og saa rastløs, som det var usædvanligt at see hos hende. Kitty var ikke saasnart staaet af Vognen, før hun løb til sin Bedstemoder og Marble fulgte hende, medens jeg skyndte mig til det Sted, hvor Gjenstanden for al min Tragten befandt sig. Lucys Ansigt udtrykte Følelse og Bekymring, og hun modtog mig med fremrakt Haand; dette var i og for sig venligt, og det vilde under andre Omstændigheder være bleven modtaget med Taknemmelighed, men nu varslede det intet Godt.

„Miles, Du har været en Evighed borte!" begyndte Lucy. „Jeg vilde have skjendt paa Dig, dersom ikke denne gode gamle Kones overordentlige Historie havde forklaret det Hele. Jeg føler Trang til Luft og Bevægelse, giv mig Din Arm og lad os gaae lidt op ad Veien. Min kjære Fader vil neppe forlade hin lykkelige Familie, saalænge det er lyst."

Jeg gav Lucy min Arm, og vi gik sammen op ad Veien, idet vi steg op ad den Høi, jeg nylig var kommen ned af; men alt dette kunde ikke bevæge mig til at overse, at Lucy var forvirret og exalteret. Det Hele forekom mig saa uforklarligt, at jeg ansaae det for rigtigst at overlade det til hende selv at give en Forklaring.

„Din Ven, Marble," begyndte hun — „jo jeg veed

ikke hvorfor jeg ikke skulde sige vor Ven, Marble, maa føle sig uendelig lykkelig ved endelig at have opdaget hvem hans Forældre er, og ved at have funden dem at være saa agtværdige og at fortjene hans Kjærlighed."

„Endnu synes han at være mere forvirret end lykkelig, hvilket den hele Familie virkelig ogsaa synes at være. Det er kommet saa uventet over dem, at der ikke har været Tid til at bringe deres Følelser i Harmoni med Virkeligheden."

„Slægtskabs-Hengivenhed er en velsignet Ting, Miles," vedblev Lucy, efter en kort Pause, idet hun talte paa sin betænksomme Maade; „der er kun lidet i denne Verden, der kan erstatte dens Tab. Det maa have været sørgeligt, meget sørgeligt for den stakkels gamle Mand, at have levet saa længe, uden Fader, Moder, Søster, Broder eller nogensomhelst anden kjendt Slægtning."

„Jeg troer, at Marble har følt dette, dog troer jeg, at han følte den formodede Vanære ved hans Fødsel, mere, end hans eensomme Stilling. Manden har i Grunden et varmt og følsomt Hjerte, skjøndt han tilkjendegiver det paa en meget selsom Maade."

„Det undrer mig, at en Mand i hans Omstændigheder aldrig har tænkt paa at gifte sig; han kunde idetmindste have levet i sin egen Families Skjød, om han ogsaa aldrig havde kjendt til et Fædrenehjem."

„Dette er et ømt og andægtigt Qvindehjertes Ind-

skydelse, kjære Lucy; men hvad skal en Somand med en Kone? Jeg har hørt sige, at Sir John Jervis — den nuværende Lord St. Vincent — altid erklærede en gift Somand for en fordærvet Somand, og jeg troer at Marble holder saameget af et Skib, at jeg antager han ikke vilde forstaae at elske en Kone."

Lucy svarede ikke paa denne uoverlagte og naragtige Tale. Hvorfor den blev fremført veed jeg neppe selv; men Hjertet har sine bittre Luner, i hvilke det indskyder Domme og Erklæringer, der ere meget lidet overeensstemmende med dets sande Tilskyndelser. Jeg skammede mig saameget over, hvad jeg nylig havde sagt, og var saa forstyrret, at jeg, istedenfor at slaae det hen i Spøg, som en tosset Yttring, hvormed der intet var meent, eller istedenfor at bestræbe mig for at forklare, at jeg ikke selv tænkte saaledes, vandrede et Stykke i Taushed og forhindrede ikke, at min Ledsagerske fulgte mit Exempel. Jeg har senere havt Grund til at troe, at Lucy ikke var tilfreds ved den Maade, paa hvilken jeg behandlede denne Gjenstand, skjøndt den velsignede Skabning havde en anden Gjenstand at meddele, der tyngede alt for meget paa hendes Hjerte, til at tillade Een med hendes ædelmodige og uegennyttige Sindelag, at tænke synderligt paa nogensomhelst anden Ting.

Tilsidst afbrød Lucy Tausheden med at sige, „jeg vilde ønske Miles, at vi ikke havde mødt den anden Slup i Morges."

Jeg standsede pludselig, slap min yndige Ledsagerskes Arm, og stod og stirrede hende ind i Øinene, som om jeg vilde læse hendes inderste Tanker igjennem disse hendes Sjels Speil, hendes rene, milde, omme, blaa Øine. Jeg saae, at hendes Ansigt var farveløst, og at de yndige Læber, fra hvilke Ordene havde foruroliget mig mere ved deres Tone end ved deres Betydning, bævede paa en Maade, som deres elskelige Eier ikke var istand til at forhindre. Taarer, saa store som svære Regndraaber, sittrede ogsaa i hendes lange Silke-Øienhaar, medens endog den dyrebare Skabnings Stilling vidnede om Haabløshed og Sorg.

„Dette angaaer Grace!" udbrød jeg, skjøndt min Strube var saa tør, at Ytringen næsten blev qvalt.

„Hvem, eller hvad ellers kan nu beskæftige vore Tanker, Miles; jeg formaaer næsten ikke at tænke paa andet end Grace; naar jeg gjør det, da er det for at erindre, at min egen Broder har dræbt hende!"

Hvad kunde jeg have svaret paa saadan en Tale, om ogsaa mit Sind havde været tilstrækkeligt roligt, med Hensyn til min Søster, til at tænke paa nogen anden Ting? Saaledes som Sagerne stod, gjorde jeg ikke en Gang et forgjeves Forsøg paa at sige Noget, for at lindre min Ledsagerskes gjennemtrængende Følelse af Ruperts slette Opførsel.

„Grace er altsaa slettere efter dette ulykkelige Sammentræf?" bemærkede jeg snarere end spurgte.

„O! Miles, hvilken Samtale har jeg ikke havt med hende i Eftermiddag! Hun taler allerede nu mere ligt et Væsen, der hører til de Velsignedes Egne end Een der hører til Jorden! Der er ikke længer nogen Hemmelighed mellem os. Hun vilde gjerne have undgaaet at fortælle mig hendes nøiagtige Forhold til Rupert; men vi vare allerede saa vidt, at jeg vilde vide mere. Jeg troede det kunde lette hendes Sind, og der var Sandsynlighed for, ihvorvel den var ringe, at det kunde sætte os istand til at udfinde et eller andet Middel, der kunde bringe noget Godt med sig. Jeg troer det har havt noget af den første Virkning, thi nu sover hun."

„Sagde Grace noget om at Du skulde meddele mig denne sørgelige Historie?"

„Det er i Sandhed en sørgelig Historie, Miles! De have været forlovede lige fra Graces femtende Aar. Forlovede ifølge gjensidig Overeenskomst mener jeg; ikke simpelthen ved en Forstaaelse, hvorved de der have levet i et saa fortroligt Forhold kunde troe sig knyttede til hinanden."

„Og paa hvad Maade ophørte en saa tidligt knyttet og langvarig Forbindelse?"

„Det kom fra Rupert, der hellere maatte være død end at være saa falsk mod sig selv, mod min stakkels Fader, mod mig, mod os alle, Miles, saavelsom mod hans egen Mandighed. Det er som vi have formodet, han er

bleven forlokket ved den éclat, der hænger ved disse Mertons i vort provindsielle Selskab, og Emily er en glimrende Pige veed Du, idet Mindste for dem som kun ere vante til vore simple Sæder."

Ak! lidet vidste Lucy den Gang — hun har lært bedre siden — at glimrende Piger høre meget mere til vore simple Sæder end til deres Stilling, som i Almindelighed ansees for at være videre fremme. Men Emily Merton var i en ringe Grad mere kunstlet i Væsen end det var almindeligt blandt hine Dages manhattannesiske Qvinder, og det var det som Lucy meente; Lucy, der altid havde saa ydmyge Tanker om sig selv, og altid var saa rede til at tilstaae sine Rivaler Alt, hvad der med Billighed kunde siges til deres Gunst.

„Jeg veed meget godt, hvormegen Vigtighed det ledende Parti hos os tillægger det engelske Parti og den engelske Rang," svarede jeg; „men det falder mig aldrig ind, at Emily Merton er af en saa ophøiet Klasse, at Rupert Hardinge behøver at bryde sit Løfte for at høste den Fordeel, at høre til hende, eller til hendes Familie."

„Det kan ikke ganske være det, Miles," tilføiede Lucy paa en rørende fortrolig Maade. „Du og jeg have kjendt hinanden fra Børn, og hvilkesomhelst dens Svagheder maatte være, som jeg har saa kjær, og, hvem jeg haaber, ikke ganske har mistet Din Hengivenhed, vi kan endnu stole paa hinanden. Jeg vil tale til Dig med den største Tillid til Dit Venskab og en Fortrøst-

ning til Dit Hjerte, der ikke er underordnet den, jeg sætter til min kjære Faders; thi dette er en Gjenstand, hvorover der ikke maa hvile noget Skjul mellem os. Det er umuligt at et Menneske, der er saa retskaffen, mandig og ærlig som Du, kan have levet saa længe i et saa nært og fortroligt Forhold til Rupert, at Du ikke skulde vide, at der er væsentlige Mangler i hans Charakteer."

„Jeg har længe vidst at han er egensindig," svarede jeg, da jeg nødig for Lucy selv vilde domme strengt om hendes Broders Feil; „maaske jeg kunde tilføie, at jeg har vidst, at han tager alt for meget Hensyn paa Moden, og moderne Folks Mening."

„Nei, da vi ikke ere istand til at bedrage os selv, saa lad os heller ikke forsøge paa det utaknemmelige Arbeid at bestræbe os for at bedrage hinanden," svarede den oprigtige Pige, skjøndt hun sagde det med saa stor Anstrengelse, at jeg var nødt til at lytte opmærksomt for at opfange Alt hvad hun ytirede. „Rupert har Feil der ere værre end disse. Han er vindesyg; heller ikke følger han altid Sandheden. Himlen veed, hvormeget jeg har grædt over disse Mangler i hans Charakteer, og hvor megen Smerte de har forvoldet mig fra Barndommen! Men min kjære, kjære Fader overseer dem alle, — eller, rettere, naar han seer dem, haaber han altid det bedste; det er haardt for en Fader at troe sit Barn uforbederligt."

Jeg vilde meget nødig at Lucy skulde tale mere om denne Gjenstand; thi hendes Stemme, hendes Ansigt, jeg kunde næsten sige hendes hele Person, viste, hvor meget det kostede hende at sige endog saameget om Rupert. Jeg havde længe vidst, at Lucy ikke følte den Agtelse for sin Broder, som hun kunde ønske; men dette havde hun aldrig yttret for mig, og i Sandhed heller ikke paa nogen anden Maade, der kunde have undgaaet at blive bemærket af Een, der kjendte Parterne mindre nøiagtigt end jeg. Jeg kunde mærke at hun følte, at de frygtede Følger, som hun forudsaae af sin Broders Opførsel, gav mig Krav paa hendes Oprigtighed, og at hun leed, som en Martyr, for at gjøre alt hvad der stod i hendes Magt, som kunde formindske Styrken af det Slag, som hin uværdige Slægtning havde tilføiet. Det vilde have været uædelmodigt af mig at tillade, at saadan en Opoffrelse varede et Øieblik længer end det var nødvendigt.

„Skaan Dig selv og mig, dyrebareste Lucy," sagde jeg, „for enhver anden Forklaring end dem, som ere nødvendige for at jeg kan blive nøiagtig underrettet om min Søsters Stilling. Jeg tilstaaer alligevel, at jeg kunde ønske at vide Besked om den Maade, paa hvilken det er lykkedes Rupert at snakke sig fra en Forbindelse, der har varet i ti Aar, og som maa have været Kilden til saa megen uskyldig Fortrolighed mellem Grace og ham."

„Det er netop det jeg nu vilde komme til, Miles; og naar Du veed det, veed Du Alt. Grace har længe mærket hans Opmærksomhed for Emily Merton; men der har aldrig været vexlet et Ord imellem dem i den Anledning, for kort forend den Tid hun forlod Byen. Da følte hun, at hun skyldte sig selv at kjende Sandheden; og efter en temmelig uforbeholden Samtale, tilbød Din Søster at løse Rupert fra hans Forbindelse, dersom det i ringeste Maade var overeensstemmende med hans Ønske?"

„Og hvad svarede han til et Forslag, der var lige saa ædelmodigt som aabent?"

„Jeg maa lade Grace vederfares den Retfærdighed at sige, Miles, at hun, i alt hvad hun yttrede, viste den største Ømhed for min Broder. Jeg kunde alligevel ikkun samle det Væsentlige af hvad der var foregaaet. Rupert affecterede i Begyndelsen at troe, at Grace selv ønskede at bryde Forbindelsen, men i dette Punkt tillod hendes frimodige Uskyldighed ham ikke at være heldig. Hun forsøgte ikke paa at skjule, hvor dybt hun vilde føle denne Forandring i hendes Stilling, og hvor stor Indflydelse det vilde have paa hendes tilkommende Lykkalighed."

„Ja, det lignede dem begge — baade Rupert og Grace," mumlede jeg.

Lucy forblev et Øieblik taus, tilsyneladende for at

lade mig gjenvinde min Selvbeherskelse; derpaa vedblev hun:

„Da Rupert fandt at Ansvarligheden for Bruddet maatte hvile paa ham, talte han oprigtigere Han tilstod Grace, at han havde forandret sine Anskuelser; sagde at de begge vare for unge den Gang de havde tilsagt hinanden Kjærlighed. og at han havde forlovet sig paa en Tid da han ikke var moden til at binde sig ved et saa helligt Løfte — talte meget om Umyndighed og sluttede med at tale om hans Fattigdom og totale Uformuenhed til at underholde en Kone, nu da Mrs. Bradfort havde testamenteret mig sin hele Formue."

„Og dette er den Mand, som ønsker at faae hele Verden til at troe, at han er den egentlige Arving! — ja som selv fortalte mig, at han kun betragter Dig som en Slags Formynder, der skal bestyre Halvdelen eller de to Trediedele af Formuen indtil han er bleven myndig!"

„Jeg veed nok at han gjerne ønsker at Folk skal troe noget lignende, Miles," svarede Lucy med qvalt Stemme; „med hvormegen Glæde vilde jeg ikke virkeliggjøre hans Haab, dersom Sagerne kunde komme i den Stand, som vi engang troede dem at være! Hver eneste Dollar af Mrs. Bradforts Formue vilde jeg med Glæde give Slip paa, for at see Grace lykkelig og Rupert redelig."

„Det første frygter jeg for at vi aldrig vil see, i det mindste ikke i denne onde Verden Lucy."

„Jeg har aldrig ønsket denne Forbindelse, fra den Tid jeg var gammel nok til at dømme rigtigt om min Broders Charakteer. Han vilde altid være for ubestandig og af altfor lette Grundsætninger, til at kunne tilfredsstille Graces Hjerte eller hendes Forstand. Der kan være noget Sandt i hans Paastand, at Forbindelsen blev altfor tidligt og for ubetænksomt sluttet. Saa unge Mennesker kan neppe vide, hvad der nogle Aar senere vil eller ikke vil være nødvendigt for deres Charakteer. Saaledes som det nu er, vilde endog Grace afslaae at ægte Rupert. Hun betroede mig, at det haardeste Slag var at hans sande Charakteer var bleven afsløret for hende. Jeg talte maaske med større Frihed til hende end en Søster burde have brugt; men jeg ønskede at vække hendes Stolthed, som et Middel til at frelse hende. Ak! Grace er lutter Kjærlighed, og naar den een Gang er udtørret, frygter jeg, Miles, at det øvrige af hendes Væsen vil følges med den."

Jeg svarede ikke paa denne prophetiske Bemærkning; da det, at Lucy var gaaet i Land, hendes Adfærd og Alt hvad hun havde sagt, overtydede mig om, at hun havde gjort Afkald paa ethvert Haab. Vi samtalede noget længer, medens vi vendte tilbage til Hytten; men der var intet videre at meddele, som det er nødvendigt at omtale. Ingen af os tænkte paa os selv, og jeg kunde ligesaagjerne have forsøgt paa at vanhellige en Kirke, som i saadant et Øieblik at have forsøgt paa at

vinde nogen Indflydelse hos Lucy til Gunst for mine egne Ønsker. Alle mine Følelser vendte igjen tilbage til min stakkels Søster, og jeg længtes med Utaalmodighed efter at vende tilbage til Sluppen, hvorhen det i Sandhed var paa Tiden at komme, da Solen alt for nogen Tid siden var forsvunden, og det endog var mod Slutningen af Tusmørket.

Femte Kapitel.

Det var ikke let at gjøre Mr. Hardinge deelagtig i min Utaalmodighed. Han havde fattet Godhed for Marble, og var ligesaa glad over denne tilfældige Opdagelse af Styrmandens Forældre, som om han selv havde været et Lem af Familien. Med saadanne Følelser havde jeg derfor ikke ringe Uleilighed med at faae ham afsted. Jeg spurgte Marble, om han vilde gaae ud med mig, da jeg meente, at han skulde sættes i Land igjen, for at han kunde tilbringe den første Nat efter Mødet, under hans Moders Tag. Mod denne Plan gjorde han aligevel Indvendinger, saasnart han erfarede, at jeg havde i Sinde at gaae saa langt ned ad Floden, som til New York

for atter at søge Lægehjælp, da han paastod at ville ledsage mig for at faae et tusind Dollars til at stikke Squire Van Tassel i Næsen, og forhindre Salget af Huset. Der blev følgelig nu taget Afsked, og omtrent Klokken otte vare vi ombord i Sluppen.

Jeg saae ikke, og forlangte heller ikke at see min Søster den Aften. Jeg havde virkelig ikke seet hende siden det Øieblik, da Rupert blev opdaget i Mertons Selskab; og for at tilstaae Sandheden, frygtede jeg for at see hende, da jeg vidste hvormeget hendes Legeme var underlagt hendes aandelige Lidelser. Det forekom mig at der ene stod den Pligt tilbage at udføre, saa hurtigt som muligt at komme ned for at erholde den nødvendige Lægehjælp. Vi havde rigtignok Posts skrevne Instructioner, og vidste at det var hans Mening, at den væsentligste Ting bestod i at bortvende Graces Tanker fra at dvæle ved Hovedaarsagen til hendes Sygdom; men nu da han havde forladt os, forekom det mig, at jeg vilde forsømme en hellig Pligt, dersom jeg opsatte at forskaffe en anden duelig Læge

Ebben indfandt sig Kl. 9 og vi lettede strax med en laber Kuling af Sydvest. Da Marble var ligesaa uvidende som Mr. Hardinge, om min Søsters sande Tilstand, besluttede han at festligholde sin ny Opdagelse ved et Aftensmaaltid. Jeg vilde til at gjøre Indvendinger mod dette Forslag, for Graces Skyld; men Lucy bad mig om at føie ham; saadanne Gjester, som min forrige

Formynder og min egen Styrmand, vilde rimeligviis ikke være meget støiende; og hun antog at Conversationen, eller den Deel af den, der kunde høres igjennem Skodderne, kunde tjene til at aflede Invalidens Tanker, fra at dvæle alt for udelukkende ved Morgenens tilfældige Sammenstød. Planen blev følgelig iværksat, og efter en Times Forløb frembød the Wallingfords Kahytter, et ganske særegent Skue. Grace laae i sin Koie, og laante taalmodigt og kjerligt Øre til hendes Venindes Ønske, om at lytte til Beretningen om Grunden til Styrmandens Fest, samt at more sig over hans Indfald; Lucy var lutter Omhyggelighed og Opmærksomhed for sin Patient, hvilket jeg saae igjennem Agterkahyttens aabne Dør; medens hun bestræbte sig for at lade, som om hun tog Deel i hvad der foregik ved Bordet, idet hun virkelig drak et Glas Viin med Styrmanden, og ønskede ham Lykke med hans nyfundne Slægtninge. Hos Mr. Hardinge strømmede Menneskekjærligheden over; og den var saameget mere forøget ved hans Selskabers gode Lykke, at han for Øieblikket ikke tænkte paa andre Ting. Marble var lidt efter lidt bleven mere fortrolig med sin Stilling, ligesom hans Følelser havde havt Tid til at samle Styrke og bevæge sig i deres naturlige Retning; medens jeg var nødt til at bære Skinnet af at tage Deel i Festiviteten, paa en Tid, da min hele Sjel var opfyldt af Ængstlighed paa Graces Vegne.

„Denne Melk er den fedeste og bedste der nogen-

finde kom ombord i et Skib!" udbrød Styrmanden, idet han var ifærd med at nyde sin Deel af Maaltidet i en Kop Kaffe; „og hvad Smørret angaaer, da har jeg aldrig smagt det bedre. Lille Kitty bragte begge Dele ned til Baaden i hendes egne Hænder, og det gjør begge Dele saameget desto sødere, thi er der nogen Ting der forhøier Fødevarernes Fortræffelighed, saa er det at de ere gaaede igjennem vore egne Slægtninges Hænder. Jeg tør nok sige, Mr. Hardinge, at De har den Erfaring, at dette ofte har bekræftet sig.

„I Følelsen, min Ven; i Følelsen ofte, skjøndt lidet i Praxis, i den Forstand De tager det. Min Familie har været min Menighed, med mindre Miles her og hans elskede Søster virkelig kan føies til mine egne Børn, som de visseligen ere det, hvad Kjærlighed angaaer. Men jeg kan godt forstaae at Smør, kjernet af vor egen Moders Hænder, eller af en smuk lille Nieces, som Kitty, vilde smage saameget desto sødere."

„Det er saadan et Guds Under, som De kalder det, at finde saadan en Moder ovenikjøbet. Jeg kunde nu have opdaget en Sluske, eller en Skjendegjest, eller et Fruentimmer af en slet Charakteer, eller En, der aldrig gik i Kirke; eller endog Een der bandede og drak; thi, jeg beder om Forladelse, Miss Lucy, netop saadanne Skabninger kan man træffe paa; hvorimod jeg, istedenfor nogen af disse ubehagelige Anbefalinger, har truffen paa en A No. 1 Moder, ja, og saadan en gammel

Dame, som selv Kongen af England ikke behøvede at skamme sig ved at eie*. Jeg følte en stor Tilbøielighed, Mr. Hardinge, til at falde ned paa mine Knæ og bede den gode, gamle Sjel sige: „Gud velsigne Dig min kjære Søn, Moses, Van Duzer, eller Oloff, eller hvad Du hedder."

„Og dersom De havde gjort det, Mr. Marble, havde De ikke behøvet at skamme Dem derved. Saadanne Følelser gjør Dem Ære, og De behøver ikke at undsee Dem ved at bede om Deres Forældres Velsignelse."

„Jeg formoder nu, min kjære Sir," tilføiede Marble, i al Uskyldighed, „dette er hvad man kalder at have en religieus Tilbøielighed; og nu da jeg er bleven ganske befriet fra denne Bitterhed i Hjertet, paa Grund af at jeg slet ingen tilhørte, og ingen tilhørte mig, have mine Følelser undergaaet en stor Forandring, og jeg føler en Attraa efter at være i Fred med den hele menneskelige Slægt — nei ikke med den hele, jeg undtager denne slyngelagtige gamle Van Tassel."

„De maa ikke undtage nogen, det er befalet os at elske dem der hade os, at velsigne dem der forbande os og at bede for dem som gjøre os Skade og forfølge os."

Marble saae studsende paa Mr. Hardinge; thi naar jeg skal følge Sandheden, vilde det være vanskeligt i et

* I hine Dage blev alle Hentydninger til kongelig Værdighed indskrænkede til Hans Majestæt Kongen af Storbritanien, da det i Begyndelsen af dette Aarhundrede ikke var nogen ualmindelig Ting at høre Kongens Skaal blive udbragt ved mange af Landets bedste Borde.

christent Land at finde en Mand i hans Alder, der havde nydt mindre Underviisning i Religion end han. Det er ganske sandsynligt, at disse bekjendte Forskrifter aldrig før var bleven hørt af ham; men jeg kunde see, at han var lidt slaaet af den dybe Moralitet de indeholdt; en Moralitet, for hvilken intet menneskeligt Hjerte synes at være saa ufølsomt, at det ikke erkjender det Ophøiede i dem. Dog tvivlede han endnu.

„Hvor er det sagt, at vi skal handle saaledes, min kjære Sir?" spurgte Marble, efterat han et Øieblik havde seet vist paa Præsten.

„Hvor? Nu, der hvorfra vi hente alle vore guddommelige Forskrifter og inspirerede Moralitet — Bibelen. De bør ønske godt over denne Mr. Van Tassel, istedenfor ondt, forsøg paa at elske istedenfor at hade ham."

„Er det Religion?" spurgte Styrmanden paa hans meest dogmatiske og bestemte Maade.

„Det er Christendom — det er Aand — det er det egentlige Væsen, uden hvilket Hjertet ikke kan være, som det bør være, lad saa Tungen forkynde hvilken Forblindelse den vil."

Marble havde indsuget en oprigtig Agtelse for min forrige Formynder, ligesaameget fra hvad han havde hørt mig sige til hans Gunst, som af hvad han selv havde seet af hans velvillige Følelser, godhjertige Moralitet og fortræffelige Forstand. Det var alligevel ikke nogen let Sag at lære et Væsen som Marble den Forskrift, at han

skulde gjøre vel imod dem som behandlede ham med Foragt, og netop i det Øieblik var han i en Sindsstemning, hvori han snarere kunde gjøre enhver anden Ting end at tilgive Van Tassel. Alt dette var mig tydeligt, da jeg kjendte Manden saa godt; og for at forhindre en unyttig Discussion, der kunde forstyrre min Søster, magede jeg det saaledes, at Samtalen blev forandret inden det var for sildigt; jeg siger for sildigt; thi det er ikke godt at skille to Moralister ad, der forsægte deres Læresætninger saa kraftigt, som Mr. Hardinge og Styrmanden.

„Det glæder mig at denne Van Tassels Navn er bleven nævnt," bemærkede jeg, „da det kan være godt at indhente Deres Raad, Sir, om den bedste Maade paa hvilken vi kan forfølge denne Sag."

Jeg fortalte derpaa Mr. Hardinge Historien om Panteobligationen, og den Nødvendighed der var for at haste, saameget mere, som Salget var kundgjort til den paafølgende Uge. Min forrige Formynder var bedre kjendt med Landet op ad Floden, end jeg selv var, og det var heldigt at Sagen var bragt paa Bane, da han snart overtydede mig om, at den eneste Vei der kunde følges, var at sætte Marble i Land i Hudson, og hvis det var for seent til at afgaae med den regelmæssige Post, kunde han faae en anden Befordring, og fortsætte Reisen over Land til Byen. Dette vilde kun levne ham Tid til at forhandle alle de nødvendige Forretninger, og itide være tilbage, for at forhindre at den lille Willow

Cove gik over i Aagerkarlens Hænder. Som det var Sædvane hos Mr. Hardinge, gik han med Liv og Sjel ind paa denne, som paa enhver anden god Gjerning, og satte sig øieblikkeligen ned for at nedskrive den Fremgangsmaade Marble skulde følge, saasnart han var kommen i Land. Dette gjorde da en Ende paa Banquetten, og glad var jeg ved at see Bordet rommet, og andre Tegn til en rolig Nat vise sig.

Klokken var tolv for Sluppen var nede ved Hudson, og af den Fart vi løb saae jeg nok, at der kun var lidet Haab om at naae New York betimeligt for Marbles Affairer. Han blev derfor sat i Land, og Mr. Hardinge og jeg ledsagede ham til Posthuset, hvor vi forvissede os om, at han den næste Morgen efter Frokost vilde være istand til at gaae med Postvognen, der vilde naae Byen den paafølgende Dags Aften. Men dette var meget for langsomt for Marbles Utaalmodighed. Han paastod, at han vilde leie en Befordring, og vi saae ham styre ned ad den lange Gade, der dengang udgjorde den største Deel af Byen Hudson, med hurtige Skridt, omtrent Klokken eet om Morgenen. Efter at denne vigtige Pligt var opfyldt, vendte Mr. Hardinge og jeg tilbage til Sluppen, med hvilken Neb havde holdt gaaende med Smaaslag, ventende paa os, hvorefter vi atter fortsatte Coursen ned ad Floden. Da jeg gik til Kojs løb the Wallingford med en fem Miles Fart, da

det luftede lidt op og Vinden faldt noget vestligere, en Retning, der netop satte os istand til at ligge Cours.

Læseren vil letteligen kunde forestille sig, at jeg ikke sov over mig den næste Morgen. Min Uro var virkelig saa stor, at jeg dromte om den rædselsfulde Begivenhed, der havde foraarsaget min Faders Død, og derpaa forekom det mig, at jeg saae ham, min Moder og Grace, alle jordede i een Grav. Vinden holdt sig lykkeligviis vestlig og Sluppen var allerede mindre end fem Miil fra Clawbonny Creek, da jeg kom op paa Dækket. Alt var roligt i den agterste Kahyt, og da Mr. Hardinge endnu var tilkøis, gik jeg op for at indaande den friske Morgenluft, uden at tale med Nogen om Læ. Der var ingen andre paa Skandsen, end Lodsen, som stod til Roers; men jeg saae et Par Been under Bommen klos ind til Masten, som jeg gjenkjendte for at være Nebs og et net mørkt Skjørt, som jeg var vis paa tilhørte Chloe. Jeg nærmede mig Stedet, da jeg havde isinde at spørge den Første om Veiret paa hans Vagt; men ligesom jeg vilde tale til ham, hørte jeg det unge Fruentimmer sige i en mere opirret Tone end det passede sig for Samtalens Charakteer.

„Nei, aldrig, Sah — aldrig, uden min Moders og Familiens Samtykke. Ægteskab være en ganske forskjellig Ting, Neb, fra hvad Du troer. Mangen en ung Nigger-Gentleman troer nu, at han kun behøver at smigre sin Pige for at hun skal sige ja, og da gaae dem til

som Lucys, og det var mig paafaldende, at en let Skjelven gik igjennem den, da hun saa pludselig gjorde en Ende paa sine affecterede Følelser.

„Tal aldrig til mig om Ægteskab, Reb," vedblev Chloe, idet hun næsten hulkede medens hun talte, „medens Miss Grace er saa slet! Det er haardt nok at see saa bleg og melankolsk ud, uden at tænke paa at blive Kone."

„Miss Grace vil blive bedre, nu Masser Mile seiler med hende, naar han blot vil tage hende med, vil hun blive saa sund og rask som nogen."

Chloe var ikke af samme Mening; hun paastod snarere, at Miss Grace var en alt for fiin og luftret Person til at være i et Skib. Men den Omstændighed, der slog mig meest i denne charakteristiske Samtale, var det Factum, at Chloe forraadte for mig Bevidstheden om Grunden til min Søsters Ildebefindende, medens hun, sit Kjøns Instinkt tro, og tro mod sin Pligt, fuldkommen skjulte den for sin Elsker. Jeg blev ogsaa slaaet ved de melankolske Forvarsler, som tilkjendegav sig i Chloes Væsen, snarere end i hendes Ord, og som gjorde det tydeligt, at hun tvivlede om, at hendes unge Mistres vilde komme sig. Hun sluttede Samtalen med at sige:

„Nei, nei, Reb — tal ikke til mig om Giftermaal medens Miss Grace er saa syg, og skulde en Ulykke skee, behøver Du aldrig at tale til mig derom. Jeg kunde aldrig tænke paa en Forening, om der skulde tilstede

Miſs Grace en Ulykke. Naar Miſs Grace døe, Kjærlighed døe for bestandig i Familien!'

Jeg vendte mig bort ved denne Tale, da Taarerne strømmede ud af mine Øine, og saae Lucy staaende i Nedgangen til Kahytten. Hun ventede for at faae mig i Tale, og ikke saasnart mødte mit Blik hende, førend hun kaldte mig til sig; hun lod mig vide, at min Søster ønskede at see mig. Idet jeg saa hurtigt, som muligt udslettede ethvert Spor af Bevægelse, gik jeg ned med Lucy, og var snart ved min Søsters Leie.

Grace modtog mig med et engleligt Smiil, men jeg snappede næsten efter Veiret, da jeg bemærkede den forfærdelige Forandring, der i saa kort Tid var foregaaet med hende. Hun saae nu, mere end nogensinde, ud som et Væsen fra den anden Verden, og dette ydermere lige efter en Nats vederqvægende Hvile. Jeg kyssede hendes Pande, der, som jeg troede var unaturlig kold, og jeg følte det svage Tryk af hendes Arm, som hun kjærligen lagde om min Hals. Jeg satte mig ned ved min Søsters Side, bestandig holdende hende i Haanden. Grace saae ængstlig paa mig i en halv Minut førend hun talte, som for at forvisse sig om hvorvidt jeg kjendte hendes Tilstand.

„Lucy siger mig, Broder," sagde hun tilsidst, „at Du har i Sinde at bringe mig saa langt ned ad Floden, som til Byen, for fremdeles at faae Raad. Jeg haaber alligevel at dette er en Misforstaaelse af vor kjære Lucy."

„Nei, det er ikke, Grace, dersom Vinden holder sig

vestlig, haaber jeg Du skal være i Lucys eget Huus i Wall-Street, imorgen Aften. Jeg veed at hun vil med Glæde modtage os, og har vovet paa at udkaste denne Plan, uden at tage Dig paa Raad, denne Gjenstand angaaende.'

„Det vilde være bedre om jeg var paa Clawbonny — dersom nogen Ting nu kan gjøre mig godt, da vil det være den hjemlige rene Landluft. Lyt til min Bøn og stands ved Vigen."

„Dit alvorlige Forlangende, Grace, skal være mig en Lov, dersom det grunder sig paa tilborlig Overveielse. Men denne tiltagende Svaghed foruroliger mig, og jeg kan ikke forsvare ikke at sende Bud efter Raad."

„Husk paa, Miles, at det endnu ikke er fire og tyve Timer siden at een af Landets dygtigste Læger saae mig. Vi har hans skrevne Instructioner og alt hvad Manden kan gjøre for mig, det vil han gjøre. Nei, Broder, lyt til mine Bønner og gaae ind i Vigen. Jeg længes, jeg længes saare meget efter igjen at være i det kjære Clawbonny, ene der kan jeg nyde noget der ligner Fred for Sjel og Legeme. Dette Skib passer ikke for mig, jeg kan ikke tænke paa det Tilkommende, eller bede her. Broder, kjæreste Broder, dersom Du har mig kjær, da bring mig hjem!"

En saadan Anmodning var ikke til at modstaae. Jeg gik op paa Dækket med et tungt Hjerte, og gav Lodsen de nødvendige Ordre, og omtrent otte og fyrgetyve Timer efter at vi begav os ud paa Hudson, forlod vi igjen denne stolte Flod, for at gaae ind under de skyggefulde Løvrige

Banker af vort eget Indløb. Grace var saa svag at hun maatte bæres til Chaisen, i hvilken hun paa den korte Tour til Huset blev understøttet af Lucy. Da jeg naaede min egen Bolig, fandt jeg Mr. Hardinge gaaende frem og tilbage i den lille Forgaard eller Spadseregang, ventende paa min Ankomst, med en Urolighed i sit Væsen, der paa Engang forkyndte hans Bekymring for at see mig. Han havde kjørt Chaisen, og havde først da følt det første Indtryk af Graces Fare.

„Miles, min kjære Dreng, min anden Søn," begyndte den trohjertige fortræffelige gamle Mand, „Miles, min kjære Dreng, Guds Haand hviler tungt paa os — Din elskede Søster, min egen dyrebare Grace, er langt slettere end jeg har havt nogen Tanke om for denne Morgen."

„Hun er i den barmhjertige Skabers Haand," sagde jeg idet jeg kæmpede for at fatte mig, „hvem jeg storligen frygter for snart vil kalde hende bort fra en Verden, der ikke er god nok for Een, der er saa uskyldig og reen som hun, og tage hende til sig. Jeg har forudseet dette fra det første Øieblik jeg saae hende, efter min Tilbagekomst, skjøndt en eneste Straale af Haab lyste for mig, da Post raadede til en Forandring af Opholdssted. Saa langt fra at bevirke noget godt, har denne Udflugt kun frembragt ondt, og hun er langt slettere end da vi forlod Hjemmet"

„Saadanne kortsynede Dødelige ere vi; men hvad kunde vi gjøre? min Dreng — jeg tilstaaer min Dømmekraft, selv mine Øyner ere næsten tilintegjorte ved dette

pludselige Stød. Jeg havde antaget hendes Sygdom for et eller andet ubetydeligt Ildebefindende, som Ungdom og Omhu vistnok vilde have hævet, og her staae vi, saa at sige, næsten som om vi vare kaldt sammen om hendes Grav."

„Jeg vil gjerne drage Fordel af Deres Viisdom og Erfaring, min kjære Sir, i dette kritiske Øieblik; dersom De vil raade vil jeg med Glæde følge Deres Anviisning."

„Vi maa stole paa Gud, Miles," svarede min værdige Formynder, idet han vedblev at gaae frem og tilbage, medens Taarerne løb i Strømme ned ad hans Kinder, og han talede saa sagte at han knap kunde forstaaes; „ja Menigheden skal bede for hende næste Søndag Morgen, og andægtige og hjertelige Bønner vil det blive; thi hendes egen forklarede Moder fortjente ikke at elskes høiere end hun. At bortkaldes saa ung — at dø i hendes første blomstrende Ungdoms Elskelighed — men hun gaaer til sin Gud! Vi maa bestræbe os for at tænke paa hvad hun vinder og snarere glæde os, end sørge over hendes Bortgang."

„Det smerter mig dybt, at opdage at De anseer min Søsters Tilstand saa aldeles haabløs, Sir."

„Haabløs! — Den er fuld af de lyseste Forjettelser, og naar jeg med Rolighed seer hen til den, siger min Fornuft mig at jeg ikke bør sørge. Og dog, Miles, vilde endog Tabet af Lucy selv neppe være et haardere Slag for mig. Jeg har elsket hende fra hendes Barndom, har havt Omhu for hende, som for En af mine egne, og føler den samme Kjærlighed for hende, som jeg vilde

føle for en anden Datter. Dine Forældre vare mig dyrebare og deres Børn have altid forekommet mig at høre til mit eget Blod. Dersom jeg ikke havde været Din Formynder, min Dreng, og Du og Grace forholdsviis havde været saa rige, medens jeg og mine vare saa fattige, vilde det have været mit Hjertes første Ønske, at see Rupert og Grace, Dig og Lucy forenede, hvilket vilde have gjort Eder alle tilsammen mine elskede Børn. Jeg har ofte tænkt derpaa, indtil jeg fandt det nødvendigt at undertrykke dette Haab, for ikke at gjøre mig utro imod min Pligt. Nu kunde virkelig Mrs. Bradforts Testament have jevnet enhver Vanskelighed; men det kom for seent! det skulde ikke være saaledes, Forsynet har besluttet det anderledes."

„De havde i det mindste en ivrig Understøtter i deres Plan, i et af deres Børn, Sir.'

„Det har Du givet mig at forstaae, Miles, og det smerter mig at jeg saa seent blev underrettet derom, det kunde ellers nok have lykkedes mig at holde andre unge Mænd borte, medens Du var tilstæs, eller til der tilbød sig en Leilighed, der satte Dig istand til at sikkre Dig min Datters Kjærlighed. Naar det var skeet kunde hverken Tid eller Afstand have adskilt Eder, da Compasnaalen ikke er mere trofast end Lucy, og Naturens Love ikke mere paalidelige."

„Kundskaben om disse fortrinlige Egenskaber, Sir, forvolder mig kun desto mere Sorg over at være kommen for sildig."

„Det skulde ikke være saaledes; — der var en Tid da jeg troede at Rupert og Grace havde usædvanlig Godhed for hinanden, men jeg maa have taget feil. Gud havde besluttet det anderledes, og udentvivl viseligen, da han i sin Alvidenhed forudsaae denne elskelige Blomsts tidlige Henvisnen. Jeg formoder at det, at de vare blevne opdragne sammen, saa godt som Broder og Søster, har været Grunden til at de vare saa ligegyldige for hinandens Fortjenester. Du har paa Grund af Din lange Fraværelse, Miles, været end Undtagelse, og Du maa i disse Fraværelser søge den Trøst og det Haab. som Du udentvivl vil behove. Ak! ak, at jeg ikke nu kan trykke Grace til mit Hjerte, som Datter og Brud, istedenfor at staae ved hendes Grav! Intet uden Ruperts Mangel paa Dristighed, medens vi vare saa fattige, kunde have forhindret ham i at underkaste sig saa megen Elskværdighed og Dyd. Jeg frikjender Drengen for Ufølsomhed; thi intet uden Bevidstheden om Fattigdom, og en fattig Gentlemans Stolthed, maaskee i Forbindelse med den broderlige Agtelse han altid har følt for Grace, kunde have afholdt ham fra at anholde om hendes Haand. Grace havde rimeligviis gjengjeldt hans Kjærlighed."

Dette er en Prøve paa den Forblindelse under hvilken vi daglig leve. Her laae min Søster for Døden af skuffet Kjærlighed, under mit eget Tag; og den ligefremme, samvittighedsfulde Fader til den Usling, som havde fremkaldt dette snigende Onde, aldeles uvidende om den Uret

der var bleven begaaet, betragtede endnu sin Søn med en øm Faders Forkjærlighed og Overbærenhed. For mig forekom det den Gang utroligt, at umistænksom Ærlighed kunde drive sin Enfoldighed saa vidt; men jeg har siden efter levet længe nok for at lære at Feiltagelser, som disse, hændes hyppigen trindt om os, da Virkninger ofte blive tilskrevne Aarsager, hvormed de aldeles ikke staae i Forbindelse; og Aarsager blive efterspurede i deres Virkninger, der ere ligesaa meget indbildte, som den menneskelige Viisdom er mangelfuld. Med Hensyn til mig selv, da kan jeg med Sandhed sige, at jeg, neppe i een Omstændighed i mit Liv, der i ringeste Grad har bragt mig under Offentlighedens Omdømme, er bleven bedømt retfærdigt. I forskjellige Tilfælde er jeg bleven roest for Handlinger der enten var aldeles blottede for Fortjenester, eller idetmindste de særegne Fortjenester der bleve tilskrevne dem; medens jeg er bleven forfulgt for Handlinger der fortjente Roes. Et eller to af de sidste Tilfælde hvori Verden dømmer falskt, vil senere blive fremstillet for Læseren.

Mr. Hardinge vedblev i nogen Tid at udvikle Elskværdigheden af Graces Charakteer, og at forraade Vægten af det Slag der havde ramt ham, ved den pludselige Kundskab om hendes Fare. Han syntes paa Engang at være gaaet over fra en uforstandig Sikkerhed til en fuldkommen Haabloshed, og fandt derfor Slaget saameget haardere at bære. Endelig sendte han Bud efter Lucy med hvem han forblev ene i næsten en Time. Jeg er-

farede senere, at han meget nøiagtig udspurgte den kjære Pige om min Søsters Sygdom, da han endog ønskede at vide om Kjærlighed paa nogen Maade stod i Forbindelse med denne overordentlige Aftagen af hendes Livskraft; men ikke den ringeste Mistro til Rupert blev paa nogen Maade blandet i Sagen. Lucy, der var sanddru og aabenhjertig, følte det unyttige, ja det farlige ved at oplyse sig Fader og magede det saaledes, at hun undgik alle hans ømfindtligere Spørgsmaal, uden dog at indvikle sig i Usandheder. Hun vidste godt, at dersom han blev bekjendt med Sagernes sande Sammenhæng, vilde der være bleven sendt Bud efter Rupert, og han vilde have paastaaet enhver Erstatning der stod i hans Magt, som en Retfærdighedsgjerning, et haabløst og ulykkeligt Forsøg paa at tilbagevinde en ubegrændset Kjærligheds Fortrolighed, og den Agtelse, som naar den Engang er tabt, er tabt for bestandig. Maaske den meest gjennemtrængende af alle Graces Lidelser hidrørte fra Bevidstheden om den totale Mangel paa Fortjeneste hos den Mand, som hun saa kjærligt havde indesluttet i sit Hjerte, at han kun kunde blive uddreven derfra ved fuldkommen at sønderbryde og ødelægge den Bolig, der saalænge havde huset ham. Hos Mennesker med sædvanlige Begreber kunde denne Forandring af Mening have været tilstrækkelig til den Hensigt at bevirke en fuldstændig Cuur; men min kjære Søster var ganske anderledes beskaffen. Hun havde i sine Følelsers Energie altid været forskjellig fra de fleste andre af hendes Kjøn,

og var medens hun var Barn, Døden meget nær den Gang min Fader kom saa ulykkelig af Dage, og endogsaa vor Moders Død, skjøndt den var længe forudseet, havde meget nær udslukket Livsflammen hos hendes Datter. Som jeg allerede har sagt mere end een Gang, et Væsen, saa følsomt og reent syntes bestandig mere skikket for de salige Regioner, end for Verdens Sammenstød og Sorger.

Nu da vi igjen vare paa Clawbonny, vidste jeg neppe hvad jeg skulde tage mig for. Grace kunde jeg ikke see, da Lucy, som ganske paatog sig Omsorgen for Patienten, fordrede at hun skulde have Ro og Hvile. Heri fulgte hun kun Fornuftens Tilsagn, saavelsom de Forskrifter Dr. Post havde efterladt sig; og jeg gav gjerne efter, da jeg vidste at min Søster umuligen kunde have nogen fornuftigere eller ømmere Sygevogterske.

De forskjellige Personer der hørte til Møllen og Avlsgaarden kom til mig, for at høre Besked om et og andet, som jeg var nødt til at give dem, med Tanker der vare aldeles opfyldte af min Søsters Tilstand. Flere end een Gang forsøgte jeg paa at mande mig op, og i nogle faa Øieblikke syntes jeg, om jeg ogsaa ikke i Virkeligheden gjorde det med Interesse, at gaae ind paa de Affairer der bleve forelagt mig til Afgjørelse; men disse smaa Opmandinger vare kun ligesaa mange Forsøg paa at skuffe mig selv, og til Slutning afgjorde jeg alt med de respective Personer, hvem de forskjellige Grene af Tjenesten

vare anbetroede, ved at bede dem handle, som de havde været vant til i min Fraværelse.

„Nu, ja, Masser Mile," svarede den gamle Neger, der var Formand for Markarbeidet, „det være meget godt om ham kan gjøre det. Husk paa, mi altid vilde have at Masser Hardinge skulde tale med mig om Høsten, og saadan noget, og det være en beundringsværdig Hjælp for stakkels Nigger naar ham være i Knibe."

„Vistnok, Hiram, Du er en bedre Landmand end Mr. Hardinge og mig tilsammen, og behøver ikke noget Raad, hverken for at sætte Kornet i Hob, eller bjerge Hø."

„Det meget sandt, Sah — saa sandt at jeg vil ikke nægte ham. Men De veed hvorledes det være, Masser Mile, en Nigger holder af at tale, og det hjælpe beundringsværdig, at faae en god Despyt før ham begynde."

Med Hensyn til de Sorte var dette fuldkommen sandt. Skjøndt saa agtværdige, som Slaveri og Vane kunde gjøre dem, havde de saa mange Meninger og vare saa haardnakkede, hver i sin Kreds, enten det var Mandfolk eller Fruentimmer, at intet uden ligefrem Bevidsthed om Myndighed, kunde bringe dem til at underkaste sig andres Meninger end deres egne. De kunde godt lide at argumentere de forskjellige Punkter, der stod i Forbindelse med deres forskjellige Pligter; men de holdt ikke af at blive overbeviste. Mr. Hardinge pleiede, af en Slags Pligtfølelse at discuttere med dem, og han gav ufravigeligen efter, medmindre det var Tilfælde, der involverede moralske Principer.

I alle saadanne Punkter — og de indtraf temmelig hyppigt i en Familie der havde saa mange Sorte — var han saa ubøielig som Medernes og Persernes Love; men med Hensyn til Hveden, Kartoflerne, Frugthaven, Mollen eller Sluppen, underkastede han sig gjerne deres Erfaring, som vare mere fortrolige med Forretningerne, efter i en Raadslagning at have discutteret Sagerne. Dette gjorde ham overordentlig populair paa Clawbonny, da de Overbeviste gjerne have det samme Slags Held i Verden, som en god Tilhører. Med Hensyn til den Geistlige selv, da begyndte han, efter saa mange og lange Discussioner, virkelig at troe, at han havde bevirket den Fremgangsmaade der var bleven fulgt; Grunden til en af de Illusioner jeg allerede har henpeget til.

Gamle Hiram forlod mig ikke, da han kom for at indhente Instructioner, hvilket i hans Sprog hed at disputere, uden at spørge til Grace. Jeg mærkede at Rygtet havde udbredt sig blandt Slaverne, og det var næsten rørende at bemærke den Virkning det frembragte paa deres eenfoldige Sjele. Det at Grace var deres unge Mistress, vilde have været Grund nok for dem til at elske hende; men en Mistress med et saa indtagende Væsen og Person som hun, kunde de næsten siges at tilbede.

„Mi meget bedrøvet over at høre at Miss Grace er saa syg, Sah," sagde gamle Hiram, og saae meget bekymret ud. „Det bliver haardt for os alle sammen, om noget skulde hændes! Mi altid formoder, Masser Miles,

at Miss Grace og Masser Rupert komme sammen Engang, som vi alle vente De og Miss Lucy vil. Dem være lykkelige Dage paa Clawbonny, Sah, for saa vi alle kjende vor nye Masser og nye Missus fra Vuggen. Nei, nei, vi kan ikke undvære Miss Grace, Sah, endogsaa mi vilde savne hende i Marken."

Endogsaa Negeren havde bemærket de Omstændigheder der havde bedraget min stakkels Søster, og Slaven havde gjennemskuet sin Herres Hemmelighed. Jeg vendte mig hurtig bort fra Negeren, for at han ikke skulde blive den Svaghed vaer, som mine taareblendede Øine forraadte.

Sjette Kapitel.

Jeg saae kun lidet til Lucy den Aften; hun mødte os ved Aftenbønnen, og Taarerne stod hende i Øinene, da hun stod op efter at have knælet. Det forekom mig at hun kyssede sin Fader kjærligere end sædvanlig, idet hun uden at tale, paa den Maade bød ham god Nat, hvorefter hun vendte sig til mig. Hun gav mig Haanden (kun sjeldent, i atten Aar, mødtes eller skiltes vi ad, uden at iagttage dette lille Tegn paa Godhed,) men det

var hende ikke muligt at tale. Jeg trykkede den lille Haand omt i min og slap den igjen under samme veltalende Taushed. Vi saae hende ikke igjen førend næste Dag.

Frokosten havde altid været et muntert Maaltid paa Clawbonny. Skjøndt min Fader kun var Skibsfører, var han af den bedste Klasse Skibsførere, og han havde tilegnet sig mange Begreber, paa hans forskjellige Reiser, der satte ham meget over Landets almindelige Sædvaner i hine Dage. Amerikanske Skibsførere staae desuden sædvanligviis over Mænd i samme Stilling hos de andre Nationer. Dette hidrører fra nogle Særegenheder ved vore Institutioner, saavelsom fra den Omstændighed at Marinen er saa lille. Iblandt andre Forbedringer havde min Fader afskaffet den forældede amerikanske Skik, at nedsvælge et Maaltid strax efter at man var kommen ud af Sengen. Fra min tidligste Barndom, eller saalænge jeg kan erindre, havde vi regelmæsigen spiist Frokost paa Clawbonny Klokken ni, en heldig Middelvei mellem Adspredelsens Dovenskab og slet formede Vaners Hastværk. Ved det Klokkeslet pleiede hele Familien at samles, endnu vederqvægede af Nattens Hvile, og dog oplivede og muntrede efter een eller to Timers Bevægelse i fri Luft, istedenfor at komme halv sovende til Familiebordet, med en Slags dorsk Gnavenhed, som om Maaltidet var en Pligt og ikke en Fornøielse. Vi nød Maaltidet i saa megen Mag. som en god Appetit vilde fordre, lo, passiarede, fortalte Morgenens Begivenheder, talte om vore Planer for Dagen,

og føiede vore forskjellige Smag og Vaner, ligesom Folk der vare paa Benene og vare vaagne, og ikke som nogle døsige Dovendyr der nedsluge deres Føde af Vane. Den amerikanske Frokost er bleven fordelagtig omtalt af flere moderne Skribenter, og fortjener det, skjøndt den visnok ikke kan sammenlignes med den franske. Dog kunde det være langt bedre end det er, dersom Folk rigtig forstod den Maade paa hvilken den burde nydes.

Da jeg er ved denne Gjenstand, maa Læseren undskylde en gammel Mands Vidtløftighed, naar jeg taler et Par Ord om Sædvanerne ved Bordet i Almindelighed, saaledes, som de ere i den store Republik. En amerikansk Skribent, en Mr. Cooper, har et eller andet Sted sagt, at Amerikanerne vare de største Fraadsere i den civiliserede Verden, og minder sine Landsmænd om at erindre, at en Nationalcharakteer kan dannes i Kjøkkenet. Denne Bemærkning er commenteret af Capitain Marryatt, der kalder den baade urigtig og ondskabsfuld. Hvad Ondskaben angaaer, da vil jeg ikke sige noget, med mindre det skulde være at bemærke, at jeg ikke godt kan indsee, at hvad der er uimodsigelig sandt, bør ikke ansees for at være ondskabsfuldt. Det er Sandhed, enhver Amerikaner der har seet noget til andre Lande, maa vide det. Capitain Marryats Hentydning, at Bordet er godt i de store Byer, har intet at skaffe med dette Spørgsmaal. De store amerikanske Byer ere iblandt de bedst spisende og bedst drikkende Dele i hele Verden. Men hvad ere de i Sammenligning

med hele Landet? Hvad er det Offentliges eller de Forfinedes, i Sammenligning med Massens Bord, endog i disse selvsamme Byer. Alt maa dømmes efter Reglerne og ikke efter Undtagelserne. Fordi en lille Deel af den amerikanske Population forstaaer hvad et godt Kjøkken betyder, følger det ikke deraf at alle forstaaer det. Hvem vilde vel fordriste sig til at sige, at Folkene i England leve af Melkemad og Vildt, fordi Adelen og Folk af Stand (Aldermen iberegnede) kan efter Behag nyde begge Dele i den rette Aarstid? Jeg har denne Mr. Cooper mistænkt for at han veed ligesaa godt hvad han spotter over, naar han skriver om Amerika, som nogen Europæer. Naar Svinekjød stegt i Fidt, og Fidt er fremherskende i Halvdelen af de andre Retter, Vegetabilier kogt uden nogen Konst og Kjød udkogt til Trevler, udgjøre et godt Bord, saa har denne Mr. Cooper Uret og Capitain Maryatt Ret, og omvendt. Medens Naturen har gjort saameget i Amerika, har imidlertid Konsten kun udrettet lidet. Meget vistnok sammenlignet med Antal og Tid, men lidet sammenlignet med hvad Antal og Tid har udrettet andre Steder. Ikkedestomindre vilde jeg gjøre en Undtagelse til Gunst for Amerika, med Hensyn til Bordet i et Land, skjøndt ikke saameget i Forbindelse med Fedevarernes Grovhed, som i Fodens Fattigdom. Jeg anseer de høiere Dele af Tydskland for at være de Dele af den christne Verden, hvor Spisen og Drikken ere i den meest primitive Tilstand, og den Deel af den store Republik, som Mr. Alison

rimeligviis vilde kalde Staten Ny-England, kommer næst efter. I Henseende til Fødemidlernes Overflodighed og Fortræffelighed i deres oprindelige Skikkelse, er Amerika særdeles begunstiget, da Baltimore er den egentlige Kjerne af alt hvad der er fortræffeligt i den store Forretning at tygge. Indførelsen af Kokke fra det Indre af Ny-England, vilde ikkedestomindre for de nuværende glimrende Besiddere af dets Kjøkkener, forandre endog Epicuræerens Paradiis til et olieagtigt Øde. Nok om Kogekonsten.

Lucy kom ikke til Bon den næste Morgen; jeg følte hendes Udeblivelse, som Een føler Visheden af et frygteligt Onde. Frokosten blev anmeldt; endnu lod Lucy sig ikke see. Retterne dampede og Maskinen hissede, og Romeo Clawbonny, der fungerede som den daglige Huustjener eller Opvarter, havde adskillige Gange tilkjendegivet at det var bedst at begynde paa Operationerne, da en kold Frokost kun var lidet hyggelig.

„Miles, min kjære Dreng," bemærkede Mr. Hardinge efter et halv Dusin Gange at have lukket Døren op for at see efter den Savnede, „lad os ikke vente længer. Min Datter har udentvivl i Sinde at spise Frokost med Grace, for at holde den stakkels kjære Pige med Selskab, thi det er kjedsommeligt at spise ene. Du og jeg savne Lucy følelig netop nu, skjøndt vi til vor Trøst have hinandens Selskab."

Vi havde netop taget Plads da Døren sagte aabnedes og Lucy traadte ind i Værelset.

„God Morgen, kjæreste Fader," sagde den søde Pige, idet hun slog Armene om Faderens Hals, med meer end sædvanlig Ømhed, og trykkede et langt Kys paa hans skaldede Hoved. „God Morgen, Miles," idet hun strakte Haanden ud til mig, men bortvendte Ansigtet, som om hun frygtede for at jeg skulde opdage formeget, naar det blev heelt udsat for mit spørgende Blik. „Grace har havt en taalelig rolig Nat, og jeg troer hun er lidt mindre forstyrret denne Morgen, end hun var igaar.'

Ingen af os svarede eller adspurgte den kjære Sygevogterske. Hvad var det dog for en Frokost i Sammenligning med saa mange hundrede, hvori jeg havde deeltaget, ved det samme Bord og i det samme Værelse. Tre af de vante Ansigter var der, det er sandt, alle Requisita vare gamle fortrolige Bekjendte, da nogle af dem endog skrev sig fra den første Miles's Tid; Romeo; nu en graahovedet og rynket Neger, stod paa sin sædvanlige Plads; men Chloe, som ofte pleiede at vandre mellem et vist Skab og hendes unge Mistress, ved dette Maaltid, og som aldrig syntes at have alt hvad vi behovede, ordnet paa Bordet fra Begyndelsen af Frokosten, var fraværende, ligesom hendes dyrebare Mistress var det. „Naadige Forsyn," tænkte jeg, „er det Din Villie at det nogensinde skulde blive saaledes? Skal jeg aldrig mere see disse fromme Øine vendt mod mig med søsterlig Ømhed fra hin Plads, hvorfra jeg saa ofte har seet dem ved hundrede og atter hundrede Leiligheder?" Lucys Vid havde ofte

faaet hende til at lee lystigt, og hendes tonefulde Stemme pleiede eengang at blande sig med Ruperts og mine mere mandige og dybe Toner, i noget der lignede lydelig Munterhed; ikke at Lucy nogensinde var støiende og høirøstet; men i hendes tidlige Ungdom havde hun været munter og oprømt i en Grad, der ofte blandede sig med os Drenges mere høirøstede Støien. Med Grace havde dette aldrig været Tilfældet. Hun talte sjelden undtagen i Øieblikke hvor de andre vare tause, og hendes Latter var sjelden lydelig, skjøndt ofte hjertelig og glad. Det maa synes besynderligt for dem der aldrig har lidt den Smerte at føle, at en saa tilvant Kreds blev brudt for bestandig; men den Morgen, den første paa hvilken jeg bittert følte, at min Søster var tabt for mig, savnede jeg føleligen hendes yndefulde, veltalende Taushed.

„Miles," sagde Lucy, da hun reiste sig fra Bordet og Taarerne sittrede paa hendes Øienlaag medens hun talte, „kom om en halv Time til Familieværelset. Grace ønsker at see Dig der denne Morgen, og jeg har ikke været istand til at nægte hende denne Bøn. Hun er svag; men troer at dette Besøg vil være velgjørende for hende. Forsøm ikke at komme præcise, da det kunde angribe hende om hun maatte vente. God Morgen kjæreste Fader, naar jeg trænger til Dig, sender jeg Bud efter Dig."

Lucy forlod os med disse varslende Ord, og jeg følte at det var nødvendigt for mig at gaae ud paa

Marken for at faae Luft. Jeg vandrede en halv Timestid og vendte derpaa tilbage til Huset, for at være præcise ved Mødet. Chloe mødte mig ved Døren og førte mig i Taushed til Familieværelset. Hun havde neppe lagt Haanden paa Klinken, førend Lucy kom mig imøde og bad mig træde ind. Jeg fandt Grace hvilende paa den lille Sopha eller Causeuse, paa hvilken vi havde holdt vor første Sammenkomst, bleg og urolig; men hun saae endnu saa elskelig og ætherisk ud som nogensinde. Hun rakte mig kjerligt Haanden, og derpaa saae hun paa Lucy, som for at bede hende lade os være ene. Det var mig ikke muligt at tale. Da jeg indtog min gamle Plads lagde jeg min Søsters Hoved op til mit Bryst, og holdt det saaledes roligt i nogle faa smertelige Minutter. I denne Stilling kunde jeg skjule de Taarer, der tvang sig frem af mine Øine, da det overgik al min Styrke at betvinge disse Tegn paa menneskelig Sorg. Da jeg indtog min Plads, fjernede Lucy sig og Døren blev lukket.

Jeg veed ikke, hvorlænge Grace og jeg forblev i denne ømme Stilling. Jeg var ikke i en Sindsstemning, hvori man lægger Mærke til slige Ting og har siden efter stridt haardt for at glemme det meste af hvad der foregik i hin høitidelige Sammenkomst. Efter saa mange Aars Forløb finder jeg alligevel min Hukommelse paa en smertelig Maade tro med Hensyn til alle disse Omstændigheder, og det er mig umuligt at gjenkalde mig et eneste

Punkt som jeg dengang ikke gav Agt paa. Kun saadanne Ting, som gjorde Indtryk, staaer det i min Magt at fortælle.

Da Grace blidt, og jeg kan sige kraftløs hævede sig fra mit Bryst, vendte hun Øinene, som snarere udtrykte kjerlig Ængstlighed for min Skyld, end for hendes egen, mod mig.

„Broder," sagde hun, „vi maa underkaste os Guds Villie — jeg er meget, meget syg — sønderknust — jeg bliver hver Time svagere. Det vilde være urigtigt at skjule en saadan Sandhed for os selv, eller for hinanden."

Jeg svarede ikke, skjøndt det var aabenbart at hun taug, for at give mig Leilighed til at tale. Om jeg saa kunde have frelst mit Liv derved, var det mig ikke muligt at have yttret en Stavelse. Ihvorvel Pausen ikke varede længe, gjorde den Indtryk.

„Jeg har ladet Dig kalde, kjæreste Miles," vedblev min Søster, „ikke fordi jeg troer det sandsynligt, at jeg snart, eller pludseligt, vil blive bortkaldt. Jeg stoler i Ydmyghed paa at Gud vil forunde mig lidt Tid endnu, for at mildne Slaget for dem, som jeg har kjær; men han vil kalde mig til sig og vi maa alle være forberedte derpaa; Du og den kjære, kjære Lucy og min elskede Formynder, saavelsom jeg selv. Jeg har egentlig ikke kaldt Dig for at sige Dig dette; thi Lucy giver mig Grund til at troe at Du er beredt paa Adskillelsen; men jeg ønsker at tale med Dig om en Gjenstand, der ligger

mig meget paa Hjerte, medens jeg i det Hele har Kraft og Standhaftighed nok til at tale derom. Lov mig, min Kjære, at være rolig og at lytte med Taalmodighed."

„Dit ringeste Ønske skal være mig en Lov, elskede, dyrebareste Søster, jeg vil lytte til Dig, som om det var i vor Barndoms fortroligste og lykkeligste Dage — skjøndt jeg frygter at de Dage aldrig vil vende tilbage."

„Saaledes maa Du ikke tænke, min ædle mandhaftige Broder. Himlen vil ikke forlade Dig, medmindre Du forlader Gud; den forlader ikke mig, men Englene vinke mig til dens Lykkalighed! Dersom det ikke var for Din og Lucys Skyld, og min kjære, kjære Formynder, vilde Adskillelsestimen være et Øieblik fuldt af Lykkalighed. Men derom ville vi ikke tale nu. Du maa forberede Dig, Miles, til at høre mig med Taalmodighed, og at føie mig i mine sidste Ønsker, om de ogsaa i Begyndelsen skulde forekomme Dig ufornuftige.

„Jeg har sagt Dig, Grace, at ethvert af Dine Forlangender skal være mig en Lov; Du maa derfor ikke have nogen Betænkelighed ved at meddele mig alt hvad Du ønsker."

„Lad os tale om verdslige Ting, jeg stoler paa at det er for sidste Gang, min Broder. Jeg haaber for Alvor at dette skal være sidste Leilighed ved hvilken jeg skal være nødt til at henhyde til dem. Naar denne Pligt er opfyldt, saa vil alt hvad der er tilbage for mig paa denne Jord være den Kjerlighed jeg føler for mine Ven-

ner. Denne vil Himlen selv tilgive mig, da jeg skal bestræbe mig for at den ikke skal formindske den Kjerlighed jeg bærer til min Gud."

Grace taug og jeg ventede med Forundring paa hvad der vilde følge paa, skjøndt jeg var hjertelig rørt over den himmelske Resignation i en Skjebne, der for de fleste, med hendes Ungdom, vilde synes haard at bære.

„Miles, min Broder," vedblev hun, idet hun saae ængstlig paa mig, „vi har ikke talt meget om Din sidste Reises heldige Udfald, skjøndt jeg har forstaaet det saaledes, at Du betydeligen har forøget Din Formue."

„Den har svaret til mine Forventninger, og da jeg føler mig rig ved Besiddelsen af mit Skib og de rede Penge jeg har, vil jeg ikke tale om Clawbonny. Handl derfor efter eget Ønske med hvad der er Dit, min Søster, jeg skal ikke knurre over Anvendelsen af en eneste Dollar, jeg vilde ikke ønske at blive beriget ved Tabet af Dig. Indret Dine Legater efter Dit eget Ønske, og betragt hver enkelt af dem og dem alle, som ligesaamange Erindringer om Din Hengivenhed og Dine mange Dyder."

Graces Kinder blussede og jeg kunde see at hun følte sig meget tilfreds, skjøndt hun endnu ængstlig skjælvede.

„Du erindrer vistnok, Miles, at ifølge min Faders Testament, tilfalder min Formue Dig, dersom jeg dør barnløs før mit et og tyvende Aar; medens Din For-

mue vilde have tilfaldet mig under lignende Omstændigheder. Da jeg nu kun er tyve Aar, staaer det ikke i min Magt at oprette et Testament, der ifølge Loven er bindende."

„Det staaer i Din Magt at oprette eet der skal være ligesaa bindende, Grace. Jeg vil strax hente Pen, Blæk og Papiir, og jeg vil opsætte et Testament efter Dit Dictat, der skal være nok saa bindende, som eet der blev opsat overeensstemmende med Lovens Forskrifter."

„Nei, min Broder, det er ikke nødvendig; alt hvad jeg ønsker er allerede yttret i et Brev, adresseret til Dig, og som, dersom Du nu bifalder det, vil findes blandt mine Papirer, som et Memorandum. Men der maa ikke være nogen Misforstaaelse mellem Dig og mig, kjæreste Miles; jeg ønsker ikke engang at Du nu i eet og alt skal samtykke i mine Ønsker; giv Dig Tid til at overveie, og lad Din Dommekraft have ligesaa megen Indflydelse paa Din Beslutning, som Dit fortræffelige Hjerte."

„Jeg er ligesaa rede til at samtykke i dette Øieblik, som jeg vil være det efter et Aars Forløb. Dit Ønske, min Søster, er tilstrækkeligt for mig til at see Sagen udført overeensstemmende dermed."

„Gud velsigne Dig, Gud velsigne Dig, min Broder," sagde Grace idet hun kjærligt trykkede min Haand til sit Hjerte, „ikke saameget, fordi Du samtykker i at gjøre som jeg ønsker, som for den Maade paa hvilken Du samtyk-

ker. Dog da det ikke er nogen Bagatel jeg beder Dig om, er det passende, at jeg fritager Dig fra alle de Løfter, som her ere givne, og giver Dig Tid til at overveie. Dernæst er det ogsaa passende, at Du veed den fulde Udstrækning af hvad Du lover."

„Det er mig nok, naar jeg kan være istand til at udføre hvad Du ønsker; andet Tilsagn gjør jeg ikke."

Jeg kunde see at Grace var dybt rørt ved dette Beviis paa min Hengivenhed; men hendes egen Følelse for det Rette var altfor rigtig og altfor levende, til at tillade at Sagerne beroede herved.

„Jeg maa forklare mig yderligere," sagde hun. „Mr. Hardinge har været en meget trofast Forvalter, og ved Oeconomie i min lange Mindreaarighed, de ubetydelige Udgifter min Levemaade har krævet, og nogle heldige Omsætninger der ere skete med mine Rentepenge, har han foraarsaget, at jeg er en god Deel rigere end jeg havde troet. Ved at give Slip paa min Eiendom, Miles, vil Du give Slip paa mere end to og tyve tusind Dollars, eller næsten tolvhundrede om Aaret. Der bør ikke finde nogen Misforstaaelse Sted, angaaende denne Gjenstand mellem os, mindst i saadant et Øieblik."

„Jeg vilde ønske det var mere, min Søster, siden det foraarsager Dig Glæde at skjenke det bort. Dersom det kan bidrage til at fuldkomme nogen af Dine Planer, saa tag tituſind af mine Penge og føi til den Sum.

som nu er Din. Jeg vil langt hellere forstørre end formindske Dine Midler til at gjøre godt."

„Miles, Miles," sagde Grace i den høieste Bevægelse, „tal ikke saaledes, — det bringer næsten mine Hensigter til at vakle! Men nei, lyt nu til mine Ønsker; thi jeg føler det er den sidste Gang, at jeg nogensinde skal tale om denne Gjenstand. For det Første ønsker jeg, at Du skal kjøbe en eller anden passende Prydelse, til en femhundrede Dollars Værdie, og forære den til Lucy, som en Erindring om hendes Veninde. Giv ogsaa et tusind Dollars til Mr. Hardinge, til at uddele blandt Trængende. Et Brev til ham og et til Lucy angaaende disse Gjenstande vil ogsaa findes blandt mine Papirer. Der vil endda være tilstrækkeligt tilbage til dermed at give Slaverne passende Foræringer, og til at en Sum af tyvetusind Dollars bliver aldeles urørt."

„Og hvad skal jeg gjøre med disse tyvetusind Dollars, Søster?" spurgte jeg, da Grace betænkte sig paa at fortsætte.

„Den Sum, kjæreste Miles, ønsker jeg skulde tilfalde Rupert. Du veed at han er aldeles blottet for Formue, skjøndt han nu er bleven vant til en formuende Mands Levemaade. Det lidet jeg kan efterlade ham, vil ikke gjøre ham rig; men det kan blive Midlerne til at gjøre ham lykkelig og agtværdig. Jeg haaber at Lucy, naar hun bliver myndig, vil føie noget dertil, og den

tilkommende Tid vil blive lykkeligere for dem alle, end den forbigangne."

Min Søster talte hurtigt og var nødt til at standse, for at drage Aande. Læseren vil bedre kunne forestille sig, end jeg er istand til at beskrive mine Følelser, der næsten overvældede mig. Den Omstændighed, at jeg følte mig udelukket fra at gjøre nogen alvorlig Indvending i Forening med mine Lidelsers Heftighed, bragte mig i en Blanding af Sorg, Fortrydelse, Harme, Forundring, Medlidenhed og Ømhed, som det aldeles ikke staaer i min Magt at afmale. Her saae man den qvindelige Ømheds Varighed, der bar Omsorg for den Usling, der havde forstyrret selve Livs-Kilderne til hendes physiske Tilværelse, medens den knuste Moralen, som en Orm under Fødderne; endnu saagodtsom i det sidste Aandedrag at bortskjænke alt det verdslige Gods hun eiede, for at forvaltes af hans Egenkjerlighed og Forfængelighed.

„Jeg veed nok, at dette maa forekomme Dig besynderligt, Broder," vedblev Grace, der udentvivl saae hvor umuligt det var mig at svare; „men jeg kan ikke døe i Fred med sig selv, med mindre dette skeer. Min Død vil gjøre Rupert elendig, medmindre han har et tydeligt Beviis paa min Tilgivelse; med saadan en tydelig Forsikkring, vil han føle sig forvisset om min Tilgivelse, og om min Bøn for ham. Thi jeg frygter for at baade han og Emily ere uformuende, og de kunde trænge til de faa Penge, som det staaer i min Magt at skjenke dem.

Naar den Tid kommer, er jeg vis paa at Lucy vil føie sin Deel til, og I, som blive tilbage efter mig, kan alle see ned paa min Grav og velsigne dens ydmyge Beboer!"

„Engel!" hviskede jeg — „dette er for meget! Kan Du troe, at Rupert vil modtage disse Penge?"

Ihvorvel jeg ikke havde gode Tanker om Rupert Hardinge, kunde jeg ikke bringe det over mit Hjerte at troe, at han var saa lav at modtage Penge, der kom fra saadan en Kilde, og med saadanne Bevæggrunde. Grace betragtede alligevel Sagen anderledes; ikke at hun ansaae det for vanærende at Rupert modtog dem; thi hendes qvindelige Ømhed, lange og dybtrodfæstede Hengivenhed, gjorde at det forekom hende mere som en Indvilligelse af hendes sidste Anordning, end som den nedværdigende Lavhed, som det upaatvivleligen vilde forekomme hele den øvrige Verden at være.

„Hvorledes kan han afslaae mig dette, da det kommer til ham fra min Grav, som mit sidste Forlangende," svarede den elskelige Enthusiast. „Han vil skylde mig det, han vil skylde vor forrige Hengivenhed det; thi han elskede mig en Gang, Miles, ja han elskede mig endog høiere end Du nogensinde gjorde eller kunde, kjæreste Broder, ihvorvel jeg veed at Du elsker mig høit."

„Ved Himlen, Grace!" udbrød jeg, ikke istand til at styre mig længer, „det er en farlig Feiltagelse. Rupert Hardinge er ikke istand til at elske andre end sig selv,

han har aldrig været værdig til at have Plads i et Hjerte, der er saa ærligt og trofast som Dit."

Disse Ord undslap mig under Indtryk, som det var mig aldeles umuligt at beherske. Neppe vare de yttrede førend jeg dybt fortrød min Ubesindighed. Grace saae bønfaldende paa mig, blev saa bleg som Døden og skjælvede over hele Legemet, som om hun stod paa Opløsningens Rand. Jeg tog hende i mine Arme, jeg bønfaldt hende om Tilgivelse, jeg lovede i Fremtiden at beherske mig, og jeg gjentog de høitideligste Forsikkringer om at føie hendes Ønsker, indtil det allerubetydeligste. Jeg er ikke sikker paa at jeg kunde have følt mig tilbøielig til at gjenkalde mit Løfte, dersom det ikke var for den Fordeel min Søster havde vundet over mig, ved denne min Svaghed. Der var noget saa overordentlig oprørende for mig i den hele Affaire, at endog Graces hellige Svaghed ikke var istand til at helliggjøre Handlingen i mine Øine, ideimindste saavidt Rupert angik. Jeg skylder mig selv at tilføie, at ikke en eneste egenkjerlig Tanke blandede sig i min Uvillie, der ene hidrørte fra den Afsky jeg følte ved at see Lucys Broder, og en Mand for hvem jeg een Gang havde næret en barnlig Agtelse, saa ganske at gjøre sig selv til Gjenstand for Foragt. Da jeg storligen tvivlede om at endog Rupert kunde synke saa dybt, følte jeg det nødvendigt at tale til min Søster om en saadan tilfældig Mulighed.

„Man kunde, naar det kommer til Stykket, betænke

sig paa at modtage Pengene, min Søster," sagde jeg; „og det er passende at Du siger mig hvorledes jeg skal anvende dem, i det Tilfælde, at Rupert ikke vil modtage Gaven."

„Jeg troer at det kun er lidet sandsynligt, Miles," svarede Grace, som levede og døde i en Slags Vildfarelse med Hensyn til hendes tidlige Elskers sande Charakteer. „Rupert har maaskee ikke været istand til at beherske sin Lidenskab, men han kan ikke ophøre at føle et oprigtigt Venskab for mig, eller at erindre vor gamle Tillid og Fortrolighed. Han vil modtage Gaven, som Du vilde modtage en saadan fra den kjære Lucy," tilføiede min Søster, idet et smerteligt Smiil oplyste det engleagtige Ansigts Udtryk, hvortil jeg saa ofte har henpeget, „eller fra en Søster. Du vilde ikke paa den døende Lucys Forlangende afslaae en saadan Ting, og hvorfor skulde da Rupert afslaae mig den?"

Stakkels Grace! kun lidet saae hun den uhyre Forskjel i mine Forhold til Lucy og dem hun stod i til Rupert. Jeg kunde alligevel ikke forklare denne Forskjel, men samtykkede kun i hendes Ønsker, idet jeg for fjerde eller femte Gang fornyede mit Tilsagn om, med Troskab at udføre alt hvad hun paalagde mig. Grace lagde derpaa et uforseglet Brev til Rupert i min Haand, hvilket hun bad mig læse naar jeg blev ene, og som jeg skulde overlevere tilligemed Legatet eller Pengegaven.

„Lad mig endnu engang hvile ved Dit Bryst,

Miles," sagde Grace, idet hun lod sit Hoved synke i mine Arme, ganske afkræftet under Tilbagevirkningen af den Pirring hun havde følt, medens hun fremførte sin Begjering. „Jeg føler mig i dette Øieblik lykkeligere end jeg i lang Tid har været, dog minder min tiltagende Svaghed mig om, at det ikke kan vare længe. Du maa erindre Dig, kjæreste Miles, alt hvad vor forklarede Moder lærte os i Barndommen, og Du vil ikke sørge over Tabet af mig. Dersom jeg kunde forlade Dig forenet med Een der forstod og skattede Dit Værd, vilde jeg dø tilfreds. Men Du vil staae ene, stakkels Miles! idet mindste for en Tid, vil Du sørge over mig."

„Bestandig — saa længe jeg lever, elskede Grace," hviskede jeg hende i Øret.

Afkræftelsen bragte min Søster til at være rolig i et Qvarteerstid, dog følte jeg nu og da et svagt Tryk af hendes Hænder der begge omfattede min ene, og jeg kunde høre at hun med svag Stemme nedbad Velsignelse over og Trost for mig. Da hun ved Hvilen havde vundet lidt Styrke, vilde hun gjerne atter fornye Samtalen. Jeg bad hende ikke at udsætte sig for mere Anstrengelse; men hun svarede, idet hun saae kjærligt paa mig:

„Hvile! — Der vil ikke blive nogen varig Hvile for mig, førend jeg er lagt ved mine Forældres Side. Miles, dvæler Dine Tanker nogensinde ved Billedet af det Tilkommende, der er saa dyrebart for den der troer, og som bringer os til at haabe, om ikke fuldkommen til at

stole paa, som en Troesartikel, at vi vil gjenkjende hinanden hisset, og det i en Tilværelse der er endnu elskeligere end denne, da det vil være en Tilværelse fri for al Synd og styret af Helligheb."

„Vi Sofolk tænke ikke meget paa disse Ting, Grace; men jeg føler at den Tanke Du nylig har fremført, vil i Fremtiden blive fuld af Trøst for mig."

„Husk paa, min høit elskede Broder, at det kun er de Velsignede, som denne Gjenkjendelse blive til Deel, for de Forbandede maa det forøge Vægten af deres Elendighed."

„Felix skjælvede!" den Tanke, at der var Sandsynlighed for at jeg igjen kunde samles med min Søster, og at omgaaes hende i den Skikkelse i hvilken jeg bestandig havde seet og elsket hende, kunde gaae tabt, kom andre gode Beslutninger til Hjælp, som Familiens Tilstand havde levendegjort i mit Hjerte. Jeg troede alligevel at det vilde være godt ikke at lade Grace føre Samtalen hen paa saadanne Gjenstande, efter alt hvad der var foregaaet, da Hvile igjen var nødvendig for hende. Jeg foreslog derfor at kalde paa Lucy, for at hun kunde blive bragt ind i hendes eget Værelse. Jeg siger bragt; thi af en Bemærkning som undslap Chloe, havde jeg faaet at vide, at dette var den Maade, paa hvilken hun var kommen til Mødet. Grace samtykkede; men medens vi ventede paa Chloe, vedblev hun Samtalen.

„Jeg har ikke faaet noget Løfte af Dig, Miles," vedblev min Søster, „om at lade min sidste Villie blive

en Hemmelighed for Verden. Din Sands for det sømmelige vil være tilstrækkelig Borgen for mig, men jeg gjør det til en Betingelse at Du ikke taler derom, hverken til Mr. Hardinge eller til Lucy. De kunde muligen gjøre Indvendinger, især den Sidste, som har og altid har havt en overdreven Mening med Hensyn til at modtage Penge. Endogsaa medens hun var fattig, som Du veed hun var, kunde jeg, uagtet vort oprigtige Venskab for hinanden og vor inderlige Fortrolighed, aldrig overtale hende til at modtage saameget, som en Cent. Nei hun har endogsaa været saa samvittighedsfuld, at hun pleiede at afslaae de smaa Foræringer, som Veninder pleier at give hinanden, fordi hun ikke besad Midlerne til at gjengjelde dem."

Jeg erindrede det Guld den kjære Pige havde paatvunget mig, da jeg første Gang gik tilsøes, og jeg kunde have kastet mig paa Knæ for hende og velsignet hende.

„Og dette fik Dig ikke til at elske og agte Lucy mindre, min Søster? men svar mig ikke, det anstrænger Dig at tale saameget."

„Aldeles ikke, Miles. Jeg føler ingen Smerte ved at tale, det Lidet jeg siger svækker mig heller ikke i ringeste Grad. Naar jeg forekommer Dig afkræftet, saa er det af de Følelser der følge med vor Samtale. Jeg taler meget, ja overmaade meget, med den kjære Lucy, der hører paa mig med større Taalmodighed end Du, Broder."

Jeg vidste at denne Bemærkning hentydede paa Graces Ønske om at dvæle ved det ubekjendte Tilkommende, og

ansaae det ikke for nogen Bebreidelse i andre Henseender. Da hun alligevel syntes rolig, var jeg villig til at føie hendes Ønske om at tale med mig, saalænge hun dvælede ved Gjenstande, der ikke satte hende i Bevægelse. Naar hun talede om sit Haab til Himlen, havde det en ganske anden Virkning, og jeg gjorde da ikke videre Modstand.

„Det at Lucy betænkte sig paa at være Dig Forbindtlighed skyldig, som Du omtalte, nedsatte hende ikke i Din Agtelse?" gjentog jeg.

„Det veed Du at det ikke kunde, Miles. Lucy er en god, kjær Pige, og jo nøiere man kjender hende, desto sikkrere er man paa at agte hende. Jeg har al mulig Grund til at velsigne og bede for Lucy, dog ønsker jeg ikke at Du skal gjøre hende eller hendes Fader bekjendt med mit Testament."

„Rupert vil neppe skjule en saadan Ting for saa nære og kjære Venner."

Lad Rupert domme som han selv vil om det Passende deri. Kys mig, Broder, forlang ikke at see mig oftere idag; thi jeg har meget at ordne med Lucy; imorgen venter jeg et langt Besøg. Gud velsigne Dig, min egen kjære, min eneste Broder, han holde bestandig sin beskjermende Haand over Dig!"

Jeg forlod Værelset da Chloe kom ind; og da jeg gik hen ad den lange Gang, som førte til det Værelse jeg benyttede til mit eget private Brug, som Contoir, Cabinet eller Studereværelse, mødte jeg Lucy i Nærheden

af dets Dør. Det var tydeligt at hun havde grædt, og hun fulgte mig ind i Værelset.

„Hvad tænker Du om hende, Miles?" spurgte den kjære Pige, idet hun fremførte Ordene saa sagte og klagende, at dette nokſom vidnede om hvad Svar hun ventede sig.

„Vi vil miste hende, Lucy; ja, det er Guds Villie at kalde hende til sig."

Det var mig aldeles umuligt at sige mere. De Følelser der saa længe havde været indespærrede i Graces Nærværelse, brød nu frem, og jeg skammer mig ikke ved at tilstaae at jeg græd og hulkede, som et Barn.

Hvor god, hvor qvindelig, hvor kjærlig viste Lucy sig ikke i dette bittre Øieblik. Hun sagde kun lidet, skjøndt jeg troer at jeg hørte hende sige ved sig selv, „stakkels Miles!" — „stakkels, kjære Miles!" „hvilket Slag maa det ikke være for en Broder!" „Gud vil mildne Tabet for ham!" og andre lignende Ytringer. Hun tog min Haand, trykkede den omt mellem begge sine, og holdt den saaledes i to eller tre Minutter; hang ved mig, som en Moder over et slumrende Barn, naar Sygdom gjør Ro nødvendig for det, og syntes mere lig en Aand der sympathiserede med min Sorg, end som den der blot bemærkede dens Heftighed. Naar jeg Maaneder efter tænkte over hvad der den Gang foregik, forekom det mig at Lucy havde aldeles glemt sig selv, hendes egen Anledning til Sorg, hendes egne Følelser med Hensyn til Grace, blot for at tilfredsstille det eneste Ønske, at trøste mig. Men

saaledes var bestandig hendes Charakteer, det var reen Natur hos hende at leve, saa at sige udenfor sig selv, og i deres Tilværelse hvem hun agtede eller elskede. Under denne Scene tabte Lucy det meste af den Tilbageholdenhed, som Qvindelighed og mere modnede Sædvaner havde givet hendes Opførsel, og hun teede sig mod mig med den uskyldige Fortrolighed, der mindede mig om den Tid da jeg seilede bort med the Crisis. Rigtignok var jeg i Begyndelsen altfor angreben til at lægge Mærke til alt hvad der foregik, men jeg erindrer godt at forend hun forlod mig for at gaae til Grace, der havde ladet hende kalde, lænede hun sit Hoved kjærligt til mit, og kyssede de Lokker hvormed Naturen saa rigeligen havde bedækket det. Jeg troede alligevel den Gang at denne Hilsen vilde være bleven givet paa Panden eller paa Kinden, tre Aar tidligere, eller for den Tid hun lærte Drewett at kjende.

Det varede længe inden jeg var istand til at fatte mig; men da dette skete aabnede jeg min Søsters Brev til Rupert, ifølge hendes Begjering, og gjennemlæste det tre Gange uden at standse et Øieblik for at tænke efter. Det var affattet i disse Ord:

„Min kjæreste Rupert!"

„Naar Du læser dette Brev, vil Gud i sin uendelige „og urandsagelige Viisdom have kaldt mig til sig. Lad „ikke dette tilsyneladende Tab angribe Dig, min Ven; thi „jeg føler den ydmyge Forvisning om at jeg skal høste „den fuldkomne Nytte af Frelserens store Opoffrelse. Jeg

„kunde ikke blive lykkelig i dette Liv, Rupert; og det er
„en Velgjerning at jeg saa tidligt bliver taget bort til et
„Bedre, Det gjør mig ondt at skilles fra Din fortræffelige
„Fader, fra Dig, fra vor dyrebare og med Rette elskede
„Lucy, og fra den kjære, kjære Miles. Dette er den sidste
„Tribut jeg betaler Naturen, og jeg haaber den vil blive
„tilgivet, paa Grund af dens Characteer. Jeg nærer et
„levende Haab om at min Død vil blive helliggjort til
„Gavn for mine Venner. I dette Lys og kun i dette
„Lys, elskede Rupert, ønsker jeg at Du vil erindre den.
„Lad den i enhver anden Henseende blive glemt. Du
„har fundet det umuligt at beherske Din Lidenskab, og
„Verdens vilde ikke kunne have fristet mig til at blive
„Din Kone, uden at besidde Dit Hjerte udeelt. Jeg beder
„daglig, næsten hver Time" — Taarer havde tydeligt ud-
slettet denne Deel af Brevet — „for Dig og Emily.
„Lev sammen og gjør hinanden lykkelige. Hun er en
„sød Pige, har nydt Fordele som Clawbonny ikke kunde
„tilbyde, og som vil bidrage til Dit Velvære. For at
„Du undertiden kan tænke paa mig" — Stakkels Grace
var sig ikke Modsigelsen i disse Forlangender bevidst —
„vil Miles sende Dig et Legat, som jeg efterlader Dig.
„Modtag det, som en lille Formue med Emily; jeg ønsker
„oprigtig at den var meget større, men Du vil ikke over-
„see Hensigten, og forglemme Summens Utilstrækkelighed.
„Endskjøndt den er lille haaber jeg den vil være tilstrækkelig

„til at Du kan gifte Dig strax, og for det Manglende kan „Du stole paa Lucys kjærlige Hjerte.

„Farvel Rupert — jeg siger ikke farvel Emily, thi „jeg tænker det vilde være bedst at dette Brev og den „Gjenstand det handler om, bliver en Hemmelighed mellem „Dig og mig og min Broder; men jeg ønsker Din til„kommende Kone al jordisk Lykksalighed, og en Bortgang „der er saa opfyldt af Haab, som det der er tilstede ved „Din hengivne Søsters Dødsseng.

Grace Wallingford."

O! Qvinder, Qvinder, hvad ere I ikke, naar I retteligen blive beskyttede og blive overladte til Eders ædelmodige Naturs hartad guddommelige Tilskyndelse! Hvad kunde I ikke blive til, naar I forledes til Vindesyge og Misundelighed, ved at staae i altfor nøie Samfund med hine verdslige Interesser, der aldrig kan tillades at faae Magt over Eder uden at ødelægge al Eders moralske Skjønhed.

Syvende Kapitel.

Jeg er ikke istand til nøiagtig at meddele hvad der foregik i den paafølgende Uge. Grace blev daglig, hver

Time svagere, og de Raad der hos Lægerne bleve indhentede, snarere for at opfylde en Pligt end i Haab om at de skulde være Patienten til Nytte, kunde ikke hjælpe hende. Mr. Hardinge saae ofte til den Syge, og jeg kom daglig i hendes Værelse, hvor hun vleiede at ligge i flere Timer ad Gangen, hvilende ved mit Bryst, da det syntes som hun fandt Behag i saaledes at blive kjælet for, saa nær ved Slutningen af hendes jordiske Tilværelse. Da der ikke kunde være noget Spørgsmaal om at min Søster atter skulde besøge Familieværelset, blev Causeusen bragt ind i hendes Kammer, i hvilket den nu skulde gjøre den Tjeneste hvortil den adskillige Gange havde været helliget i dens egentlige Værelse. efter at jeg var kommen hjem fra Søen. Denne ærværdige Stol er endnu til, og jeg tilbringer nu i mine gamle Dage mangen en tankefuld Time i den, grundende over det Forbigangne og gjenkaldende i min Erindring de forskjellige Scener og Samtaler, om hvilke den kunde fortælle, om den besad Bevidsthed og Evne til at tale.

Mr. Hardinge holdt ifølge hans Bestemmelse Gudstjeneste i hans egen Kirke, den paafølgende Søndag. Lucy forblev hos sin Veninde, og jeg tvivler ikke om at deres Sjele til samme Tid blandede sig andægtig med vore; thi jeg havde samlet tilstrækkelig Kraft til at være tilstede i St. Michaels. Jeg kunde tydelig mærke en alvorlig Deeltagelse hos hvert Medlem af den lille Menighed, og næsten alle fældede Taarer da Bønnen blev fremsagt for den Syge. Mr. Hardinge blev i Præsteboligen for at udføre

det øvrige af Dagens Pligter, men jeg red hjem strax efter Hoimessen, da jeg var alt for urolig til at blive længer borte fra Huset, end nødvendigt, under saadanne Omstændigheder. Medens min Hest travede langtsomt hjem efter, indhentede jeg Neb, der vandrede til Clawbonny, med en Mine der var saa forskjellig fra hans sædvanlige Udseende, at jeg ikke kunde andet end lægge Mærke dertil. Neb var en muskelstærk, virksom Sort, og gik i Almindelighed som om hans Been bestod af lutter Fjedere; men han gik nu saa tungt, at jeg nok kunde see at een eller anden Ting, som tyngede paa hans Sind, havde frembragt denne Indflydelse paa hans Legeme. Forandringen hidrørte naturligviis fra Omstændighederne med Chloe; og jeg følte Attraae til at sige et Par Ord til min troe Slave, der var bleven overseet under Trykket af den Sorg, der havde tynget paa mig i de sidste ti Dage. Jeg talte saa muntert som jeg formaaede til den stakkels Knos, da jeg kom paa Siden af ham, og bestræbte mig for at berøre saadanne Gjenstande, som jeg troede kunde interessere, uden at forurolige ham.

„Det er en mærkværdig nedfalden Frugt, som Mr. Marble har funden paa sin Vei, Neb," sagde jeg, idet jeg holdt min Hest an for at følge et kort Stykke med min Skibskammerat. „Saa net en gammel Kone til Moder, saa smuk en lille Pige til Niece og saa luun en Havn at fortøie i ved Reisens Ende, som nogen gammel udslidt Ulk kunde eller burde ønske sig."

„Ja, Sir, Masser Mile," svarede Neb, efter min Mening, i en Tone som Een der tænker paa noget ganske andet, end det han siger; „Ja, Sir, Mr. Marble en regulair Ulk."

„Og som en saadan ikke mindre berettiget til at have en god gammel Moder, en smuk Niece og et luunt Hjem."

„Nei, Sir, ikke værre fordi ham være Ulk, det maa alle sige. Jeg ønske ikke desmindre, Masser Mile, sommetider, at De og jeg aldrig havde seet Saltvand."

„Det er næsten det samme som at ønske at vi aldrig havde seet ned ad Hudson fra Høiene og Bankerne ved Clawbonny, Dreng; da Floden selv er salt ikke langt nedenfor os. Du tænker paa Chloe og indbilder Dig, at dersom Du var bleven hjemme, havde der været større Sandsynlighed for at Du kunde have sat Dig bedre fast i hendes Gunst."

„Nei, Masser Mile; nei, Sir! ingen Mennesker i Clawbonny tænker just nu paa nogen anden Ting end Død."

Jeg studsede af Forundring. Mr. Hardinge holdt al Overdrivelse og hin physiske Exaltation, der hos visse religieuse Secter saa ofte forveksles med religieuse Indtryk, endogsaa langt fjernet fra Negrene paa Clawbonny Eiendommen. Nebs Tale lød mere som en Nyhed af denne Natur end jeg nogensinde havde hørt blandt mine Folk;

og jeg betragtede Knosen skarpt i nogle Øieblikke inden jeg svarede.

„Jeg frygter for at jeg forstaaer Dig, Neb," var mit Svar efter en betydningsfuld Pause. „Det er mig en Trøst at finde, at mine Folk vedligeholde al deres Kjærlighed for deres gamle Masters og Mistress Børn."

„Vi haardhjertede i Sandhed, Sir, om vi inte gjorde det. Ah! Masser Mile, De og jeg seet mange frygtelig Ting sammen; men vi aldrig seet nogen Ting som denne."

Nebs morke Kinder glindsede af Taarer, medens han talte og jeg sporede min Hest, for at ikke min Mandighed skulde bukke under der paa Landeveien og i Nærværelse af dem der med hurtige Skridt nærmede sig os. Jeg kunde ikke gjøre mig Rede for af hvad Grund Neb havde yttret Sorg over at være gaaet tilsøes, paa nogen anden Maade, end ved den Formodning at han antog, at Grace paa een eller anden Maade havde lidt ved min Fraværelse fra Hjemmet.

Da jeg naaede Huset var der ikke en Sjel synlig. Mandfolkene vare alle gaaede i Kirke, og saaes i Afstand kommende ad Landeveien, enkelte og nedslaaede, ikke et eneste Tegn paa en Negers sædvanlige tankeløse Munterhed undslap en eneste blandt dem; men det var sædvanligt for nogle af de sorte Venuser at blive seet sole sig paa denne Aarstid, idet de fremviste deres Sommerstads for Hverandre og for deres Beundrere. Ikke een var nu synlig. Hele Fronten af Huset, Græspletten, Kjøkkenerne

hvoraf der ikke var mindre end tre, og Kjøkkengaardene. kort sagt, ethvert befærdet Sted ved Huset var forladt og tomt. Dette varslede noget ondt, og idet jeg kastede Toilen over en Pæl, gik jeg hurtig mod den Deel af Bygningen eller Bygningerne vilde være rigtigere, der beboedes af Grace.

Da jeg kom ind i den Gang der stod i Forbindelse med min Søsters eget Værelse, blev Afvigelsen fra det sædvanlige Udseende forklaret. Sex eller syv af Negerinderne knælede i Nærheden af Døren, og jeg kunde høre Lucys dæmpede, høitidelige, alvorlige Stemme, læsende nogle af Collecterne og andre Bønner, der kunde passe for et Sygeværelse og svare til en henfarende Sjels Tarv. Lucys Stemme var sand Musik; men aldrig før havde den lydt saa klagende sød. Den laveste Intonation var fuldkommen tydelig, som om den dyrebare andægtige Skabning følte, at det Væsen, hun henvendte sig til, ikke kunde nærmes paa nogen anden Maade, medens Tonernes skjælvende Alvor forraadte Dybden af de Følelser, med hvilke hver Stavelse undslap fra Hjertet. Lad Nogen sige at Kirkeskikke svækker Bønnens Inderlighed. Dette kan være sandt med Hensyn til dem, der ere indtagne i dem selv, naar de henvende sig til Gud og ikke kunne finde sig endog i at bede, uden at sætte deres egne Tanker og Sprog, ihvorvel slet ordnede og raae, øverst ved denne Leilighed. Veed saadanne Personer ikke, at med Hensyn til Gudsdyrkelse i Forening, ere deres egne Bønner i enhver Henseende

en Formular for Tilhørerne, med den Mangel at blive hørt uden Forberedelse eller Anviisning til Sindet? ja frembringer endog altfor ofte en kritisk og eggende Nysgjerrighed, istedetfor ydmyg og forstandig Bøn! I disse nyere Tider da Christendommen igjen antager Charakteren af Secternes Uenighed, og som en gammel Mand der har levet, og haaber at døe i Samfund med den angloamerikanske Kirke, ønsker jeg ikke at frikjende min særegne Green af det catholske Samfund for Dadel; men i disse nyere Tider, da Christendommen vender tilbage til dens Seighed, idet den forglemmer den væsentligste Dyd, Barmhjertighed, har jeg ofte tilbagekaldt i min Erindring hin hellige Scene ved Middagstid, og opkastet mig selv det Spørgsmaal, om noget Menneske kunde have hørt Lucy, som jeg, ved den Leilighed, sluttende med den Bøn som Christus selv lærte sine Diciple, som en alt indbefattende Regel, om ikke absolut som en Formular, og forestille sig at Hjertet ikke fuldkomment kunde følge Ord, som iforveien ere blevne foreskrevne?

Ikke saasnart vare Lucys høitidelige Toner ophørte, førend jeg gik gjennem Mængden af de grædende og endnu knælende Sorte, og kom ind i min Søsters Værelse. Grace hvilede i en Læneſtol; hendes Øine vare lukkede og hendes Hænder sammenfoldede; men hun hvilede paa sine Knæer, og hendes hele Stilling og Mine forkyndte en øieblikkelig men fuldkommen Fraværelse af hendes Aand. Jeg troer ikke at hun hørte mine Fodtrin, og jeg stod et

Øieblik ved hendes Side, uvis om jeg skulde tilkjendegive min Nærværelse eller ikke. I dette Øieblik faldt mit Blik paa Lucy, der syntes at ønske at tale med mig. Grace havde tre eller fire smaa Værelser, der stod i Forbindelse med hinanden, i hendes Deel af Boligen, og ind i et af disse, der tjente til et Slags Boudoir, skjøndt Navnet den Gang var ukjendt i Amerika, fulgte jeg den kjære Pige, hvis talende men bedrøvede Blik havde opfordret mig dertil.

„Er min Fader i Nærheden?" spurgte Lucy med en Interesse, som jeg ikke begreb, da hun maatte have vidst, at han havde i Sinde at blive i sin egen Bolig for Aftensangens Skyld.

„Nei han er ikke, Du glemmer at han skal holde Sidstprædiken."

„Jeg har sendt Bud efter ham, Miles," sagde hun, idet hun tog en af mine Hænder mellem begge sine, med den Ømhed, hvormed en Moder pleier at kjærtegne et meget kjært Barn. „Kjære Miles, Du maa samle al Din Styrke."

„Er det værre med min Søster?" spurgte jeg ivrigt; thi omendskjøndt jeg var forberedt paa Udfaldet, ventede jeg dog paa ingen Maade, at det var saa nær for Haanden.

„Jeg kan ikke kalde det værre, Miles; i saadan en Sjelstilstand at være iværk med at blive kaldet over til Gud. Men det er bedst jeg siger Dig Alt; for mindre end en halv Time siden sagde Grace mig, at hendes Time var snart for Haanden. Hun føler sin nærforstaaende

Død, skjøndt hun ikke vilde tillade mig at sende Bud efter Dig. Hun sagde, at der vilde levnes Tid nok for at Du kunde være Vidne til det Hele. Efter Fader har jeg alligevel sendt Bud, og han maa snart være her."

„Almægtige Forsyn! Troer Du virkelig, Lucy, at vi saasnart skal miste Grace?"

„Da det er Guds Villie at tage hende bort fra os, Miles, kan jeg neppe sørge over, at hendes Endeligt skulde blive saa let og i alle Henseender saa roligt."

Saalænge jeg beholder min Erindring, vil det Maleri, som Lucy i det Øieblik frembød for mig, staae levende for min Sjel. Hun elskede Grace som en kjær Søster, elskede hende som kun en hengiven, ædel, gudsfrygtig Qvinde kan elske; og dog var Følelsen af den Meddelelses Natur, som det var hendes Pligt at give mig, saa levende, at Bekymring for mig alene herskede i hendes alvorlige og ængstlige Øine. Hendes Sind havde vænnet sig til at bære dets egne Sorger, og sagtmodig, troende og skikket til at forudsee Alt, hvad hendes inderlige Tro lærte hende at haabe, troer jeg snarere at hun betragtede min Søster som en Gjenstand for Misundelse, end for Sorg, skjøndt hendes Bekymring for mig var stor. Denne ædelmodige Selvfornægtelse berørte mine Følelser paa mere end een Maade, da den satte mig istand til at beherske mig selv i en Grad, der ellers vilde have været mig umulig i de faa paafølgende Timer. Jeg skammede mig for at aabenbare Alt hvad jeg led, ligeoverfor saamegen sagtmodig

men gudhengiven Standhaftighed, der ydermere vistes af Een, hvis Hjerte jeg saa godt vidste var Sædet for de ypperste menneskelige Følelser. Det sorgmodige Smiil som for et Øieblik opklarede Lucys Ansigt, da hun ængstlig stirrede mig i Øinene medens hun talte, var fuldt af hengivent Haab og christlig Tro.

„Guds Villie skee!" fremhviskede jeg snarere end jeg udtalte det høit. „Himlen er et Sted der er bedre skikket for saadanne Sjele, end Menneskenes Boliger."

Lucy trykkede min Haand, og lod til at være lettet for en stor Angst ved denne tilsyneladende Standhaftighed. Hun bad mig blive hvor jeg var indtil hun havde underrettet Grace om min Tilbagekomst fra Kirken. Jeg kunde see gjennem den aabne Dør, at Negerinderne havde faaet Befaling til at gaae, og strax efter hørte jeg Mr. Hardinges Trin, der nærmede sig til det Værelse. som stødte til det hvori jeg var, og som tjente til et Slags Forværelse for dem, der kom til Sygeværelset, fra Husets almindelige Indgang. Jeg traf min fortræffelige gamle Formynder i det Værelse, og i næste Øieblik kom Lucy til mig. Paa hendes Anmodning opholdt vi os her medens hun vendte tilbage til Grace.

„Gud være os naadig, min kjære Dreng!" — udbrød den Geistlige ligesaameget i Bøn som i Sorg — „og jeg siger os saavelsom Dig, thi Grace har altid været mig ligesaa kjær, som om hun var mit eget Barn. Jeg veed at Slaget maa komme, og har bedet Gud om at for-

berede os alle derpaa, og at helliggjøre det for os, gamle og unge; men ikkedestomindre er Døden virkelig kommen da intet Menneske vidste det. Jeg maa have Skrivematerialier, Miles, og Du maa udvælge een af Dine Folk som jeg kan bruge som Expres. Lad Karlen være færdig til at stige til Hest om en halv Time, thi jeg vil ikke bruge halv saa lang Tid til at skrive mit Brev"

„Jeg frygter for at Lægehjælp er til ingen Nytte, kjære Sir," svarede jeg. „Vi have Posts Anviisning, og desuden meget paalidelig Hjælp af vor egen Huuslæge, Dr. Wurtz, der for nogle Dage siden lod sig forlyde med, at der ikke var andre Midler til at afvende det Onde, som vi frygte, end de der allerede vare blevne anvendte. Jeg vilde imidlertid være roligere, Sir, dersom vi kunde overtale Dr. Bard til at gaae over Floden, og jeg har allerede tænkt paa at sende Neb endnu en Gang i det Ærinde."

„Gjør det," gjensvarede Mr Hardinge, idet han trak et lille Bord hen til sig, ved hvilket Dr. Wurtz havde nedskrevet nogle Anordninger, der bleve fulgte saavidt jeg troer, mere for Formens Skyld, end med noget Haab om det Gode de kunde bevirke; og han begyndte at skrive, endog medens han talte — „Gjør det," tilføiede han — „og Neb kan bringe dette Brev paa Posthuset paa den østlige Bred af Floden, der vil blive den hurtigste Maade paa hvilken det kan naae Rupert." —

„Rupert?" udbrød jeg med en Tone, som jeg øieblikkelig fortrød.

„Ja vist, vi kan ikke gjøre mindre end sende Bud efter Rupert, Miles. Han har bestandig været som en Broder for Grace, og den stakkels Dreng vilde føle Forsømmelsen bittert, dersom vi oversaae ham ved en Leilighed som denne. Du synes forbauset over at jeg tænker paa at kalde ham til Clawbonny."

„Rupert er ved Kilderne, Sir — lykkelig i Miss Mertons Selskab — vilde det ikke være bedre at lade ham blive, hvor han er?"

„Hvad vilde Du tænke, Miles, dersom Lucy laae paa sin Dødsseng og vi undlod at lade Dig det vide?"

Jeg stirrede vildt paa den gode gamle Mand, jeg troer at endog hans Enfoldighed ikke kunde undgaae at see den uhyre Forskjel mellem det virkelige og det forudfatte Tilfælde.

„Meget sandt, stakkels Miles, meget sandt," tilføiede Mr. Hardinge, undskyldende; „jeg seer det Svage i min Sammenligning, skjøndt jeg begyndte at haabe, at Du allerede igjen betragtede Lucy med en Broders Øine. Men Rupert bør heller ikke glemmes; og her er mit Brev allerede skrevet."

„Det vil blive for sildigt, Sir," fik jeg fremstødt — „min Søster kan ikke overleve denne Dag."

Jeg mærkede, at Mr. Hardinge var ikke forberedt herpaa, hans Kinder bleve blege, og hans Haand rystede da han forseglede Epistelen. Han sendte den alligevel bort, som jeg senere erfarede.

„Guds Villie skee!“ mumlede den fortræffelige Geistlige. „Dersom dette virkelig er hans hellige Villie, bør vi ikke sørge over, at en anden ydmyg Christensjel bliver kaldt hen for sin store Skabers Aasyn. Rupert kan i det mindste være tilstede for at ære alt hvad vi formaae at ære af den Hellige vi miste.“

Saa megen Uskyldighed og Hjertensgodhed kunde jeg ikke modstaae og havde det ogsaa staaet i min Magt, kaldte en Opfordring mig til Graces Værelse, hvorhen al min Tragten var rettet. Min Søsters Øine vare nu aabne. Jeg rystede, følte mit Hjerte synke, som i Fortvivlelse, da jeg saae deres overjordiske eller snarere overnaturlige Udtryk. Det var ikke fordi noget, der tilkjendegav Døden i dens mere slaaende Anskuelighed, mødte mit Blik; men simpeltvæk at jeg kunde spore Lyset af en Aand, der allerede følte sig paa Randen af en ny Tilværelse, en Aand, der endelig maa afsondre alt hvad der er tilbage, fra al videre Samqvem med den. Jeg er ikke vis paa, at jeg ikke følte nogen Smerte ved den Tanke, at min Søster kunde blive fuldkommen lykkelig, uden at jeg tog nogensomhelst Deel i hendes Lyksalighed. Vi ere alle saa egenkjærlige, at det er vanskeligt at sige, hvorvidt endog vore meest uskyldige Længsler ere rensede for disse Træk af vor Naturs Skrøbelighed.

Men Grace selv kunde ikke ganske afryste Slægtskabets og den menneskelige Kjærligheds Baand, saalænge hendes Sjel forblev i dens jordiske Hylle. Saa langt

fra dette antydede ethvert Blik hun kastede paa en af os eller paa os Alle, hendes Naturs bundløse Ømhed, der var opfyldt af dens aldrig døende Kjærlighed. Hun var svag, frygtelig svag, saavidt jeg kunde skjønne, thi Døden syntes at ile for at befrie hende saa hurtigt, og saa let, som muligt; dog understøttede hendes Interesse for mig og for Lucy, hende tilstrækkelig til at sætte hende istand til at yttre meget, som hun ønskede at fremføre. Ifølge et Tegn hun gav mig, knælede jeg ned ved hendes Side og lod hende hvile sit Hoved ved mit Bryst, saa vidt som muligt, i samme Stilling i hvilken vi allerede havde tilbragt saa mange Timer siden hendes Sygdom. Mr. Hardinge var om os, som en beskyttende Aand, idet han med undertrykt, men dog tydelig Stemme, fremsagde nogle af de meest ophøiede af hine Skriftsteder, der ere meest opfyldte af Trøst for den henfarende Aand, Lucy forekom mig at være netop paa det Sted, hvor hun meest savnedes, og ofte vendtes Graces Blik imod hende med Udtryk af Taknemmelighed og Kjærlighed.

„Timen er nær, Broder," hviskede Grace, da hun laae ved mit Bryst. „Husk paa at jeg dør med Bøn om Tilgivelse, ligesaameget for Dem, der kan have gjort mig Uret, som for mig selv. Forglem intet af hvad Du har lovet mig, gjør intet der kan forvolde Lucy eller hendes Fader Sorg."

„Jeg forstaaer Dig, Søster," var mit Svar. „Stol paa Alt hvad jeg har sagt, Alt hvad Du kan ønske."

Et svagt Tryk af hendes Haand var et Tegn paa den Tilfredshed, med hvilken Forsikkringen blev modtaget.

Fra dette Øieblik forekom det mig at Grace mindre beskæftigede sig med Ting, der hører til denne Verden. Ikkedestomindre vedblev den Interesse for dem hun elskede og som elskede hende til det sidste.

„Lad alle Slaverne, som ønske at see mig, komme ind," sagde Grace, idet hun samlede sig for at udføre den rystende, men nødvendige Pligt. „Jeg formaaer ikke at gjengjelde dem alt, hvad de have gjort for mig; men jeg overlader dem med Tillid til Dig, Miles."

Lucy sneg sig ud af Værelset, og faa Minuter efter saaes den lange Række af mørke Ansigter nærmende sig Døren. Disse udannede Væseners Sorg er, ligesom deres Glæde i Almindelighed, lydelig og støiende; men Lucy, den kjære, betænksomme, forstandige Lucy — forstandig endog under den Sorg der næsten nedtyngede hende til Jorden, havde forudseet alt dette, og de Sorte bleve kun indladte under den Betingelse, at de skulde bevare deres Selvbeherskelse, medens Sammenkomsten varede.

Grace talte til ethvert af Fruentimmerne, idet hun roligt ledsagede sin Afsked med en eller anden nyttig og indtrængende Formaning, medens hver af de ældre Mandfolk ogsaa blev tiltalt.

„Gaae og glæd Eder over, at jeg saa snart er bleven befriet fra denne Verdens Anliggender," sagde hun, da denne sørgelige Ceremoni var ovre. „Bed for mig

og for Eder selv. Min Broder kjender mine Ønsker med Hensyn til Eder, og han vil sørge for at de blive opfyldte, Gud velsigne Eder, mine Venner, han tage Eder i sin hellige Varetægt."

Saa stor var den Indflydelse Lucy havde vundet over disse stakkels eenfoldige Skabninger, den korte Tid de havde været under hendes milde grundige Ledelse, at alle som een forlod Værelset saa stille som Børn, ærefrygtsfulde ved Scenens Høitidelighed. Dog vare de ældste og meest rynkede Kinder endnu vaade af Taarer, og det var kun ved de overordentligste Anstrengelser at de formaaede at undertrykke de sædvanlige Udbrud af Sorg. Jeg var gaaet hen til et Vindue for at skjule mine Følelser efter denne Afsked, da mit Øre opfangede Lyden af en Raslen mellem Buskene under det. Da jeg saae ud laae Reb der næsegruus udstrakt paa Jorden, med hans herkuliske Legeme udstrakt i dets fulde Længde, idet han klamrede Hænderne fast i Jorden under de sjelelige Qvaler han led, og dog lod den tro Karl ikke høre saameget som et Suk, for at det ikke skulde naae hans unge Mistress' Øren, og forurolige hendes sidste Øieblikke. Jeg erfarede senere, at han havde indtaget denne Plads for at han ved Tegn fra Chloe, fra Tid til anden kunde erfare, hvorledes Sagerne gik i Værelset ovenover. Lucy kaldte mig snart efter tilbage til min gamle Post, da Grace ønskede dette.

„Det vil kun være en Time og vi skal alle være

samlede igjen," sagde Grace, idet hun satte os alle i Forundring ved Klarheden og Tydeligheden i hendes Stemme. „Dødens nære Ankomst sætter os paa en Høide, hvorfra vi kan see den hele Verden og dens Forfængelighed med et eneste Blik."

Jeg trykkede den døende Pige tæt til mit Hjerte, en Slags ufrivillig Erkjendelse af den Vanskelighed jeg følte, ved at betragte hendes Tab med den religieuse Philosophi, som hun ønskede at indskjærpe.

„Sørg ikke over mig, Miles," vedblev hun, „dog veed jeg Du vil sørge. Men Gud vil mildne Slaget, og i hans uendelige Naade kan han lade det blive til evigvarende Gavn for Dig."

Det var mig ikke muligt at svare. Jeg saae, at Grace bestræbte sig for at komme til at see mit Ansigt, som for at bemærke Scenens Indtryk. Ved min Hjælp kom hun til at sidde saaledes, saa at hendes Ønske blev opnaaet. Jeg troer at Synet opvakte Følelser, der havde begyndt at give efter for den sidste store Forandrings Indflydelse; thi da min Søster atter talte, var det med en Ømhed i Udtrykket der beviste, hvor haardt det er for dem der ere hinanden oprigtig hengivne, at tabe deres medfødte Instinct.

„Stakkels Miles! jeg ønsker næsten at vi kunde vandre sammen! Du har været mig en kjær, god Broder" (hvilken sød Trøst fandt jeg ikke sidenefter i disse

Ord). „Det bedrøver mig at forlade Dig saa eneſtaaende i Verden. Men Du har Mr. Hardinge og vor Lucy."

Den Pauſe og det Blik der paafulgte, foraarſagede, at en let Bæven foer igjennem mit Legeme. Graces Øine vendte ſig ængſtlig fra mig til den knælende og grædende Lucys Skikkelſe. Jeg indbildte mig, at hun var iværk med at yttre et Ønſke eller en eller anden Fortrydelſe, der ſtod i Forbindelſe med os to, hvilken jeg endog i et ſaadant Øieblik ikke kunde have hørt uden at forraade den Bekymring den vilde forvolde mig. Hun ſagde alligevel ikke noget, men hendes Blik var for veltalende til at misforſtaaes, og at hun ikke gjorde det, tilſkrev jeg Overbeviisningen om, at det vilde være forſildigt, da Lucys Kjærlighed tilhørte Andrew Drewett. I det Øieblik følte jeg en bitter Erindring af Nebs Ord: „Jeg ønſker ſommetider, Maſſer Mile, at De og jeg aldrig havde ſeet Saltvand." Men det var ikke Øieblikket til at lade ſaadanne Følelſer faae Herredømmet; og Grace ſelv følte altfor tydeligt, at hendes Minutter vare talte, til at tillade hendes Sjæl at dvæle ved ſaadanne Gjenſtande.

„Det almægtige Forſyn vil ſtyre alt til det Bedſte, heri, ſom i andre Ting," mumlede hun; ſkjøndt jeg troede det varede lidt inden hendes Tanker vendte tilbage til hendes egen Stilling. To Menneſkers Velfærd, der vare ſaa høit elſkede, ſom Lucy og mig, kunde ikke være nogen ligegyldig Sag for Grace, endog i hendes Dødsſtund.

Mr. Hardinge knælede nu, og tilbragte det paafølgende

Qvarteer i Bøn. Da den Geistlige reiste sig, gav Grace ham Haanden med et Ansigt straalende af englelig Reenhed, og med en klar og tydelig Stemme fremsagde hun en Taksigelse for Naadegaverne, indesluttende i sin Bøn den Taknemmelighed vi skyldte ham for den kjærlige Omsorg han havde havt for os Forældreløse. Jeg har aldrig for seet den gamle Mand saa rørt. Denne uventede Velsignelse, thi en saadan Charakteer havde den, der udgik fra den Unge og nedbøiedes over den Gamle, overvældede ham næsten. Den gamle Mand sank ned i sin Stol og gav sine Taarer frit Løb. Dette gjorde et godt Indtryk paa Lucy, der betragtede sin Faders graa Hoved med Ærefrygt, idet hun bemærkede hans Bevægelses Styrke. Men Følelser af denne Natur kunde ikke længe bemestre en Mand som Mr. Hardinge, der snart gjenvandt saa megen tilsyneladende Fatning, som det var muligt at have ved et Dødsleie som dette.

„Mange kunde synes at jeg er for ung til at dø," bemærkede Grace; „men jeg er træt af Verden. Det er mit Ønske at underkaste mig Guds Villie; men velsignet være hans hellige Navn, at han finder det passende at kalde mig til sig idag. Elskede Lucy, gaae ind i det andet Værelse og træk Gardinet til Side; jeg vil da endnu en Gang være istand til at see det elskede Clawbonnys Marker, det vil blive mit sidste Blik paa den ydre Verden."

Denne Afskedstagen med livløse Ting, Gjenstande der længe have været kjendte og elskede, finder ofte Sted

hos Døende. Det ligger ikke i vor Natur at forlade denne skjønne Verden for bestandig, uden at kaste eet længselsfuldt, dvælende Blik tilbage. Den guddommelige Skabers Haand var herligt indtrykt paa mine hjemlige Markers landlige Elskelighed, paa den Dag, og en hellig Rolighed syntes at hvile over Kornet, Frugthaverne, Engene og de skovbegroede Bakker. Graces Løibænk blev med Forsæt sat paa et Sted i hendes eget Værelse, der frembød en viid Udsigt over Jorderne, gjennem Aabningen der dannedes gjennem Døren og Vinduerne i det tilstødende Værelse. Her havde hun ofte siddet, medens hun var bundet til Værelserne, idet hun betragtede Scener der vare saa fortrolige og høit elskede. Jeg saae hendes Læber bæve, da hun for sidste Gang betragtede dem, og jeg var overbeviist om at een eller anden usædvanlig Følelse, der stod i Forbindelse med det Forbigangne, nedtrykkede hendes Følelser i det Øieblik. Jeg kunde ogsaa overseе den samme Udsigt, og opdagede at hendes Øine vare rettede mod den lille Lund, hvor Rupert og jeg havde mødt Pigerne, da vi kom tilbage fra Søen, et yndet Tilflugtssted, og som jeg ikke tvivlede om ofte havde været Vidne til den tidligere Fortrolighed mellem Grace og hendes frafaldne Elsker. Døden svævede over det hellige Væsen i det Øieblik; men hendes Qvindehjerte var ikke, kunde ikke være ufølsomt for de Indtryk et saadant Syn frembragte. Det var forgjæves at det varme Lys fra Himlen badede det hele Landskab i en Strøm af Herlighed;

forgjæves at Engene prangede med deres Blomster, Skoven med sin brogede, amerikanske grønne Farve, og Fuglene med deres uskyldige, muntre og glimrende Fjederpragt, Graces Fantasi afmalede Scener, der Engang havde staaet i Forbindelse med hendes Livs svulmende Følelser. Jeg følte at hun skjælvede, da hun laae i mine Arme, og da jeg i øm Omhyggelighed bøiede mit Hoved mod hende, kunde jeg skjelne den sagte Fremmumlen af en Bøn, som det ikke var vanskeligt at forstaae, blev opsendt til Gunst for Rupert. Herefter bad hun at Gardinet maatte blive trukket for, for at udelukke de sig paatrængende Tanker for bestandig.

Efter denne sørgelige Dags Hændelser har jeg ofte tænkt, at Graces Opløsning blev fremskyndet ved denne hendes Sjæls tilfældige Tilbagevenden til Rupert og hans forglemte Kjærlighed. Jeg kalder det Kjærlighed, skjøndt jeg tvivler om at et saa fuldkommen egenkjærligt Væsen nogensinde oprigtigt elskede nogen uden sit eget Jeg. Det er vistnok, at Graces Kræfter svandt stærkere efter dette ulykkelige Øieblik. Det er sandt at vi alle formodede hendes Død, troede endog at den vilde indtræffe den Dag, skjøndt vi forundredes over den Pludselighed, hvormed den tilsidst kom; men vi ventede den ikke før om en Times Forløb.

Og hvad var det for en Time der paafulgte! Baade Mr. Hardinge og Lucy tilbragte den næsten paa deres Knæ, opløftet i stille Bøn; thi vi frygtede for at det vilde

forstyrre den Syge, naar Bønnen blev fremsagt høit. Der var Øieblikke i hvilke Gravens Stilhed allerede herskede blandt os. Jeg er ikke lægekyndig nok til at sige, om den Forandring der nu kom over min Søsters Sind, var Følgen af et Indtryk, bevirket ved det længe og udholdende Blik paa Skoven, eller om det hidrørte fra Systemets Sammensynkning og stod i Forbindelse med det hemmelighedsfulde Led, som knytter den udødelige Deel af vort Væsen saa tæt til den materielle, indtil Baandet bliver løst for bestandigt. Vist er det alligevel at Graces Tanker forvirredes; og medens de aldrig ganske ophørte at støtte sig til Troen og det lyse christelige Haab, fik de et Anstrøg af noget, der lignede barnlig Enfoldighed om ikke absolut aandelig Svaghed. Der var ikkedestomindre en moralsk Skjønhed over Grace, som ingen Svækkelse af Evnerne kunde aldeles udslette.

En fuld halv Time blev tilbragt i stille Bøn. I hele denne Tid bevægede min Søster sig neppe, hendes Hænder vare sammenfoldede og hun opløftede leilighedsviis Øinene til Himlen. Omsider syntes hun at oplives lidt, og at bemærke de ydre Gjenstande, endelig talte hun.

„Kjæreste Lucy," sagde hun, „hvor er Rupert? Veed han at jeg skal dø? Dersom det er Tilfældet hvorfor kommer han da ikke og seer mig for sidste Gang?"

Det er neppe nødvendigt at sige hvor forbausede baade Lucy og jeg bleve ved dette Spørgsmaal. Den Første skjulte Ansigtet i sine Hænder, uden at svare; men

den gode Mr. Hardinge, der var ganske uvidende om at der var noget i Veien, var ivrig i at undskylde sin Søn.

„Der er sendt Bud efter Rupert, kjære Barn," sagde han, „og skjøndt han er opfyldt af Kjærlighed til Miss Merton, vil det ikke feile at han iler hertil, saasnart han modtager mit Brev."

„Miss Merton," gjentog Grace, idet hun trykkede begge Hænder mod sine Tindinger, „hvem er hun? Jeg erindrer ingen af det Navn."

Vi vidste nu at den kjære Syges Aand tabte sin Kraft, der blev da naturligviis ikke heller gjort nogen Bestræbelse for at give hendes Tanker en rigtigere Retning. Vi formaaede kun at lytte og græde. Strax efter lagde Grace Armen om Lucys Hals og drog hende til sig med barnlig Alvor.

„Elskede Lucy," vedblev hun, „vi vil overtale disse naragtige Drenge til at lade være at gaae tilsøes. Fordi Miles's Fader og Ruperts Oldefader vare Sømænd, er der jo ingen Grund til at de ogsaa skulde blive det."

Hun standsede, syntes at tænke efter, og vendte sig til mig. Hendes Hoved hvilede endnu ved mit Bryst og hun saae mig ind i Ansigtet, ligesaa kjærligt som hun gjorde det i det omme Møde vi havde strax efter min Hjemkomst i Familieværelset. Der var tilstrækkelig Styrke til at hæve hendes blege men ikke afmagrede Haand til mit Ansigt, medens hun endog lod den glide over min

Kind og adskilte Lokkerne paa min Pande og legede med mit Haar i barnlig Ømhed.

„Miles," hviskede den kjære Engel, da Mælet begyndte at slaae feil, „husk paa hvad Moder sagde os om altid at tale Sandhed. Du er en mandig Dreng, Broder, og er altfor stolt til at sige andet end hvad der er sandt; jeg vilde ønske at Rupert var ligesaa oprigtig."

Dette var den første, den sidste, den eneste Hentydning jeg nogensinde havde hørt af Grace, paa at hun vidste at der var nogen Mangel i Ruperts Charakteer. Give Gud at hun tidligere havde seet denne væsentlige Mangel! skjøndt dette er at ønske at et Barn skulde besidde en Qvindes Dømmekraft og Forstand. Haanden hvilede endnu paa min Kind, og jeg vilde ikke have flyttet den derfra i dette bittre Øieblik, om jeg ogsaa derved kunde have vundet Forvisningen om Lucys Kjærlighed.

„See," vedblev min Søster, skjøndt hun nu kun formaaede at hviske, „hvor bruun hans Kind er, omendskjøndt hans Pande er hvid. Jeg tvivler om at Moder vilde kjende ham, Lucy. Er Ruperts Kind ligesaa bruun som hans, Kjære?"

„Rupert har ikke i den senere Tid været saameget udsat for Solen, som Miles," svarede Lucy, medens Graces Arm endnu hvilede om hendes Hals.

Den vel bekjendte Stemme syntes at vække en ny Tankerække.

„Lucy," spurgte min Søster, „holder Du endnu lige-

saameget af Miles, som vi begge gjorde medens vi vare Børn?"

„Jeg har altid følt og vil bestandig føle en stor Hengivenhed for Miles Wallingford," sagde Lucy med Fasthed.

Grace vendte sig nu imod mig, idet hun slap Lucys Hals, da hun var for kraftesløs til at vedligeholde Stillingen, og hun fæstede sit rene blaa Øie paa mit Ansigt, hvorfra det ikke mere vendte sig medens hun aandede. Jeg var ikke istand til at tilbageholde mine Taarer og de syntes snarere at sætte hende i Forundring end at bedrøve hende. Pludselig hørte vi hendes Stemme lydelig, idet hun talte blidt, men med en Varme, der gjorde den tydelig. De Ord hun yttrede vare fulde af den aldrig døende hjertelige Hengivenhed, der ikke et eneste Øieblik vendte sig fra mig, ikke engang i Barndommens Overgivenhed. „Almægtige Fader," sagde hun, „see ned fra din barmhjertige Throne, paa denne kjære Broder — gid han maa blive Dig tro, og naar Tiden er fuldkommet, kald ham da, formedelst Frelserens Kjærlighed til din Lykksaligheds Boliger."

Dette vare de sidste Ord Grace Wallingford talte. Hun aandede endnu ti Minutter, og hun døde ved mit Bryst, som et spædt Barn der drager sit sidste Suk i Moderens Arme. Hendes Læber bevægede sig flere Gange; eengang troede jeg at høre Lucy, skjøndt jeg har Grund

til at troe at hun bad for os alle, Rupert indbefattet, lige til det Øieblik hun ophørte at leve.

Ottende Kapitel.

Fra den Tid jeg havde overgivet min Søsters afsjelede Legeme, som et sovende Barn i Lucys Arme, saae jeg hende ikke mere. Der er en Slags Mani hos nogle Mennesker, en Slags morbide Nysgjerrighed, efter at betragte en Døds Træk; men hos mig har det modsatte altid fundet Sted. Jeg var bleven bragt til Familieværelset for at beskue og begræde begge mine Forældre, men dette var i en Alder, hvori det passede sig for mig at være passiv. Jeg var nu i en Alder, i hvilken det var mig tilladt at handle efter eget Tykke, og saa snart som jeg begyndte at overtænke hele Sagen, hvilket alligevel ikke var før efter flere Timers Forløb, besluttede jeg, at det sidste Kjerligheds Blik, da det søde Ansigt rigtignok sank i Døden, men endnu var oplivet og straalende af dets rene Hjertes Følelser, skulde være det varige Indtryk af min Søsters Skikkelse. Jeg har siden efter bestandig bevaret det saaledes, og ofte har jeg glædet mig

over at jeg ikke tillod min paafølgende Foreſtilling om et Lig, at træde iſteden for det. Hvad begge mine Forældre angik, ſaa var det Billed, de efterlod i min Sjel, i mange paafølgende Aar ſnarere ſmerteligt end velgjørende.

Graces Legeme var ikke ſaa ſnart ude af mine Arme, jeg havde neppe trykket det ſidſte lange Kys paa hendes elfenbeenagtige, men endnu varme Pande, førend jeg forlod Huſet. Der var i Clawbonny ingen uforſkammede Dine, ſom kunde bevæge en Sørgende til at tye til ſit Værelſe, og det forekom mig umuligt at drage Aande med mindre jeg var ude i det Fri. Da jeg gik over den aabne Plads mellem Træerne, naaede Veeklagerne fra Kjøkkenet mig. Nu, da den Syge ikke længer kunde blive forſtyrret ved deres Klager, gave de ufordærvede Negere deres Følelſer frit Løb. Jeg hørte deres Udbrud længe efter at enhver anden Lyd fra Huſet var gaaet tabt for mig.

Jeg gik langs ad Veien, ikke i nogen anden Hensigt end at fjerne mig fra den Scene jeg nylig havde forladt, og gik ind i den lille Skov, ſom kunde ſiges at have været den ſidſte Gjenſtand af den ydre Verden, der havde tiltrukken ſig min Søſters Opmærkſomhed. Her mindede enhver Ting mig om det Forbigangne, om min Barndom og min Ungdom; om den Maade paa hvilken de fire Clawbonny Børn havde levet ſammen og gjennemſtreifet diſſe Tykninger i Fortrolighed og Kjærlighed. Jeg ſad en Time i denne Skov, en beſynderlig overjor-

disk Time forekom den mig; jeg saae Graces englelige Ansigt aftrykt paa Bladene, hørte hendes sagte men muntre Latter, som hun pleiede at lade den høre i lykkelige Timer, og hendes Stemmes blide Toner lød næsten ligesaa fortrolig i mine Øren, som medens hun levede. Rupert og Lucy vare der ogsaa. Jeg saae dem, hørte dem og forsøgte at gaae ind paa deres uskyldige Munterhed, ligesom jeg havde gjort i forrige Tider, men frygtelige Glimt af den sørgelige Sandhed lagde sig da betimelig derimellem, for at afbryde Fortryllelsen.

Da jeg forlod den lille Skov, var det for at søge større Skjul, og Marker der vare længere fjernet fra Huset. Det var bleven mørkt inden jeg tænkte paa at vende tilbage; al denne Tid var hengaaet i en hemmelighedsfuld Drømmetilstand, i hvilken Sjælen var hensat i Scener, der vare fremmede for de virkelig nærværende. Jeg saae Graces søde Billed overalt, jeg hørte hendes Stemme ved hver Vending. Nu var hun det lille Barn, hvem jeg fik Lov til at trække i hendes lille Vogn, det tidligste af de Indtryk hin elskede Søster havde efterladt sig; derpaa fulgte hun mig medens jeg trillede med mit Tøndebaand; dernæst kom hendes smaa moralske Lectier og Advarsler mod at handle urigtigt, eller nogle alvorlige men blide Bebreidelser for virkelig begaaede Feil; hvorefter jeg saae hende i den unge Qvindeligheds Stolthed. elskelig og elskværdig, min Fortrolighedes Deeltagersk og istand til at gaae ind paa alle mine Livsplaner. Hvor

ofte paa denne Dag blev ikke en Bæks Mumlen eller en Bies Summen i min Indbildning blandet med hin elskede Søsters Sang, Latter, Raab eller Bønner, hvis Aand var stegen op til Himlen, og som ikke længer skulde blande sig i mine eller Livets Anliggender!

I Begyndelsen havde jeg besluttet at tilbringe denne Nat i det Frie og samtale med Stjernerne; hver enkelt af disse indbildte jeg mig, efterhaanden som de langsomt begyndte at vise sig paa den hvelvede Bue, kunde være den bortvandrede Sjæls Opholdssted. Tænkte jeg saa meget og i saa høi en Grad paa Grace, saa tænkte jeg ogsaa paa Lucy. Heller ikke var den gode Mr. Hardinge ganske forglemt. Jeg tænkte paa deres Uro og indsaae, at det var Pligt at vende tilbage. Neb og to eller tre andre af de Sorte havde seet efter mig i alle andre Retninger end den jeg var gaaet; og jeg følte en melancholsk Glæde, da jeg tilfældigviis saae disse ukunstlede Skabninger mødes og tale sammen. Deres Geberder, deres Alvor, deres Taarer; thi jeg kunde see at de hyppigen græd, viiste tilsammen at de talede om deres unge Mistress, og jeg behøvede ingen videre Underretning for at vide, hvorledes de omtalte hende.

Vor Familie havde altid været elsket. Min Fader der var mandig, kjærlig og min Moder høist hengiven, var beundringsværdig godt skikket til at vedligeholde det Herredømme over Hjertet, som den Sidste havde oprettet fra Clawbonnys tidligste Dage. Dette Herredømme over

Følelserne havde uformærket udstrakt sig til Slaverne, der sjelden feilede i at tilkjendegive, hvor inderligt de toge Deel i Eierens Interesser og Lykke. Iblandt Negrene var der kun een som blev anseet for at staae lavere end alle de andre og blev betragtet som et Udskud. Dette var en gammel Karl ved Navn Vulcan, og som arbeidede som Grovsmed paa en Udkant af Eiendommen, da han af min Bedstefader havde faaet dette Navn i den bestemte Hensigt at anbringe ham ved Ambolten. Denne Karls Haandtering foraarsagede, at han tilbragte største Delen af sin Ungdom i en tilstødende Landsby, hvor han ulykkeligviis havde faaet Vaner, der gjorde ham uskikket til at leve, som de omkring ham vare vante til at leve. Han blev paa en Maade afhændet af os, da han drak og paa andre Maader førte et Liv, der bragte stor Scandale over hans sorte Bekjendtskab, der sluttede sig nærmere til Hjemmet. Et Dodsfald, en Hjemkomst eller een eller anden vigtig Begivenhed i Familien, var ikkedestomindre sikker paa at bringe endog Vulcan tilbage til sin Pligt; og i en heel Maaned efter pleiede han at være et ganske andet Menneske. Ved denne Leilighed var han een af dem, der var ude i Mark og Skov, for at søge mig, og det hændte sig netop at han var det Individ der opdagede mig.

Den alvorlige, høitidelige Maade, paa hvilken den pjaltede Vulcan nærmede sig, vilde, hvor alle andre Beviser manglede, have forkyndet Vægten af det Slag der

havde rammet Clawbonny. Denne Karls Øine vare bestandig røde; men det var let at see, at endogsaa han havde fældet Taarer. Han vidste at han ikke var elsket, kom sjelden i Nærheden af mig, med mindre det var for at undskylde nogle af hans Forsømmelser eller Feil, og levede under en Slags Ban, for hans hyppige Overtrædelser. En almindelig Grund til Sorg gav ham ikkedestomindre Tillid, og Neb selv kunde ikke have nærmet sig med et mere roligt men ærbødighedsfuldt fortroligt Væsen.

„Ah! Masser Mile! Masser Mile!" udbrød Vulcan, vis paa at vore Følelser vare eens, med Hensyn til denne Gjenstand, om ikke i nogen anden. „Stakkels ung Missus! vi vil aldrig faae en anden som hun!"

„Min Søster er i Himlen, Vulcan, hvor jeg haaber at alle paa Clawbonny, Sorte og Hvide, vil bestræbe sig for at møde hende, ved at leve saaledes, at de gjøre sig fortjente til Guds Barmhjertighed."

„Dem tænke det muligt, Masser Mile?" spurgte den gamle Mand, idet han fæstede sine matte Øine paa mig med en Alvor og Iver, der beviste at han ikke ganske havde tabt Følelsen af sin moralske Tilstand.

„Alt er muligt for Gud, Vulcan. Med ham og hans Bud stadigt for Øie, kan Du endnu haabe at see Din unge Mistress, og at tage Deel i hendes Lyksalighed."

„Underfuld!" sagde Vulcan, hvis Sind og Følelser

vare satte i en lykkelig Tilstand ved saadan en Underretning. „Ja Sah, Masser Mile; hun kom til min Smedie for at see Funker flyve! jeg vil savne hende som en Datter."

Dette var en Prøve paa de Følelser som herskede blandt Negrene, skjøndt Indtrykket paa de fleste af de andre var mere varigt end hos Grovsmeden, hvem jeg nu afskedigede, idet jeg fulgte Veien hen til Huset. Det var næsten mørkt da jeg gik over den aabne Plads mellem Træerne. En Skikkelse var netop synlig i Skyggen af Træerne, og jeg vilde just gaae i Retningen mod en Sidedør, for at undgaae Mødet, da Lucy skyndsomt kom hen til Trinene for at modtage mig.

„O! Miles, kjære Miles, hvor lykkelig er jeg ikke ved at see Dig igjen!" sagde den dyrebare Pige idet hun greb min Haand med en Søsters Varme og Ligefremhed. „Fader og jeg have været meget urolige over Dig; ja Fader er virkelig gaaet henimod Præsteboligen, da han troede at Du muligen kunde være gaaet derhen."

„Jeg har været hos Dig og Grace og din Fader, min gode Lucy, lige siden vi skiltes ad. Jeg er alligevel nu mere fattet og Du maa ikke længere være bekymret for mig. Jeg takker Dig af mit inderste Hjerte for hvad Du allerede har følt og vil ikke skaffe Dig mere Bekymring."

Den Maade paa hvilken Lucy brast i Graad, forraadte Styrken af de Følelser der havde været indeslut-

tede i hendes Barm og den Lettelse hun fandt ved mine Forsikkringer. Hun gjorde sig ikke engang nogen Skrupel over at læne sig til min Skulder saalænge denne Paroxysme varede. Saasnart hun var istand til at beherske sig, tørrede hun alligevel sine Øine, tog min Haand igjen med tillidsfuld Hengivenhed, saae ængstlig paa mig og sagde smigrende:

„Vi har havt et stort Tab, Miles, et Tab som ikke engang Tiden kan oprette. Ingen af os kan nogensinde finde en Anden, der kan opfylde den Plads som Grace har indtaget. Vi kan ikke leve vort Liv om igjen, vi kan ikke vende tilbage til vor Barndom; føle os som Børn, elske som Børn, leve som Børn, og opvoxe sammen som med eet Hjerte, med de samme Hensigter, de samme Ønsker, de samme Meninger, jeg haaber ikke det er at gjøre Fordring paa for stor Lighed med den hensovede Engel, naar jeg tilføier de samme Grundsætninger."

„Nei, Lucy! hine Tider vil aldrig vende tilbage, Clawbonny vil aldrig mere blive hvad det har været for os."

Der blev en Pause i hvilken jeg troede at Lucy kæmpede for at undertrykke et nyt Udbrud af Bevægelse.

„Dog, Miles," vedblev hun strax efter, „kunde vi ikke ønske hende tilbagekaldt fra den Lykksalighed, som vi have saamegen Grund til at troe, at hun endogsaa nu nyder; om en kort Tid vil Grace, for Dig og mig være

en elskelig og velgjørende Forestilling af Godhed og Dyd og Kjærlighed, og vi vil maaskee nok have en sørgelig, men en dybt følt Glæde ved at erindre al den Velsignelse hendes Kjærlighed foraarsagede os, og hvor tæt hun i Livet var knyttet til os Begge."

„Det vil i Sandhed ogsaa blive et Led imellem os to, Lucy, som jeg stoler paa vil modstaae alle Verdens Omskiftelser og visnende Egenkjærlighed."

„Det haaber jeg den vil," svarede Lucy med sagte Røst, og som det den Gang forekom mig, med en Forlegenhed, der ikke feilede i at bidrage til den Bevidsthed hun følte om Andrew Drewets Fordringer paa alle saadanne Forbindelser af Følelser. „Vi som have kjendt hinanden fra Barndommen, kan neppe mangle Anledning til at vedblive at agte og føle Hengivenhed for hinanden."

Det lod nu til at Lucy troede hun kunde overlade mig til mig selv, og hun gik ind i Huset. Jeg saae hende ikke igjen førend Mr. Hardinge lod alle Husets Beboere kalde sammen til Aftenbøn. Familiens Møde den Aften var høitidelig og sørgfuld. Jeg forestillede mig at Graces Aand svævede over os, mere end een Gang troede jeg at jeg hørte hendes søde Stemme blande sig i Bønnen, eller lede Gudstjenesten, som hun pleiede at gjøre ved saadanne Leiligheder, naar vor gode Formynder ikke kunde være tilstede. Jeg bemærkede at alle Negerne saae paa mig med Bekymring, ligesom om de anerkjendte at jeg var den, der maatte føle Slaget dybest.

Det var et rørende Beviis paa ærbødighedsfuld Deeltagelse, at hvert af Mandfolkene bukkede for mig og hvert af Fruentimmerne neiede, som de forlod Værelset. Chloes Hulken qvalte hende næsten, den stakkels Pige havde ikke villet forlade sin Mistress Lig undtagen i dette korte Øieblik. Jeg troede at Lucy vilde have blevet hos sin Fader og mig i nogle faa Minutter, dersom det ikke havde været nødvendigt at bortfjerne denne stakkels dybtbedrøvede Skabning, der virkelig følte, som om hendes unge Mistress Død var Tabet af en Deel af hendes egen Tilværelse.

Jeg har allerede dvælet længere ved de Omstændigheder der ledsagede Graces Død, end jeg havde i Sinde, og jeg vil nu ikke trætte mine egne Følelser, eller qvæle mine Læsere ved at gaae mere ind i en unødvendig Detail De følgende tre eller fire Dage frembragte den sædvanlige Ro, og skjøndt der virkelig hengik Aar førend Lucy og jeg ganske ophørte at begræde hendes Tab, gjenvandt vi dog den nødvendige Selvbeherskelse for at kunne udføre vore sædvanlige Pligter. Det vil erindres, at Grace døde en Søndag ved almindelig Middagstid. Ifølge Landets Skik, i hvilken der sædvanlig er lidt for megen upassende Hast med at begrave de Døde, hvilket aligevel tildeels er begrundet i Klimaet, skulde Begravelsen finde Sted om Onsdagen, og det vilde være at forhale den fire og tyve Timer længer end der i de fleste Tilfælde vilde være bleven tilstaaet; men Mr. Hardinge,

der gjorde alle Foranstaltningerne, havde fastsat Torsdag Middag til Begravelsen. Vi kunde kun vente faa Slægtninge, da de fleste, som det var rimeligt vilde følge, dersom Omstændighederne havde tilladt det, boede paa fjerne Steder, der gjorde det vanskeligt, ja næsten umuligt, at komme.

Jeg tilbragte største Delen af den mellemliggende Tid i mit Studereværelse, idet jeg læste og rugede over saadanne Betragtninger, der saa naturligt paatvinge sig den Sørgende. Lucy, den kjære Pige havde tilskreven mig to eller tre korte Biletter, idet hun udbad sig mine Raad i forskjellige Punkter, iblandt andet ønskede hun at vide, naar jeg vilde see min Søster for sidste Gang. Mit Svar paa dette Spørgsmaal bragte hende til mit Værelse, og hun viste lidt Forundring i sit Væsen; thi hun havde været saameget hos Grace, baade medens hun levede og var død, at hun fandt det forunderligt at jeg, der havde elsket hende saa høit, medens hun levede, ikke skulde ønske at tage Afsked for sidste Gang med hendes yndige jordiske Levninger. Jeg udviklede mine Følelser denne Gjenstand angaaende, og Lucy syntes at blive slaaet af dem.

„Det kan nok være at din Beslutning er rigtig, Miles," sagde hun — „det Billede er altfor dyrebart til at det bør forstyrres. Det vil aligevel være Dig en Trøst at vide at Grace i Døden ligner en Engel ligesaameget, som da hun levede; det Præg af fredelig

Kolighed, som hendes Træk nu frembyder, har været paafaldende for alle der har seet hende."

„Gud velsigne Dig, Gud velsigne Dig, Lucy — det er fuldkommen tilstrækkeligt. Jeg ønskede en saadan Forsikkring, og nu er jeg tilfreds."

„Her er flere af Din Familie i Huset, Miles, for at være tilstede ved Begravelsen; der er netop ankommen en Fremmed, som det synes ogsaa i denne Hensigt, skjøndt hans Ansigt er ukjendt for alle her paa Stedet. Han har med saa megen Iver ønsket at see Dig, at Fader neppe veed hvorledes han skal afslaae det."

„Lad ham da komme herind, Lucy. Jeg kan ikke troe andet end at det er een af dem, Grace har viist en Tjeneste; hendes korte Levetid var meget virksom i den Retning."

Lucys Ansigt bestyrkede ikke den Mening, men hun gik for at tilkjendegive mit Ønske. Faa Minutter efter kom en stor Mand med haarde Træk, men ikke af noget hæsligt Udseende, paa henved halvhundrede Aar, ind i mit Værelse, nærmede sig mig med Taarer i Øinene, trykkede min Haand med Varme, og satte sig derpaa, uden videre Ceremonie. Han var klædt, som en velhavende Landmand, skjøndt hans Sprog, Accent og Væsen betegnede, at han stod høiere end de i Almindelighed, som hans Ydre syntes at henføre ham til. Jeg maatte endnu en Gang betragte ham, førend jeg gjenkjendte Jack

Wallingford, min Faders Fætter, i første Led, der havde en Eiendom i Vesten.

„Jeg kan see af Deres Blik, Cousin Miles, at De kun halvt erindrer mig" bemærkede min Gjest; „det gjør mig bitterlig ondt, at jeg skal fornye Bekjendtskabet ved en saa sørgelig Leilighed."

„Der er saa faa af os tilbage, Mr. Wallingford, at denne Godhed vil blive dobbelt paaskjønnet!" svarede jeg. „At jeg ikke har givet Ordre til at underrette Dem om det Tab vi alle have lidt, er fordi Deres Bolig er saa langt fra Clawbonny, at det vilde være usandsynligt, at De havde modtaget Underretningen saa betimeligt, at De kunde havde været tilstede ved den høitidelige Ceremoni der nu foreståaer. Jeg havde i Sinde at skrive dem til, naar jeg blev lidt mere skikket til at udføre denne Pligt."

„Jeg takker Dem, Cousin. Wallingfords Blod og Navn er mig meget nær og kjært, og Clawbonny har altid forekommet mig som et Slags Hjem."

„Det kjære Væsen, der nu ligger skjult under dets Tag, Cousin John, betragtede Dem saaledes; og det vil glæde Dem at høre, at hun ønskede at jeg skulde efterlade Dem denne Eiendom i mit Testament, sidste Gang jeg gik til Søes, da en Wallingford i den lige Linie var den meest passende Eier af Clawbonny. I den Henseende foretrak hun Deres Rettigheder for hendes egne."

„Ja, dette stemmer overeens med alt, hvad jeg har hørt om den Engel," svarede John Wallingford, idet han

ſtrøg Taarerne af Øinene, en Omſtændighed der gav en gunſtig Mening om hans Hjerte. „De afſlog det naturligviis, og efterlod hende Eiendommen, ſom den der havde ſtørre Ret til den.'

„Det gjorde jeg, Sir, ſkjøndt hun truede med at overdrage den til Dem, i det Øieblik den blev hendes."

„En Trudſel, ſom hun vilde have fundet det vanſkeligt at udføre, da jeg ganſke viſt vilde have afſlaaet at modtage den. Vi ere uden al Tvivl Halvvilde derude veſten for Broen, men vore Jorder ere i betydelig Opkomſt, og vi tælle allerede nogle rige Folk iblandt os."

Dette blev ſagt med en Selvtilfredshed, ſom min Couſin var lidt for tilbøielig til at lade ſee, naar Eiendommen var Gjenſtand for Samtalen. Jeg havde endog flere Gange den Dag Leilighed til at bemærke, at han ſatte ſtor Priis paa Penge; dog var det mig paa ſamme Tid paafaldende, at de fleſte af hans Begreber vare rigtige og agtværdige. Jeg fattede næſten Godhed for ham paa Grund af den Agtelſe han lagde for Dagen for Clawbonny og alt hvad dertil hørte. Denne Ærefrygt var ſaa dyb, at jeg begyndte at tænke paa Nødvendigheden af et nyt Teſtament, for at efterlade ham Stedet i det Tilfælde at jeg ſkulde døe uden Arvinger, hvilket jeg nu troede tidlig eller ſeent maatte ſkee. Da det ikke var rimeligt, at Lucy ſkulde blive min Kone, antog jeg at ingen anden vilde blive det. Jeg havde nærmere Slægtninge end Jack Wallingford, af hvilke nogle den Gang var i Huſet, Næſt-

søskendebørn baade paa Fædrene og Mødrene Siden, men de vare ikke i lige Linie, og jeg vidste, at Miles den første vilde have gjort denne Disposition over Eiendommen, dersom han kunde have forudseet Begivenhederne, og dersom Loven havde tilladt det. Dertil havde Grace ønsket et saadant Arrangement, og jeg følte en sørgmodig Tilfredshed i at udføre alle min Søsters mig bekjendte Ønsker.

Begravelsen fandt ikke Sted før Dagen efter John Wallingfords Ankomst, der hændelsesviis havde faaet Dødsfaldet at vide, og kom uindbuden for at være tilstede ved Liigbegjængelsen, som ovenfor er nævnt. Jeg tilbragte den største Deel af Aftenen i Selskab med denne Slægtning, med hvem jeg blev saa tilfreds, at jeg spurgte ham, om han den næste Dag vilde følge med mig som den næstnærmeste Slægtning. Dette Arrangement foraarsagede, som jeg senere erfoer, at Flere, der i Henseende til Blodet, men ikke Navnet, stod en Grad nærmere, bleve høieligen fornærmede. Saaledes ere vi Mennesker, vi trættes endog over en Grav, i et Øieblik, i hvilket Evigheden skulde vise sig for vort Blik, med alle dens umaadelige Følger og Ledsagelser, for at haandhæve Følelser og Lidenskaber, der kun for en Dag kan have Interesse for os. Lykkeligviis kjendte jeg intet til den Fornærmelse, der den Gang var tilføiet, heller ikke saae jeg andre af mine Slægtninge end John Wallingford den Aften; da hans Nærværelse i mit Værelse næsten ganske skyldtes en vis Selvtillid og en Sik-

kerhed der foraarsagede, at han handlede ganske efter eget Tykke i saadanne Sager.

Jeg stod seent op den næste Morgen, og som det var naturligt ved en saadan Leilighed, med et tungt Hjerte. Det var en yndig Sommerdag; og alt saavel inde i, som udenfor Clawbonny bar Præget af en Søndag. Processionen skulde gaae for sig Klokken ti, og da jeg kastede Blikket ud af Vinduet, kunde jeg see Negerne gaae omkring paa Plainen og i Alleerne, iført deres bedste Klæder, men ingen af dem viste noget Helligdags-Ansigt. Det forekom mig at være en Slags unaturlig Helligdag, da den havde al dens Høitidelighed, dens hellige Stilhed, dens Ro; men den manglede den trøstende Sjelefred, der pleier at ledsage denne Hviledag i Landet, i Særdeleshed paa den Aarstid. Flere af Naboerne, som ikke hørte til Clawbonny, begyndte at komme til Syne, og jeg følte det var nødvendigt at klæde mig paa, for at være rede til hvad der vilde følge efter.

Jeg havde spiist ene i mit lille Studereværelse eller Bibliothek, fra den Tid min Søster var død, og havde ikke seet nogen siden min Tilbagekomst til Huset, Tjenerne undtagne, foruden min Formynder, Lucy og John Wallingford. Den sidste havde taget et let Aftensmaaltid med mig den foregaaende Aften; men han spiste nu Frokost med de øvrige Gjester i Familiens Spisestue, idet Mr. Hardinge gjorde Honneurs, som Vert.

Jeg fandt mit eget lille Bord i Beredskab med dets

Caffe og et let Maaltid, som jeg havde befalet det førend jeg gik til Hvile. Der var alligevel to Par Kopper og et andet Couvert foruden mit. Jeg pegede paa dette Arrangement og spurgte den gamle hvidhovede Huustjener, hvem der ventedes og hvad det skulde betyde.

„Miss Lucy, Sah — Hun sige, hun mene at spise Frokost med Masser Mile, denne Morgen, Sah."

Endogsaa Klangen af denne Negers Stemme var høitidelig og alvorlig da han afgav denne fortrolige Forklaring, ligesom om han var sig bevidst at have naaet en Time og en Anledning, der gjorde Krav paa stor Sorg. Jeg bad ham lade Miss Lucy vide at jeg var i Bibliotheket.

„Ah! Masser Mile," tilføiede den gamle Mand, med Taarer i Øinene, da han forlod Værelset, „Miss Lucy, nu være eneste ung Missus, Sah!"

Faa Minutter efter kom Lucy, hun var naturligviis i dyb Sorg, og det kan maaskee have bidraget til at hun saae saa bleg ud, men ingen kunde tvivle om hvormeget den kjære Pige havde grædt og sørget siden vi skiltes ad. Hendes Ansigts tvungne Udtryk gav det en særegen Sødhed, og til Trods for hendes Bleghed, indbildte jeg mig, da Lucy kom henimod mig, med begge Hænderne fremrakte og et ængstligt spørgende Smiil paa Læberne, at hun aldrig havde seet mere elskelig ud. Jeg betænkte mig ikke paa at trykke disse Hænder med Inderlighed, og at kysse den varme, skjøndt blege Kind. Alt dette foregik, som om det kunde have været mellem en kjærlig

Broder og Søster, da jeg er overbeviist om at ingen af os tænkte paa andet end Barndommens Fortrolighed og Venskab.

„Det er smukt af Dig, kjære Lucy," sagde jeg, da vi tog Plads ved det lille Bord; „min Fætter John Wallingford, er, ihvorvel han i det Hele er en god Mand, neppe nær nok eller kjær nok, til at indlades paa en Tid, som denne."

„Jeg har seet ham," svarede Lucy, idet hendes Stemmes Skjælven viste hvor vanskeligt det var for hende at bare sig for at briste i Graad, „og kan godt lide ham. Jeg troer han var Moder Wallingfords Favorit," saaledes pleiede Lucy at kalde min Moder, „og det bør være en stor Anbefaling for os, Miles."

„Jeg føler Trang til at elske ham, og vil bestræbe mig for at holde mere Omgang med ham, end jeg hidindtil har gjort. Det er ligesom vi begynde at føle os ene i Verden, Lucy, at vi først føler det nødvendigt at gjøre Regning paa Blodets og Slægtskabets Baand, og see os om efter Hjælp."

„Ene er Du ikke, Miles, og kan aldrig blive det, saalænge jeg og min Fader leve. Vi staae Dig visseligen nærmere, end nogen af dem, med hvem Du nu ved Slægtskab er forbunden! Du kan aldrig lide eller være lykkelig uden at vi tage Deel i Dine Følelser."

Saavidt jeg kunde mærke, blev dette ikke sagt uden Anstrængelse; dog blev det sagt med Fasthed og paa en

Maade der ikke lod nogen Tvivl tilbage om dets fuldkomne Oprigtighed. Jeg ønskede endog, at der havde været mindre Natur og mere Betænksomhed i den kjære Piges Væsen, medens hun bestræbte sig for at forsikkre mig om den Sympathi hun følte for min Lykke og Ulykke. Men en saa gjenstridig, plagende og dog tillige lyksalig Lidenskab, som Kjærlighed, lader os sjelden være billige eller retfærdige.

Lucy og jeg talte derpaa om den sig nærmende Ceremonie. Vi vare begge alvorlige og sorgfulde, men ingen af os hengav sig til noget ydre Tegn paa Sorg. Vi vidste at den sidste sørgelige Pligt skulde udføres, og vi havde søgt at samle vor hele Fatning, for at udføre den. Det var ikke overeensstemmende med New-York Familiernes Skikke, af den Klasse hvortil Hardinges hørte, at Qvinderne skulde være tilstede ved Begravelses-Ceremonier; men Lucy sagde mig, at hun havde i Sinde at være i den lille Kirke, og at tage Deel i den religieuse Tjeneste, som blev udført inde i Bygningen. I en Befolkning der er saa blandet, som vores er bleven, er det ikke let at sige hvad der nu er og hvad der ikke er en national eller Stats-Skik, ved saadan en Leilighed; men jeg vidste at dette var at gaae videre end sædvanligt, for en Pige med Lucys Sæder og Meninger, og jeg tilkjendegav lidt Forundring over denne Beslutning.

„Dersom det var ved enhver anden Begravelse, vilde jeg ikke være tilstede, Miles," sagde hun, idet hendes

Stemmes Skjælven mærkelig forøgedes; „men den Tanke vil ikke vige fra mig, at Graces Aand vil være nær, at dens Nærværelse, der var hende meer end en Søster, vil være hende kjær. Hvad endog Guds Forsyn maa have anordnet for den Hedengangne, saa veed jeg, at det maa være opløftende for mig at tage Deel i Kirkens Bønner — desuden er jeg ikke ganske blottet for den qvindelige Følelse, at ønske at vaage over Graces Levninger, saalænge de ere over Jorden. Og nu, Miles, Broder, Ven, Graces Broder, eller med hvilket andet kjærligt Navn jeg kan nævne Dig," tilføiede Lucy, idet hun stod op, kom hen til mig og tog min Haand, „jeg har en Ting at sige, som alene jeg kan sige, thi det vilde aldrig falde min Fader ind, at det var nødvendigt."

Jeg saae alvorlig paa Lucys søde Ansigt, og mærkede at det var opfyldt af Bekymring — jeg havde nær sagt Forfærdelse.

„Jeg troer at jeg forstaaer Dig, Lucy," svarede jeg, skjøndt en Følelse i Struben havde nær qvalt mig. — ‚Rupert er her?"

„Det er han, Miles, jeg bønfalder Dig om at erindre hvad der vilde være hendes Ønsker, der nu er en Engel i Himlen — hvad hendes Bønner, hendes Taarer vilde trygle Dig om, dersom Gud ikke havde sat en Skranke mellem os."

„Jeg forstaaer Dig, Lucy —" var mit Svar — „Jeg erindrer alt hvad Du ønsker, og denne Mindelse

er unødvendig. Jeg vilde hellere være befriet for at see ham; men jeg kan aldrig forglemme at han er Din Broder!"

„Du skal see ham saa lidet som muligt, Miles, Gud velsigne Dig for denne Overbærenhed, Gud velsigne Dig!"

Jeg følte Lucys hurtige, men varme Kys paa min Pande, da hun forlod Værelset. Det forekom mig som Beseglingen paa en Pagt mellem os, der forekom mig alt for hellig, til at jeg nogensinde skulde drømme om at bryde den.

Jeg forbigaaer de detaillerede Omstændigheder ved Begravelses Processionen. Den var ordnet ifølge Landets Skik, idet Vennerne fulgte Liget til Vogns eller til Hest, ifølge Omstændighederne. John Wallingford fulgte med mig ifølge mit eget Arrangement, og de øvrige tog Plads overeensstemmende med Slægtskabsforholdet og Alder. Jeg saae slet ikke Rupert i Processionen, men jeg saae da heller ikke meget andet end Ligbaaren hvorpaa min eneste Søsters afsjelede Legeme laae. Da vi naaede Kirkegaarden trængte Familiens Sorte sig frem for at bære Ligkisten ind i Bygningen. Mr. Hardinge mødte os der og begyndte da hint skjønne og høitidelige Ritus, der sjelden feiler at røre det haardeste Hjerte. Præsten ved St. Michael besad det store Fortrin at udføre hele Kirketjenesten i samme Aand som han følte den, og ved denne Leilighed syntes Hjertets dybeste Følelser at ligge i Ordene. Det undrede mig at han var istand til at

vedblive, men Mr. Hardinge følte sig at være en Alterets Tjener, der stod i sin Herres Huus, og rede til at underkaste sig hans Villie. Under saadanne Omstændigheder skulde der ikke lidet til at overmande ham. Den Geistliges Aand meddeelte sig til mig; jeg fældede ikke en Taare under hele Ceremonien; men fandt mig opretholdt ved de Tanker og det hellige Haab, som denne Ceremonie var saa godt skikket til at vække. Jeg troer at Lucy, der sad i en fjern Krog af Kirken, blev opretholdt paa en lignende Maade; thi jeg hørte hendes lave søde Stemme blande sig i Responcerne. Lad enhver som vil sætte deres egne raa Tilskyndelser istedenfor vore ophøiede Kirkeceremoniers Skikke, idet de gjøre slet ordnede Formularer til Stedfortrædere for det omhyggeligt og andægtigt forberedte Ritual, lytte til en af deres egne halv Conversations-Bønner opsendt til den Almægtige over en Grav, og derefter høre dette ærværdige Ritus, og lære Ydmyghed. Saadanne Mennesker nærme sig aldrig det Ophøiede eller den hellige Charakteer, der skulde paatvinge sig dem ved en Begravelses-Ceremonie, undtagen naar de her og der laane et Fragment af det samme Ritual, som de affectere at fordømme. I deres Iver for at være af en afvigende Mening, have de gjort sig skyldige i den Svaghed at afvige saavidt Formerne angaae, fra nogle af de meest ophøiede, meest omfattende, meest trøstefulde og meest lærerige Steder i den hellige Skrift.

Det var et skrækkeligt Øieblik, da den første Klump

Jord faldt paa min Søsters Kiste. Gud stod mig bi under dette Slag, jeg hverken klagede eller græd. Da Mr. Hardinge fremsagde den sædvanlige Tak til dem, der havde forsamlet sig, for at vise den Hedengangne den sidste Ære, havde jeg endog Styrke nok til at bukke for den lille Forsamling, og til at gaae bort fra Graven med faste Skridt. John Wallingford tog mig rigtignok venskabeligt under Armen, for at understøtte mig; men jeg var mig ikke bevidst at trænge til nogen Hjælp Jeg hørte de Sortes Hulken da de samledes rundt om Graven, som Mandfolkene blandt dem paastod at ville fylde med deres egne Hænder, ligesom om „Miss Grace" ikkun kunde finde Hvile ved deres Omsorg; og man har sagt mig at ikke een af dem forlod Stedet, førend det atter havde erholdt det samme friske og grønne Udseende, som det havde før Spaden blev brugt. De samme Roser der med Omhu vare blevne flyttede, indtog atter deres forrige Plads, og det vilde ikke have været let for en Fremmed at opdage, at en ny Gravhøi var opkastet ved Siden af den, hvor salig Capitain Miles Wallingford og hans høiagtede Hustru hvilede. Dog var dette vidt og bredt bekjendt i Nabolaget og mangen en Pilegrimsvandring blev gjort til Stedet, i de paafølgende fjorten Dage, i Særdeleshed kom de unge Piger fra de omliggende Avlsgaarde for at besøge Grace Wallingfords Grav, „Lillien fra Clawbonny," som hun tidligere var bleven kaldt.

Niende Kapitel.

Det er ikke let at beskrive den Følelse, der bemestrede sig mig i Anledning af det Tab jeg havde lidt, da min Søsters Begravelse var overstaaet. Det er først da, at vi fuldkommen føle vort Tab. Legemet bliver fjernet fra vore Blik; de Steder som kjendte dem, skal ikke kjende dem længer, der er en Ende paa al Forbindelse, endog med Hensyn til Synet, den sidste af Sandserne for hvilken den Henfarne forsvinder, og en Taushed indtræder paa det Sted hvor der før var Liv. Dette følte jeg altsammen bittert i meer end en Maaned; men meest bittert i den korte Tid jeg opholdt mig paa Clawbonny. Det Arbeid jeg har for, vil alligevel ikke tillade mig at dvæle ved disse Beviser paa Sorg, heller ikke veed jeg, om Læseren kunde drage nogen Nytte af at jeg meddeelte dem.

Jeg saae ikke Rupert ved Begravelsen; at han var der vidste jeg, men om enten han, eller Lucy for ham, havde maget det saaledes, at jeg ikke fik ham at see, veed jeg ikke. John Wallingford, der godt kjendte mit ydre eller synlige Forhold til alle Hardingerne, troede at glæde mig, da den lille Processjon vendte tilbage til Huset, ved at meddele mig, at det var lykkedes den unge Mr. Hardinge itide at naae Clawbonny, for at være tilstede ved Begravelsen. Jeg formoder, at det har lykkedes Lucy, under det Paaskud, at han skulde ledsage hende, at faae

Broderen til at blive i Præsteboligen, saalænge jeg var paa Veien.

Da jeg ankom til Huset, hilste jeg paa alle mine Bekjendte og takkede dem, hver for sig, for dette Beviis paa deres Agtelse for den Afdøde. Da denne Pligt var opfyldt, tog alle, med Undtagelse af John Wallingford, Afsked, og jeg var snart efter ene tilbage paa Stedet med min Cousin. Hvad var dog Clawbonny nu, og hvad vedblev det at være, saalænge jeg forblev der. Tjenerne listede sig tause omkring, den muntre Latter blev ikke længer hørt i Kjøkkenet; endog de Tungfødede syntes at træde paa Luft, og alle rundt om mig syntes at frygte for at forstyrre den Dødes Slummer. Hverken før eller senere har jeg havt Leilighed til at føle, hvor fuldkommen en negtende kan tilegne sig en bekræftende Charakteer og blive saa bestemt, som om den havde en virkelig Tilværelse. Jeg troede jeg kunde see, saavelsom føle min Søsters Fraværelse fra de Scener, i hvilke hun eengang havde været saa synlig en Deeltager.

Da ingen af Hardinges vendte tilbage til Middag, sendte den gode Geistlige mig en Billet for at sige mig, at han ønskede at see mig om Aftenen, naar mine Slægtninge vare tagne bort John Wallingford og jeg spiste ene sammen. Min Cousin begyndte, tydeligt nok i den Hensigt at drage mine Tanker bort fra den sørgelige Scene, der saa nylig var foregaaet, at tale om Gjenstande, som han med god Grund maatte troe interesserede mig. Iste-

denfor at afhandle Gjenstande, der vare saa fremmede for mine Følelser, at de bestandig maatte kalde Fornusten til Hjælp, forbandt han med Skjønsomhed Themaet med mit Tab.

„Jeg formoder, at De vil gaae til Søes igjen, saasnart Deres Skib kan blive færdig, Cousin Miles," begyndte han, da vi sad ved Frugten og Vinen. „Dette er en levende Tid for Handelen, og den der er orkeslos taber Leiligheden til en gylden Høst."

„Guld har ikke længer nogen Tillokkelse for mig, Cousin John," svarede jeg mørkt. „Jeg er for Øieblikket rigere end jeg behøver, og da jeg sandsynligviis aldrig gifter mig, seer jeg ikke nogen synderlig Nytte i at trælle for Mere. Jeg vil alligevel gaae ud med mit Skib og det snareste muligt. Her vilde jeg ikke tilbringe Sommeren for aldrig det, desuden holder jeg af Søen. Ja, ja, jeg maa uden Ophold foretage en Reise til en eller anden Deel af Europa; det er det klogeste jeg kan gjøre."

„Det er mandigt, det kan jeg lide! der er ingen Hængehoveder blandt Wallingforderne, og jeg anseer Dem for at være af den rette Slags. Men hvorfor aldrig gifte Dem, Miles? Deres Fader var Sømand og han giftede sig, og jeg har altid været af den Mening, at det blev et stort Gode for ham."

„Min Fader var en lykkelig Ægtemand, og dersom det samme vilde blive Tilfælde med mig, vilde jeg vistnok

ogsaa gifte mig. Jeg føler alligevel, at jeg vil blive Beberſvend."

„Hvad vil der i saa Tilfælde blive af Clawbonny?" ſpurgte Jack Wallingford lidt mut.

Jeg kunde ikke bare mig for at ſmile over dette Spørgsmaal, da jeg anſaae ham for min Arving, ſkjøndt Loven vilde indſætte nærmere Slægtninge, ſom ikke førte mit Navn; men det var ſandſynligt at John, der vidſte at han var ſaameget ældre end jeg, aldrig havde foreſtillet ſig at han ſkulde overleve mig.

„Jeg vil opſætte et nyt Teſtamente, ſaaſnart jeg kommer til Byen og efterlader Clawbonny til Dem," ſvarede jeg beſtemt og med Rolighed; thi denne Tanke var falden mig ind det første Øieblik jeg havde ſeet ham. „De er den Perſon ſom er meſt berettiget til at arve det, og derſom De overlever mig ſkal det være Deres."

„Det kan jeg lide, Miles," udbrød min Fætter, med en beſynderlig Alvor, idet han udſtrakte Haanden for at gribe min, ſom han trykkede med megen Varme. „De har fuldkommen Ret, jeg bør være Arving til dette Sted, derſom De dør uden Børn, om De ogſaa efterlod Dem en Enke."

Dette blev ſagt ſaa naturligt og var ſaa ganſke overeensſtemmende med mine egne Begreber om denne Gjenſtand, at det ikke ſaameget fornærmede, ſom forundrede mig. Jeg vidſte at John Wallingford holdt af Penge, og da alle Menneſker har en meget ærbødig

Hengivenhed for hvad der repræsenterer Formue, troer en saadan Characteer ufravigelig, at enhver anden lader denne Hengivenhed drive ham altfor vidt. Jeg ønskede derfor, at min Slægtning ikke havde yttret sig paa denne Maade, skjøndt det ikke i ringeste Maade rystede mine Hensigter til Gunst for ham.

„De er mere redebon til at raade Deres Venner til at gifte sig, end til at foregaae dem med Exemplet," svarede jeg, da jeg ønskede at forandre Samtalens Gang. „De, som nu maa være over de Halvtreds er endnu Pebersvend."

„Og det vil jeg vedblive at være hele min Levetid. Der var en Tid jeg kunde have giftet mig ifald jeg havde været rig, og nu, da jeg er nogenlunde rig, finder jeg andre Gjenstande, der beskæftiger mine Tilbøieligheder. Det er alligevel ingen Grund, hvorfor De ikke skulde efterlade mig Clawbonny, skjøndt det ikke er rimeligt, at jeg skal leve saalænge, at jeg kan arve det. Det er ikke destomindre en Familie-Eiendom, og det bør ikke komme ud af Familien af dette Navn. Jeg frygtede for, at dersom De skulde forlise, eller døe af en eller anden af de Klimat-Febre, som Søfolk ere udsatte for, Eiendommen da vilde gaae over paa Qvindelinien, og at der da ikke længer vilde blive nogen Wallingford paa Clawbonny Jeg misunder Dem ikke i ringeste Maade Besiddelsen af Eiendommen, Miles; men det vilde gjøre mig meget ulykkelig, at vide den i Hænderne paa een af disse Hazens, eller Morgans, eller Vander Schamps." Jack havde anført

Navnene paa Børnene af en Mængde Miss Wallingfords, mine Tanter eller Grandtanter, og hans Cousiner. „Nogle af dem kan maaskee paa en halv Grad eller saa være Dem nærmere; men ingen af dem ere saa nær til Clawbonny. Det er Wallingford-Eiendom og Wallingford-Eiendom bør det vedblive at være."

„Dersom ingen af os to skulde gifte sig," sagde jeg, „og begge døe som Pebersvende, hvad vilde da Clawbonnys Skjebne blive?"

„Det har jeg altsammen overtænkt, Miles, og her er mit Svar. Dersom det skulde hændes, og der ikke er nogen Wallingford tilbage, saa vilde ingen levende Wallingfords Følelser blive krænkede, ved at en Vander-dunder-Schamp, eller hvad disse Hollændere nu hedde, lever i hans Faders Huus, og der vilde ingen Ulykke være paafærde. Men der ere andre Wallingforder foruden Dem og mig."

„Det er noget ganske nyt; thi jeg troede at vi to vare de sidste."

„Nei, Miles den første efterlod sig to Sønner; vor Forfader den ældste og en yngre, som flyttede til Colonien New Jersey, og hvis Efterkommere endnu leve. Den Længstlevende af os kan der søge en lang Række Arvinger. Men glem ikke at jeg kommer før disse Jersey Blues, lad dem saa være hvem de være vil."

Jeg forsikkrede min Slægtning, at han skulde have Fortrinet, og forandrede Samtalen; thi naar jeg skal tilstaae Sandheden, begyndte den Maade paa hvilken han talte

at mishage mig. Efter at have gjort en Undskyldning, trak jeg mig tilbage til mit eget Værelse, medens John Wallingford, som han sagde, gik ud i den Hensigt, at ride rundtom hans Forfaders Eiendom, for at undersøge den med mere Nøiagtighed, end han hidtil havde været istand til.

Det var ganske mørkt da jeg hørte Hardinges Ankomst, idet Lucys Vogn kjørte op for Døren. Faa Minutter efter kom Mr. Hardinge ind i mit Værelse. Han spurgte først efter mit Helbred og viiste den kjærlige Deeltagelse, som han altid havde taget i mine Følelser; hvorefter han vedblev:

„Rupert er her," sagde han, „og jeg har bragt ham herover for at see Dig. Baade han og Lucy troede det rigtigst ikke at forstyrre Dig i Aften; men jeg kjender Dig bedre. Hvem skulde være hos dig i dette bittre Øieblik, min kjære Miles, naar ikke Rupert var det, Din gamle Ven og Legekammerat og næsten Din Broder."

Næsten min Broder! Jeg beholdt alligevel min Fatning Grace havde modtaget min høitidelige Forsikkring, hvilket Lucy ogsaa havde, og Rupert havde intet at frygte. Jeg forlangte endog at see ham og ønskede, at vi maatte være ene sammen. Jeg ventede i flere Minutter forgjæves paa at Rupert skulde komme. Endelig aabnedes Døren til mit Værelse og Chloe bragte mig en Billet; den var fra Lucy og indeholdt kun disse Ord: „Miles, for hendes Skyld, for min Skyld behersk dig selv." Det kjære Væsen

havde ingen Grund til at være urolig. Det forekom mig at min Søsters Aand var tilstede, og jeg kunde tilbagekalde i min Erindring hvert Udtryk i hendes englelige Ansigt, som det havde viist sig for mig i de forskjellige Sammenkomster der var gaaet forud for hendes Død.

Endelig kom Rupert. Han var bleven holdt tilbage af Lucy indtil hun var vis paa, at jeg havde modtaget hendes Billet, først da tillod hun ham at gaae. Hans Mine vidnede om at han var sig bevidst, at han ikke fortjente Agtelse, og hans Ydmyghed understøttede mine gode Forsætter. Havde han budt mig Haanden — havde han forsøgt paa at trøste mig — havde han, kortsagt i det væsentlige opført sig anderledes end han gjorde, kan jeg ikke svare for hvad Følgerne kunde have bleven; men hans Adfærd var i Førstningen rolig, ærbødig, snarere fremmed end fortrolig, og han havde den Takt, Beskedenhed eller Forsigtighed, ikke at gjøre den ringeste Hentydning til den sørgelige Anledning, der havde bragt ham til Clawbonny. Da jeg bød ham at sidde ned afslog han den tilbudte Stol, et Tegn til at han agtede at gjøre Besøget kort. Dette bedrøvede mig ingenlunde og jeg besluttede med det samme at gjøre Sammenkomsten saa forretningsmæssig som muligt. Der var anbetroet mig en hellig Pligt og dette var saa passende en Leilighed, som der kunde tilbyde sig til at fuldbyrde det mig anbetroede.

„Det glæder mig at der saa snart har tilbudt sig en Leilighed, Mr. Hardinge," sagde jeg, saasnart som de

indledende Høflighedsbeviser vare overlede, „til at jeg kan gjøre Dem bekjendt med en Sag som af Grace er bleven mig anbetroet, og som jeg længes efter at udføre saasnart som muligt."

„Af Grace — af Miss Wallingford!" udbrød Rupert, idet han i Forundring om ikke af Skræk, virkelig traad et Skridt tilbage — „Jeg vil føle mig æret — det vil sige, det skal være mig en sørgelig Tilfredsstillelse at bestræbe mig for at udføre ethvert af hendes Ønsker. Intet Menneske besad i større Grad min Agtelse, Mr. Wallingford, og jeg skal altid betragte hende, som et af de elskværdigste og beundringsværdigste Fruentimmer, med hvem jeg har havt den Lykke at være bekjendt."

Det faldt mig nu ikke vanskeligt at beherske mig; thi det var tydeligt nok, at Rupert neppe selv vidste hvad han sagde. Mod saadan en Mand saae jeg ikke nogen synderlig Nødvendighed for at bruge overordentlig Delicatesse eller megen Forbeholdenhed.

„To Ting af vor Familie-Historie er Dem uden al Tvivl bekjendt," vedblev jeg derfor, uden videre Omsvøb, „den ene at min Søster vilde have været i Besiddelse af en lille Formue, naar hun havde naaet sit et og tyvende Aar; og den anden at hun døde i sit tyvende."

Ruperts Forundring var nu mere naturlig og jeg kunde see, at hans Interesse — Skjændsel over vor Tilbøielighed til den — ogsaa var meget naturlig.

„Jeg veed begge Dele og beklager dybt den sidste," svarede han.

„Da hun var umyndig stod det ikke i hendes Magt at gjøre et Testament, men hendes Begjering er i mine Øine saagodtsom lovformelige Legater, og jeg har forpligtet mig til at fuldbyrde dem. Hun har efterladt sig lidt mindre end 22,000 Dollars i Alt, for 500 af disse skal jeg forære Lucy en eller anden passende Erindring om hendes afdøde Veninde, der skal desuden foretages nogle smaa velgjørende Dispositioner og Resten eller en rund Sum af 20,000 Dollars er til Dem."

„Til mig, Mr. Wallingford! — Miles! — Sagde De virkelig til mig?"

„Til Dem, Mr. Hardinge, — dette er min Søsters alvorlige Forlangende — og dette Brev vil forklare det, det er fra hende selv. Jeg skulde overlevere Dem dette Brev, naar jeg underrettede Dem om Legatet." Jeg lagde Brevet i Ruperts Haand da jeg sluttede og sad mig ned at skrive, medens han læste det. Skjøndt jeg en Minut eller to var beskæftiget ved Skrivebordet, kunde jeg ikke bare mig for at kaste et Blik til Rupert, for at see hvad Virkning de sidste Ord af den, han engang havde foregivet at elske, havde paa ham. Jeg skal bestræbe mig for ikke at være uretfærdig, endog imod Rupert Hardinge Han var frygtelig bevæget, og han gik i nogen Tid frem og tilbage i Værelset uden at tale. Jeg troede endog jeg hørte et halvt undertrykt Suk. Jeg var saa medlidende

at lade, som om jeg var beskæftiget, for at han kunde gjenvinde sin Selvbeherskelse. Dette skete snart, da gode Indtryk ikke varede længe hos Rupert; og jeg kjendte ham saa godt, at jeg snart læste i hans Ansigt Glimt af Tilfredshed ved Udsigten til at blive Herre over saa stor en Sum. I det passende Øieblik stod jeg op og fortsatte Samtalen.

„Min Søsters Ønsker ere mig hellige," sagde jeg, „om hun ogsaa ikke havde faaet mit Løfte om at sørge for deres Udførelse. Naar noget af denne Slags skal udføres, er det bedst det skeer hurtigst muligt. Jeg har udfærdiget en Ordre, ifølge hvilken der inden ti Dages Forløb vil blive Dem udbetalt i New Yorks Bank det Beløb 20,000 Dollars; det vil ikke genere mig at remittere Summen naar Terminen er forfalden, og dermed vil Forhandlingen være endt."

„Jeg veed ikke, Wallingford, om jeg tør modtage saa stor en Sum. Jeg veed ikke om min Fader, eller Lucy, eller i Sandhed om Verden vilde ganske bifalde det."

„Hverken Deres Fader, Lucy eller Verden vil faae noget at vide derom, Sir, med mindre De selv finder for godt at underrette dem derom. Jeg skal ikke tale noget om Legatet, og jeg tilstaaer, at jeg for min Søsters Skyld, skulde foretrække at De heller ikke gjorde det."

„Godt Mr. Wallingford," svarede Rupert, idet han koldblodig lagde Noten i sin Brevtaske, „jeg vil tænke over dette, stakkels Graces Forlangende, og dersom jeg

muligen kan føie mig efter hendes Ønsker, skal jeg sikkerligen gjøre det. Der er kun lidet af hvad hun kunde ønske, som jeg var istand til at negte, og jeg skal bestræbe mig for at ære hendes Minde. Da jeg seer De er sorrigfuld vil jeg nu forlade Dem; De skal om faa Dage blive underrettet om min Beslutning."

Rupert forlod mig og tog sin Note paa 20,000 Dollars med sig. Jeg bestræbte mig ikke for at holde ham tilbage, heller ikke gjorde det mig ondt at høre, at han var vendt tilbage til Præsteboligen for at tilbringe Natten der, hvorhen hans Søster fulgte ham. Den næste Dag tog han til New York, uden at sende mig noget Bud, idet han alligevel beholdt Noten; og en Dag eller to senere hørte jeg, at han var paa Vei til Kilderne, for at støde til Mertons Selskab.

John Wallingford forlod mig om Morgenen, Dagen efter Begravelsen, da han lovede igjen at see til mig i Byen. „Forglem ikke Testamentet, Miles," sagde den loierlige Mand, idet han rystede min Haand, „og husk paa at vise mig den Foranstaltning i det angaaende Clawbonny, førend jeg igjen tager vesten for Broen. Mellem Beslægtede af samme Navn bør der ikke være noget Forbehold i saadanne Sager."

Jeg vidste ikke om jeg skulde smile eller være alvorlig over saadant et besynderligt Forlangende; men jeg forandrede ikke min Beslutning med Hensyn til den Gjenstand angaaende Testamentet selv, da jeg følte, at Retfærdigheden

fordrede en saadan Disposition over Eiendommen. Jeg tilstaaer, at der var Øieblikke, i hvilke jeg følte Mistillid til en Charakteer, der kunde gjøre en Fordring af denne Natur gjældende, paa saa ligefrem en Maade, og det ovenikjøbet i et Øieblik, da den alvorlige tilfældige Begivenhed syntes saa meget mere sandsynlig, ifølge den Omstændighed at Døden saa nylig havde hjemsøgt os. Der var alligevel saamegen Ligefremhed i min Slægtnings Væsen, han syntes at tage saa oprigtig Deel i mit Tab, og hans Anskuelser vare mine saa lige, at disse ubehagelige Fornemmelser kun varede i korte Mellemrum. I det Hele var mit Omdømme om John Wallingford gunstigt, og som det følgende vil udvise erholdt han snart min fuldkomne Tillid.

Efterat alle mine Slægtninge vare afreiste, følte jeg i Sandhed, hvor fuldkommen ene jeg stod i Verden. Lucy blev om Natten i Præsteboligen, for at holde sin Broder med Selskab, og skjøndt gode Mr. Hardinge havde i Sinde at blive hos mig, for at yde Deeltagelse og Trøst, var dog hans Tid saa meget optaget, at jeg kun saae lidet til ham. Det er muligt at han forstod mig tilstrækkeligt til at vide, at Ensomhed og Betragtning, medens den første tilsyneladende blev undgaaet, var bedre for Een af mit Temparament end nogensomhelst Bevidnelse af Deeltagelse. Han var i alle Tilfælde tilstede, medens han kun talte meget lidt med mig om mit Tab.

Jeg fik endelig Hast paa Dagen, og en lang og

bedrøvelig Dag var det for mig. Aftenen kom, mild, forfriskende, medbringende Nymaanens blidere Lys. Jeg gik paa den aabne Plads mellem Træerne, da Aftenens Skjønhed bragte Grace og hendes Smag levende i mine Tanker, og ved en pludselig Tilskyndelse, var jeg snart med hurtige Skridt paa Veien til hendes rolige Grav. Landeveiene omkring Clawbonny vare aldrig meget besøgte; men paa denne Tid af Døgnet og saasnart efter den høitidelige Processjon, den saa nylig havde været Vidne til, mødte jeg ikke et Menneske paa Veien til Kirkegaarden. Der forløb virkelig Maaneder efter Begravelsen førend nogen af Negerne vovede sig derhen om Aftenen, og endogsaa om Dagen nærmede de sig den med Ærefrygt, som intet uden en Wallingfords Død kunde have indgydt. Maaske det kunde tilskrives min modnere Alder og min større Jagttagelsesevne; men det forekom mig at disse eenfoldige Væsener følte deres unge Mistress Død langt mere end de følte min Moders.

St. Michaels Kirkegaard er prydet smukt med blomstrende Cedertræer. Disse Træer vare blevne opelskede med Omhu, og dannede en passende Prydelse for Stedet. En smuk Klynge af dem beskyggede min Familiebegravelse, og et simpelt Sæde var bleven anbragt under deres Grene, ifølge min Moders Foranstaltning, der pleiede at tilbringe mange Timer ved Graven, helligede hendes Husbonds Minde. Grace, jeg og Lucy havde ofte om Aftenen tyet til dette Sted efter min Moders Død, og der pleiede vi

at tilbringe mangen en Time i dyb Taushed; eller naar vore Tanker bleve lydelige, skete det i en ærefrygtsfuld Hvisken. Da jeg nu nærmede mig dette Sæde, folte jeg en bitter Tilfredsstillelse i at erindre at Rupert aldrig havde ledsaget os paa disse smaa fromme Pilegrimsfarter. Endogsaa paa den Tid Grace havde den storste Indflydelse over hendes Elsker, havde hun ikke været istand til at overtale ham til noget, der var hans medfødte Charakteer saa modstridende. Hvad Lucy angik, da laae hendes egen Familie paa den ene Side af denne Klynge Cedere, medens min laae paa den anden Side, og ofte havde jeg seet det kjære, unge Væsen græde, medens hendes Øine vare fæstede paa de Slægtninges Grave, som hun aldrig havde kjendt. Men min Moder havde været hendes Moder og for denne Veninde folte hun en Hengivenhed, der næsten var ligesaa stor, som den vi selv nærede. Ja jeg kunde maaskee gjerne sige en Hengivenhed der var ligesaa stor som vores.

Jeg frygtede for at nogle Besøgende skulde opholde sig i Nærheden af min Søsters Grav paa denne Spøgelsetid, og jeg nærmede mig forsigtig Cedertræerne, da jeg havde i Sinde at trække mig usect tilbage, dersom min Frygt blev stadfæstet. Jeg saae alligevel ingen og gik lige hen til Gravene, hvor jeg satte mig ved Foden af den friskeste og seneste opkastede. Neppe var dette skeet førend jeg hørte Ordet Miles! yttret i en sagte og halvqvalt Tone. Det var ikke let for mig at tage Feil af

Lucys Stemme, hun sad saa nær ved een af Cederstammerne, at hendes sorte Dragt faldt sammen med Træets Skygge. Jeg gik hen til Stedet og sad mig ned ved hendes Side.

„Det forundrer mig ikke at finde Dig her," sagde jeg, idet jeg tog den kjære Piges Haand, snarere som en Slags mechanisk Stadfæstelse af den Hengivenhed, der saa at sige var voxet op med os fra Barndommen af, end af en eller anden pludselig Indskydelse — „Du, der saa trofast vaagede over hendes sidste Timers Tilværelse."

„Ah, Miles!" svarede en Stemme fuld af Sorg, „hvor lidet forudsaae jeg dette, da Du talte om Grace i den korte Sammenkomst, vi havde i Theateret!"

Jeg forstod hende fuldkommen. Lucy var bleven opdraget alt for godt til at hykle eller at være falsk. Hendes Fader skjelnede nøiagtig og mandig mellem Synd og de uretfærdige Fordringer af puritansk Tro, der pleiede at opstille sine egne snævre Forskrifter som Guds Lov, og uskyldig, som hun var, forbandt der sig ikke nogen Tanke om Feil ved Nydelsen af hendes uskyldige Fornøielser. Men Forestillingen om Graces Sorg og Lidelser, medens hun selv havde lyttet til Shakespeares beundringsværdige Poesier, fremstillede et smerteligt Maleri for hendes Sjel, og hun var langt fra at være tilfreds med hvad hun havde gjort for min Søster, og bebreidede sig, hvad hun indbildte sig at have forsømt.

„Det er Guds Villie, Lucy," svarede jeg. „Vi maa bestræbe os for at være resignerede."

„Naar Du kan tænke saaledes, Miles, hvormeget lettere burde det da ikke være for mig, og dog —"

„Dog, hvilket, Lucy? Jeg troer Du elskede min Søster ligesaa inderligt, som jeg selv, men jeg er pirrelig i denne Henseende, og omt, trofast og varmtfølende, som jeg veed Dit Hjerte er, kan jeg ikke indrømme at endogsaa Du elskede hende høiere."

„Det er ikke det, Miles, det er ikke det. Har jeg ikke Grund til særegen Fortrydelse — ikke en Følelse af Skamfuldhed — ikke en Følelse af dyb Ydmygelse at føie til min Sorg over hendes Tab?"

„Jeg forstaaer Dig, Lucy, og svarer derpaa uden Betænkning, nei! Du er ikke mere Rupert, end Rupert er Dig. Lad alle Andre blive hvad de ville, Du vil altid vedblive at være Lucy Hardinge."

„Jeg takker Dig, Miles," svarede hun, idet hun blidt trykkede min Haand, der endnu holdt hendes, „og takker Dig af mit inderste Hjerte. Men Din ædelmodige Natur vil ikke betragte denne Sag, som andre kunde. Vi vare Fremmede for Dit Blod, boede under Dit Tag, var optagne i Din Families Skjød, og skyldte Dig ved enhver hellig Forpligtelse ikke at tilføie Dig nogen Uret Jeg vilde for Alverden ikke, at Fader skulde kjende Sandheden."

„Han vil aldrig erfare den, Lucy. og det er mit oprigtige Ønske, at vi alle skulle glemme den. I Fremtiden maa Rupert og jeg være fremmede for hinanden, skjøndt det Baand der knytter mig til de øvrige af Din

Familie vil drages tættere sammen ved denne sørgelige Begivenhed."

„Rupert er min Broder," svarede Lucy, skjøndt med saa sagte Stemme at Ordene neppe vare hørlige.

„Du vil dog ikke lade mig staae ganske ene i Verden?" sagde jeg paa en næsten bebreidende Maade.

„Nei, Miles, nei — det Baand som Du har nævnt maa og skulde vare for Livstid. Heller ikke ønsker jeg at Du skal nære de samme Følelser for Rupert, som forhen, det er umuligt, ja endog upassende; men Du kan tilstaae os noget af den Overbærelse, som jeg er saa villig til at tilstaae Dig."

„Vistnok — Rupert er Din Broder, som Du siger, og jeg ønsker aldrig Du skal betragte ham paa anden Maade. Han vil ægte Emily Merton, og jeg haaber han vil blive lykkelig. Her over min Søsters Grav, Lucy, fornyer jeg det Løfte jeg allerede har givet Dig, aldrig at foretage noget i Anledning af hvad der er foregaaet."

Jeg fik ikke noget Svar paa denne Erklæring; men Lucy vilde virkelig have kysset min Haand af Taknemmelighed, ifald jeg havde tilladt det. Dette kunde jeg alligevel ikke tillade; men løftede hendes Haand til mine Læber, hvor den forblev indtil den kjære Pige blidt drog den tilbage.

„Miles," sagde Lucy efter en lang og eftertænksom Pause, „det er ikke godt for Dig, netop nu, at forblive paa Clawbonny. Din Slægtning, John Wallingford, har været her, og jeg troer Du kan lide ham. Hvorfor

ikke aflægge ham et Besøg? Han boer i Nærheden af Niagara, Vesten for Broen, som han kalder det,* og Du kunde gribe Leiligheden til at besee Vandfaldet."

„Jeg forstaaer Dig, Lucy, og er i Sandhed taknemmelig for den Interesse Du føler for mig. Jeg har ikke i Sinde at blive længe paa Clawbonny, jeg forlader det imorgen." —

„Imorgen!" afbrød Lucy, og det forekom mig at hun blev urolig herover.

„Forekommer det Dig for tidligt? jeg føler Beskæftigelse nødvendig, saavel som Forandring af Opholdssted. Du maa erindre, at jeg har et Skib og Interesser, som det er mig af Vigtighed at varetage. Jeg maa gjøre Omkring og vende mig mod Osten istedenfor mod Vesten."

„Du har altsaa i Sinde at fortsætte Din Haandtering, Miles?" sagde Lucy, som det forekom mig med lidt blid Fortrydelse i Tonen og i hendes Maneer.

„Ganske vist, — hvad kan jeg vel foretage mig, som er bedre? Jeg mangler ikke Formue, det indrømmer jeg; jeg er allerede rig nok til at tilfredsstille alle mine Mangler,

* I den vestlige Deel af Staten New-York, er der adskillige smaa Indsøer der næsten ligge parallel med, og ikke langt fra hinanden, hvis Længder veksle fra femten til forgetwve Mile. Udløbet af een af disse Indsøer — the Cayuga — ligger i Stroget af den store Passage til Buffalo, og en Bro af en Qvartmiils Længde blev tidlig kastet twers over den. Fra denne Omstændighed hidrører det Udtryk, vesten for Broen, hvormed menes Grændse Grevskaberne, som iblandt andre Distrikter indeslutter det, som ogsaa er kjendt under Navn af Genesee Country.

men jeg trænger til Beskæftigelse. Jeg holder af Søen, jeg er endnu ung og kan endnu tilbringe nogle Aar paa Søen. Jeg gifter mig aldrig." Lucy studsede — „og da jeg ingen nærmere Arving har end John Wallingford — —"

„John Wallingford! Du har Fættere der ere Dig meget nærmere end han."

„Det er sandt; men ikke af den gamle Linie. Det var Graces Ønske, at jeg idetmindste skulde efterlade Cousin John Clawbonny Eiendommen, hvad jeg saa gjør med det Øvrige. Du er nu saa rig, Lucy, at Du ikke behøver det, ellers vilde jeg efterlade Dig hver Skilling."

„Det troer jeg Du vilde, kjære Miles," svarede Lucy med Varme. „Du har altid været god og kjærlig mod mig, og det skal jeg aldrig glemme."

„Tal ikke om min Godhed mod Dig, Lucy, naar Du skilte Dig ved hver en Cent Du eiede paa Jorden for at give mig det Guld Du havde, da jeg gik tilsøes. Det gjør mig næsten ondt at Du nu er saa meget rigere end jeg, ellers skulde Du ganske vist arve mig."

„Lad os ikke længer tale om Penge paa dette hellige Sted," sagde Lucy skjælvende. „Hvad jeg gjorde som en naragtig Pige, vil Du glemme; vi vare dengang kun Børn, Miles."

Lucy ønskede altsaa ikke at jeg skulde erindre visse Passager i vor tidligere Ungdom! Hendes nærværende Forhold til Andrew Drewett gjorde formodentlig disse Erindringer dilicate om ikke ubehagelige. Jeg troede at

dette lignede hende mindre end sædvanligt. Lucy, som i Almindelighed var saa ligefrem, saa kjærlig, saa frimodig og saa trofast. Kjærlighed er ikke destomindre en anmassende Lidenskab, hvilket jeg følte i mit eget Tilfælde, og det kunde være, at dens skinsyge Følelse blev foruroliget endog ved det som var saa uskyldigt og oprigtigt. Virkningen af disse Betragtninger, i Forening med Lucys Bemærkninger, var at forandre Samtalen og vi talte længe med sorgmodig Alvor om hende vi havde mistet for dette Liv.

„Vi kunne leve og blive gamle, Miles," bemærkede Lucy; „men aldrig vil vi ophøre at erindre Grace, som hun var, og at elske hendes Minde, som vi elskede hende selv i Livet. Der har ikke været en Time siden hendes Død, at jeg ikke har seet hende sidde ved min Side, og samtale i søsterlig Fortrolighed, som vi gjorde fra Barndommen af til den Dag hun ophørte at leve!"

Da Lucy sagde dette reiste hun sig, traf Schavlet om sig og rakte mig Haanden til Afsked, thi jeg havde yttret, at det var min Hensigt at forlade Clawbonny tidlig den næste Morgen. De Taarer som den kjære Pige udgjød kunde tilskrives vor foregaaende Samtale eller ogsaa kunde jeg have nogen Deel i at frembringe dem. Lucy pleiede at græde naar hun skiltes fra mig, saavelsom Grace, og hun var ikke den Pige, der vendte sig efter Vinden. Men jeg kunde ikke skilles saaledes, jeg havde en Slags Følelse om, at naar vi skiltes denne

Gang, vilde det blive en endelig Skilsmisse, da Andrew Drewetts Kone aldrig tilfulde kunde blive det for mig, som Lucy Hardinge nu havde været for mig i næsten tyve Aar.

„Jeg vil ikke nu sige Farvel, Lucy," bemærkede jeg. „Dersom Du ikke kommer til Byen førend jeg seiler, vil jeg vende tilbage til Clawbonny for at tage Afsked med Dig. Gud alene veed hvad der vil blive af mig eller hvorhen jeg vil blive ført, og jeg kunde ønske at forhale Afskeden til det sidste Øieblik. Du og din fortræffelige Fader skal have mit sidste Farvel."

Lucy gjengjældte mit Haandtryk, sagde mig skyndsomt god Nat og gled ind igjennem Præsteboligens lille Port, som vi paa den Tid havde naaet. Hun troede udentvivl at jeg strax vendte tilbage til mit eget Huus. Men langtfra at dette var Tilfældet, tilbragte jeg flere Timer ene paa Kirkegaarden, idet jeg undertiden tænkte paa de Døde, og henvendte derpaa alle mine Tanker paa de Levende. Jeg kunde see Lyset i Lucys Vindue, og jeg gik ikke, førend dette var slukket. Det var langt over Midnat.

Jeg tilbragte Timer, der vare frugtbare paa besynderlige Sindsbevægelser mellem disse Cedertræer. To Gange knælede jeg ved Graces Grav og bad andægtig til Gud. Det forekom mig, at Bønner opsendte fra saadant et Sted maatte blive velsignede. Jeg tænkte paa min Moder, paa min mandige, aandfulde Fader, paa Grace og alt det Forbigangne. Derpaa dvælede jeg længe

under Lucys Vindue, og tiltrods for det høitidelige Besøg ved de Dødes Grave, var det lyseste og meest oplivende Billed jeg tog med mig, den Levendes.

Tiende Kapitel.

Jeg traf John Wallingford i Byen, ventende paa min Ankomst. Han havde taget Logis i **City Hotel**, for at være under samme Tag, som jeg, og vi beboede tilstødende Værelser. Jeg spiste til Middag hos ham, og efter Middag gik han med mig for at tage **the Dawn** i Diesyn. Anden Styrmand sagde mig, at Marble havde aflagt et kort Besøg paa Skibet, lovet at være tilbage om nogle faa Dage, og dermed var han borte igjen. Ved at sammenligne Datoerne overbeviistes jeg om, at han vilde være betimelig tilbage for at forhindre Salget, og følte ikke nogen videre Bekymring i den Anledning.

„Miles", sagde John Wallingford roligt, da vi vandrede op ad **Pine Street**, paa vor Tilbagegang til Tavernet, „sagde De mig ikke at De brugte Richard Harrison som Deres juridiske Consulent?"

„Jo jeg gjorde; Mr. Hardinge har gjort mig bekjendt

førend han besvarede Spørgsmaalet. Dette Smiil var ogsaa et Tegn paa, at der var Penge nok.

„Ikke just for at samles, Capitain Wallingford, da intet vilde være os behageligere end at fornye den, om De blot vilde iagttage den Form, at erholde en Endossent her i Byen."

„Mr Hardinge har altsaa efterladt den, for at Summen kunde blive samlet," bemærkede jeg, piint, til Trods for alt hvad der var foregaaet, over at Rupert gav dette sidste Beviis paa denne indgroede Lavhed i hans Charakteer.

„Ikke just for at samles, Sir," var Kassererens Svar; ,thi da han ønskede at faae Pengene nogle faa Dage forud, og da han befandt sig i den Nødvendighed at maatte forlade Byen, disconterede vi den for ham."

„Nogle Dage forud! De har disconteret Noten, Sir?"

„Med den største Fornøielse, Sir, da jeg vidste at den var god. Mr. Hardinge bemærkede at det ikke havde været Dem beleiligt at udbetale en saa stor Sum paa Stedet, og havde givet denne Note paa kort Sigt, og da dens Gyldighed blev fuldkommen anerkjendt, ønskede han strax at faae rede Penge. Vi betænkte os naturligviis ikke."

„Gyldigheden fuldkommen anerkjendt!" slap mig ud af Munden; til Trods for min Beslutning at være koldblodig; men lykkeligviis kom en anden Forretningsmand

ind i Værelset, hvorved mine Ord eller Manerer ikke bleve bemærkede. „Godt, Hr. Kasserer, jeg vil skrive en Anviisning og honorere Noten strax."

Flere Smiil paafulgte. Anviisningen blev leveret, Noten blev udstrøgen og overleveret mig, og jeg forlod Banken med en Balance af noget over tituſind Dollars i min Faveur, istedetfor de trediveſind der ikke vare tagne i Beregning, som jeg havde førend jeg kom derind. Det er sandt, ifølge Loven var jeg Arving til alle Graces Efterladenskaber, hvilke Mr. Hardinge havde overleveret mig, den Morgen jeg forlod Clawbonny, formelig registrerede og overdragne. Disse sidste bestod i Actier, Obligationer, Panteobligationer med paaløbende Renter, i gode Landeiendomme i vort eget Land.

„Nu, Miles, hvad har De isinde med Deres Skib?" spurgte Jack Wallingford om Aftenen. „Saavidt jeg veed er den Fragt, hvorom De havde accorderet, overdraget til en anden Skibseier, paa Grund af Deres sidste Ulykke, og man siger mig at Fragterne for Øieblikket ikke ere meget høie."

„Jeg er virkelig ikke forberedt paa at besvare Dem dette Spørgsmaal, Cousin Jack. Colonial Producter er i høi Priis i det nordlige Tydskland, siger man, og dersom jeg havde rede Penge vilde jeg kjøbe en Ladning paa egen Regning. Der blev idag tilbudt mig fortræffeligt Sukker og Kaffe ꝛc. meget billigt for rede Penge."

„Og hvor mange Contanter vilde være nødvendige for at iværksætte den Plan min Ven?"

„Omtrent en halvtredsfindstyve Tusind Dollars, men jeg har kun ti Tusind ved Haanden, skjøndt jeg nok kan skaffe tyve Tusind til, ved at sælge visse Papirer; jeg maa altsaa opgive den Idee."

„Det er ikke nogen nødvendig Følge. Lad mig tænke en Nat derover, vi vil tales nærmere ved imorgen. Jeg kan nok lide en hurtig Handel; men jeg holder ogsaa af roligt Overlæg. Denne varme By og gamle Madeira holder mig i en feberagtig Tilstand, og jeg vil nok have en Nats Ro inden jeg afslutter en Handel."

Den næste Morgen vendte John Wallingford tilbage til denne Gjenstand, ved Frokostmaaltidet, som vi indtog ene sammen, for at kunne drøfte denne Materie uden Vidner.

„Jeg har tænkt over disse søde Varer, Sukkeret, Miles," begyndte min Fætter, „og bifalder Planen. Kan De give mig nogen videre Sikkerhed, dersom jeg vil laane Dem Pengene?"

„Jeg har nogle Gjeldsbreve og Obligationer, til et Beløb af tyve Tusind Dollars, hos mig, som kunde anvendes i det Øiemed."

„Men tyve Tusind Dollars er en utilstrækkelig Sikkerhed for de tredive Tusind, eller fem og tredive Tusind, som De behøver, for at udføre Deres Eventyr."

„Det er meget sandt; men jeg eier ellers Intet, der

er værd at nævne — med mindre det skulde være Skibet eller Clawbonny."

„Pyt med Skibet! — det er fløiten, naar De og Ladningen er væk — og hvad Assurancen angaaer, da skjøtter jeg ikke om den; jeg er en Landeiendomsbesidder og holder af Sikkerhed paa Land. Giv mig Deres Note paa tre eller om De vil paa sex Maaneder, med Gjeldsbrevene og Obligationerne, som De omtalte, og en Panteobligation paa Clawbonny, og De skal endnu i denne Dag faae fyrgetyve Tusind Dollars, om De behøver dem."

Jeg var forundret over dette Tilbud, da jeg ikke havde nogen Idee om at min Slægtning var saa rig, at han kunde udlaane saa stor en Sum. Efter fortsat Samtale fik jeg alligevel at vide, at han næsten havde det Dobbelte af den Sum han havde nævnt, i rede Penge, og at hans væsentligste Forretninger i Byen var at anbringe sine Penge i sikkre By-Eiendomme. Han erklærede sig alligevel villig til at laane mig den Sum, jeg behøvede, for at hjælpe en Slægtning frem, som han godt kunne lide. Jeg fandt aldeles ikke Behag i den Tanke at pantsætte Clawbonny; men John udtoe og bortraisonnerede snart denne Ulyst. Med Hensyn til hvad der var anbetroet mig, som tilhørte Grace, da skilte jeg mig ved det med en Slags Tilfredshed, da Tanken om at opbevare hendes Effecter var mig smertelig.

„Dersom det var udenfor Familien eller endog uden-

for Navnet, vilde jeg selv betænke mig derpaa, Miles", sagde han: „men en Panteobligation fra Dem til mig, er ligesom en saadan fra mig til Dem. De har indsat mig til Deres Arving; og for at være ærlig, min Gut, har jeg indsat Dem til min Arving. Dersom De mister mine Penge, mister De Deres egne."

Her kunde ingen Modstand være tænkelig. Min Slægtnings aabenbare Ligefremhed og nidkjære Sindelag overvandt alle mine Betænkeligheder, og jeg samtykkede i at laane Pengene paa ovennævnte Vilkaar. John Wallingford var fortrolig med Overdragelsen af faste Eiendomme, og med egen Haand udfyldte han de nødvendige Documenter, som jeg underskrev. Pengene bleve laante paa 5 pCt., da min Fætter paa det Bestemteste afslog at tage den lovmæssige Rente af en Wallingford. Betalingsdagen blev sat til sex Maaneder fra Dato, og alt affattet i den rette Form.

„Jeg vil ikke lade denne Panteobligation føre til Protocols, Miles," bemærkede Jack Wallingford, idet han sammenfoldede og skrev udenpaa Papiret. „Jeg sætter altfor stor Tillid til Deres Ærlighed, til at troe det nødvendigt. De har med altfor megen Redebonhed givet mig Pant i Clawbonny, til at der skulde være Sandsynlighed for at De snart vilde udstede et andet. Hvad mig selv angaaer, da føler jeg en hemmelig Glæde ved at have dette endog ufuldstændige Tag i det gamle Sted,

der gjør at jeg føler mig to Gange saa meget en Wallingford, som jeg nogensinde før har følt det."

Jeg forundrede mig over min Slægtnings Familiestolthed, og jeg begyndte at troe, at jeg havde været altfor ydmyg med Hensyn til at skatte mit eget Standpunkt i Verden. Det er vel sandt, at det ikke var let at skuffe mig selv i denne Henseende, og i det Væsentlige havde jeg vistnok Ret; men naar jeg fandt en Mand af Miles den Førstes Æt, der var istand til at udlaane fyrgetyve Tusind Dollars paa en Times Varsel, kunde jeg ikke lade være at anse Miles den Første for en betydeligere Personage, end jeg hidindtil havde forestillet mig ham. Med Hensyn til Pengene, da følte jeg mig tilfreds ved den Tiltro John Wallingford havde til mig, ved at det virkelig var hans Ønske at gaae ind paa det Eventyr, til hvis Udførelse de skulde være Midlerne, og ved at han ikke vilde lade Panteobligationerne føre til Protocols, en Handling, hvori der laa saa megen Delicatesse og Følelse, at den tilstrækkelig talte for hans Hjertelag.

Min Fætter lod mig ikke rage i Drift saasnart han havde fyldt mine Lommer. Tvertimod fulgtes han med mig og var tilstede ved alle de Indkjøb jeg gjorde. Colonial Producterne bleve formelig kjøbte i hans Overværelse og mangt et klogt Vink fik jeg fra denne rolige og erfarne Mand, som, skjøndt han i Ordets almindelige Betydning, ikke var Kjøbmand, havde Skarpsindighed nok til at være Handelsmand af første Klasse. Da jeg be-

talte enhver Artikel contant var Ladningen snart stuvet. Saasnart dette var fuldbragt gav jeg Ordre til at paamynstre Mandskabet og lod Lugerne lægge over.

Det er en Selvfølge, at de vedvarende vigtige Forretninger, der nu beskæftigede mig, havde den Virkning, at det dulmede det Pinlige i min Sorg, skjøndt jeg med Sandhed kan sige, at Graces Billede ikke var længe ude af mine Tanker, endog paa den Tid, hvor jeg havde meest at tage vare. Heller ikke var Lucy glemt. Hun var sædvanlig ved min Søsters Side, og det hændtes aldrig at jeg tænkte paa den sidste, uden at see det yndige Billed af hendes levende Veninde, vaagende over hendes henrivende Skikkelse med søsterlig Omhu. Ved Ugens Slutning forlod John Wallingford mig, efter at have seet mig i god Gang som Kjøbmand, Skibseier og Capitain.

„Farvel, Miles," sagde han, idet han rystede min Haand med en Venlighed, der syntes at tiltage jo længere han kjendte mig; „farvel, min kjære Dreng, og Gud give Dem Lykke til alt hvad De paa en ærlig og redelig Maade foretager Dem. Glem aldrig at De er en Wallingford, og Eieren af Clawbonny. Dersom vi sees igjen, vil De finde en sand Ven i mig; dersom vi aldrig skulde sees, vil De have Grund til at erindre mig."

Denne Afsked foregik i Tavernet. Faa Timer derefter var jeg i the Dawns Kahyt, ordnende nogle Papirer, da jeg hørte en velbekjendt Stemme paa Dækket,

der i en myndig Tone raabte til Laststuverne og Folkene, der vare beskæftigede med Takkelladsen. „Kom her og giv en Haand og bring den Ladebuk agterud, hvem har nogensinde seet en Ladebuk staae reist, naar hele Lasten er stuvet og Lugerne lagt over i et Skib af første Klasse, en regulair A Nr. 1? Giv en Haand, siger jeg, rap Jer, I har faaet en gammel Ulk imellem Jer, Mande."

Der kunde ikke tages feil af Personen. Da jeg kom op paa Dækket traf jeg Marble, med Kjolen aftrukken; men forresten i hans fulde Landdragt, tumlende om mellem Arbeiderne, idet han satte Liv og Activitet i dem. Han hørte mine Skridt bagved sig, men vendte sig ikke om for at hilse paa mig, førend det forehavende Arbeid var fuldført. Da først modtog jeg den Æresbevisning, og det var tydeligt at see den Sky, der foer over hans røde Ansigt, da han bemærkede min Sorgedragt.

„God Morgen, Capitain Wallingford," sagde han med et Styrmands Skrabud. „God Morgen, Sir. Guds Villie skee! vi ere alle Syndere, og det er ogsaa nogle af Laststuverne, der har ladet Ladebukken blive staaende, som om Skibet behøvede den til en Rodmast. Ja, Sir, vi maa underkaste os Guds Villie, og jeg var bedrøvet nok over at læse Dødsanmeldelsen i Avisen — Grace, ꝛc. Datter, ꝛc. og eneste Søster, ꝛc. Det vil alligevel glæde dem at høre, Sir, at Willow Cove er

fortøiet for og agter i Familien, som man kan sige, og at den blodige Panteobligation er raget i Drift."

„Det glæder mig at høre, Mr. Marble," svarede jeg idet jeg følte en Slags Smerte ved at erindre at min egen Fædrene-Eiendom ogsaa var pantsat; „og jeg haaber, at Stedet længe vil blive i Deres Familie. Hvorledes havde Deres Moder og Niece det, da De forlod dem?"

„Jeg har slet ikke forladt dem, Sir. Jeg bragte den gamle Kone og Kitty til Byen med mig, paa hvad jeg kalder, det indbyrdes Synseende Princip, de ere begge oppe i mit Logis.

„Jeg troer ikke, Moses, at jeg forstaaer dette indbyrdes Princip, De taler om."

„Gud velsigne Dem, Miles," svarede Styrmanden, der nok turde vise sig fortrolig igjen, nu, vi vare gaaede saa langt agterud, at ingen kunde høre os; „kald mig Moses, saa ofte, som De muligen kan, thi jeg hører kun lidt af denne behagelige Lyd nu. Moder slaaer mig til Ridder med Oloff, og Kitty kalder mig ikke andet end Onkel. Naar alt kommer til alt saa har jeg Siv-Følelserne i mig, og Moses vil altid forekomme mig naturligst. Med Hensyn til det indbyrdes Princip, da betyder det, at jeg vil vise Moder the Dawn, eet eller to af Torvene, thi skulde De troe det, den kjære gamle Sjæl har aldrig seet et Torv, og længes efter at see det, og saa vil jeg først føre hende til the Bear, og derefter til

Oswego, og tilsidst til the Fly, skjøndt hun ikke kan lide et Torv, hvor der er mange Fluer. Saa maa jeg føre hende ind i een af de hollandske Kirker; derefter vil det nok falde mig lidt vanskeligt at faae den kjære Sjæl i Theateret; og man siger at der er en Løve oppe i Byen, der pleier at brøle ligesaa høit som en Tyr. Den maa hun naturligviis see."

„Og naar Deres Moder har seet alle disse Syn, hvad vil hun saa have at vise Dem?"

„Gravstenen, paa hvilken jeg blev lagt ud, som man siger, da jeg var fem Uger gammel. Hun siger mig at de opsporede Stenen, ligesom efter Følelsen, og fulgte Sporet lige til de fandt den, sat ved Hovedet af en ældre ugift Dames Grav, med en meget gudsfrygtig og opbyggelig Inskription. Moder siger, at den indeholder et heelt Vers af Bibelen."

Jeg lykønskede min Styrmand i Anledning af denne vigtige Opdagelse, og spurgte ham om de enkelte Omstændigheder med den gamle Agerkarl; paa hvad Maade Pengene bleve modtagne, og ved hvilke Midler Stedet var bleven saa sikkert fortøiet. for og agter i Familien.

„Det var altsammen plat Seillads, da vi fik Karlen i den rigtige Cours," svarede Marble. „Veed De, Miles, at det, at udbetale en af Eders svære Ladninger af Land, kalde de at have en Panteobligation og en Hævning er det, det kan jeg sige Dem, naar en Mand ikke har Penge til at udrette det med. Den rette Maade at komme ud

af Gjæld paa, er at erhverve Penge, det er jeg bleven klog paa siden jeg fandt min Moder; og naar De har Pengene i Haanden har De intet videre at gjøre, end at udbetale dem. Gamle Van Tassel var høflig nok da han saae Posen med Dollars, og brugte mange fine Talemaader. Han ønskede ikke at fortrædige den værdige Mrs. Westmore, det gjorde han ikke; og hun maatte med Fornøielse beholde Pengene saalænge hun ønskede, forudsat at Renterne bleve punktlig betalte; men jeg skulde ikke have noget af hans søde Ord, og lagde Spaniolerne ned og sagde at han skulde tælle dem. Jeg hævede hans Byrde paa Eiendommen, som de kaldte det, lige saa let som om det havde været en Hovedpude af nye Fjer, og gik min Vei med den Lap Papiir i min Haand, med Navnet afrevet, og med opnaaet Fyldestgjørelse, som Sagføreren sagde. Denne Lov er en besynderlig Forretning, Miles, naar Pengene ere betalte, skaffer det Dem Tilfredshed, ligesom naar Gentlemen besøge hinanden, efter at have været lidt paa tværs, veed De nok. Men hvad De endog gjør, saa sæt aldrig Deres Haand og Segl under en Panteobligation; thi Land under saadan en Cours, kan lige saa godt glide til den ene Side som til den anden. Clawbonny er endog et ældre Sted end **Willow Cove**, og begge ere for ærværdige og agtede til at pantsættes."

Raadet kom for seent. Clawbonny var allerede pantsat, og jeg tilstaaer at jeg følte flere og heftige Smer-

ter ved at erindre denne Sandhed, medens Marble fortalte sin Historie. Dog kunde jeg ikke sammenligne min Slægning — den ligefremme, varmfølende, familieelskende John Wallingford — med saadan en graadig Aagerkarl som Mrs. Westmores Forfølger.

Jeg glædede mig i alle Tilfælde ved at see min Styrmand igjen. Han befriede mig for en Mængde kjedsommelige Forretninger, og overtog Tilsynet med Skibet, idet han endnu samme Dag fik sin Moder og Kitty ombord, for at boe i Kahytten. Jeg kunde see, at den gamle Kone var meget forundret over at finde alting saa net i enhver Retning. Ifølge hendes Begreber flød et Skib næsten ligesaa meget i Tjære, som i Vand, og stor var hendes Glæde ved at finde Lukafer, der næsten (Beskedenheden tillader mig ikke at sige fuldkommen) vare saa rene, som Værelserne i hendes egen Bolig. En heel Dag ønskede hun ikke at see andet end Skibet, skjøndt det var let at mærke, at den gode Kone følte stor Længsel efter den hollandske Kirke og Løven. I god Tid opfyldte hendes Søn alle hans Løfter, Theateret ikke at forglemme. Det sidste forbausede den gode Mrs. Westmore og morede Kitty uendelig meget. Den smukke lille Pige tilstod, at hun gjerne vilde besøge det hver Aften; undrede sig over hvad Horace Bright vilde tænke om det, og om han turde vove at gaae ene i Theateret, dersom det skulde hænde sig at han kom til New York. I 1803 var Amerika endnu i sin hæderlige uforfalskede Tilstand. Der

vare faa, ja neppe nogle omvankende Skuespillere, og ingen uden de, der besøgte de saa kaldte Byer, nød det Fortrin at see de Vidundere af Decorationer, Skjønhedspletter og Belysning, der hørte til Scenens Vidundere. Stakkels lille Kitty, der var en Dag eller to at Theaterskoene og Halvstøvlerne gjorde deres sædvanlige Virkning paa den qvindelige Natur, og formørkede næsten Horace Brights Glorie i hendes egne straalende Øine.

Jeg kunde ikke afholde mig fra at ledsage Marbles Selskab til Museet Paa hiin Tid var dette en ubetydelig Samling af Curiositeter i Greenwich Street, men det var Underværker for Tanten og Niecen. Endog de værdige Manhattanesere vare ikke fri for, at ansee det for et Vidunder, skjøndt Philadelphia Museets større Renommee satte det i New York lidt i Skygge. Jeg har ofte havt Leilighed til at bemærke, at Folkene paa Landet, i denne Republik, ere lidt mindre landlige, og Folkene i Byerne en god Del mere byagtige, end det i Almindelighed er Tilfældet hos store Nationer. Det sidste kan der let gjøres Rede for; da Byerne ere opvorede saa hurtigt, og da de have faaet deres Tilvæxt i Population fra Klasser, der ikke fra Barndommen af have været vante til Bylivet. Dersom tusinde Landsbyer skulde sammentrænges i en eneste Gruppe af Huse, vilde deres Befolkning længe bibeholde deres landsbyagtige Begreber, Smag og Vaner, skjøndt Hoben vilde danne en stor By. Dette er paa en Maade endnu Tilfældet med vore store

amerikanske Byer, da ingen af dem alle have Anstand, Tone eller Udseende af en Hovedstad, medens de fleste af dem vilde være Monstre i saadanne Personers Øine, som gamle Mrs. Westmore og hendes Granddatter. Saaledes var det at Greenwich Street Museum forskaffede disse to uforderverde Besøgere uendelig megen Tilfredsstillelse. Kitty var meest slaaet af nogle visse skielmske Vorfigurer, Kunstværker, der stod noget nær paa samme Trin som visse lignende Gjenstande, der fornylig, om de ikke blive det endnu, bleve fremviste til Fordel for Westminster Abbedies Degn og Capitel, over Plantagenetternes Grave, og næsten lige ved det Under af gothisk Konst, Henrik den Syvendes Capel. Det er sagt, at „Elendighed gjør et Menneske bekjendt med besynderlige Sengekamerater." Det synes at det samme er Tilfældet med Schillings og Sixpences. For at vende tilbage til Kitty; efterat have beundret adskillige Skjønheder, som New Yorks Skjønheden, South Carolina Skjønheden, og Pensylvania Skjønheden, fæstede hun sine skjelmske Øine paa en Nonne, idet hun undrede sig over hvem et Fruentimmer i saadan en Dragt kunde være. I 1803 vilde en Nonne og et Nonnekloster næsten være ligesaa store Curiositeter i Amerika, som et Rhinocerus, skjøndt Landet har senere undergaaet nogle Forandringer i den Henseende.

„Bedstemoder!" udbrød Kitty, „hvem kan den Dame være, det er dog ikke Lady Washington, er det?"

„Det seer mere ud som en Geistligs Kone," svarede den værdige Mrs. Westmore, ikke lidet forvirret, som hun senere indrømmede. „Jeg antager at Madam Washingtons Klædedragt var noget muntrere, og havde et mere lykkeligt Udseende. Dersom noget Fruentimmer kunde være lykkelig er jeg vis paa at det var hende."

„Ja," svarede Sønnen, „der er Sandhed i den Bemærkning. Dette Fruentimmer her er hvad man kalder en Nonne, i den romerst catholske Deel af Verden."

„En Nonne!" gjentog lille Kitty; „er det ikke een af det Slags Fruentimmer, som lukker sig inde i et Huus og love at de aldrig vil gifte sig, Onkel?"

„Du har fuldkommen Ret, min Kjære, og det forundrer mig svarligen, hvorledes Du har opsnappet saa mange nyttige Ideer paa et Sted, der ligger saa affides, som Willow Cove."

„Det var dog ikke affides for Dem, Onkel, ellers vilde De ikke have fundet os;" sagde Kitty lidt stødt.

„I den Henseende var det godt nok, min Kjære. Ja, en Nonne er en Slags Hun-Eremit, en Yngel som jeg fuldkommen hader."

„Jeg formoder, Kitty!" sagde jeg, „at de anseer det for ugudeligt af en Mand eller en Qvinde, at aflægge Løfte om aldrig at gifte sig?"

Den stakkels Pige rødmede, og hun vendte sig bort fra Nonnen uden at svare. Ingen kan sige hvad Vending Samtalen vilde have taget, dersom ikke Bedstemoderens

Die var faldet paa en maadelig Copie af Leonardos berømte Maleri, Nadveren, idet hun paa samme Tid modtog en trykt Forklaring, der var opsat af en eller anden Antiqvar paa Stedet, der havde dristet sig til at føie Navne til de forskjellige Personer i Gruppen, efter eget Skjøn. Jeg udpegede Maleriets væsentligste Figurer, der imidlertid ere tydelige nok, og henviste derpaa den gode Kone til Kataloget for de øvrige Navne.

„Min Gud, min Gud!" udbrød den værdige Moder, „at jeg nogensinde skulde opleve at see Malerier af saadanne Personer! min kjære Kitty, denne skaldede gamle Mand er St. Peter. Har Du nogensinde troet at St. Peter var skaldet; og der er Johannes, med sorte Øine. Forunderligt, forunderligt, at jeg nogensinde skulde leve og see saadan en velsignet Mands Billed!"

Kitty var ligesaa forbauset, som hendes Bedstemoder, og endog Sønnen var lidt ført bag Lyset. Den sidste bemærkede, at Verden skjød en betydelig Fart i alle saadanne Ting, og hvad ham angik, da kunde han ikke begribe, hvorledes Malerne og Forfatterne kunde finde paa alt det, de malede og fortalte.

Læserne vil let kunne forestille sig, at en halv Dag tilbragt i saadant et Selskab, var ikke aldeles bortkastet. Dog var en halv Dag tilstrækkelig, og Klokken eet gik jeg til det gamle Kaffe-Huus for at nyde en Sandwichskage og et Glas Porter, da dette Værtshuus var hyppigst besøgt i saadan Hensigt, især af Kjøbmænd. Jeg

sad i mit Lukaf med Tæppet trukken for, da et Selskab af tre Personer kom ind i det tilstødende, og forlangte ligesaa mange Glas Punsch, hvilken i hine Dage var en Drik, der hyppigst nødes om Formiddagen, og som en Gentleman endog kunde være bekjendt at drikke før Middag. Det var den Tids Sherry-cobler (Navnet paa en amerikansk Lædskedrik) skjøndt jeg troer, at nuomstunder er alt sligt erklæret for at være ude af Mode før Middag.

Da Lukaferne kun vare adskilte ved Gardiner, var det umuligt at undgaae at høre enhver Conversation, der foresaldt i det tilstødende, især naar Selskabet ikke gjorde sig Flid for at tale sagte, hvilket netop var Tilfældet med mine tre Naboer. Jeg gjenkjendte følgelig paa Øieblikket Andrew Drewetts og Rupert Hardinges Stemmer, men den tredie Person var mig ubekjendt.

„Vel, Norton," sagde Rupert, lidt affecteret i sine Manerer. „De har faaet Drewett og mig her ned mellem Handelsmændene, og jeg haaber De vil gjøre Stedets Honneurs, saa at det kan give de sidste nogen Credit. En Handelsmand er intet uden Credit, veed De."

„Frygt ikke for Deres Gentilitet, Hardinge," svarede den tiltalte Person. „Mange af de første Personer i Byen besøge dette Huus, paa denne Tid af Dagen, og dets Punsch er berømt. Det er sandt, jeg saae forleden Dag i et af Bladene, Rupert, at een af Deres

Slægtninge er død — Miss Grace Wallingford, Deres Søsters sædvanlige Selskaberske.

En kort Pause paafulgte, i hvilken jeg neppe aandede.

„Nei, ikke en Slægtning," svarede Rupert endelig; „kun min Faders Myndling. De veed, hvorledes det er paa Landet; man venter at Præsten skal tage vare paa alle de Syge og alle de Forældreløse."

„Men disse Wallingsfords ere Folk, der slet ikke behøve at modtage nogen Gunstbevisning," bemærkede Drewett hurtigt. „Jeg har været paa deres Eiendom, og det er virkelig et meget anseeligt Sted. Hvad Miss Wallingford angaaer, da var hun en høist fortryllende Pige, og hendes Død vil være et haardt Slag for Deres Søster, Hardinge."

Dette blev sagt med saa megen Følelse, at jeg næsten kunde tilgive den Talende, at han elskede Lucy; skjøndt jeg tvivlede meget om, at jeg oprigtig kunde tilgive ham at blive elsket af hende.

„Nu, ja," gjensvarede Rupert, idet han affecterede en Ligegyldighed, som jeg nok mærkede, det var langt fra at han følte, „Grace var en god Skabning, skjøndt jeg var saa meget sammen med hende i hendes Barndom, havde hun maaskee mindre Interesse i mine Øine, end hun kan have havt i Deres, som var mindre vant til at see hende. Ikke destomindre tilstaaer jeg, at jeg havde en Slags Agtelse for Grace."

„Jeg skulde troe at ethvert Menneske, som kjendte

hende, maatte ære og agte hende," tilføiede Drewett, som om han havde besluttet at vinde mit Hjerte, „og efter min Mening var hun baade yndig og elskværdig."

„Dette sagt af en Mand, som er en erklæret Beundrer, ja, som Verden siger, er forlovet med Deres egen Søster, Hardinge, maa ansees som en varm Lovtale," sagde den tredie. „Men jeg formoder at Drewett seer den kjære Hedengangne med hendes Venindes Øine, thi jeg troer, at Miss Hardinge var meget intim med hende."

„Saa intim som Søstre, og de elskede hinanden som Søstre," gjensvarede Drewett med Følelse. „Ingen kan have været intim med Miss Hardinge, uden at være fortjenstfuld."

„Der er ingen Spørgsmaal om at Grace Wallingford havde Fortjenester," tilføiede Rupert, „saavelsom hendes Broder, der er en god ærlig Karl. Da vi vare Drenge var jeg meget intim med ham."

„Et sikkert Beviis paa hans Fortræffelighed og Dyder," faldt den Fremmede leende ind. „Men hvor der er en Myndling maa der ogsaa være Formue. Jeg troer jeg har hørt at Wallingfords vare, hvad man kalder rige."

„Ja netop det, hvad man kalder rige," sagde Drewett. „De har vel tilsammen en tredive til fyrgetyve tusind Dollars, hvilket nu alt maa tilfalde Broderen,

og det glæder mig, at det kommer i Hænderne paa saa brav en Karl."

„Det er en ædelmodig Roes af Dem, Drewett; thi jeg har hørt tale om, at denne Broder muligen kunde være Deres Rival."

„Jeg nærede engang selv en saadan Frygt, tilstaaer jeg," gjensvarede den Anden; „men den er nu ganske forsvunden. Jeg frygter ham ikke længer og kan see og erkjende hans Fortjenester. Desuden skylder jeg ham mit Liv."

„Frygter ham ikke længer!" — Dette var tydeligt nok, og beviste den Forstaaelse, der fandt Sted mellem de to Elskende. Og hvorfor skulde jeg frygtes! — jeg der aldrig havde vovet at sige et Ord til den Gjenstand, der laae mit Hjerte nærmest, som kunde bevæge hende til at drage den almindelige Grændse mellem Lidenskab og Agtelse, Kjærlighed og broderlig Hengivenhed?

„Ja, jeg tænker, at Drewett er temmelig sikker," bemærkede Rupert leende; „skjøndt det neppe vil passe sig for mig at sladdre af Skole."

„Dette er en forbuden Gjenstand," svarede Elskeren, „lad os hellere tale om Wallingford. Han maa arve sin Søsters Formue."

„Stakkels Grace! havde nok kun Lidet at efterlade, troer jeg," bemærkede Rupert roligt.

„Ja Lidet i Deres Øine, Hardinge," tilføiede den tredie Person; „men meget i hendes Broders, Skibseieren,

skulde man troe. Nu De er bleven Arving til Mrs. Bradforts Eiendomme, tæller nogle faa Tusind saa godt som intet."

„Om det ogsaa var en Million, vilde hin Broder anse den for dyrekjøbt ved Tabet af sin Søster!" udbrød Drewett.

„Det er tydeligt nok, at der ikke er nogen Rivalisering mellem Andrew og Miles," tilføiede Rupert leende. „Penge har vistnok ikke saa stor Betydning for mig nu, som de pleiede at have, da jeg ikke havde Andet end en Geistligs Salarium at sanke Ax af. Hvad Mrs. Bradforts Formue angaaer, da kom den fra fælleds Forfædre, og jeg indseer ikke, at der er Nogen, der har bedre Ret til den, end de som nu nyde godt af den."

„Med mindre det skulde være Deres Fader," sagde den tredie Mand, „der stod foran for Dem ifølge Førstefødselsretten. Jeg tør nok sige, at Rupert gjorde Cour til hans ærværdige Cousine, naar Sandheden kom for Dagen, og forførte hende med hans glatte Tunge til at overse een Generation."

„Rupert gjorde ikke noget af den Slags; det er hans Hæder at elske Emily Merton, og ene Emily Merton. Da min værdige Cousine ikke kunde tage sin Formue med sig, efterlod hun den til sine naturlige Arvinger. Hvor veed De, at jeg har faaet noget af den? Jeg giver Dem min Ære paa, at min Bankconto er under tyvetusind Dollars."

„Det er ved Jupiter en smuk lille Conto!“ udbrød den Anden, „det maa være betydelige Indkomster, der tillader en Mand som Dem at holde en saadan Balance.“

„Nu, somme Folk sige, at min Søster har hele Formuen. Jeg tør nok sige, at Drewett kan tilfredsstille Dem i dette Punkt. Denne Sag angaaer ham næsten ligesaa meget, som enhver anden Person af mit Bekjendtskab.“

„Jeg kan forsikkre Dem om, at jeg intet veed derom,“ svarede Drewett ærligt. „Heller ikke ønsker jeg at vide det. Jeg vilde gifte mig med Miss Hardinge imorgen den Dag, om hun ogsaa ikke eiede en Cent.“

„Det er netop denne Uinteressеerthed, Andrew, der gjør, at jeg godt kan lide Dem,“ bemærkede Rupert med Høihed. „De kan stole paa, at dette udmærkede Træk i Deres Charakteer ikke vil være til Deres Skade i Fremtiden. Lucy kjender det, og skatter det, som hun bør.“

Jeg ønskede ikke at høre mere, og forlod Værelset og Huset, idet jeg tog mig i Agt for at blive seet. Fra dette Øieblik var jeg ganske utaalmodig efter at komme til Sees. Jeg glemte endog den Beslutning at besøge min Søsters Grav; jeg følte ogsaa, at jeg ikke vilde kunne udholde nok en Sammenkomst med Lucy. Om Eftermiddagen sagde jeg til Marble, at Skibet maatte være færdigt til at seile den paafølgende Morgen.

Ellevte Kapitel.

Jeg vil ikke forsøge paa at analysere de Følelser, som nu drev mig til at forlade Amerika. Jeg havde opdaget, eller troede at have opdaget visse Egenskaber hos Andrew Drewett, som idetmindste paa nogen Maade gjorde ham Lucy værd, og jeg følte, hvor smerteligt det er at erkjende en saadan Fordeel hos en Rival. Dog maa jeg være saa retfærdig at tilføie, at jeg, i mine roligere Øieblikke, naar jeg betænkte, at Lucy aldrig kunde blive min, var glad ved at finde saadanne Beviser paa et ædelt Sindelag hos hendes tilkommende Mand. Paa den anden Side kunde jeg ikke blive den Tanke qvit, at fuldkommen Tillid til hans egen Stilling, ene kunde være istand til at bevirke hans gode Omdømme om mig. Læseren vil kunne fatte, hvor overdreven denne sidste Forudsætning var, naar han erindrer, at jeg aldrig havde givet Lucy selv eller Verden nogen tilstrækkelig Grund til at formode, at jeg beilede til den kjære Piges Haand.

Jeg har aldrig seet Marble saa geskjeftig, som han viste sig, da han fik den pludselige Ordre til at seile den Eftermiddag. Han embarqverede sin Moder og Kitty i en Albany Slup, for at seile til Willow Cove, den samme Aften fik han Mandskabet ombord og the Dawn ud paa Strømmen før Solnedgang, og brugte Halvdelen af Natten til at faae adskilligt smaat Gods ombord. Hvad

Skibet angaaer, da var det bleven gjort klar Dagen iforveien og Lugerne lagt over og skalkede. Ifølge alle Regler for mercantil Sparsommelighed, burde jeg have været tilsøes fire og tyve Timer førend denne Ordre blev givet; men en tøvende Uvillie med at fjerne mig længer fra Graces Grav, det Ønske, at have endnu en Sammenkomst med Lucy, og min Tilbøielighed til at føie min Styrmand i hans priisværdige Iver for at more sine nyfundne Slægtninge, holdt mig i Havn længere end jeg burde.

Alle disse Forsinkelser vare alligevel nu forbi, og jeg havde en feberagtig Iilfærdighed for at komme afsted. Neb kom op til Citty Hotellet, da jeg spiste Frokost, og meldte, at Skibet red for et enkelt Anker, med kort Toug til Beddings og Forremersseil los. Jeg sendte ham til Posthuset efter Breve og forlangte min Regning. Alle mine Kufferter vare bragte ombord førend Skibet halede ud, og da Afstandene i New York den Gang vare korte, var Neb snart tilbage, klar til at skuldre op med min Natsæk. Regningen blev betalt, jeg modtog tre eller fire Breve og gik ned imod Batteriet, fulgt af min tro Sorte, som igjen havde forladt sit Hjem, Chloe og Clawbonny, for at følge mig.

Jeg nølede med at aabne Brevene indtil jeg naaede Batteriet. Da jeg havde sendt Neb til Fartøiet, med Ordre at vente, gik jeg en Tour mellem Træerne, endnu nølende med at forlade den Fædrenejord, medens jeg aabnede Brevene. To af disse vare forsynede med Post-

mærke fra det Posthuus, som var nærmest ved Clawbonny, det tredie var fra Albany, og det fjerde var en temmelig stor Pakke fra Washington, med Stats-Secretariatets Segl. Forundret over en saadan Omstændighed aabnede jeg det sidste Brev først.

Det officielle Brev fandtes at være en Couvert med en høflig Anmodning til mig om at aflevere de indesluttede Depescher, adresserede til Consulen i Hamborg, til hvilken Havn Skibet havde været averteret at gaae. Heri kunde jeg naturligviis ikke andet end samtykke, og dermed var den Meddelelse færdig. Et af Clawbonny-Brevene var skrevet med Mr. Hardinges Haand, og jeg fandt, at det indeholdt nogle fortræffelige og faderlige Raad Han talte om min Søster, men det var med Kolighed og med det ydmyge Haab. som passede sig for hans hellige Kald. Det bedrovede mig ikke, at han tilraadede mig ikke at besøge Clawbonny førend jeg seilede. Lucy, sagde han, var rask og en blid Alvor indtog efterhaanden mere levende den Sorgs Plads, som hun havde været underkastet strax efter hendes Venindes Tab. „Du saae ikke, hvor bittert hun leed, Miles," vedblev min gode gamle Formynder, „thi hun kjæmpede tappert for at synes rolig i Din Nærværelse; men for mig havde det kjære Barn ingen Hemmeligheder med Hensyn til den Gjenstand, hvad hun saa maa troe det passende at have for Andre. Timer har hun tilbragt grædende ved mit Bryst, og jeg troer neppe, at Graces Billed har et eneste Minut

været ude af hendes Tanker, siden hun lagde Din Søsters Hoved tilrette til den sidste Hvile. Om Dig taler hun ikke ofte, men naar hun gjør det, er det altid paa den kjærligste og venligste Maade, idet hun kalder Dig „Miles, stakkels Miles, eller kjære Miles", med al den søsterlige Frimodighed og Hengivenhed, som Du har kjendt hos hende fra hendes Barndom." Den gamle Herre havde understreget Ordet søsterlige.

Til min Glæde og Overraskelse var der ogsaa et langt, meget langt Brev fra Lucy. Hvorledes det kunde være, at jeg ikke kunde gjenkjende hendes smukke, zirlige Haandskrift, er mere end jeg er istand til at sige; men jeg maa have overseet den ved at modtage saa mange Breve paa eengang. Den Omstændighed glædede mig ogsaa, at det var adresseret til „Miles Wallingford Esquire"; hvorimod de tre andre vare adresserede til „Capt. Miles Wallingford, Skibet Dawn, New-York". Nu er en Skibsforer strengt taget ikke mere berettiget til at blive kaldt Capitain, end han er det til at blive kaldt Esquire. Sø-Officiererne ere de eneste egentlige Capitainer, en Skibsforer er ikke andet end Skibsforer. Dernæst er ingen Amerikaner berettiget til at kaldes Esquire, hvilket svarer til Knight (Ridder) og er en Titel, som i Almindelighed er forbudt af Constitutionen, skjondt de fleste Folk troe, at en Magistratsperson ex officio er Esquire, da et Medlem af Congressen er honourable

(hæderlig), det vil sige, han tiltager sig selv den Titel, uden at have nogen Ret dertil, og jeg vilde ønske, at Landet havde tilstrækkelig Agtelse for sig selv, til at holde fast ved det Rette. Hvad vilde vi tænke om Mark Antony, Esquire? eller om Squire Lucius Junius Brutus? eller Hans Exellence Julius Cæsar, Esquire?* Esquire er ikkedestomindre nu en Titel, der i Almindelighed gives til en Gentleman, som i Sandhed er den eneste Mand i Amerika, der i det Hele har nogen Ret til den, og han alene af Høflighed. Lucy havde følt denne Distinction og jeg var taknemmelig for den Delicatesse og Takt, hvormed hun havde udeladt Capitain og sat Esquire istedet. Det forekom mig som det sagde mig, at hun erkjendte, at jeg hørte til den Klasse, lad saa Rupert og hans letfærdige Consorter tænke om mig, som de vil. Lucy afveg aldrig et Haarsbred fra hvad der var passende i alle saadanne Ting; noget af denne Evne havde hun erhvervet sig ved Opdragelsen, men langt mere var Naturens uudforskelige Gave.

Med Hensyn til selve Brevet, da er det for langt til at afskrives, dog veed jeg neppe, hvorledes jeg skal beskrive det. Det var naturligviis fuldt af Følelse; thi den kjære Pige var lutter Hjerte; og det var opfyldt af hendes Trofasthed og Naturlighed. Den eneste Ting i

* For nogle faa Aar siden saae Forfatteren en Ægteskabs-Annonce i et Dagblad, der lød saaledes: „Ægteviet af the Reverent (en geistlig Titel i England) Julius Cæsar, — — Washington, til Miss — —"

det, der ikke ganske behagede mig, var en Anmodning om ikke igjen at komme til Clawbonny, forend jeg kom tilbage fra Europa. „Tiden," tilføiede hun, „vil mildne Smerten ved et saadant Besøg, og til den Tid vil Du begynde at betragte vor elskede Grace, som jeg allerede betragter hende, en pletfri Aand, der venter paa vor Forening med hende i Lykkalighedens Boliger. Det er ikke let, Miles, at vide, hvorledes man skal fatte sig i et Tab, som vort. Gud kan gjøre det til en Velsignelse og et varigt Gode for os, og det er gavnligt stedse at see det i dette Lys, medens det, at vi hengive os altfor meget til Sorgen, kun tjener til at gjøre os ulykkelige. Jeg troer alligevel ikke, at Nogen, der kjendte Grace, som vi kjendte hende, nogensinde kan tænke paa hende uden at føle sig draget nærmere til det almægtige Væsen, som skabte hende, og som saa tidlig har kaldet hende til sig. Vi alene forstod fuldkommen den elskede Skabning! min kjære fortræffelige Fader elskede hende, som han elsker mig; men han kjendte ikke, og kunde ikke kjende, alle hendes Hjertes sjeldne Dyder. Disse kunde kun kjendes af dem, som kjendte hendes store Hemmelighed, og Gud være lovet! endog Rupert har kun liden Kundskab derom.

„Min Fader har talt til mig om Graces Ønske, at han og jeg skulde modtage en eller anden Erindring om den Kjærlighed, hun bar til os. Disse vare unødvendige, men altfor hellige til at afslaaes. Jeg ønsker oprigtigt, at deres Værdi i Guld havde været mindre, thi det Haar,

jeg har (af hvilket jeg har forbeholdt Dig noget), er mig langt dyrebarere end nogen Diamant eller Ædelsteen nogensinde kunde være. Da der alligevel maa kjøbes eller anskaffes Noget, vil jeg bede om at min Erindring maa blive de Perler, Du gav Grace ved Din Hjemkomst fra Sydhavet. Jeg mener naturligviis ikke det kostbare Halsbaand, som Du har forbeholdt Een, der engang vil blive Dig endnu kjærere end Nogen af os; men det Dusin eller to, som Du i min Nærværelse skjænkede Din Søster paa Clawbonny. De ere i og for sig tilstrækkelig værdifulde til at svare til Hensigten med Graces Gave, og jeg veed, at hun skattede dem høit, som en Gave fra Dig, kjære Miles. Jeg er vis paa, at Du ikke vil troe, at de af den Aarsag vil blive sat mindre Priis paa af mig. Da jeg veed, hvor de ere, vil jeg gaae til Clawbonny og tage dem i Besiddelse. Du maa altsaa ikke gjøre Dig nogen videre Uleilighed med Hensyn til den Erindring, der var mig tiltænkt. Jeg erkjender Modtagelsen, med mindre Du skulde have Noget imod mit Forslag."

Jeg vidste neppe hvad jeg skulde tænke herom. Jeg vilde med Glæde have skjænket Lucy Perler af samme Værdi, som dem jeg havde givet Grace, men hun afslog at modtage dem; og nu bad hun om disse samme Perler, som virkelig ikke havde den halve Værdi af den Sum, som jeg havde underrettet Mr. Hardinge om, at Grace havde forlangt jeg skulde anvende til at kjøbe en Erin-

dring for. Denne Begjærlighed efter at besidde disse Perler (thi saaledes forekom det mig) var vanskelig at forklare, da Grace havde eiet forskjellige andre Prydelser, der vare langt kostbarere, og som hun langt hyppigere havde baaren. Jeg tilstaaer, at jeg havde tænkt paa at overtale Lucy til at modtage mit eget Halsbaand, som Graces Erindring, men ved lidt Eftertanke overbeviste jeg mig om, at mit Haab vilde slaae feil, og der var ikke blevet yttret Noget om denne Gjenstand. Jeg samtykkede naturligviis i den kjære Piges Ønske om at eie Perlerne; men jeg besluttede til samme Tid at forøge Gaven, for samvittighedsfuldt at opfylde min Søsters Ønsker.

Lucys Brev forskaffede mig i det Hele taget en stor og smigrende Glæde. Jeg besluttede at besvare det og sende Svaret tilbage med Lodsen. Jeg havde intet Rederi, der kunde være bekymret for Skibets hurtige Reise, havde ikke længer nogen Søster at drage Omsorg for, og til hvem ellers kunde mine Afskedsord, idet jeg forlod Landet, mere passende henvendes, end til denne prøvede og trofaste Veninde? Dette kunde jeg idetmindste kalde Lucy, og endog derved hang jeg mig, som den skibbrudne Sømand klamrer sig til den sidste Planke, som flyder.

Det fjerde Brev havde til min Forundring John Wallingfords Underskrift og var dateret fra Albany. Saavidt var han kommen paa Veien hjemefter, og havde skrevet mig et Par Linier til, der lod saaledes:

„Kjære Miles!

„Her er jeg, og det gjør mig ondt, af Aviserne at „see, at De endnu er der. Husk paa, min kjære Dreng, „at Sukkeret vil smelte. Det var paa Tiden at De var „afsted, dette siger jeg for Deres egen Skyld, og ikke for „min; thi De veed, at jeg er tilstrækkelig sikkret. Priserne „kan imidlertid falde, og den, der kommer først til Mar„kedet, kan vente til de muligen vil stige, medens den, „der kommer sidst, maa tage til Takke med hvad der bydes.

„For alt hvad De gjør, Miles, saa faae ikke den „Idee, at forandre Deres Testament. Sagerne ere nu „ordnede mellem os noiagtigt, som de bør være, og jeg „hader Forandringer. Jeg er Deres og De er min Ar„ving. Deres Consulent, Richard Harrisson Esq., er en „høist agtværdig Mand, og en Hemmelighed, som vor, „er fuldkommen sikkert gjemt hos ham. Der er mange „af mine Papirer i hans Værge, og han har nu været „min Consulent lige fra den Tid, jeg behøvede een, og „han træder saa haardt paa Hamiltons Hale, at den sidste „undertiden føler hans Tæer. Dette er alligevel som „Consulent, og ikke som Advocat.

„Farvel, min kjære Dreng, vi ere begge Walling„forder, og de nærmeste Slægtninge hvad Navnet angaaer. „Clawbonny vil være tryg hos os, og hver af os vil „være tryg paa Clawbonny.

„Deres hengivne Fætter,

„John Wallingford."

Jeg tilstaaer, at al denne Engstlighed for Clawbonny begyndte at gjøre mig noget urolig, og at jeg ofte ønskede at jeg havde været mindre ærgjerrig, eller mindre hastig, vilde være et bedre Udtryk, og havde ladet mig noies med at gaae til Soes igjen, i min simple Egenskab af Skibsforer og Skibseier, og overladt Kjøbmanden til dem, der bedre forstod dette Kald.

Jeg gik nu til Fartøiet og ombord i Skibet. Marble havde Alting fuldkommen klar ved min Ankomst, og ti Minutter efter var Ankeret af Bund, efter de næste ti Minutters Forløb var det kattet og kippet, og the Dawn krydsede ned ad Bugten med en nykommen Flodtid og en laber Kuling fra Sydvest. Da Lodsen havde Commandoen, havde jeg intet Andet at gjøre end at gaae ned og skrive mine Breve. Jeg besvarede dem alle, endog det fra Statssecretairen, der dengang ikke var nogen ringere Person end James Madison. Ham havde jeg alligevel intet Andet at sige, end at erkjende Modtagelsen af Depescherne, og at love at aflevere dem. Mit Brev til Mr. Hardinge var, haaber jeg, saaledes som en Søn kunde have skrevet til en æret Fader. Jeg bad ham deri om Tilladelse til at forøge hans Bibliothek ved Kjøbet af et værdifuldt theologisk Værk, som paa den Tid kun kunde faaes i Europa. Dette skulde være hans Erindring fra min Søster. Jeg udbad mig ogsaa hans fremtidige Venskab, og at han leilighedsviis vilde see til Clawbonny, dog turde jeg ikke vove at omtale

Panteobligationen, om hvilken jeg nu følte en Slags Overbeviisning, at han ikke vilde bifalde den.

Brevet til John Wallingford var fyndigt ligesom hans til mig. Jeg sagde ham, at mit Testament var gjort ifølge en Overbeviisning om dets fuldkomne Retfærdighed, og jeg forsikkrede ham om, at det ikke vilde blive forandret i Overilelse. Jeg fortalte ham, at Sukkrene vare sikkre og lod ham forstaae, at de allerede vare paa Veien til Hamborg, hvorfra jeg haabede, om ikke lang Tid, at sende ham Underretning om deres fordelagtige Salg.

Til Lucy var jeg paa ingen Maade saa laconisk. Med Hensyn til Graces Perler bad jeg hende at gjøre, netop som hun selv ønskede, idet jeg alligevel tilføiede den Bøn, at hun vilde udvælge saadanne andre af min Søsters Prydelser, som hun maatte finde meest Behag i. I dette Punkt var jeg lidt alvorlig, da Perlerne ikke vare den Sum værd, som min Søster havde opgivet mig, og jeg følte mig overbeviist om, at Lucy ikke ønskede at jeg skulde blive hendes Skyldner. Der var især et Par Braceletter, som Grace havde sat megen Priis paa, og som i sig selv vare meget smukke. Min Fader havde paa een af sine Reiser kjøbt Stenene — smukke Rubiner — til min Moder, der havde anseet dem for at være altfor glimrende til at hun vilde bære dem. Det er sandt, de indeholdt lidet, skjøndt meget lidet af mit Haar; thi dette havde Grace paastaaet; men dette Haar var

egentlig en Vanzitr og kunde let bortskaffes. Dette yttrede jeg i mit Brev.

Jeg fandt det ikke muligt at skrive Noget angaaende min Søsters Død. Det Lidet, jeg sagde, var alligevel fuldkommen overeensstemmende med Lucys egne Følelser, det følte jeg mig overbeviist om, og jeg havde ikke vanskeligt ved at troe, at hun vilde sympathisere i Alt, hvad jeg yttrede, og i Meget, som jeg ikke fandt Ord til at udtrykke.

Med Hensyn til Halsbaandet, fandt jeg Udtryk til at meddele Lidt af mine Tanker, skjøndt det skete i en Deel af Brevet, hvori man siger at Fruentimmerne meddele deres virkelige Tanker — Efterskriften. Til Svar paa hvad Lucy havde sagt om denne Gjenstand skrev jeg som følger: „Du taler om, at jeg tilbageholder de mere værdifulde Perler til Een, som i den tilkommende Tid kan blive min Kone. Jeg tilstaaer, at dette var min oprindelige Hensigt, og det var overmaade behageligt for mig, at forestille mig, at Een saa dyrebar vilde bære Perler, som jeg med egen Haand havde bragt op fra Dybet. Men, kjæreste Lucy, alle disse behagelige og bedragelige Forestillinger ere forsvundne. Du kan stole paa, at jeg aldrig gifter mig. Jeg veed, at denne Slags Erklæringer af unge Mænd paa tre og tyve, ligesom af Piger paa nitten, hyppigere frembringe et Smiil, end Tiltro; men jeg siger ikke dette, uden at have overveiet det, og jeg maa tilføie, uden at føle det. Hende, som jeg eengang troede at kunne overtale

til at ægte mig, er, skjøndt hun er mit Hjertes Veninde, ikke vant til at see mig i det Lys, der leder til Kjærlighed. Vi bleve ført sammen under Omstændigheder, der sandsynligviis har ledet hende til at betragte mig mere som en Broder, end som en Beiler, og medens de gyldne Øieblikke ere svundne, er hendes Kjærlighed bleven en Andens Eiendom. Jeg ligner i denne Henseende vor begrædte Grace, og vil rimeligviis aldrig forandre mig. Jeg er vel af en stærkere Natur og Constitution, end min stakkels Søster var; men jeg føler, at jeg ikke kan elske to Gange, ikke som jeg har elsket og som jeg endnu elsker, det er afgjort. Dog hvorfor besværer jeg Dig med alt dette? Jeg veed, at Du ikke vil modtage Halsbaandet; skjøndt Du var saa rede til at give mig Dit sidste Guldstykke, da jeg gik tilsøes, har Du altid været saa stolt at afslaae enhver Ting fra os, der havde det ringeste Skin af pecuniair Forbindtlighed — og det nytter altsaa ikke at tale mere derom. Jeg har ingen Ret til at bebyrde Dig med mine Sorger, især i et Øieblik, da jeg veed, at Dit kjærlige Hjerte lider saa dybt under vort sidste Tab."

Jeg tilstaaer, at medens jeg skrev dette, indbildte jeg mig, at jeg halvveis gjorde Lucy en Kjærligheds-Erklæring, der idetmindste kunde give hende et svagt Indblik i mit Hjertes sande Tilstand, og jeg fornam en sørgmodig Tilfredshed ved at tænke, at den kjære Pige paa denne Maade kunde erfare, hvor stor Priis jeg havde sat og endnu satte

paa hende. Det var kun en Uge senere, da jeg tænkte over hvad jeg havde skrevet, at den Tanke opstod hos mig, at hvert Ord, jeg havde sagt, kunde ligesaa godt anvendes paa Emily Merton, som paa Lucy Hardinge. Særegne Omstændigheder havde bragt mig i et fortroligt Forhold til vor unge engelske Veninde, og disse Omstændigheder kunde godt have frembragt de Resultater, jeg har omtalt. Vi troede Alle, at Emily havde skjænket sin Kjærlighed til Rupert, der maatte have gjort sin Lykke medens jeg var tilsøes. Et beskedent og umistænkeligt Gemyt, som Lucys, vilde være meget tilbøielig til at søge Originalen til mit Maleri hos alle Andre, end hos hende selv.

Disse Breve beskæftigede mig i flere Timer. Det til Lucy var især langt og skreven med Omhyggelighed. Da Alt var færdigt, forseglet og couverteret under Adresse til Postmesteren, gik jeg op paa Dækket. Lodsen og Marble havde ikke været ledige medens jeg var nede, thi Skibet var netop ved at gaae til Luvart af Sydvest-Pynten, hvorved vi vare komne saa langt til Luvart, at jeg rigelig kunde lægge **the Hook** forover og staae tilsøes.

Det er vistnok, at jeg nødig forlod Hjemmet. Jeg lod mit Fødeland, Clawbonny, Graces Grav og Lucy, kjæreste Lucy, Alt blive tilbage, og i saadant et Øieblik føler man, at Baandene ere iværk med at løses. Dog ønsker enhver Sømand at have rum Sø for sig, og det glædede mig at see **the Dawn** stævne den rette Cours,

med næsten firkantbraste Rær og Forrebovenlæseil til. Lodsen var lutter Activitet og Marble kold og besindig i Udførelsen af sin Tjeneste, og ligesom af Instinkt bekjendt med enhver enkelt Deel, der horte til Skibet, var han netop Mand for at udfore sine Hensigter til Tilfredshed.

Skibet begyndte at duve i Soen fra Oceanet, der nu lod sig fole, passerede Fyrtaarnet og den lave Pynt af the Hook, og faa Minutter efter havde vi brast firkant overalt og det aabne Ocean laae atter for os. Jeg kunde ikke bare mig for at smile over Neb, netop da den store Havflade aabnede sig for os, og vi fik en uhindret Udsigt over det rullende Ocean imod Syd. Knosen var oppe paa Storemerseraa og var netop loben ud paa Raaen for at surre Rodenden af Læseilsspiret, da Bramlæseil skulde tilsættes. Forend han igjen gik ind, hævede han sin herculiske Skikkelse og kastede et Blik til Luvart, hans Øine opspilede sig, Næseborene udvidedes, og det forekom mig, at han lignede en Jagthund, der havde faaet Færten af et eller andet Vildt, idet han indsnusede Soluften, der kom og viftede hans glindsende Ansigt, opfyldt af Saltpartikler og andre Dunster fra Oceanet. Jeg tvivler om at Neb tænkte paa Chloe i den paafølgende Time eller to.

Saasnart vi vare komne over Barren, gav jeg Lodsen mine Breve og han gik i sin Jolle. Det var ikke nødvendigt at mindske Seil derfor; thi vi løb ikke mere end fem Miles Fart.

„Seer De den Seiler der i Sydost," sagde Lodsen, da han gik fra Borde, idet han pegede paa en hvid Plet paa Oceanet; „tag Dem iagt for den Karl, og hold Dem saa langt fra ham, som muligt, ellers kunde han maaskee faae Dem til at see Halifax eller Bermuda."

„Halifax eller Bermuda! jeg har ikke noget at gjøre med nogen af dem, og gaaer ikke dertil. Hvorfor skulde jeg frygte for den Seiler?"

„Paa Grund af Deres Ladning og paa Grund af Deres Mandskab. Det er hans Majestæts Skib the Leander, det har nu længer end en Uge været paa disse Høider. De hjemkommende Skibe sige, at det handler ifølge nye Ordre, og de anføre adskillige Skibe, der ere blevne seete at styre Nordost efter, efter at han har overhalet dem. Den nye Krig vil formodentlig medføre nye Ubehageligheder paa Kysten, og det vil være bedst for alle afseilende Skibe at være paa deres Post."

„Hans Majestæts Skib," var et besynderligt Udtryk for en Amerikaner at bruge, om nogensomhelst Souverain, tyve Aar efter at Amerikas Uafhængighed var anerkjendt. Men det var den Gang almindeligt, heller ikke er det ganske ophørt, endog blandt Nutidens Aviser; saameget vanskeligere er det at substituere et nyt Sprog, end at frembringe en Revolution. Uagtet dette Beviis paa en slet Smag hos Lodsen, kastede jeg ikke Brag paa Advarselen. Der havde gaaet visse ubehagelige Rygter oppe i Byen, i mere end en Maaned, at de to store krigsførende

Magter atter vilde drive hinanden til de gamle Excesser, da England og Frankrig den Gang havde saadant et Monopol paa Oceanet, at det noget nær gjorde Dem uafhængige af de fleste af de gammeldags Begreber om Neutralitetens Rettigheder. Amerika leed under en Oeconomie i Bestyrelsen, et Onde, der pleier at medføre ligesaa mange onde Følger, som den modsatte Last, Ødselhed. De Penge der bleve betalte i Renter af de Summer der bleve anvendte i Krigen 1812, kunde have vedligeholdt en Sømagt, der vilde have bevirket, at begge de krigsførende Magter havde respecteret dets Rettigheder, og derved ganske frelst det væsentligste Tab, ikke at tale om de andre uhyre Tab der ledsagede en afbrudt Handel; men Demagogerne benyttede deres Ravnestruber, og det er ikke rimeligt at formode, at Masserne noie kan skjelne fjerntliggende Interesser, naar en øieblikkelig Udgift er det Spørgsmaal der ligger lige for dem. Det er sandt, jeg erindrer en moderne fransk Logiker, som fremsatte den Læresætning, at Democraterne havde Hang til Overdrivelser; dersom man giver et Folk Magten, vil det beskatte sig selv til døde; men i hvor sand denne Theori kan være i Almindelighed, er den vistnok ikke sand med Hensyn til de gode Borgere i den store Mønster-Republik. Det var slemt nok at være fordømt ved en falsk Oeconomie; men dette var ikke den tungeste Byrde der tyngede paa Nationens Interesser. Factions Dæmonen, Partiaanden, var stærkt i Virksomhed i Landet, og det var næsten ligesaa sjeldent at finde en

Borger der ene lededes af patriotiske og rigtige Diemed, som det vilde være at finde en ærlig Mand paa Galeierne. Nationen var i Reglen enten engelsk eller fransk. Nogle svor ved Førsteconsulen, andre ved Billy Pitt. Med Hensyn til de høieste Klasser i de commercielle Byer, da vare disse lidet mere end ligesaamange Tilbagestraalninger af engelske Følelser, forstørrede og gjort endnu mere konstige ved Afstanden. De der ikke vilde nedsvælge alt hvad de engelske Torier fandt for godt at gyde i deres Struber, tog de napoleonske Piller uden Knæbel i Munden. Dersom der var Undtagelser, vare de meget faa, og isærdeleshed blandt bereiste Folk — Pilegrime, som ved at nærme sig deres respective Afguder, havde opdaget, at de vare dannede af Menneskehænder!

Presning til Søes og ud af neutrale Skibe, var naturligviis levet op paany, ved Krigens Fornyelse, og alle amerikanske Skibe fandt det raadeligst at undgaae Krydsere, som kunde berøve dem deres Folk. Ihvorvel det maa synes forunderligt, forsvarede en stor og ledende amerikansk Klasse denne de Engelskes Paastand, som den blev iværksat ombord i deres eget Lands Skibe. Hvad vil Menneskет ikke være istand til at forsvare, naar de ere blændede og exalterede af Partier? Da denne Fremgangsmaade var at sætte Søfolk i den Nødvendighed at forsvare sig, og at paastaae at ethvert Menneske var en Engelskmand, som ude i Oceanet, maaskee et tusind Mile fra Land, ikke kunde bevise at han var en Amerikaner,

fulgte det, at engelske Sø-Officerer udøvede en Jurisdiction over Fremmede og under et fremmed Flag, der ikke vilde blive taalt af selve Lord Storcantsleren i een af Londons Gader — den at vælte Byrden af at bevise sin egen Uskyldighed over paa det anklagede Parti! Der var Overflødighed paa andre Principer, der netop vare ligesaa tydelige og netop ligesaa ugjendrivelige som dette, som bleve krænkede ved den daglige Udøvelse af Presningen; men de frembragte tilsammen ingen Virkning paa Congresmedlemmerne, og de offentlige Skribenter, der understøttede de Engelskes Ret, der ligesaa blindt sluttede sig til den ene Side af Hoved-Spørgsmaalet, som deres Modstandere sluttede sig til det andet. Mennesker der handle under Indflydelsen af Factioner ere ikke ved deres fulde fem.

Jeg troer at jeg, uden at prale af min egen sunde Forstand, kan sige, at jeg ganske har holdt mig udenfor Partiernes Svælg, lige fra min Barndom og til nærværende Øieblik. Min Fader havde været en Føderalist; men en Føderalist der var bleven en heel Deel afkjølet, ved at have seet fremmede Lande, og der var aldrig bleven gjort noget Forsøg paa at faae mig til at troe, at sort var hvidt, til Gunst for nogen Faction. Jeg vidste i det mindste, at Presning ud af fremmede Skibe, udenfor Storbritaniens Farvande, ikke havde anden Grund at støtte sig til end Magtens, og hvad Colonial-Productioner angik, og alle de Subtiliteter deres Transport vare underkastede, troede jeg at en Neutral havde fuldkommen Ret til at kjøbe

af den ene krigsførende Magt og sælge til den anden, forudsat at det var i hans Interesse at gjøre det, uden at overtræde en positiv — ikke en Papirs — Blokade, og ikke medføre saadanne Artikler som kunde henføres under Benævnelsen: Krigscontrabande.

Med disse Anskuelser er det da ikke at undres over at jeg letteligen gik ind paa Lodsens Mening, og besluttede at holde mig i tilbørlig Afstand fra the Leander.

Dette Skib var en Fregat paa halvhundrede Kanoner en meget tossет Slags Fartøier, skjøndt den havde viist sig brav i Slaget ved Nilen, og ved een eller to andre berømte Leiligheder, og var et godt bygget Skib. Jeg var dog vis paa, at the Dawn kunde slippe fra den, under nogenlunde gunstige Omstændigheder. The Leander blev senere bekjendt paa den amerikanske Kyst, som Følge af, at en Mand i en Kystfarer blev dræbt ved eet af dens Skud, mindre end fem Miles Afstand fra det Sted, hvor jeg nu saae den, en Begivenhed der havde sin Deel i at vække den Følelse, der frembragte Krigen 1812, en Krig hvis Virkninger netop begynder at vise sig i Republikkens Politik, en Sandhed der imidlertid er kun lidet forstaaet, saavel hjemme, som i Udlandet. The Leander var et hurtigtseilende Skib blandt sine Lige, men the Dawn var hurtigseilende i Sammenligning med alle Slags Fartøier, og jeg havde god Tro til den. Fregatten var rigtignok til luvart, men den var et godt Stykke borte mod Syd, og kunde maaskee have et eller andet i Sigte, der ikke

engang kunde sees fra vore Bramræer, hvorhen Neb var sendt, for at holde Udkik.

Vor Plan var snart lagt. Da Sydsiden af Long Island strakte sig lidt mod Nordost, gav jeg Ordre til at styre Ost til Syd, hvilket satte mig istand til at føre alle vore Læseil, da Vinden var Syd Syd Vest. Lodskuddene vare regelmæsige og Landet i Sigte i mindre end to Miles Afstand. Paa denne Maade løb vi langs med Kysten, med omtrent sex Miles Fart, saasnart vi kom klar af Jersey Kysten.

Efter mindre end en Times Forløb, eller da vi var omtrent fire Mile fra Fyrtaarnet paa Sandy Hook, kovendte Engelskmanden, og satte flere Seil til, for at afskjære os. Paa denne Tid havde vi ham netop paa vor luv Boug, en Stilling der ikke satte ham istand til at føre Læseil paa begge Sider; thi havde han holdt saa meget af, at han kunde dette, vilde han være kommen i vort Kjølvand, medens, ved gradeviis at falde af for at slutte sig til os, hans Forseil vilde komme i Dødvinden af hans Agterseil, og det i et Øieblik, hvor alle vore trak som et godt tilkørt Spænd Karreheste. Uagtet alt dette, skaffede det os dog en urolig Eftermiddag og Nat. Disse gamle Fregatter seile godt for Veiret, og meer end een Gang troede jeg, at the Leander vilde komme mig tvers for Bougen, ligesom den kom tvers for Franskmændene ved Nilen. The Dawn var alligevel ingen Sinke, og da Vinden blev staaende hele Dagen og Natten igjennem,

friskede lidt mere op og endelig faldt lidt sydligere, havde jeg den Glæde næste Morgen ved Solens Opgang at see Montauk lidt paa min læ Boug, medens min Forfølger endnu var udenfor Skudvidde paa min luv Boug.

Marble og jeg holdt nu Raad om, hvorledes vi paa bedste Maade skulde tee os. Jeg havde halvveis besluttet at lade the Leander komme op til os og sende et Fartøi ombord. Hvad havde vi at frygte? vi vare bestemt til Hamborg, med ene Ladning, hvoraf den ene Halvdeel kom fra de engelske og den anden Halvdeel fra de franske Øer, derom kunde jo ikke siges noget. Marble vilde alligevel ikke vide noget af dette Forslag. Han paastod at han var en dygtig Lods i alle Løbene, og at det vilde være bedre at vove alt, end at lade denne Fregat komme op til os.

„Hold af til Montauk, Sir," udbrød Styrmanden; „hold af til Montauk, og lad den Karl følge os om han tør! der er et Rev eller to indenfor, som jeg vil paatage mig at lede ham paa, dersom han skulde prøve paa det Spil, og det vil curere ham for hans Smag for at jage Yankeer."

„Vil De paatage Dem, Moses, at bringe Skibet over Grunden, dersom jeg føier Dem i Deres Ønske, at løbe ind?"

„Jeg vil bringe hende ind i hvilken Havn det skal være østen for Block Island, Capitain Wallingford. Skjøndt jeg er født i New-York, som det nu viser sig, er jeg op-

draget dernede i Østen, og har lært mig selv til at være Bekjendtmand."

Dette afgjorde Sagen, og jeg besluttede mig til at holde paa.

Tolvte Kapitel.

En halv Time efter kom det kritiske Øieblik; vi havde været nødt til at luve lidt for at gaae klar af et Rev, som endog Marble indrømmede at ligge paa Høiden af Montauk, medens the Leander havde holdt ligesaameget af for at naae os. Dette bragte Fregatten saa nær til os lige paa vor luv Boug, at det forledede dens Chef til at prøve Kanonkrudets Egenskaber. Dens Bougcanon blev affyret og dens Kugle, kun en Tolvpunder, recochetterede indtil den passerede foran for os i en Afstand af hundrede Yards, idet den gjorde sit sidste Spring op af Vandet, nøiagtig i lige Linie med the Dawns Forstævn. Dette var et umiskjendeligt Tegn paa, at Legen ikke kunde vare meget længer, med mindre Afstanden mellem de to Skibe betydeligen blev forøget. Lykkeligviis havde vi nu Montauk Fortet aabent, og vi havde det Valg at lægge den Pynt forover, og at løbe ind i Sundet.

eller at ſtyre imod Block Island og ſtole paa vor Hurtighed. Efter en kort Raadſlagning med Marble, beſluttede jeg mig til det forſte.

Een af de væſentligſte Fordele en Orlogsmand har over en Coffardimand, naar han jager denne, er den Hurtighed hvormed han kan tilſætte eller bjerge Seil. Jeg vidſte, at i det Øieblik vi vilde røre vore Braſer, Halſer og Skjøder, vilde the Leander gjøre det ſamme, og at den vilde udføre ſin Henſigt i Halvdelen af den Tid vi vilde bruge dertil. Tingen ſkulde imidlertid udføres, og vi begyndte paa Forberedelſerne med Omhu og Utrættelighed. Det var en let Sag at braſe op til luvart, til Rœerne næſten vare fiirkant, men at paſſe Læſeilsgodſet og at ſætte Læſeilene kant igjen, var et Arbeid, der vilde ſyſſelſætte the Dawns Folk i flere Minutter. Marble raadede til at holde lidt efter lidt af, ſaa at vi bragte the Leander ſaameget paa vor Laaring, at Agterſeilene vilde ſkjule hvad vi foretog os med Forſeilene, og vi kunde da ved at bruge denne Forſigtighed ſtjæle lidt i Fart fra vor Forfølger. Jeg anſaae Ideen for at være god, og gav de forſkjellige Ordre for at iværkſætte den.

Man kan være vis paa at Engelſkmœndenes Kikkerter hele Tiden vare rettede paa os. Der blev derfor anvendt nogen Behændighed i at braſe Rœerne, uden at lade Folk ſees ved Braſerne, dette ſkete ved at kaſte dem los fra Naglerne, føre dem ſaa langt forlig ſom muligt, og ved at lade Folkene hale, ſiddende paa Dækket. Paa denne

Maade fik vi Rærne næsten fiirkant, eller saa nær fiirkant, som vor nye Cours fordrede det, medens vi sendte Folk til Veirs for at gjøre klar til Læseilene i Læ. Men vi gjorde Regning uden Vert. John Bull lod sig ikke fange paa den Maade. Folkene vare ikke saasnart oppe i læ Forreisning, førend jeg saae Fregatten holde af til vor Cours, dens Rær bleve fiirkant brast og den havde bagbords Læseil til ligesaa fuldt som vi selv. Coursforandringen havde alligevel een god Virkning, den bragte vor Forfølger saa vidt paa vor Laaring, at naar jeg stod paa Spillet, kunde jeg see ham mellem vore Mesansvanter. Dette befriede the Dawn ganske for Fregattens glatte Lag, da vi kun vare udsatte for fire eller fem af dens forreste Kanoner, dersom den skulde finde for godt at bruge dem. Om Englænderne nødig vilde gribe til saadanne aabenbare Fjendtligheder, saa fuldkommen i de amerikanske Farvande, som det var tydeligt at vi vare, eller om de havde saa megen Tillid til deres Hurtighed at de ikke troede det nødvendigt at fyre, veed jeg ikke, men de skjød ikke oftere.

Som det kunde forudsees havde Engelskmanden sine Extra-Seil sat kant nogen Tid førend vore vare tilsatte, og det forekom mig at man kunde spore Fordelen i dens forøgede Fart. Den halede ganske vist ind paa os, men vi nærmede os Landet betydeligt; der var imidlertid en overhængende Fare for at den kunde naae os inden vi

klarede Pynten, med mindre et afgjørende Skridt blev foretaget for at forhindre det.

„Naar alt kommer til alt, Mr. Marble," sagde jeg, efter at Styrmanden og jeg længe og tankefuldt havde betragtet Sagernes Stilling — „Naar alt kommer til alt, Mr. Marble, er det ligesaagodt at vi bjerge vore Smaaseil, dreier til Vinden og lader Orlogsmanden komme op til os. Vi ere ærlige Folk og der er kun liden Fare ved at han seer alt hvad vi have at lade ham see."

„Tænk aldrig paa det," raabte Styrmanden. „Efter denne lange Jagt vil Karlen være lige saa vild, som en Bjørn med et saaret Hoved. Han vil ikke lade os beholde en eneste Mand ombord, der kan tage Torn ved Rattet, og der er ti Sandsynligheder mod een, for at han vil sende Skibet til Halifax, under et eller andet Paaskud, at Sukkerne ikke ere søde nok, eller at Kaffeen er voxet paa en fransk Ø, og smager fransk. Nei, nei, Capitain Wallingford, her har vi Vinden fra Syd-Syd-Vest, og vi styre Nordost til Ost allerede, med den Karl i Retningen af vort Mesansvant; saasnart vi kan styre en Streg nordligere, vil vi have ham i vort Kjølvand."

„Ja, det kan være meget godt, som Theori betragtet, men hvad kan vi udrette i Praxis? Vi ere komne om mod Montauk med en atten Miils Fart, og De har selv sagt mig, at der er et Rev udenfor den Pynt, imod hvilket vi netop nu maa styre. Med denne Fart vil femten Minutter være tilstrækkelige til at splitte hele Skibet ad."

Jeg kunde see at Marble var urolig, af den Maade paa hvilken han vendte og tykkede Tobakken, og det stirrende Blik han fæstede paa Vandet forude. Jeg havde den største Tillid til hans sømandsagtige Klogskab og Forsigtighed, medens jeg vidste, at han var istand til at bedomme enhver Ting et Skib muligen kunde udrette, i et Øieblik hvor det var nødvendigt at udføre en afgjørende Beslutning. I dette Øieblik glemte han vore nærværende Forhold, og gik tilbage, som han ofte pleiede, naar han var exalteret, til den Tid da vi vare hinanden mere lige, og til mere provende Scener.

„Hør engang, Miles," sagde han, „vi har Revet ret forude; men der er et Løb mellem det og Pynten. Jeg gik gjennem det Løb i Revolutionsaaret, paa Jagt efter en engelsk Vestindiefarer, og stod selv ved Loddet hele Tiden. Hold af Reb, — hold en Streg af. — Saa — Støt saa — det var ret, hold hende saadan og lad John Bull følge os om han tør."

„De burde være meget sikker paa Deres Løb, Mr. Marble," sagde jeg alvorlig, „naar De paatager Dem saa stort et Ansvar. Husk paa, at min hele timelige Formue er embarqveret i dette Skib, og at Assurancen ikke vil være en Serpence værd, naar vi løbe igjennem et Sted, som dette, ved høilys Dag. Jeg beder Dem, betænk Dem et Øieblik, dersom De ikke er sikker paa hvad De gjør."

„Og hvad vil Assurancen være værd i Halifax eller Bermuda? Jeg indestaaer med mit Liv for Løbet, og vil

tage bedre vare paa deres Skib, end om det var mit eget. Dersom De holder af mig, saa hold gaaende og lad os see, om den klodsede Fregat tør følge os."

Jeg vilde gjerne samtykke, men jeg udsatte mig for en Fare, som jeg nu finder det umuligt at retfærdiggjøre for mig selv. Jeg havde Ansvaret for John Wallingfords Eiendom, saavelsom for min egen, eller hvad der næsten var ligesaa slemt, jeg satte Clawbonny i en umaadelig Fare. Dog vare mine Følelser i Oprør og til den Pirrelighed som Vedderløbet havde foraarsaget, kom den alvorlige men uvisse Frygt, som alle amerikanske Sofolk paa den Tid følte for de store krigsførende Magter. Det er et besynderligt Bevis paa den menneskelige Retfærdighed, at netop Følgerne af denne Frygt er gjort til en Gjenstand for Bebreidelse mod dem.

Det er ikke min Hensigt at opholde mig længere ved Englands og Frankrigs Politik, under deres store Kamp om Overmagten, end det er nødvendigt for Beretningen om de Begivenheder, der staae i Forbindelse med mine egne Hændelser; men et Ord i Forbigaaende til Gunst for amerikanske Sofolk, vilde maaskee ikke være ude af sit Sted. Menneskene blive sjeldent forurettede uden at blive bagtalte, og det Menneskesamfund, hvoraf jeg dengang var een, undgik ikke den Slags Erstatning for alle de Besværligheder de leed, hvilken bestaaer i at bevise at den Forurettede fortjener Lidelserne. Vi ere blevne beskyldte for at vildlede engelske Krydsere, ved falske Underretninger,

for at være Løgnere i høieste Grad, og for at lægge graadig Kjærlighed til Guld for Dagen, der overgik Menneskets sædvanlige Begjærlighed. Jeg vil nu spørge vore Anklagere, om det i det Hele var noget overordentligt, at de, som dagligen følte sig fortrædigede, greb til de Midler, som stod til deres Tjeneste for at hævne sig? Hvad Sanddruhed angaaer, kan ingen, der har naaet min nuværende Alder, være uvidende om, at Sandhed er den sjeldneste Ting i Verden, hellerikke ere de, som have været Gjenstand for Drillerier, givne som Betaling for Uretfærdigheder, indbildte eller virkelige, de meest upartiske Dommere over Charakteer og Handlinger. Hvad Beskyldningen for utilbørlig Pengekjærlighed angaaer, da er den ufortjent. Penge vil udrette meget mindre i Amerika end i ethvert andet mig bekjendt Land, og uendelig meget mindre end i enten England eller Frankrig. Der er kun i een Henseende Sandhed i denne Beskyldning, naar den anvendes paa en særegen Klasse eller paa Massen af det amerikanske Folk. Det er unægteligt, at da Nationen er ny med en Civilisation der er ufuldkommen i saa mange af dens høiere Egenskaber, medens den allerede er saa vidt fremskreden i de der danne Grundlaget til national Storhed, saa møder Penge hos os ikke den sædvanlige Medbeiler. Vore Institutioner, som gjøre Afkald paa enhver arvelig Anseelse, bortkaste dermed tillige en ledende og fremtrædende Kilde til Udmærkelse, som er tilstede efter andre Systemer, og de give saaledes til Rigmænd en

udelukkende Vigtighed, der dog snarere er tilsyneladende end virkelig. Jeg indrømmer, at der blandt os tages lidet eller intet Hensyn til nogen af de intellectuelle Bestræbelser, da Nationens store Masse betragte literaire Personer, Konstnere, endog Forretningsmænd, som ligesaa mange offentlige Tjenere, der skal benyttes som andre Tjenere, idet man kun agter dem og deres Arbeid, for saavidt som de kan bidrage til det store Forraad af National-Rigdom og Berømmelse. Dette skyldes tildeels et Lands Ungdom, i hvilket største Delen af det materielle Grundlag saa nylig skulde lægges, og tildeels den Omstændighed, at Mennesker, der ikke ere under noget af de andre Systemers kunstige Tvang, raa og pøbelagtige Skraalere, lade sig høre og føle i en Grad som andetsteds ikke vilde blive taalt. Uagtet alle disse Mangler, som ingen oplyst, og allermindst en bereist Amerikaner skulde, eller kan med Sandhed nægte, vil jeg paastaae at Guld ikke i ringeste Grad er mere en Amerikaners Maal, end det er Maalet for ethvert andet virksomt Medlem af Samfundet. Det kan ikke nægtes, at der netop nu kun er lidet at tragte efter i Amerika; men det store Antal unge Mennesker som hellige sig Videnskaber og Konster, under saadanne ugunstige Omstændigheder, et Antal der langt overstiger hvad fremmede Nationer veed, beviser, at det er Omstændigheder, og ikke selve Folkets krybende Tilbøieligheder, der giver Guldet en næsten uimodsigelig Indflydelse. Det store Antal blandt os, som hellige sig

Politikken, vistnok enhver anden Ting end Jagen efter Penge, beviser at det er væsentligen Manglen paa andre Veie til Udmærkelse, der gjør Guldet til det eneste tilsyneladende Maal for den amerikanske Tilværelse. Men lad os vende tilbage fra denne philosophiske Udflugt til vore Skibe.

The Dawns Fremskriden gav os snart intet Valg med Hensyn til hvilken Cours der skulde styres. Vi kunde see i Kortet, at Revet allerede var udenfor os, og der var nu intet Alternativ mellem at sætte paa Land eller gaae igjennem Marbles Løb. Det sidste lykkedes os, da vi vandt betydelig paa the Leander ved at gjøre dette, idet Engelskmanden dreiede til Vinden, da han troede sig Faren saa nær, som Klogskaben tillod, og han opgav Jagten. Jeg stod endnu en Time nord efter, og da jeg saae at Fjendens Skrog var under Vandet i sydvestlig Retning, bjergede vi vore bagbords Læseil, dreiede til Vinden og stod tilsøes igjen, østen for Block Island.

Der var stor Glæde ombord i the Dawn over at vi vare undslupne; thi det viste sig at vi vare undslupne. Den næste Morgen ved Solens Opgang, saae vi en Seiler langt borte i Vest, som vi troede at være Fregatten; men den gjorde ikke Jagt. Marble og Folkene vare glade over at være slupne fra John Bull; medens jeg lærte Forsigtighed af denne Begivenhed, og besluttede ikke at lade noget andet Krigsskib komme nær nok til at genere mig, dersom jeg muligen kunde forhindre det.

I tyve Dage fra denne Dag forefaldt der intet mærkeligt paa vor Reise. Vi passerede New-Foundlands Banke og satte Cours efter den vestlige Spidse af England, saavidt Vinden vilde tillade det. I flere Dage var jeg uenig med mig selv, om jeg skulde gaae norden om England, eller ikke, da jeg troede, at jeg vilde træffe færre Krydsere ved at lægge Skotland forover, end ved at gaae igjennem Kanalen. Den sidste var den korteste Vei, skjøndt saa meget afhænger af Vinden, at jeg foretrak denne sidste. Indtil vi havde tilbagelagt to Trediedele af Distancen over Oceanet, havde Vinden staaet temmelig stø Sydvest, og skjøndt vi ikke havde haardt Veir, gjorde vi god Fremgang; men 20° osten for Greenwich fik vi en Nordost, og da vor bedste Strækboug var over bagbord, stod jeg i ti Dage Sydost over. Dette bragte os i Strøget af alle de Skibe der gik til eller kom fra Middelhavet, og havde vi holdt længe nok gaaende, vilde vi saaet Land at see i Biscaiske Bugten. Jeg vidste alligevel, at vi vilde finde Oceanet opfyldt med engelske Krydsere, saasnart vi kom i europæisk Farvand, og vi gik overstag og stod Nordvest over, da vi omtrent var hundrede Mile fra Land.

Den tre og tredivte Dag vi vare til Soes, var af megen Vigtighed for mig. Vinden var sprungen om til Sydvest, og det blæste friskt, med meget tyk Luft, Regn blandet med let Disighed, der ofte forhindrede os i at see en qvart Mil fra os. Forandringen foregik ved

Midnat, og der var al Udsigt til at Vinden vilde blive staaende indtil vi vare komne i Indgangen af Canalen, hvorfra vi den Gang var omtrent fire hundrede Qvartmiil, ifølge mine Beregninger. Marble havde Vagt Klokken fire og han lod mig kalde, for at jeg skulde bestemme Cours og Seilføring. Coursen var Nord-Nord-Ost, men hvad Seilføringen angik besluttede jeg at holde gaaende for Mersseil, Fok, Klyver og Mesan, indtil Dagens Frembrud. Da Solen var heelt oppe og der ingen Forandring var indtruffen, gav jeg Ordre til at tilsætte nogle af de større Læseil og Store-Bramseil, da jeg tvivlede om at Reisningen vilde bære endnu flere Seil i den stive Kuling vi nu havde.

„Dette er ikke meget langt fra det Sted, hvor vi overraskede Damen fra Nantes, Capitain Wallingford," bemærkede Marble, da jeg stod og saae paa at Forreboven Læseil blev underslaaet, hvormed han med egne Hænder var beskæftiget, „heller ikke var Veiret tykkere end det nu er, skjøndt dengang var det Taage, og nu er det disigt."

„De er nogle faa hundrede Mile ude af Deres Længde, Master Moses, men i andre Henseender er Sammenligningen god nok. Vi har ydermere to Gange saa meget Kuling og Sø, som den Gang, og det var Tørreveir, medens dette er, naar jeg skal tale peent, lidt fugtigt."

„Ja, ja, Sir, det er netop Forskjellen. Det var

lykkelige Dage, Capitain Wallingford — jeg udsætter ikke noget paa disse; men de vare lykkelige Dage, som alle i the Cricis maa indrømme."

„Maaskee vi vil tænke det samme om disse, om en fem, sex Aar."

„Nu vel, det er Natur, det maa jeg bekjende. Det er forbausende, hvorledes den sidste Reise hænger i en Mands Erindring, og hvor lidet vi tænke paa den nærværende! Jeg formoder, at Forsynet skabte os alle med denne Beskaffenhed, thi det er vist nok at vi alle føle det. Rap Dig, Neb, og lad os see Længden af det Læseilsspiir!"

Men tvertimod Sædvane stod Neb opreist paa Fokkeraaen, holdende sig i Toplenten og saae over det luv Liig af Mersseilet, tilsyneladende paa en eller anden Gjenstand, der enten netop var synlig eller nylig havde været det.

„Hvad er det?" raabte Marble, slaaet af den Sortes Stilling og Adfærd. „Hvad seer Du?"

„Jeg seer ham ikke nu, Sir, ingenting nu; men der var et Skib."

„I hvad Retning?" spurgte jeg.

„Der, Masser Mile, bagbords Boug, vel saa forlig, see godt efter, snart see ham selv, Sir."

Skarpt nok saae vi, hver Mand, som var paa Dækket, og efter mindre end en Minut fik vi den Fremmede taalelig godt at see paa Bakken. Han kunde have været

synlig for os i en halv Minut, i een af disse øieblikkelige Letninger i Taagen, som hyppigt indtraf, og som tillode os at see en halv Qvartmiil fra Skibet, men Gjenstanden var snart igjen tabt af Syne. Uagtet den lange Tid, der ligger imellem, kan jeg fuldkommen erindre Skibets Udseende, der kun blev seet et Øieblik, og saa uventet. Det var en Fregat, saaledes som de dengang vare, eller en Mellemting imellem en svær Corvet og en Todækker, der maaskee frembyder de største Proportioner for Activitet og Styrke. Vi saae tydelig dens melkefarvede eller, som det sædvanligere kaldes dens gule Gang, spækket med fjorten Porte, Bougporten iberegnet, og skinnende klart i Modsætning af det mørke og glindsende Skrog, over hvilket Disigheden og Oceanets Skum kastede et Slags dunkelt Lys. Den Fremmede havde torebede Mersseil, Klyver og Mesan til; Under-Seilene vare opgivne. Da det ikke kulede haardere end til enkeltrebede Mersseil, endog under Vinden, beviste denne ringe Seilføring, at Fregatten laae paa sin Krydse-Station og streifede omkring for at søge, hvad der maatte tilbyde sig. Denne Seilføring gav netop en Krydser et mistænkeligt Udseende, da det antydede en magelig Forberedelse, der i et Øieblik kunde blive forandret til at gjøre Ulykke. Da alle Krydsere pleie, naar de ikke have noget at bestille paa deres Station, at tage Reeb ind om Aftenen, og da det endnu var tidligt paa Morgenen, var det muligt, at vi havde indhentet dette Skib, førend Capitainen eller Næstcomman-

derende vare komne paa Dækket. Der var den i alle Tilfælde, mork, glindsende smuk i sine Proportioner, med dens brede og symetriske Ræer, dens vaade men stærke og nye Seil, Kobberet blankt som en Theekjedel, lignende en ny Cent (en Kobbermynt) dens Finkenetsklæder frembydende det uordentlige Skue, som denne Deel af Skibet i Almindelighed har om Natten, og dens Skands- og Baks-Kanoner ragende ud mellem Tallierebene af Undervanterne, som ligesaamange slumrende Bulbidere med Mundkurve paa i deres Hundehuse.

Fregatten løb for Veiret, eller for at tale correctere, laa vers for vor Cours med næsten siirkant brasse Ræer. Dersom begge Skibene havde fortsat deres nærværende Cours, vilde de om faa Minutter have passeret hinanden, indenfor Pistolskuds Afstand. Jeg kjendte neppe den pludselige Indskydelses Natur, der bragte mig til at raabe til Manden, der stod til Roers, at han skulde lægge Roret styrbord. Det var sandsynligviis en af de instinctmæsige Ideer, at det var bedst for en Neutral, at have saalidet, som muligt, at gjøre med en Krigsførende, blandet med en Forudfølelse om at jeg kunde miste nogle af mine Folk ved Presning. At raabe det gjorde jeg imidlertid, og the Dawn dreiede til Vinden, stævnende vester efter, eller i en Direction der var modsat den Fregatten løb i, da dens Ræer næsten var Siirkant. Saasnart de luv Liig spillede, blev der støttet med Roret og afsted

ſtrøg vi bidevind, med ſaa mange Seil til, ſom det var muligt at føre, i Forhold til Kulingen.

The Dawn kunde vel være en halv Qvartmiil til luvart af Fregatten, da denne Manoeuvre blev udført. Vi vare aldeles uvidende om, enten vort Skib var bleven ſeet eller ikke; men det vi fik at ſee af den Fremmede, overbeviſte os om, at det var en Engelſkmand. Gjennem hele den lange Krig der fulgte efter den franſke Revolution, blev den Deel af Oceanet, der ligger udenfor Indgangen til Canalen, aarvaagent bevogtet af de Engelſke, og det var i Sandhed ſjeldent at et Skib kunde paſſere det, uden at møde flere af deres Krydſere.

Jeg nærede det Haab at begge Skibene vilde paſſere hinanden, uden at vi bleve ſeete. Diſigheden blev meget tyk, netop i det Øieblik vi dreiede til, og havde denne Coursforandring fundet Sted efter at vi bleve ſkjulte i Taagen, var der ſtor Grund til at troe at det vilde have lykkedes. Naar vi først var en Qvartmiil borte fra Fregatten, var der kun liden Fare for at han vilde faae os at ſee, thi jeg var overbeviiſt om, at vi den hele Morgen ikke vilde faae en Horizont, der havde den ovennævnte Udſtrækning.

Klargjoringen til Læſeilene blev naturligviis udſat. Neb fik Ordre at blive paa Stængeſahlingen og holde ſkarpt Udkik, medens alles Øine paa Dækket vogtede ligeſaa ængſtlig paa Diſigheden, ſom vi forhen havde vogtet paa det ſkyggeagtige Omrids af Le Dame de Nantes.

Marbles lange Erfaring sagde ham bedst i hvad Retning han skulde see, og han var den der nu først saae Fregatten. Den var ret i Læ af os, idet den skjød let hen under samme Seilføring; Rebene endnu inde, Underseilene opgivne og Mesanen med ophalet Hals, som det havde været Tilfældet om Natten.

„Ved George," raabte Styrmanden, „alle disse John Bulls sove endnu, og de have ikke seet os! dersom vi kunde slippe fra ham, Capitain Wallingford, ligesom vi slap fra the Leander, vilde the Dawn blive lige saa berømt, som den flyvende Hollænder! see, der jasker den afsted, som om den gik til Molle eller til Kirke, og der er ikke mere Bevægelse ombord i ham, end i en Quæker Forsamling! Hvor vilde min Moder, den gode gamle Sjæl ikke glæde sig over dette!"

Der gik Fregatten, det var vistnok, uden ringeste Tegn til at der var gjort nogen Allarm ombord i den. Skibene havde virkelig passeret hinanden og Disigheden tiltog atter. Sløret blev strax efter trukken for, og det smukke Skibs Skikkelse blev aldeles skjult for vort Blik. Marble gned Hænderne af Glæde; og alle Folkene begyndte at skjemte paa Engelskmændenes Bekostning. „Naar en Coffardimand kan see en Orlogsmand," blev der fuldkommen rigtigt anmærket. „burde en Orlogsmand vistnok ogsaa kunde see en Coffardimand." Alle dens Udkig maa have sovet, ellers vilde det ikke have været os muligt at passere saa nær, under de Seil vi havde til, uden

at blive opdaget. Største Parten af the Dawns Besætning vare indfødte Amerikanere, skjøndt der var fire eller fem Europæere blandt dem. Af disse sidste var den ene rigtignok en Engelskmand, og (som jeg formodede) en Deserteur fra et af Regjeringens Skibe, og den anden uimodsigelig en Planter fra Smaragd-Øen. Disse to Mand vare i Særdeleshed glade, skjøndt de vare vel forsynede med hine troværdige Documenter, som kaldes Pas, der ligesom Tiggerbreve, aldrig indeholde noget sandt; passede de dog hyppigen, ligesom Tiggerbrevene, ligesaagodt for den ene Mand, som for den anden. Det var den velbegrundede Svaghed i Vidnesbyrdets Charakteer, der gav de engelske Officierer noget, der lignede et sandsynligt Paaskud for at ringeagte al Tydelighed i Præmisserne. Deres Vildfarelse bestod i, at de troede at have Ret til at fordre, at en Mand skulde bevise enhver Ting ombord i et fremmed Skib, medens Amerikas Feil bestod i, at tillade dets Borgere at blive stillede for fremmede Dommere, under enhver tænkelig Omstændighed. Naar England havde Brug for sine egne Folk, saa kunde de jo tage dem i deres egen Jurisdiction, og ikke forsøge paa at efterstræbe dem i neutrale Staters.

Godt, Skibene passerede hinanden, og jeg begyndte selv at troe at vi vare klar af den besværlige Nabo, da Neb ifølge Styrmandens Ordre kom ned fra Veiret.

„Tag Roret, Master Clawbonny," sagde Marble, der ofte gav Negeren hans Fødesteds Navn. „Vi kan

behøve nogle af Dine Trin førend vi har naaet Enden paa Dandsen. Hvilken Vei stod John Bull, da Du sidst saae ham?"

„Han stod øster over, Sir." Neb var ikke halv saa meget Nigger naar han var tilsøes, som naar han var iland, da der var noget i hans mandige Væsen, der hævede ham nærmere til de hvide Mænds Værdighed. „Men Sir, hans Folk begyndte at gjøre klar til at tilsætte Seil."

„Hvoraf veed Du det? der er ikke noget om Sir, alle Mand sov."

„Godt, De see, Misser Marble, saa veed De, Sir."

Neb grinede, da han sagde dette, og jeg følte mig overbeviist om at han havde seet noget, som han forstod, men som han muligen ikke kunde forklare, men det betegnede tydeligen at John Bull ikke sov. Vi forblev ikke længe i Tvivl i denne Henseende. Disigheden aabnede sig igjen, og omtrent i tre Qvartmiils Afstand paa vor læ Laaring, saae vi Fregatten, og enhver af os var snart overbeviist om hvad han tog sig for. Engelskmanden laae i Vending, og netop iværk med at brase om agter; et sikkert Tegn paa at det var et godt Maneuvreskib. da denne Maneuvre var bleven udført mod en svær Sø og med torebede Mersseil. Han maatte have seet os i det Øieblik vi tabte ham af Syne, og han var iværk med at stikke Reeb ud.

Ved denne Leilighed kunde Fregatten vel sees fra

vort Dæk i en tre Minutter. Jeg bevogtede alle hans Bevægelser, som en Kat bevogter en Muus. For det første blev hans Reb udstukne, da han var faldet langt nok af, og det forekom mig at hans Mersseil bleve strakte, som af Instinct, eller som en Fugl spreder sine Vinger. Forre- og Store-Bramseil flagrede i samme Øieblik i Vinden — det blæste for haardt for Bovenkrydsseil — og derpaa blev Seilene udspilede og Buglinerne halede. Hvorledes Store- og Fokkehals blev redet under, kan jeg ikke sige, da det skeete medens mine Øine vare fæstede paa Bovenseilene. Jeg fik alligevel et Glimt af Fokkeskjøde, idet Skjødbarmen først pidskede voldsomt, men derpaa snart blev bragt under Tvang af Skjødet. Mesanshals var tidligere halet ned for at hjælpe til at faae Skibet overstag.

Der kunde ikke tages feil af alt dette. Vi vare seete og blev jagede, alt var i et Øieblik sat kant ombord i Fregatten og den laae smukt fuld og bi. Den styrede i vort Kjølvand og jeg vidste at den snart vilde indhente et tungt ladet Skib, som the Dawn, paa den Maade, som den blev ført og manoeuvreret. Under disse Omstændigheder lod jeg derfor Marble gaae agterud med mig, hvor vi raadslog om hvad vi skulde foretage os. Jeg tilstaaer at jeg stemte for at mindske Seil og lade Krydseren komme op paa Siden af os; men Marble var, som sædvanligt, stemt for at holde gaaende.

„Vi ere bestemt til Hamborg," sagde Styrmanden,

„der ligger den Vei, tvers i Læ, og der er ingen der har Ret til at klage over at vi styre vor Cours. Disigheden har igjen gjort Fregatten usynlig, og da det er ganske vist at han vil indhente os under Vinden, raader jeg Dem, Miles, at brase op overalt, holde to Streger af endnu og sætte Læseilene til til Luvart. Dersom det ikke klarer op meget snart, kan vi være tre eller fire Qvartmiil i Læ, førend han seer hvor vi er, og da veed De nok, at Kjølvandsjagt er en lang Jagt."

Dette gode Raad besluttede jeg at følge, det blæste haardt i dette Øieblik og the Dawn begyndte at skyde svær Fart, saasnart det følte Virkningen af Læseilene. Vi løb nu en Cours, der dannede en stump Vinkel med Fregattens, og der var Mulighed i at forøge Distancen saa meget, at vi kom udenfor den Kreds, de tilfældige Aabninger i Taagen rakte, førend vort Forsøg blev opdaget. Atmosphærens Uigjennemsigtighed vedblev virkelig saa længe, at jeg begyndte at faae godt Haab, da een af Folkene netop raabte „Fregatten!" Denne Gang saae vi den ret agterud, næsten to Qvartmile borte. Vi havde saaledes vundet saameget, at ti Minutter til vilde have bragt os klar af den. Da vi nu saae den, var jeg vis paa at den snart vilde see os, thi det var uden for al Tvivl at der blev holdt skarpt Udkig efter os. Ikkedestomindre løb Fregatten med godt fuld Seil, styrende samme Cours, som han sidst havde seet os styre. Dette varede alligevel kun et Øieblik, strax efter holdt Fregat-

ten af og da han nu løb heelt rumskjøds, kunde vi see hans Læseil flagre, medens de ved Falder, Udhalere og Skjøder bleve satte kant, alle paa eengang. Disigheden skjulte igjen Skibet førend alt dette kunde blive udført. Hvad var der nu at gjøre? Marble sagde, at da vi ikke nøiagtigt styrede vor Cours, kunde det være hensigtsmæssigt at bringe Vinden ind paa vor styrbords Laaring, sætte alle de Læseil til paa den Side, som vi kunde bære, og løbe Øst-Nord-Øst hen. Jeg heldede til den samme Mening og de nødvendige Forandringer bleve strax foretagne. Kulingen og Disigheden forøgedes, og afsted løb vi i en divergerende Linie fra Engelskmandens Cours, med næsten ti Miles Fart. Dette varede i fulde fyrgethve Minutter og vi troede alle at vi endelig vare blevne Krydseren qvit. Skjemt og Latter verledes som sædvanligt blandt Mandskabet, og hver af os begyndte at føle sig saa lykkelig, som dette Held kunde gjøre os, da det mørke Slør løftedes i Sydvest; Solen saaes at kjæmpe mellem Skyerne, Dunsterne adspredte sig, og efterhaanden hævede det Tæppe sig, som hele Morgenen havde skjult Oceanet, idet Synskredsen lidt efter lidt udvidedes, indtil intet uden den naturlige Horizont begrændsede den.

Den Ængstlighed, hvormed vi bevogtede denne langsomme Hæven af Tæppet behøver jeg neppe at beskrive. Hvert Øie var begjerligt vendt i den Retning hvori man troede at finde Fregatten; og stor var vor Glæde da

Miil efter Miil aabnede sig i Kredsen rundt om os, uden at bringe dens skjønne Former inden for Kredsens Grænser. Men dette kunde ikke vare bestandig, da der ikke havde været Tid nok til at bringe Skibet aldeles ud af Sigte. Som sædvanligt saae Marble den først. Den var gaaet i Læ af os og var næsten to Mile borte, jagende afsted med en Veddeløbers Hurtighed. Med en klar Horizont, et aabent Ocean, en stiv Kuling og en Times Dagslys, var det ikke at haabe at det vilde lykkes os at undflye et velseilende Skib, som den Fremmede, og jeg besluttede nu at styre vor rette Cours, og ene sætte mit Haab til min gode Sag, da der ikke kunde være Spørgsmaal om at flygte. Den Læser, som vil bevise mig den Gunst, at gjennemlæse det følgende Capitel, vil erfare Resultatet af denne Beslutning.

Trettende Kapitel.

Først tog Fregatten eet Reeb ind i Mersseilene, satte Bramseil til, og dreiede klos til Vinden. Men da han ikke saae noget Tegn til at vore Læseil blev bjergede, stak han Rebet ud, braste op i luv Braser, satte

Bovenlæseilene til og holdt af til en Cours, i hvilken han vilde være sikker paa at afskjære os. Den var oppe i vor Cours lidt før end vi kom ned i dens. Han opgav sine Underseil, bjergede Bramseilene og alle Smaaseil, Klyveren undtagen. The Dawn fortsatte stadig sin Cours, med alt til hvad trække kunde. Vi havde Boven og Under-Læseil til og ikke en Hals eller et Skjøde var bleven rørt, da Fregatten var kommen os nærmere end en qvart engelsk Miil. Engelskmanden tonede nu Flag, og vi lod ham see Stjernerne og Striberne. Endnu blev ikke et Seil rørt hos os. Ligesom om han var forundret over vor Gjenstridighed, affyrede John een af sine Jagerkanoner, idet han tog sig godt iagt for ikke at sende Kuglen meget nær. Nu troede jeg det var Tid at mindske Seil, og at lade som jeg saae ham. Vi begyndte at bjerge vore Læseil paa coffardiviis, og havde Fregatten paa Siden af os, endog førend dette forberedende Skridt til at dreie til, var udført. Da vi nærmede os hinanden, holdt Fregatten af og løb paa Siden af os i et hundrede Favnes Afstand og holdt nøie Die med os. I dette Øieblik gav jeg Ordre til at lade Bramseilene løbe, som Tegn til at vi havde i Sinde at lade ham borde os.

Da vi endelig havde reduceret vor Seilføring til rebede Mersseil, dreiede jeg bi med the Dawn, og ventede Engelskmandens Fartøi. Saasnart Fregatten saae, at vi laae ubevægelig, løb han op paa vor luv Laaring,

i en halv Cabellængdes Afstand, braste bak og dreiede bi. I samme Øieblik blev hans læ Laaringsfartøi firet i Vandet, med Mandskabet i det, en ung Dreng, en Cadet, entrede ned ad Skibets Side og gik ogsaa i Fartøiet, en Lieutenant fulgte, og den lille Muslingeskal af et Fartøi foer igjennem de skummende Søer, og roede snart efter agten om os. Jeg stod paa Skandsen i Læ og betragtede vore Gjester, medens de kæmpede sig frem mod Søen, for at faae fat med en Baadshage i vore Røstskinner. Folkene saae ud, som andre Orlogsgaster, nette, kraftfulde og med ærbødige Miner. Cadetten var en velklædt Dreng, tydeligt nok en Gentlemans Søn; men Lieutenanten var en af disse gamle, solbrændte Søhunde, som sjeldent sendes med Fartøier, med mindre der er noget mere end sædvanligt at udrette. Han var en Mand paa fyrgetyve, med haarde Træk, koparret, et rødt og rynket Ansigt. Jeg fik siden efter at vide, at han var en Søn af een af de Underordnede i Portsmouth Værft, der havde arbeidet sig op til Lieutenant, og skyldte fornemmelig sit Avancement hans Færdighed i at presse Matroser. Hans Navn var Sennit.

Vi kastede naturligviis en Ende til Mr. Sennit, og Marble modtog ham ved Faldrebet med de sædvanlige Høflighedsbeviisninger. Det morede mig at see disse to Mænds Møde, da de nøiagtig havde den Lighed med hinanden, der er saa godt udtrykt i de Ord: „Diamant skjærer Diamant". Begge vare dogmatiske, bestemte og

fulde af nautisk Indbildskhed, og begge hadede hinandens Fødeland, ligesaa hjertelig som noget Menneske kunde hade, medens de begge foragtede Franskmændene. Men Sennit kjendte en Styrmand fra en Skibsfører ved første Øiekast, og uden at tage Notice af Marbles Somands-Buk, en Ringeagt, Marble ikke saasnart tilgav ham, gik han lige agterud til mig, ikke meget vel tilfreds, som jeg troede, over at en Skibsfører havde forsømt at være ved Faldrebet for at modtage en Sølieutenant.

„Deres Tjener, Sir," begyndte Mr. Sennit, der nedlod sig til at lægge Mærke til mit Buk; „Deres Tjener, Sir, jeg formoder, at vi skylde den Omstændighed, at Veiret klarede op, at vi nu nyde Fornøielsen af Deres Selskab."

Dette lød fjendtligt fra Begyndelsen, og jeg var bestemt paa at give det ligesaa godt som jeg fik det.

„Sandsynligt nok, Sir," svarede jeg med saamegen Kulde, som det var mig muligt. — „Jeg troer ikke, at Deres Fordel var meget stor, saalænge Veiret var tykt."

„Ja, De er en mærkværdig Mand til at lege Skjul, og jeg tvivler ikke om, at det vilde blevet en lang Jagt, om det var bleven mørk Nat. Men Hans Majestæts Skib Speedy lader sig ikke narre af en Yankee."

„Det synes saa, Sir, ifølge Deres nærværende Held."

„Folk pleie ikke at løbe deres Vei, naar de ikke har nogen Grund dertil. Det er min Forretning at ud-

finde, hvorfor De har forsøgt derpaa, jeg skal altsaa udbede mig Deres Skibs Navn, for at have noget at begynde med."

„The Dawn, fra New York."

„Ah, en Fuldblods-Yankee! — Jeg vidste af Eders Kneb, at I vare Ny-Englændere."

„New-York er ikke i New-England, heller ikke kalde vi et New-York-Skib en Yankee," faldt Marble ind.

„Ja, ja, dersom man vilde troe Alt, hvad I Skippere fra den anden Side af Oceanet sige, saa maatte man snart troe, at Kong Georgs Throne var anbetroet ham af Præcident Washington."

„Præcident Washington er død, Gud velsigne ham!" svarede Marble — „og dersom man vilde troe det Halve af hvad I Englændere sige, vilde man snart troe at Præcident Jefferson var i sin Stilling som een af Kong Georgs Tjenere."

Jeg gjorde Tegn til Marble, at han skulde forholde sig rolig, og betydede Lieutenanten, at jeg var rede til at besvare de andre Spørsmaal, han maatte have at gjøre. Sennit fortsatte alligevel ikke uden at kaste et betydningsfuldt Blik til Styrmanden, der forekom mig at sige: „jeg har presset en Styrmand".

„Godt, Sir, the Dawn fra New-York," vedblev han, idet han noterede Navnet i en Lommebog. „Hvad er Deres eget Navn?"

„The Dawn fra New-York, Miles Wallingford, Skibsforer."

„Miles Wallingford, Skibsforer! Hvorfra, hvortil bestemt, og med hvad Ladning?"

„Fra New-York, bestemt til Hamborg; Ladningen Kaffe, Sukker og Cochenille."

„En meget kostbar Ladning, Sir," bemærkede Mr. Sennit lidt tørt. „Jeg vilde ønske for Deres Skyld, at den skulde gaae til enhver anden Deel af Verden, da denne sidste Krig har sendt Franskmændene til den Deel af Tydskland, og Hamborg er mistænkt for at være for meget under Bonapartes Indflydelse."

„Og om vi ogsaa vare bestemte til Bordeaux, Sir, hvad Magt har De da til at stoppe et neutralt Skib, saa langt til Sees?"

„Med Hensyn til Magt, Mr. Wallingford, da er De i en stor Vildfarelse. Vi have Magt nok til at æde Dem, om det skulde være nødvendigt. Jeg formoder, at De mener Ret."

„Jeg vil ikke trættes med Dem om Ord, Sir."

„Godt, for at bevise Dem, at jeg er saa venskabelig sindet, som De selv, vil jeg ikke tale mere om den Gjenstand. Med Deres Tilladelse vil jeg nu undersøge Deres Papirer, og for at vise Dem, at jeg føler, at jeg er iblandt Venner, vil jeg først sende mit Fartøi tilbage til the Speedy."

Jeg fandt slet ikke Behag i denne Mands Adfærd.

Der var denne vulgaire Slags Vittighed, endog i hans Mine, som han affecterede saameget i sin Tale, og det Hele blev vanhelliget ved en Slags listig Ondskab, der gjorde ham ligesaa ubehagelig, som han forekom mig at være farlig. Jeg kunde alligevel ikke afslaae en af de krigsførende Magter at gjennemsee mine Papirer, og gik ned for at hente dem, medens Sennit gav sin Cadet nogle hemmelige Ordre, og sendte ham bort til Fregatten.

Medens jeg er ved denne Gjenstand, maa Læseren undskylde en gammel Mands Lyst til at sladdre, idet jeg taler et Ord angaaende Spørgsmaalet om Ret til at visitere. Hvad det Spørgsmaal om Presning ud af neutrale Skibe angaaer, som var fremsat af nogle af Advocaterne, der nedlagde den Paastand, at da den Krigsførende, naar han var ombord, var i den uomtvistede Rettighed at inquirere Skibets og Ladningens Charakteer, havde han ogsaa Ret til at lægge Beslag paa enhver af hans egen Souverains Undersaatter, som han hændelsesviis maatte finde der, da er den ikke noget alvorligt Svar værd. Fordi en Mand har Ret til at foretage de indledende Skridt til at iværksætte den tilstaaede Magt, følger det ikke som et Tilfælde af denne Magt, at han kan gjøre Tilfældet til et Princip, og vende det om til en Retfærdiggjørelse af Handlinger, der i sig selv ere ulovlige. Om dette Punkt vil jeg derfor ikke sige noget, da jeg anseer det for at være udenfor al Qvæstion for dem, som i det Hele taget ere competente til at drøfte denne

Gjenstand. Men Misbruget af denne indrømmede Magt, at gaae ombord i, og forvisse sig om et Skibs Charakteer, har vakt saa levende en Følelse hos os Amerikanere, at det har forledet os til at afvige fra nogle af de sunde Principer, der ere nødvendige for en civiliseret Nations Velvære. Vi have saaledes, efter min Mening, ganske nyligen og feilagtig nedlagt Paastand paa, at fremmede Krigsskibe ikke maa borde amerikanske Skibe paa Kysten af Africa, i Fredstid, for at forvisse sig om deres Charakteer.

Om denne Gjenstand agter jeg at tale uden Forbehold. For det første gjør jeg ingen Fordring paa den falske Patriotisme, som siger: „For Fødelandet, hvad enten det har Ret eller Uret". Dette kan passe for Pøbelen, men det skikker sig ikke for Gud, hvem vi skylde vore første og høieste Forbindtligheder. Hverken Landet eller Manden kan retfærdiggjøre det, som er Uret, og jeg anseer det for at være Uret, i politisk, om ikke i moralsk Henseende, at nægte en Orlogsmand det Privilegium, som England her gjør Fordring paa. Jeg kan ikkun see eet sandsynligt Argument, som taler derimod, og det er grundet paa de Misbrug, der kan opstaae under dets Udøvelse. Men det gaaer ikke an at anticipere Misbrug i dette Tilfælde meer end i ethvert andet. Enhver Rettighed, den være national eller international, kan misbruges i dens Udøvelse, og Bevisgrunden, om den ellers duer til noget, er ligesaameget imod enhver

anden international Lovs Rettighed, som den er imod denne. Misbrug kunde, efter at de ere begaaede, være en retfærdiggjørende Grund til at ophæve Udøvelsen af en indrømmet Rettighed, indtil et eller andet Middel er anvendt til at forhindre deres Gjentagelse; men de kan aldrig bruges som en passende Beviisgrund mod Rettigheden selv. Naar Misbrug begaaes, kan vi raade Bod paa dem ved passende Foreſtillinger, og skulde disse ikke frugte, have vi Nationernes sædvanlige Appel. Vi kunde ligesaa godt sige, Landets Lov skal ikke udøves, fordi Lovens Fuldbyrdere have gjort sig skyldige i Misbrug, som man kan sige, at Nationernes Love skal ophøre, fordi vi frygte for, at en vis commerciel Kappelyst kan forlede Andre til at overtræde dem. Naar Feilen er begaaet, vil det være tidsnok at søge at faae den rettet.

At det er en Orlogsmands Rettighed at forvisse sig om et Skibs Charakteer tilsøes, er afhængig af dens Ret til at lægge Beslag paa en Sørøver f. Ex. Paa hvilken Maade kan dette skee, naar en Sørøver kan gaae ustraffet, ved simpelt væk at heise en eller anden Nations Flag, som Krydseren er nødt til at respectere? Alt, hvad den sidste forlanger, er Magt til at forvisse sig om det Flag ikke er et Bedrageri; og saameget burde ethvert Regjerings-Skib have Tilladelse til at gjøre, i Civilisationens Interesse, og for at overholde Orden paa Søen.

Beviisgrunden paa den anden Side betyder saameget, som at en autoriseret Krydser er i samme Stilling som Lovens Fuldbyrder iland, der er berettiget til, paa eget Ansvar, at arrestere sin Fange. For det første kan der være Spørgsmaal om den almindelige Lovs Læresætning, som bekræfter Borgerens Privilegium paa at fortie sit Navn, er værdig for en i Sandhed politisk Frihed. Det maa ikke forglemmes, at Frihed først antog Skikkelsen af Privilegier, i hvilke Folk, paa enhver Maade de kunde, søgte Beskyttelse mod Magtens Misbrug, og ofte uden at tage Hensyn til de almindelige Principers Retmæssighed hvormed de stod i Forbindelse; da der som en Følge opstod Forvirring i disse Principer. Men naar vi indrømme den almindelige Lovs Læresætning at være i sig selv saa viis, som den i Praxis er anerkjendt, kan der ikke drages nogen Paralel mellem de to Nødvendigheder at belægge med Arrest iland og tilsøes. I det første Tilfælde kan Fuldbyrderen tage sin Tilflugt til Vidner; — han har Personen for sig og sammenligner ham med Beskrivelsen af Forbryderen, og skulde han under vildledende Omstændigheder have belagt en feil Person med Arrest; vilde hans Straf kun blive nominel — i mange Tilfælde aldeles ingen. Men medens den almindelige Lov yder Undersaatten denne Beskyttelse, nægter den ikke Fuldbyrderens Ret til at belægge med Arrest. Den straffer kun denne Magts Misbrug, og det er netop det Nationerne bør gjøre, i det

Tilfælde hvor Retten til at undersøge Coffardimænd, bliver misbrugt.

Krigsskibene kan ikke tage deres Tilflugt til Vidner, og kan ikke af det blot ydre Udseende dømme om Nationalcharakteer, da et Skib som er bygget i Amerika, kan føres af en Portugiser. Sagens virkelige Nødvendighed taler til Gunst for den nærværende engelske Paastand, saavelsom det store herskende Princip, der siger, at ingen stor eller væsentlig Rettighed kan existere, i internationale Love, uden at medføre de underordnede Privelegier, som ere nødvendige for at de kunne blive udøvede med Discretion.

Saameget kunde jeg ikke afholde mig fra at sige, ikke fordi jeg troer, at John Bull meget hyppigt har Ret i hans Controverser med os, men fordi jeg troer, at han i dette Tilfælde har Ret; og fordi jeg troer det i Tidens Længde er langt sikkrere for en Nation eller et Individ, at have Retten paa sin Side, end bestandig at ville fornægte sin Interesse.

Jeg kom strax efter paa Dækket med mit Reisechatol under Armen, da Mr. Sennit foretrak at foretage Undersøgelsen i fri Luft, for at gaae ned i Kahytten. Han læste Udklareringen og Manifestet med megen Opmærksomhed. Siden efter spurgte han om Skibsartiklerne. Jeg kunde see at han undersøgte Mandskabets Navne med megen Ivrighed; thi han følte sig i sit Element naar han kunde føie en nye Mand til hans Fregats Besætning.

„Lad mig see denne Nebucadnezar Clawbonny, Mr.

Wallingford," sagde han grinende, „der ligger et alias i dette Navns Absurditet, og jeg tvivler ikke om, at jeg skal see en Landsmand, maaskee endog fra min egen Fødeby."

„Ved at vende Hovedet, Sir, kan De let see Manden, han staaer til Roers."

„En Sort! — ham — ja, disse Karle seile undertiden under snurrige Navne. Jeg troer ikke at Knegten er født i Gosport."

„Han er født i min Faders Huus, Sir, og han er min Slave"

„Slave! Et smukt Ord at høre af en fri og uafhængig Søn af Friheden, Mr. Wallingford. Det er en Lykke, at De ikke er bestemt til det despotiske Land, Gamle England; thi da vilde De see Lænkerne falde fra den Knøses Lemmer."

Jeg var ærgerlig; thi jeg følte at der var noget retfærdigt i denne Spydighed, og det ovenikjøbet netop i det Øieblik, da jeg følte, at den kun var halv fortjent, og maaskee slet ikke fortjent af en Engelskmand. Men Sennit kjendte lige saameget til mit Fædrelands Historie, som til sit eget, da han havde lært alt hvad han vidste om dem begge, af Aviserne. Det lykkedes mig alligevel at forblive rolig.

„Nathan Hitchcock, denne Knøs har et mistænkeligt Yankeenavn, vil De lade mig see ham, Sir," bemærkede Lieutenanten.

„Knøsens Navn lader ham kun vederfares Retfærdighed; thi jeg troer, at han netop er hvad vi kalde en Yankee."

Nathan kom, ifølge anden Styrmands Ordre, agterud, og Sennit havde ikke saasnart seet ham, førend han igjen lod ham gaae forud. Det var tydeligt at see, at Manden var fuldkommen istand til, alene ved Synet, at skjelne Folkene fra de to Lande, skjøndt Øiet undertiden bedragede de meest øvede Dommere. Da the Speedy ikke havde stor Mangel paa Mandskab, havde han ikke ifinde at tage andre end hans egne Landsmænd. „Maa jeg bede Dem, Sir, at mynstre Deres Folk paa Kobryggen," sagde Sennit, idet han tilbageleverede mig Skibspapirerne. „Jeg er kun subalterne Officier ombord i the Speedy, og jeg venter, at vi snart skal have den Fornøielse at see dens Næstcommanderende her ombord, den hæderlige Mr. Powlet. Vi er et aristocratisk Skib, da vi har Lord Harry Dermond til Chef, og en Mængde yngre Sønner iblandt os."

Jeg brød mig kun lidet om hvem the Speedy's Chef og Officierer vare, men jeg følte alt det ydmygende ved at underkaste mig at lade mit Mandskab mynstres af en fremmed Officier, og det ovenikjøbet i den Hensigt, at bortføre saadanne Individer iblandt dem, som de maatte finde det passende at erklære for at være brittiske Undersaatter. Ifølge min Mening vilde det have været meget mere passende og meget klogere af den unge Hercules, at have bestræbt sig for at bruge sin Kølle, for at modsætte

sig saadan en fornærmelig og uretfærdig Anmasselse af Magt, end at opsætte tvivlsomme Paastande paa at fastsætte almindelige Lov-Principer, som vil gjøre Udøvelsen af nogle af de meest nyttige og internationale Rettigheder fuldkommen barnagtige. Jeg havde Lyst til at modsætte mig Sennits Forlangende, og havde Udfaldet ikke angaaet andre end mig selv, troer jeg at jeg havde gjort det; men da jeg vidste at mit Mandskab vilde blive den lidende Part, troede jeg det var klogere at samtykke. Hele the Dawns Besætning blev følgelig kaldt op og opstillet i Nærheden af Skandsen.

Medens jeg bestræber mig for at lade Principer vederfares Retfærdighed, ønsker jeg ikke at gjøre Sennit Uret. Jeg maa tilstaae, at dette Menneske udpegede Engelskmændene og Irlænderne, saasnart hver af dem havde besvaret hans første Spørgsmaal. De beordredes til at pakke deres Sager sammen og gaae ombord i the Speedy, og det blev mig med den fuldkomneste Rolighed bethdet, at jeg skulde udbetale dem hvad Hyre de maatte have tilgode. Marble stod i Nærheden, da denne Ordre blev given, og da det var høist sandsynligt at han læste Mishag i mit Ansigt, paatog han sig den Forretning at svare.

„De troer altsaa at Regningen skulde opgjøres førend disse Folk forlade Skibet?“ spurgte han med Eftertryk.

„Det gjør jeg, Sir, og det er min Pligt at see det udført. Jeg maa bede Dem om strax at gaae iværk dermed,“ svarede Lieutenanten.

„Godt, Sir, da det er Tilfældet, skal vi snarere have Penge end udbetale dem. Ved at gjennemsee Skibsartiklerne vil De see at enhver Mand af disse Folk modtog halvtredsindstyve Dollars, eller to Maaneders Hyre en avance (Matroshyre var den Gang hyppig fra tyve til tredive Dollars) og kun Halvdelen er til Dato fortjent. Vi vil derfor takke Hans Majestæt for at betale os de resterende fem og tyve Dollars for hver Mand."

„Hvad Landsmand er De?" svarede Lieutenanten med et truende Blik, „siden De er saa uforskammet, tag Dem iagt, Sir, jeg har før i mine Dage pressет en Styrmand."

„Jeg kom fra Gravstenenes Land, hvilket er en Fordeel. da jeg kjender den Vei vi alle maa vandre, seent eller tidligt. Mit Navn er Marble, til Deres Tjeneste, og der er en haard Natur under det, som De vil erfare ved at prove det."

I dette Øieblik kom Fregattens Fartøi agten om os, medbringende den hæderlige Mr. Powlett, eller den Gentleman, som Sennit havde erklæret for dens Næstcommanderende. Jeg troer at Sennits voxende Vrede satte sig lidt ved hans Superieurs Ankomst, da social Stilling og privat Rang gjorde større Forskjel imellem disse to, end deres Anciennetet i Marinen. Sennit undertrykte derfor sin Vrede, skjøndt jeg tvivler ikke om at den Fortrydelse han følte over min Styrmands haanlige Manerer havde ikke liden Indflydelse paa hvad der senere paafulgte. Saa-

edes som Sagerne stode, ventede han inden han fortsatte, indtil the Speedys Fartøi var kommen til Borde.

Det viste sig, at Mr. Powlett var en ganske anden Person end Lieutenanten. Man kunde ikke tage feil af ham, hverken som Gentleman eller som Sømand. Der kunde ikke være nogen Tvivl om at han skyldte Familie-Indflydelse sin Rang i Skibet, og han var en af disse aristocratiske Podeqviste (hvilket alligevel paa ingen Maade er Regel mellem de Høibaarne i England) der ikke var skikket til andet end Salon-Officier, skjøndt han var opdraget til Søen. Som jeg senere erfarede, indtog hans Fader en Ministers Rang, en Omstændighed der forklarede at han var Næstcommanderende paa en sex og tredive Kanon-Fregat, i sit tyvende Aar, med en subaltern Lieutenant under sig, der havde været Sømand nogle Aar førend han blev født. Men Capitainen paa the Speedy, Lord Harry Dermond, var kun fire og tyve Aar, skjøndt han havde commanderet sit Skib i to Aar, og havt en meget berømmelig Affaire med det.

Efter at jeg havde bukket ærbødigt for Mr. Powlett, og til Gjengjeld modtaget en meget gentlemanmæsig Hilsen, førte Sennit sin Næstcommanderende til Side, og de havde en temmelig lang Samtale.

„Jeg vil ikke have noget med Mandskabet at gjøre, Sennit," hørte jeg Powlett sige, i en Slags klagende Tone, da han gik fra ham. „Jeg kan virkelig ikke være

Anforer for en Trop, der presser Matroser. De er vant til disse Forretninger, og jeg overlader det ganske til Dem."

Jeg antog dette for at være et carte blanche for Sennit, til at borttage saa mange af mine Folk, som han fandt for godt; da der ikke er noget nyt eller overraskende i, at Mennesker taale af andre, Handlinger, som de selv vilde foragte at udføre. Saasnart han havde forladt sin Inferieur nærmede den ungdommelige Næstcommanderende sig mig. Jeg kalder ham ungdommelig, thi han forekom mig endog yngre end han var, skjøndt jeg havde jo selv commanderet et Skib, da jeg var i hans Alder. Det var let at see, at denne unge Mand følte, at han blev brugt i en Forretning af nogen Vigtighed.

„Man har berettet os ombord i the Speedy, Sir," begyndte den hæderlige Mr. Powlett, „at De er bestemt til Hamborg."

„Til Hamborg, Sir, som mine Papirer vil udvise."

„Vor Regjering betragter al Handel med den Deel af Continentet med megen Mistro, især siden Franskmændenes sidste Bevægelser. Jeg ønsker virkelig, Sir, at De ikke var bestemt til Hamborg."

„Jeg troer at Hamborg endnu er en neutral Havn, Sir, og dersom den ikke var det, indseer jeg ikke, hvorfor en Amerikaner ikke skulde kunne løbe derind, indtil den virkelig bliver bloqveret."

„Ah! dette er nogle af Deres meget eiendommelige amerikanske Ideer om saadanne Gjenstande! jeg kan alligevel

ikke være af Deres Mening, da det er min Pligt at adlyde mine Ordre. Lord Harry har anmodet mig om at være meget streng i vore Undersøgelser, og jeg haaber De vil kunde fatte, at vi maa adlyde, i hvor ubehageligt det end maa være, Sir. Jeg anseer nu Sukker og Kaffee for at være meget mistænkelige Varer!"

„De ere meget uskyldige Ting, naar de blive brugte paa den rette Maade, hvilket jeg haaber mine vil blive."

„Har De nogen særlig Interesse i Ladningen, Capitain Wallingford?"

„Kun som Eier, Sir. Baade Skib og Ladning er min egen private Eiendom."

„Og De synes at være engelsk eller amerikansk, thi jeg tilstaaer, at jeg er ikke istand til at kjende Forskjellen mellem de to Folk fra de to Lande, skjøndt jeg tør nok sige, at der er en meget stor Forskjel."

„Jeg er en født Amerikaner, hvilket ogsaa mine Forfædre have været i flere Generationer."

„Jeg maa erklære, at det er mærkværdigt! Godt, jeg kan ikke see nogen Forskjel. Men naar De er en Amerikaner, kan jeg ikke indsee, hvorfor Kaffeen og Sukkeret ikke ogsaa er amerikansk. Lord Harry forlangte alligevel at vi skulde, af een eller anden Aarsag, være meget omstændtlige angaaende disse Ting. Veed De hændelsesvis hvor dette Sukker groede?"

„Rørerne hvoraf det er lavet, groede, saavidt jeg veed, paa St. Domingo."

„St. Domingo! Er det ikke en fransk Ø?"

„Vistnok, tildeels, Sir; skjøndt Spanierne og Negrene strides med Fransmændene om Besiddelsen."

„Jeg erklærer, at jeg maa sende Lord Harry Underretning herom; det gjør mig meget ondt, Capitain Wallingford, at jeg maa opholde Deres Skib; men min Pligt fordrer at jeg sender en ung Gentleman ombord i the Speedy, for at indhente Ordre."

Da jeg ikke kunde gjøre nogen grundet Indvending herimod, blev den unge Gentleman sendt tilbage til Fregatten. Sennit havde imidlertid ikke været ledig. Iblandt mit Mandskab var en Svensker og en Preusser, og da begge disse havde lært deres engelsk i London og Liverpool, affecterede han at troe at de vare Indbyggere af den gamle Ø, og gav dem Ordre til at samle deres Sager, for at være klar til at gaae ombord i Fregatten. Ingen af dem havde alligevel Lyst til at adlyde ham, og da jeg stødte til Gruppen, idet jeg forlod Mr. Powlett, der paa Skandsen ventede paa Fartøiets Tilbagekomst, traf jeg de tre i en varm Discussion over denne Gjenstand.

„Jeg skal sige Dem hvad det er, Mr. Wallingford," raabte Sennit, da jeg nærmede mig, „vi vil drøfte Sagen. Her er to Karle, som naar Sandheden kom for Dagen, ere Folk fra Lancashire, som paastaae at være Normænd eller Finner, eller fra et andet Sted i Udlandet, og jeg ønsker at de skulle tjene under Hans Majestæts Flag, hvor de sandsynligviis høre hjemme; men da de stride

saameget imod at modtage denne Æresbevisning, vil jeg lade mig nøie med at tage denne nette Karl fra Kent, som er ligesaameget værd, som begge de to tilsammen."

Idet han sagde dette pegede Sennit paa Tom Voorhees, en athletisk smuk ung North River Mand, af hollandsk Extraction, en Karl i hvis Aarer der ikke flød en Draabe engelsk Blod, og den dygtigste og bedste Matros i the Dawn, et Bevis paa at Lieutenantens nautiske Skjønsomhed ikke havde været slov i at opdage.

„De forlanger, at jeg skal give Dem en Mand, der er født i mindre end ti Miles Afstand fra mit eget Fødested," svarede jeg, „og hvis Familie jeg veed at have været Amerikanere i næsten to Aarhundreder."

„Ja, ja; I ere alle af gamle Familier i Amerika, som Gud og hver Mand veed. Knegten er født engelsk, det sætter jeg hundrede Guineer paa; og jeg kunde nævne et Sted i Kent, ikke ti Mile fra det Sted, hvor han først saae Dagens Lys. Jeg siger alligevel ikke, at De ikke var hans Naboe, thi De seer selv ud, som De nok kunde være fra Dover."

„De vilde maaskee ikke være saa meget opsat paa at spøge, Sir, dersom dette var en sex og tredive Canonfregat, eller dersom De og jeg vare iland."

Sennit saae foragtelig til mig og endte Affairen ved at befale Voorhees at gjøre sin Kiste klar, og at forene sig med de to andre Mænd han havde presset. Voorhees fulgte alligevel Svenskerens og Preussserens Exem-

pel og gik sin Vei uden at lave sig til at adlyde. Da jeg var høieligen forbittret paa denne raa Skurk, gik jeg agterud til den anden Lieutenant, der dog kun var en gentlemanmæsig Dosmer.

Mr. Powlett begyndte nu at tale om London, og han fortalte mig, hvor ofte han havde været i Operaen, da han sidst var i Byen, og bemærkede, hvad det var for en overordentlig morsom fête champêtre Lady N N. havde givet. Dette beskæftigede os til Fartøiet kom tilbage, med en meget høflig Anmodning fra the Speedys Capitain, om jeg vilde bevise ham den Gunst at komme ombord til ham, medbringende mine Skibspapirer. Da dette var noget, som ingen af de Krigsførende havde Ret til at forlange, skjøndt Kaperne bestandig gjorde det, stod det til mig at samtykke eller ei. Da jeg troede, at det kunde fremskynde Sagernes Gang, og da jeg betragtede den høflige Anmodning, som et godt Omen, og da jeg ønskede at handle med Hovedpersonen i en Sag, der til ingen Nytte begyndte at blive alvorlig, samtykkede jeg i at gaae. Jeg lod Marble kalde og gav ham en formelig Ordre til at overtage Commandoen af Skibet. Jeg saae et foragteligt Smiil paa Sennits Ansigt i Anledning af denne lille Ceremonie, skjøndt han ikke lod sig forlyde med nogen Indvending. Jeg havde troet at Næstcommanderende vilde gaaet ombord i Fregatten med mig; men efter en kort Raadslagning med Lieutenanten, blev det overdraget denne at vise mig denne Ære.

Sennit syntes opsat paa at vise mig al den Ringeagt og Haan, som han var istand til at lægge for Dagen. Ligesom alle lavttænkende Mennesker kunde han ikke bare sig for at mishandle dem, som han havde i Sinde at forurette. Han lod mig gaae først ned i Fartøiet, og gik selv først op af the Speedys Side, da vi kom til Borde. Hans Capitains Opførsel var langt anderledes. Lord Harry havde ikke noget meget adeligt i sin Personlighed, som J, der tilbeder Rang, tro at Adelen besidde, men han var uimodsigelig velopdragen, og det var let nok at see, at han selv commanderede sit Skib, og at han var udmærket godt skikket dertil. Jeg har havt Leilighed til at erfare, at der har været megen aristokratisk og democratisk Snak angaaende et Menneskes Ydre, Dygtighed og Opførsel, blandt Europæere af Fødsel og Stand. For det første har Naturen dannet dem meget nær, som den danner andre Mennesker, og den eneste physiske Forskiel der er, hidrører fra Vaner og Opdragelse. Dernæst har jeg, med Hensyn til Aristocratiets svækkende Virkninger og adelig Qvindagtighed, seet ti Gange saa meget deraf blandt Eders Krambodsvende og Bobbinetshandlere, som jeg har seet hos Sønner af Hertuger og Prindser, og i mine senere Dage har Omstændighederne bragt mig meget i Berøring med mange af de sidstnævnte. Det er langt mere sandsynligt, frygter jeg, at Mandighed i Charakteren ledsager aristokratisk en democratisk Byrd; thi medens de, som nyde den første,

føle sig over den populaire Mening, bukke de, som besidde den sidste, sig for den, som den asiatiske Slave bukker for sin Herre. Jeg vilde ønske, at jeg kunde tænke anderledes; men Erfaring har overtydet mig om disse Sandheder, og jeg har lært at føle Sandheden af en Axiom, der begynder at blive temmelig fortrolig blandt os, nemlig, at man maa være Aristocrat, for at blive en sand Democrat. Jeg er vis paa at alle de virkelige, mandige, uafhængige Democrater, som jeg har kjendt i Amerika, have været beskyldte for Aristocratie, og det slet og ret fordi de havde i Sinde at gjennemføre deres Principer, og ikke lade den herskesyge Enehersker, Nabostanden, spille Tyran over dem. Med Hensyn til personlige Fortjenester, saa findes der næsten lige saa stort et Forhold af Talenter iblandt de Høibaarne, som blandt de Ringe; og den er kun en efter Folkegunst jagende Slags Philosoph, som hylder den modsatte Lære. Talleyrand var af et af de ældste og berømteste Huse i Europa, det samme var Turenne; medens Mansfield, Erskine, Grey, Wellington og en Masse af vor Tids berømte Engelskmænd, var af adeligt Blod. Nei, nei, de frie Institutioners Sag har meget høiere og meget retfærdigere Udmærkelser at prale af, end den i Ydmyghed fødtes indbildte Overlegenhed, over dem som nedstamme fra gamle Familier.

Lord Harry Dermond modtog mig netop, som Een i hans Stilling burde modtage en Mand i min, høfligt,

uden i ringeste Maade at nedsætte sin egen Værdighed. Der var et godmodigt Smiil i hans Ansigt, som jeg i Begyndelsen ikke vidste at udtyde. Han havde ogsaa en hemmelig Samtale med Sennit, men Smilet undergik ingen Forandring. Tilsidst kom jeg til den Slutning, at det var en Vane hos ham og havde intet at betyde. Men skjøndt han var saa meget disponeret til at smile, var Lord Harry Dermond lige saameget disponeret til at lytte til enhver af Sennits Indskydelser, som med Rimelighed kunde befordre hans Hovedøiemed. Priispenge er vistnok en stor Plet paa alle Sømagters Ridderlighed, men det er en Plet, hvoraf Adelen ønsker at være lige saa stærkt farvet, som de Borgerlige. Den menneskelige Natur er besynderlig ligeartet med Hensyn til Penge; og for yngre Sønners Natur, i de Lande, hvor Majorater og Førstefødselsret gjør sig gjældende, er denne Attraa saa levende, at den næsten er lige saa synlig, som den største Plebeiers Rovgjerrighed, der nogensinde plyndrede en Lomme.

„Det gjør mig meget ondt, Capitain Wallingford," bemærkede Capitain, Lord Harry Dermod til mig, da hans hemmelige Samtale med Sennit var endt, og idet han viste sig at være langt ophøiet over Powletts Svaghed, der vilde have holdt en vidtløftig Discussion over denne Gjenstand, „at det er min Pligt at sende Deres Skib til Plymouth. Franskmændene have faaet saadan en Indflydelse paa Continentet, at vi ere nødsagede til at

være meget aarvaagne for at modarbeide dem; deres Ladning er ydermere produceret paa fjendtlig Grund.

„Hvad Indflydelsen angaaer, Mylord, vil De kunne indsee, at vi Amerikanere intet have at skaffe med den, og da min Ladning nødvendigviis er af det sidste Aars Høst, maa den være voxet og fabriqveret paa en Tid, hvor der var almindelig Fred. Om den endog ikke var det, troer jeg ikke det vilde gjøre min Opbringelse lovmæssig."

„Dette maa vi overlade til Sir William Scott at afgjøre, min gode Sir," svarede Capitainen med sit sædvanlige Smiil; „og det nytter ikke at vi discutere denne Sag. En ubehagelig Pligt" — som om han ansaae den Ting at putte to eller tre tusind Pund i sin Lomme, for ubehagelig! — „en ubehagelig Pligt behøver alligevel ikke at udføres paa en ubehagelig Maade. Dersom De vil udpege, hvilke af Deres Folk De ønsker at beholde ombord i Skibet, skal der blive taget Hensyn derpaa. De forbliver naturligviis selv ved Deres Eiendom, og jeg tilstaaer, at hvad der endog maa skee med Ladningen, troer jeg at Skibet vil blive frigivet. Da det er op paa Dagen og det vil medtage nogen Tid at ombytte Folkene, vil jeg føle mig særdeles lykkelig, hvis De vil bevise mig den Gunst at tage Frokost med mig i Kahytten."

Dette var en Opførsel, der passede sig for en Gentleman, om den just ikke var lovmæssig. Jeg kunde for-

udsee en Mængde slemme Følger for mig, ved dette Ophold, skjøndt jeg tilstaaer at min Frygt for at blive condemneret ikke var meget stor. Der var at tage Hensyn til min Forskrivning til John Wallingford, og to Maaneders Ophold kunde holde mig saa længe fra Hjemmet, at Betalingsterminen vilde forfalde. Dernæst kom Panteobligationen paa Clawbonny, med dens forurolige Billeder, og jeg var alt andet end i godt Humeur til at nyde Lord Harry Dermonds Gjestfrihed. Jeg vidste alligevel, at det ikke kunde nytte noget at gjøre Indvendinger, og at det var uværdigt at knurre, og jeg var saa heldig at kunne gjøre gode Miner til dette slette Spil. Jeg ønskede blot at min Overstyrmand, Kokken og Neb maatte blive tilbage i the Dawn, da jeg overlod det til dem, der havde bragt mig op, at udtage saa mange af dens Folk, som de fandt forgodt. Lord Harry anmærkede, at det ikke var sædvanligt at lade en Styrmand blive; men for at føie mig vilde han samtykke. Fregatten vilde i Løbet af fjorten Dage gaae ind for at fylde Vand, og jeg kunde da stole paa at faae det hele Mandskab tilbage under min Commando, med Undtagelse af hans Majestæts Undersaatter.

Fjortende Kapitel.

Jeg har aldrig seet noget Menneske være mere forbauset eller mere opsat paa at komme i Harnisk, end det var Tilfældet med Mr. Moses Olaff Van Duzen Marble, da han fik at vide, at the Dawn skulde sendes til England for at frikjendes. Der var intet, der kunde holde hans Mund inden for Maadeholdenhedens Grændser, og jeg er langt fra at være vis paa at det samme ikke havde været Tilfældet med hans Næver, undtagen mine Forsikkringer, om at han vilde blive sendt ombord i the Speedy, med mindre han opførte sig klogt. Da vore Folk blev sendt bort fra Skibet, troede jeg flere Gange at han vilde bryde løs med aabenbare Fiendtligheder; og han foreslog mig virkelig at slaae Sennit ihjel og kaste ham overbord. Med et betydningsfuldt Blik sagde jeg ham, at dette ikke var den rette Tid dertil. Styrmanden lagde nu Fingeren paa Næsen, blinkede med Øinene, og fra dette Øieblik syntes han ikke alene munter, men han hjalp endog med at heise de forskjellige Artikler ind og ud, som bleve omvexlede ved at bytte Mandskabet.

Da alt var færdigt, viste det sig at Sennit skulde være vor Priismester. Skjøndt han virkelig var Lieutenant, var han kun bleven overladt af Admiralen til Lord Harry Dermond, for at complettere denne favouriserede

Officiers Besætning; da the Speedy havde sit reglementerede Antal af Officierer foruden ham. Da Krydstogtet var saa nær tilende og Skibet havde været meget heldigt i at presse, siden dets Afseiling, kunde Sennit undværes, og naar Sandheden kom for Dagen, tvivler jeg ikke om, at hans Messekammerater ombord i Fregatten vare glade ved at blive ham qvit, nu da de ikke længer havde Brug for hans særegne Dygtighed og Tjeneste.

Mr. Sennit bragte ti Matroser ombord med sig, som Priismandskab, foruden en Masters Mate, ved Navn Diggins. Under sædvanlige Omstændigheder vilde denne sidste Værdighed være dygtig nok til at bringe Skibet ind; men dette var den første Prise Lord Harry havde taget, den lovede at blive værdifuld ifald den blev condemneret, og jeg formoder at han, og hans unge gentlemanmæssige Officierer, vare glade ved at blive deres simple Kammerat qvit. Hvorledes det nu forholdt sig eller ikke, saa kom Mr. Sennit og Diggens begge ombord til os med hele deres Bagage.

De forskjellige Afvexlinger, Frokosten og Jagten om Morgenen, havde medtaget saa meget af Dagen at begge Skibene ikke gik under Seil forend Klokken fire om Eftermiddagen, da de begge fyldte paa samme Tid; the Speedy under Vinden med to Reeb i Mersseilene, som da vi først saae den, for at snuse omkring efter flere Priser, og the Dawn med Læseil til, med

Vinden næsten agterind. Da alt var klar, styrede hvert Skib bort fra det øde Sted paa Oceanet, hvor de havde ligget i flere Timer, bevægende sig i divergerende Linier, med en Fart, der snart lagde en vid Afstand imellem dem.

Den Omstændighed, at blive underlagt en Mands Commando, som Sennit, følte jeg næsten ligesaa ubehagelig, som jeg følte Tabet af mit Skib. Han og hans Mate tog inden den første Times Forløb Kahytten i Besiddelse, paa en Maade, der vilde have frembragt en Explotion, dersom Politik ikke havde forbudt det fra min Side. Sennit tog endog min agterste Kahyt i Besiddelse, hvor han gav Ordre til at hænge hans Køie, og hvorfra han ganske koldblodig gav Ordre til at flytte mine Sager. Da Kistebænkene vare under Laas, tillod jeg ham uden nogen Indvending at tage Kahytten i Besidelse. Diggens stuvede sine Køieklæder i Marbles Køie, idet han overlod det til min Styrmand og mig at sørge for os selv. Ifølge Marbles Raad lod jeg, som jeg var meget indigneret over denne Behandling, idet jeg gav Marble Ordre til at gjøre en Plads ryddelig i Forlukafet, hvor jeg vilde opholde mig, og at hænge Køier op der til Marble og mig. Denne Foranstaltning gjorde nogen Virkning paa Sennit, der gjerne vilde have Adgang til nogle af de mindre Varesorter, som alle vare under Laas og Lukke, hvilke han ikke turde bryde, ifølge en Ordre fra Admiralitetet. Det var ham derfor af megen Vigtighed at høre til min Messe, og den Nød-

vendighed, at gjøre noget for at mildne min Vrede, blev ham strax iøinefaldende. Han gjorde nogle Undskyldninger for sin Opførsel, idet han søgte at forsvare, hvad han havde gjort, paa Grund af hans Rang og Orlogsskik, og jeg troede det klogt at antage hans Undskyldninger, for at undgaae et aabent Brud. Sennit blev i Besiddelse af agterste Kahyt; men jeg forblev i Forlukafet, idet jeg alligevel samtykkede i at spise i Kahytten. Dette Arrangement, som jeg paa min Side havde overlagt iforveien, gav mig ofte Leilighed til at raadslaae hemmelig med Marble, og til at foretage adskillige Forberedelser, til at benytte den første Leilighed, der maatte tilbyde sig, til at tage Skibet tilbage. Paa den Tid hændtes det hyppigt at Skibe bleve tilbageerobrede, og jeg havde ikke saasnart faaet at vide, at the Dawn skulde bringes op, førend jeg begyndte at grunde over Midlerne til at iværksætte min Hensigt. Jeg havde beholdt Marble ombord i Skibet udtrykkelig i den Hensigt

Jeg formoder, at Læseren har et almindeligt Begreb om Skibets Tilstand, saavel som om de Omstændigheder, hvori det befandt sig. Vi vare netop tre hundrede og to og halvtredsindstyve Mile sydvest for Scilly, ifølge Observation, og da det var en stiv Kuling fra Syd-Sydvest, var der ingen Tid at spilde. Den første Leilighed, som frembød sig til at tale med min Styrmand, var medens vi begge vare beskæftigede i Forlukafet, med

at bortstuve vore Sager og med at træffe saadanne Foranstaltninger, at vi kunde faae det lidt hyggeligt.

„Hvad tænker De, Moses, om denne Mr. Sennit og hans Folk?“ spurgte jeg sagte, idet jeg lænede mig over et Vandfad, for at faae Hovedet nærmere til Styrmanden. „De see ikke ud som de bedste Orlogsgaster; skulde vi ikke ved Activitet og Overrumpling kunne faae Bugt med dem?“

Marble lagde Fingeren paa Næsen, blinkede, saae saa klog ud, som om han vidste paa hvad Maade, og gik derefter hen til Døren, der stod i Forbindelse med Kahytsgangen, for at lytte om alt var sikkert i den Kant. Overbeviist om, at der ingen var i Nærheden, meddeelte han mig sine Tanker, som følger:

„Den samme Idee har arbeidet her,“ idet han bankede paa Panden med Pegefingeren, „og der kunde komme noget godt ud af det. Denne Mr. Sennit er en listig Knegt, ham maa vi tage os iagt for, men denne Mate drikker som en Kuldrager; jeg kan see det paa hans Ansigt, en Toplanterne lyser ikke bedre. Han maa tracteres med Brændeviin. Et Sæt mere ubehændige Landkrabber blev aldrig sendt ombord for at manoeuvrere en Raaseiler end disse, som ere sendte ombord fra the Speedy. De maa have givet os deres værste Lastfeiere.“

„De veed, hvorledes det er med disse unge Orlogs-Capitainer; de gjemme deres bedste Materialier til Ba-

dens Eiermands Hjerte angaaer, saa veed De godt, hvor det er at finde, Miles. Der er sagt nok for en Begyndelse. Vi vil see os om i Eftermiddag og tale nærmere sammen efter Aftensmaaltid."

„Godt. Tal et Par Ord med Billings, Kokken, og jeg vil meddele Reb Sagen. Paa den sidste er vi sikker; men det var maaskee ikke saa galt at love Deres Mand noget."

„Overlad det til mig, Miles. Jeg kjender min Mand og jeg vil behandle ham, som jeg vilde handle mod en Skibseier."

Marble og jeg skiltes nu ad, og jeg gik op paa Dækket for at see, hvorledes Sagerne lovede der. Paa denne Tid begyndte the Speedys Mersseil at dukke under og the Dawn skjød fremad i sin Cours, med alt til hvad trække kunde. Alle Engelskmændene vare paa Dækket, Sennit med. Han hilsede mig høfligt nok, da jeg kom hen paa Skandsen, men jeg undgik at komme i Samtale med ham. Det var min Opgave, at lægge Mærke til Folkene, og saavidt som muligt, at forvisse mig om, hvorledes de bleve fordeelte til Natten. Det var tydeligt, at Diggens var en Karl med et rødt Ansigt, der sandsynligviis var gaaet glip af Forfremmelse, formedelst hans Lyst til Flasken, dog var han, som det ofte er Tilfældet med saadanne Personer, en udmærket Sømand og en rigtig Orlogsgast. Ham troede jeg at kunne sikkre mig ved Brændeviin. Sennit forekom mig at være

en langt vanskeligere Person at komme tilrette med. Der var ogsaa Cognaksmærker i hans Ansigt, men han havde høiere Rang, mere Ansvar og et lysere Haab end Masters Maten. Derhos var det tydeligt nok, at han havde mere Kjendskab til Verden, end hans Følgesvend, og der var bestandig en Slags urolig Aarvaagenhed i hans Blik og Adfærd, som foruroligede mig lidt.

Jeg ønskede om muligt at slaae et Slag, endnu samme Nat, da hvert Minut bragte os hurtig mod Indgangen af Canalen, hvor Englænderne havde saa mange Krydsere, at det næsten vilde gjøre en afgjørende Flugt umulig, om det endog lykkedes os at gjenvinde Commandoen over vort Skib. Jeg frygtede ydermere for at det skulde falde Sennit ind at have alle Mand paa Dækket hele Natten, under det Paaskud, at vi stod ind imod Land. Skulde han virkelig beslutte sig hertil var vor Sag haabløs.

„Deres Styrmand synes at holde af Skjenken, Mr. Wallingford," bemærkede Sennit til mig, paa en godmodig Maade, tydeligt nok med det Ønske at oprette et venskabeligere Forhold mellem os, end der hidtil havde fundet Sted; „han har i de sidste ti Minutter været inde i og i Nærheden af Kabyssen med sin Blikpotte, ligesom en Usøvant, der savner sin Moders Thee."

Sennit lo over sit eget Lune, og det faldt mig vanskeligt at svare med et Smiil, thi jeg vidste, at Styr-

manden havde opfundet dette Middel for at aabne en Underhandling med Kokken.

„Mr. Marble er bekjendt for at holde af stærke Drikke," svarede jeg undvigende.

„Nu, det seer han ikke ud til. Jeg har sjelden seet nogen, der seer mere ud som en ægte Søhund, end Deres Styrmand, Capitain Wallingford." Dette var første Gang Sennit havde beæret mig med denne Titel, „og jeg fattede Godhed for ham af den Grund, saasnart som jeg saae ham. Jeg haaber, at De gjør mig den Fornoielse, at spise til Aften med os i Kahytten, thi jeg seer Tegn ved Kabyssen til at den snart er færdig."

„Jeg venter at være ved Deres Bord, Sir, nu, det er kommen til en Forklaring mellem os. Jeg formoder at min Styrmand skal være i mit Selskab, saavelsom i Deres?"

„Ganske vist. Jeg skal udbede mig den Gunst, at De vil lade Mr. Marble afløse Diggens, en halv Time eller saa omtrent, medens den stakkels Fyr faaer sig en Bid. Vi vil gjøre det samme for Dem en anden Gang."

Dette blev sagt i en Slags tør leende Maneer, der beviste, at Sennit var sig fuldkommen bevidst, at han fremkom med et Forlangende, der var lidt uden for Reglen, at bede en Mand om at hjelpe lidt til med at føre sit eget Skib i Havn, som Prise; men jeg tog det, som det var meent, som en raa Skjemt, paa hvis Bund der laa Magelighed.

Det varede ikke længe førend Neb kom og meldte at Aftensmaden var klar. Sennit havde kun faaet et maadeligt Middagsmaaltid, som det lod, og han syntes godt opsat paa at hævne sig ved nærværende Leilighed. Idet han kaldte paa mig for at følge sig, førte han mig muntert til Kahytten, da han foregav at være meget glad over at vi skulde spise sammen. Strængt taget havde en Prijs-Besætning, under Omstændigheder, som de i hvilke the Dawn nu befandt sig, ingen Ret til at forlange nogen af Skibets Provisioner, da Condemnation var nødvendig for at lovliggjøre Lord Harry Dermonds Fremgangsmaade, endog ifølge hans eget Lands Love. Men jeg havde givet Neb Ordre til at være rundhaandet med mine Midler, og der var sat et meget respectabelt Maaltid for os, da vi kom ind i Kahytten. Sennit var snart i fuldt Arbeid, men under det Paaskud at see efter noget bedre Sukker, end det der var sat paa Bordet, fik jeg hemmelig stukken tre Flasker Brændevijn i Hænderne paa Neb, idet jeg hviskede til ham, at give den ene til Mastersmaten paa Dækket, og de to andre til Mandskabet. Jeg vidste at der var altfor mange Motiver til en Bestikkelse i Forening med vort Traktement, Omsorgen for vor private Eiendom og andre Ting af samme Natur, til at jeg skulde nære nogen Frygt for at den sande Aarsag til denne Rundhaandethed vilde blive mistænkt af dem, der skulde høste Fordelen af den.

Sennit, Marble og jeg sad næsten en Time tilbords.

Den første drak flittig Viin; men han vilde ikke have noget med Brændeviin at bestille. Da han havde taget to eller tre Glas i min Nærværelse, af den afslaaede Liqveur, førend de to Skibe skiltes ad, var jeg overbeviist om, at hans nærværende Afholdenhed havde sin Grund i Bevidstheden om de delicate Omstændigheder, i hvilke han befandt sig, og jeg blev forsigtigere i min Fremgangsmaade. Endelig begyndte Lieutenanten at tale om „den stakkels Djævel paa Dækket," og Marble blev sendt op for at tage vare paa Skibet, medens Diggins kom ned for at spise. Saasnart Mastersmaten kom ned, kunde jeg see, at Brændevinet havde gjort sin Virkning paa ham, og jeg frygtede for, at hans Superieur skulde mærke det. Dette gjorde han alligevel ikke, da han var alt for godt tilfreds med den Madera, jeg havde sat for ham, til at bryde sig om nogle faa Snapse meer eller mindre, som kunde have faldet hans Underordnede til Deel.

Endelig havde dette mindeværdige Aftensmaaltid, ligesom enhver anden Ting, her paa Jorden, Ende, og vi gik alle op paa Dækket, idet det blev overladt til Neb og Kokken, at tage af Bordet. Det var nu Nat, skjøndt et svagt Stjernelys spredte sig over Havet. Det havde løiet lidt af og Natten lod til at ville gaae hen uden noget Extra-Arbeid for Mandskabet, da nogle af Læseilene vare blevne bjergede, ifølge Diggins Ordre, da han gik ned.

Naar Somænd komme paa Dækket tilsøes, er der gjerne i Begyndelsen en Pause i deres Samtale, medens

hver især lægger Mærke til Veiret, Skibets Stilling og andre Gjenstande. Marble overgav Commandoen paa Dækket til Diggins, og gik forud, Neb og Kokken gjorde den sædvanlige Støi med Tallerkner, Knive og Gafler.

„Har Mandskabet faaet Aftensmad, Mr. Diggins?" spurgte Lieutenanten.

„Endnu ikke, Sir. Vi har ingen Kok selv, som De veed, Sir, vi har altsaa været nødt til at vente, Sir."

„Kongens Folk vente ikke efter nogen. Befal den sorte Knegt at give dem deres Aftensmad strax; medens det skeer vil vi fordele til Vagt i Nat."

Det var tydeligt, at Diggins mere og mere følte Virkningen af Brændevinet; da han havde skjult Flasken et Sted i Nærheden, var han istand til ubemærket flittigen at tage sig en Slurk af den. Han gav alligevel de nødvendige Ordre, og Folkene bleve strax mønstrede agterude, for at blive inddeelte i to Vagter, som vare nødvendige for Skibets Tjeneste; dette var snart gjort, idet Sennit valgte fem og Diggins fem.

„Klokken er over otte," sagde Sennit, da Fordelingen var gjort. „Gaae ned alle Mand, undtagen Roergængeren, gaae ned om Læ og skaf. Rap jer med Aftensmaden, Gutter, dette er for stort et Skib til at være uden Udkik forude, dog tør jeg nok sige, at Yankeerne hjelpe os medens I skaffer."

„Det skal vi ganske sikkert, Sir," raabte Marble, der var kommen hen til Faldrebet, for at see hvad der

gik for sig. „Sei Du Neb, kom ud af Kabyssen og ageer Baksgast, medens John Bull faaer sin Aftensmad. Han er altid gnaven, naar han er sulten, og vi vil fodre ham godt for at holde godt Naboskab."

Dette fik nogle af dem der hørte det til at lee, og andre til at bande og knurre. De syntes alligevel alle villige til at benytte sig af dette Arrangement, thi Engelskmændene vare snart efter nede og ivrig iværk med Maaltidet. Det faldt mig nu ind, at Marble havde isinde at kaste Forlugen over, og styrte ind paa Lieutenanten og Roergængeren. Naar vi lod en Mand blive tilbage for at sikkre Lugen, var vi netop en Mand tilbage for hver af dem, som var paa Dækket; og jeg tvivler ikke om at Udførelsen vilde have lykkedes, dersom det var bleven forsøgt paa den Maade. Jeg var af Naturen stærkere end Sennit, da jeg desuden var yngre og i min kraftigste Alder; medens Diggins ikkun vilde have været et Barn i Marbles Hænder. Hvad Roergængeren angaaer, da kunde Neb have kastet ham halvveis op til Krydsmers, naar det kneb. Men det syntes som min Styrmand havde en dybere Hensigt for Øie, heller ikke var den anden fuldkommen sikker, hvilket jeg snart erfoer, da en af Engelskmændene strax efter kom op paa Bakken, for at skaffe paa Dækket, da han maaske troede at der kunde være nogen Fare ved at alle Mand vare nede. Det var nu tilstrækkeligt mørkt for vore Hensigter, og jeg begyndte for Alvor at tænke over den bedste Fremgangsmaade, da der

paa engang blev hørt et stærkt Plump i Vandet, og Marble raabte: „En Mand overbord!"

Sennit og jeg løb hen til læ Storvant, hvor vi netop saae et Glimt af den stakkels Karls Hat, han syntes at svømme kraftigt da Skibet løb ham forbi.

„Styrbord med Roret!" raabte Marble. „Styrbord med Roret! Kom til Forbraserne, Neb, rap Dig herhen, Kok. Gjør Fartøiet klar, Mr. Sennit, vi skal nok sørge for Agterræerne."

Dette var nu altsammen overtænkt af Styrmanden i Förveien. Herved fik han ikke alene alle vore egne Folk samlede; men han fik dem bort fra Fartøiet. Det hele skete saa naturligt, at der ikke vaktes den ringeste Mistanke om nogen Hensigt. Naar jeg skal lade Mr. Sennit vederfares Retfærdighed, maa jeg tilstaae, at han opførte sig særdeles godt ved dette pludselige Krav paa hans Activitet og Aandsnærværelse. Tabet af en Mand havde for ham dyb Betydning, da alle hans Vaner og Tilbøieligheder bevægede ham til at være omhyggelig for et Skibs Besætning. En Mand bjerget var ligesaa godt, som en presset Mand; og han var den første i Fartøiet. Paa denne Tid var Skibets Fart standset, Fartøiet var klart, og jeg hørte Sennit give Ordre til at fire det af. Vi Amerikanere havde nok at bestille med at faae Ræerne paa Storreisningen brast om itide, og med at sætte Bramfaldene fast agterude for at støtte Stængerne. Efter to Minutters Forløb lignede the Dawn alligevel en Strids-

hest, der pludselig har kastet sin Ryttер af, dreier af fra sin Cours og farer tvers over Marken, i ret Vinkel med hans forrige Retning, idet han stønner og prøster. Alle Forseilene vare fulde, men da Agterræerne fra Begyndelsen af havde været firkant, laae Seilene bak, og Skibet skjød langsomt over Stævn, med Søen sqvulpende mod Bougen som for at anmode det om at standse.

Jeg gik nu agterud til Hakkebrettet for at overbevise mig om Sagernes Stilling. Da jeg naaede Agterenden, var Sennit netop i Værk med at opmuntre sine Folk til at trække paa Aarerne. Jeg saae, at han havde sex af sine Folk med sig, og uden Tvivl sex af hans bedste Folk, da de dristigste og meest active altid ere meest i Forhaanden ved saadan en Leilighed. Der var ingen Tid at spilde og jeg vendte mig om for at see efter Marble. Han stod bag ved mig, da han havde søgt mig i samme Øiemed. Vi fjernede os fra Roergængeren for ikke at blive overhørt.

„Nu er det Deres Tid, Miles," mumlede Styrmanden, idet han stak mig een af mine egne Pistoler i Haanden, medens han talte. „Denne Mastersmate er saa drukken som en Kjeldersvend ved Midnat, og jeg kan faae ham til at gjøre hvad jeg vil. Neb har faaet sine Ordre og Kokken er klar og villig. De behøver kun at sige et Ord for at begynde."

„Der synes kun at være liden Nødvendighed for at udgyde Blod," svarede jeg. „Dersom De har den anden

Pistol, saa brug den ikke uden i Nødstilfælde, vi kan trænge til den for Fartøiet."

„Fartøiet!" afbrød Marble, „hvad have vi videre at gjøre med Fartøiet? Nei, nei, Miles, lad denne Mr. Sennit gaae til England, hvor han hører hjemme. Nu skal De see hvorledes jeg kan vende og dreie Diggins," tilføiede han; „jeg trænger til en svær Arbeidstallie, der ligger nede om Læ under Bakken, vil De give tre eller fire af Deres Folk der forude Ordre til at gaae ned og lange den op til mig?"

„Hører I, der forude," raabte Diggins med tykt Mæle, „spring ned under Bakken, en tre af Jer, og lang den Arbeidstaillie op til Mr. Marble."

Nu var der kun tre Engelskmænd tilbage i Skibet, foruden Mastersmaten og Norgængeren. Denne Ordre sendte følgelig alle tre strax ned under Bakken. Marble lagde ganske koldblodig Lugen over, sikkrede den, befalede Kokken at passe paa der forud, og idet han gik agterud, som om intet var forefaldet, sagde han ganske rolig.

„Skibet er igjen Deres, Capitain Wallingford."

„Mr. Diggins," sagde jeg, idet jeg nærmede mig Mastersmaten, „da jeg har Brug for dette Skib, som er min Eiendom, saa vil jeg, om De behager, Sir, nu selv tage Commandoen over det. De gjorde bedst i at gaae ned, og gjøre Dem det mageligt, De kan faae godt Brændeviin, naar De blot vil forlange det, og De kan tilbringe Aftenen meget behageligt, og gaae til Køis naar De har Lyst.',

Diggins var en Drukkenbolt og en Nar; men han manglede ikke Mod. Han havde først Mod paa at slaaes, idet han raabte paa sine Folk, at de skulde staae ham bi, men jeg gjorde en Ende herpaa, ved at gribe ham i Kraven, og støde ham uden videre Ceremonie ned ad Kahytsgangen. En halv Time efter var han døddrukken og laae og snorkede paa Kahytsdækket.

Der var nu kun Norgængeren tilbage at faae Bugt med. Han var naturligviis en Sømand og en af disse rolige og ordentlige Folk, der sædvanligviis give efter for Overmagten. Idet jeg nærmede mig ham, sagde jeg:

„Du seer, hvorledes det hænger sammen, min Gut, Skibet har igjen byttet Herre. Hvad Dig angaaer, skal Du blive behandlet som Du opfører Dig. Tag Din Tørn ved Roret og Du skal blive godt behandlet og faae fuldt op af Grog; men gjør Du Dig ud til Beens, vil Du være i Bolt og Jern, inden Du veed et Ord af det."

„Ei, ei Sir," svarede Manden, idet han tog til Hatten, og lod sig nøie med sit korte og sædvanlige Svar.

„Nu, Mr. Marble," vedblev jeg, „er det Tid at have et Øie med Fartøiet, der snart vil finde Manden eller opgive ham. Jeg tilstaaer, at jeg vilde ønske at vi havde taget Skibet tilbage uden at kaste den stakkels Karl overbord."

„Karl overbord," raabte Marble leende, — „jeg vilde have kastet hele England overbord, om det havde været nødvendigt, og om det havde staaet i min Magt;

men det var ikke nødvendigt at kaste saameget som et Barn overbord. Personen de ere ude efter er ikke andet end et af Friholdterne, med et Blylod ved den spidse Ende og en Stump Smerting svøbt om den Anden. Mr. Sennit behøver slet ikke at skynde sig, thi jeg vil svare ham for at den Overbordfaldne vil flyde ligesaa længe, som hans Jolle."

Hele Marbles Paafund var saaledes forklaret, og jeg tilstaaer at Sagens sande Sammenhæng var mig meget tilfredsstillende. Foruden den store Lettelse jeg følte ved Overbeviisningen om ikke at have berøvet noget Menneske Livet, vilde ogsaa denne Omstændighed være af megen Vigtighed for os, dersom vi igjen skulde falde i Engelskmænds Hænder, en Ting der aldeles ikke var usandsynlig, i den Stilling hvori vi befandt os. Jeg maatte imidlertid tage vare paa Fartøiet og Skibet.

Det første vi gjorde var at bjerge de tre Bramseil. Dette gav os lettere Commando over Skibet, med den lille Besætning vi udgjorde, og the Dawns Reisning blev derved mindre udsat naar vi laae ved Vinden. Da dette var gjort lod jeg Folkene staae til Agterbraserne, og braste Rærne saaledes at Ligene netop begyndte at leve. Det var paa Tiden, thi vi hørte allerede Aarerne, og derpaa fik jeg Fartøiet at see, som kom løbende ned paa vor luv Laaring. Jeg gav strax Ordre til at brase fuldt agter, og at holde fuld og bi. Braserne bleve bemandede saa godt som det lod sig gjøre af Marble, Reb

og Kokken, medens jeg holdt Øie med Fartøiet og nu og da kastede et Blik til Rorgængeren.

„Fartøiet høi!“ raabte jeg, saasnart Lieutenanten kom saa nær at jeg kunde tale med ham.

„Ja, Fartøiet høi, ganske vist,“ knurrede Sennit; „een eller anden Gentlemans Ryg skal komme til at betale denne Spads. Manden overbord, er ikke andet end en stor Skruptudse, lavet af et Friholdt med en Stump Smerting om. Jeg har Deres Styrmand mistænkt for dette, Mr. Wallingford.“

„Min Styrmand tilstaaer Fornærmelsen, Sir, det skete for at faae Dem ud af Skibet, medens vi igjen tog det i Besiddelse. The Dawn er igjen under min Commando, Mr. Sennit, og førend jeg igjen tillader Dem at komme ombord, maae vi være paa det Rene i denne Henseende.“

En lang betydningsfuld Fløiten, og en eller to fremmumlede Eder, overbeviste mig om, at Lieutenanten ikke havde den ringeste Mistanke om Sandheden, førend den saaledes pludselig blev ham forkyndt. Paa denne Tid var Fartøiet under vort Agterspeil, hvorhen det var bragt for at hugge Jolletallierne, da Folkene havde i Sinde at entre op af Tallierne. Dette brød jeg mig alligevel ikke om, da det var en let Sag for mig, der stod paa Hakkebrettet, at slaae enhver af dem paa Hovedet, der paa den Maade vilde have forsøgt paa at entre os. Til ydermere Sikkerhed blev Neb kaldt til Rors, idet Marble tog den engelske

Matros forud, for at hjælpe ham med at sætte Seilene kant og hale Buglinerne. Da Skibet nu begyndte at skyde Fart, kastede jeg Tampen af et Underlæseilsfald ned til Sennit, befalede hans Pligthugger at slippe Tallien og lade Jollen sakke et passende Stykke agterud. Neb fik Ordre til at holde de luv Liig spillende, saa at vi netop havde tilstrækkelig Fart paa Skibet, for at kunne udføre det Hele, uden at sætte noget Menneskeliv i Fare.

„De har dog ikke isinde at forlade os her i Atlanterhavet, Mr. Wallingford, fem hundrede Mile fra Landsend," raabte Sennit, da han havde havt Tid nok til at overveie.

„Det kommer an paa som De opfører Dem, Sir. Jeg ønsker Dem ikke personlig noget ondt, Mr. Sennit, men jeg ønsker kun selv at commandere mit Skib. Natten tegner til at blive god og Kulingen løier af, saa at Jollen vil være fuldkommen sikker. Jeg vil lade den hale op og vi vil kaste et Vahreseil ned til Dem, som De kan dække over Dem, og De kan have den Trøst at vide, at vi holde Vagt, medens De sove."

„Ja, Sir, jeg forstaaer det Hele, det vil blive en daarlig Trøst. Da jeg formoder, at De ikke lader Dem fraliste den Fordeel, De har vundet over os, har vi intet andet Valg end at adlyde. Giv os desuden noget Føde og Vand, og for Guds Skyld, lad os ikke rage i Drift med denne Jolle, saa langt fra Land."

Jeg forsikkrede Sennit, at vi vilde tage vare paa

ham, og der blev givet Ordre til at opfylde hans Ønsker. Seilet blev langet ned i Jollen, samt en Sæk med Brød, noget Øre og Svinekjød, og et Anker Ferskvand. Jeg var saa meget villigere til at foretage disse Forsigtighedsregler, da jeg ikke vidste, om vi kunde blive nødt til at kaste Fartøiet los, og et saadant Skridt vilde man jo nødig gribe til, uden at gjøre det muligt for Mandskabet at opholde Livet. Jeg skylder Marble at sige, at han var activ i at udføre disse Foranstaltninger, skjøndt havde den Opgave været stillet, at ødelægge den hele Priisbesætning paa den ene Side, og at miste Skibet paa den anden, vilde han ikke have betænkt sig paa at bore selve Storbritanien i Sænk, dersom dette havde kunnet lade sig udføre. Jeg var menneskeligere, og følte mig overordentlig lettet, da jeg igjen havde Commando over the Dawn, efter et mindre end ti Timers Interregnum, uden at der var flydt en eneste Draabe Blod.

Saasnart alt det Forlangte var sendt ned i Jollen, lod vi den sakke agterud, næsten hele Læseilsfaldets Længde. Dette vilde bevirke, at den slæbte sikkrere for begge Partier, for dem som vare i den, fordi der var mindre Fare for at Skibet vilde slæbe den under, og for os, fordi det bortryddede den Fare, at Engelskmændene skulde takke for vor Høflighed ved til Gjengjeld at overraske os. I saadan en Afstand fra Skibet, vilde der altid være Tid nok for os til at afvise og afslaae ethvert Forsøg paa at komme op paa Siden af os.

Femtende Kapitel.

Ved saadanne simple Midler, og saa at sige uden Modstand, kom vi igjen i Besiddelse af mit Skib, the Dawn. Men nu, da det gode Skib var i min Magt, var det paa ingen Maade en let Sag at sige, hvad vi skulde foretage os med det. Vi vare netop paa Grændsen af det Sted, hvor de engelske Canal-Krydsere opholdt sig, og det var dumt at ville troe, at vi skulle kunne slippe fri for dem. Vi kunde rigtignok møde tyve engelske Orlogsmænd, uden at træffe paa en anden Speedy, som vilde stoppe os og sende os ind til Plymouth, dersom alt havde været i Orden og den sædvanlige Stand; men ingen Krydser vilde eller kunde borde os, uden at spørge om Grunden, hvorfor saa stort et Skib blev navigeret af saa lille en Besætning. Det var over denne Slags Gjenstande, at Marble og jeg nu holdt Raad, da der ingen andre var paa Skandsen, end Styrmanden, der stod til Roers, og jeg. Kokken holdt Udkik paa Bakken. Engelskmanden havde ifølge min Ordre lagt sig ned ved Stormasten, saa at jeg kunde holde Die med ham; medens Reb, der altid var klar til at sove, naar han ikke var i Tjeneste, fik sig en Luur paa Rundholterne.

„Vi have faaet Skibet," begyndte jeg; „og det næste Spørgsmaal, der opkaster sig, er, hvad vi skal foretage os med det?"

„Bringe det til sin Havn og Bestemmelse, Capitain Wallingford. Hvad andet kan vi foretage os med det, Sir?"

„Ja, det er godt nok, dersom det kan udføres. Men foruden den Vanskelighed det er for fire Mand at manoeuvrere et Skib paa femhundrede Tons, har vi et Farvand for os, der vrimler af engelske Krydsere."

„Hvad de fire Mand angaae, da kan De rigelig regne os for otte Jeg indestaaer for, at vi udrette lige saameget i en haard Kuling som otte saadanne Karle, der nuomstunder plukkes op langs med Kysterne. Denne Tids Folk er ikke stort andet end Børn mod dem man traf paa i min Ungdom, Miles!"

„Hverken Neb eller Kokken eller jeg er fra nogen anden Tid end Nutiden, os kan De altsaa kun regne for tre, naar alt kommer til alt. Jeg veed, vi formaae at udrette meget; men vi kunde faae en Storm, der vilde overbevise os om vor Ubetydelighed. Saaledes som det er, formaae vi kun at beslaae Bovenkrydsseilet i en Byge, naar vi have een Mand til Rors og en anden ved Redskabet. Nei, nei, Moses, vi maae tilstaae, at vi har en svag Besætning, ihvorvel vi har den bedste Villie."

„Naar De generalisere paa den Maade, Miles, min kjære Gut, saa maa jeg indrømme, at De har Ret. Vi kan gaae op ad Canalen og der er ti Sandsynligheder mod een for, at vi vil træffe paa een eller anden Yankee, der vil laane os en Mand eller to."

„Der er to Gange saa megen Sandsynlighed for, at vi vil træffe paa et af Kong Georg's Skibe, der vil overhale vore Papirer, og vilde gjerne vide, hvad der er bleven af vore manglende Folk."

„Saa sige vi dem, at de øvrige ere blevne pressede; de kjende deres egne Kneb altfor godt, til at de ikke skulde kunde indsee det Sandsynlige deri."

„Ingen Officier vilde lade et Skib af denne Størrelse gaae med kun Capitainen, Styrmanden, Kokken og een Mand til at tage vare paa det, om han endog havde funden en Besætning i det, der bestod af lutter Deserteurer fra hans eget Skib. I saadant et Tilfælde, og om man endog i det Hele indrømmer Rettigheden til at presse fra fremmede Skibe, vilde det være hans Pligt at sende Folk til at bringe Skibet i Havn. Nei, nei, Moses, vi maae nu holde os i tilbørlig Afstand fra alle Engelskmænd, eller de vil endnu bringe os ind til Plymouth."

„Blæse være med det Hul! Jeg var derinde som Krigsfange under Revolutionskrigen, og jeg ønsker aldrig mere at see det igjen. De har, hvad de der kalde Mollefængslet, og det er en Molle, der maler endnu mindre efter min Smag, end den Tingest De har i Clawbonny. Hvorfor ikke gaae norden om, Miles? Der er vistnok kun faa Krydsere den Vei."

„Veien er altfor lang. Veiret kan blive for tykt og Kysten er altfor farlig for os, Moses. Vi har kun to Ting at vælge imellem, at styre vester efter og forsøge

paa at komme hjem, stolende paa vor Lykke at møde nogle Amerikanere, der ville hjælpe os, eller at styre ret øster i og løbe ind i en fransk Havn, Bordeaux for Exempel, hvor vi enten kan sælge vor Ladning eller faae en ny Besætning ombord, og gaae til vor Bestemmelse, Hamborg."

„Forsøg da i alle Tilfælde det sidste. Med denne Vind kan vi i Løbet af to eller tre Dage løbe Land i Sigte og gaae klar af alle Ting. Jeg kan nok lide den Idee og troer, at den kan udføres. Der er altid fuldt af Amerikanere i Bordeaux, og der maa være Folk nok, blot ved at forlange dem, naar man seer sig lidt om paa Kaierne."

Efter lidt længer Samtale besluttede vi os til denne Plan, og vi begyndte strax at iværksætte den. Under Tildreiningen var Skibet bragt til Vinden med bagbords Halse og stod Nordvest efter, istedenfor den Cours vi nu agtede at styre, nemlig Øst. Det var derfor nødvendigt at gaae rundt for Veiret og faae Skibets Stævn i den rette Direction. Dette var aldeles ikke nogen vanskelig Manoeuvre, og da Engelskmanden hjalp os med tilsyneladende Velvillie, blev den snart lykkelig udført. Da dette var udrettet, sendte jeg den engelske Matros ned i Kahytten, for at holde Diggins med Selskab, og vi opsatte Vagten med to og to Mand, da Marble og jeg efter gammel Skik tog Tørn, fire Timer ad Gangen.

Jeg indrømmer, at jeg kun sov lidt den Nat. To eller tre Gange opdagede vi, at Sennit forsøgte paa at

hale klos op under Skibets Agterspeil, uden al Tvivl i den Hensigt at overraske os, men ligesaa ofte maatte han lade sakke saa langt agterud, som hans Slæber kunde række, da han saae Marbles eller mit Hoved bemærke ham over Hakkebrettet. Da det dagedes, blev jeg purret og var snart oppe for at speide rundt om Horizonten, efterhaanden som det blev lysere og den udvidede sig omkring Skibet. Hovedsagen var at forvisse sig om, saa tidligt som muligt, hvilke Skibe der muligen kunde være i Nærheden af os.

Men kun en eneste Seiler var synlig. Den syntes at være et stort Skib, klos bidevind styrende Sydost. Ved at styre vor fastsatte Cours, eller divergere lidt imod Nord, vilde det være let at praie den. Da jeg tydeligen kunde see, at det ikke var en Orlogsmand, havde jeg lagt min Plan i et Øieblik. Da jeg meddeelte Marble den, mødte jeg hans fuldkomne Bifald. Vi skred altsaa strax til at udføre den.

For det første befalede jeg Sennit, der var vaagen, og jeg troer, han havde været det hele Natten, at hale op med Jollen og at holde an i een af Jolletallierne. Dette var han villig nok til at gjøre, da han udentvivl ventede, at han under en Slags Tractat skulde optages i Skibet. Jeg stod paa Udkik for at forhindre et Angreb, da een Mand var fuldkommen tilstrækkelig til at holde et Dusin i Skak, der kun kunde nærme sig ved at entre Haand for Haand op af et Toug, medens Marble gik

ned for at see til de to Hædersperſoner, der hele Natten havde ſnorket i Kahytten. Efter en Minuts Forløb kom Marble op igjen, medbringende Matroſen, der endnu ſnarere ſov end var vaagen. Denne Mand fik Ordre at entre ned af Jolletallien og gaae i Jollen. Da der ikke var andet for, og det var lettere at gaae ned end at ſtige op, blev dette ſnart udført, og vi vare nu fri for een fleer af vore Fjender. Sennit begyndte nu at gjøre Indſigelſer, og at udpege den Fare, der var for at blive ſlæbt under, da Skibet hele Tiden løb med fem til ſex Miles Fart. Jeg vidſte alligevel, at Engelſkmændene vare altfor dygtige til at løbe Fare for at drukne uden Nødvendighed, og at de vilde kaſte los paa Tallien, forend de udſatte Jollen for at fyldes. Jeg tilſtaaer, det var et vanſkeligt Arbeid, men det lykkedes dem fortræffeligt at tage vare paa dem ſelv.

Vi havde mere Vanſkelighed med Diggins. Denne Karl havde været ſaa bæſtiſk drukken, at han, da han var vaagen, neppe vidſte hvad han tog ſig for, og Marble maatte næſten ſlæbe ham op paa Dækket og agterud til Hakkebrettet, da han vanſkelig kunde gaae. Saavidt fik vi ham endelig og ſnart dinglede han i Tallien. Men Maſtersmaten var ſaa ſlov og enerveret, at han ſlap ſit Hold og faldt overbord. Jeg tvivler ikke om, at Dukningen bekom ham godt, og han blev bjerget af ſine Venner, da een af Matroſerne fik ham ved Nakken og halede ham op i Jollen.

Sennit benyttede sig af dette Tilfælde til atter at gjøre Indvendinger mod at faae flere Folk ned i Jollen. Det var tydeligt at see, at det var ligesaameget hans Politik at faae alle Mand ud af det lille Fartøi, som det var min, at faae alle Engelskmændene i det.

„For Guds Skyld, Capitain Wallingford, lad det være nok hermed, om De behager," raabte Lieutenanten meget bønligt og høfligt. „De seer, hvorledes det er fat, vi kan neppe holde Fartøiet fri for Vand, med det Antal der er i det, og ofte i Løbet af Natten troede jeg, at Skibet vilde slæbe os under. Der er intet, der kan være lettere for Dem end at sikkre os allesammen, naar De vil lade os komme ombord een ad Gangen."

„Jeg ønsker ikke at see Dem i Jern, Mr. Sennit, og dette vil befrie os fra den Nødvendighed at gribe til saa ubehageligt et Middel. Hold derfor fast ved Tallien, da jeg bliver nødt til at lade Dem rage i Drift, hvis De ikke adlyder."

Denne Trudsel havde den forønskede Virkning. Folkene bleve een efter een ført op fra Bakken og sendt ned i Fartøiet. Kogt Kjød, Brød, Rum og Vand bleve Engelskmændene forsynede med, og for at være beredt paa ethvert mødende Tilfælde, firede vi et Compas og Sennits Qvadrant ned til dem. Det sidste skete ifølge hans indstændige Begjering, thi det syntes, som han troede, at vi havde i Sinde at lade ham rage i Drift, hvilket virkelig ogsaa var min Plan, naar den passende Tid kom.

Omendskjøndt der nu var tolv Mand i Jollen, var den aldeles ikke i nogen Fare, da det var en stærk sex Aarers Jolle, som vagede godt og som, naar det kneb, gjerne kunde baaret tyve Mand. Veiret saae ogsaa ud til at blive godt og det blæste ikke mere end en Bramseils-Kuling. Det eneste der foraarsagede mig nogen Bekymring var den Omstændighed, at sydvestlige Vinde pleiede at medføre disigt Veir og at Jollen saaledes kunde gaae tabt. Nødvendigheden retfærdiggjorde ikke destomindre at vove noget, og jeg gjennemførte stadig min Plan.

Saasnart alle Englænderne vare i Jollen og godt forsynede med Nødvendigheder, kunde vi med mere Frihed bevæge os i Skibet og beskæftige os med at tage vare paa det. Den der stod til Roers kunde holde Die med Fjenden, da the Dawn styrede som en Lodsbaad. Reb blev sendt til Veirs for at udføre et nødvendigt Arbeid, og da Bramseilene vare los og Givtougene overhalede, bleve Seilene tilsatte. Dette gjorde jeg mere for at det engelske Skib ikke skulde troe, at der var noget i Veien, naar det saae et Skib seile for Veiret med saadan en Seilføring, end fordi jeg ønskede at løbe stærkere Fart, da vi allerede løb saa stærkt, at det vilde være umuligt at passere det andet Skib i Nærheden, medmindre vi forandrede vor Cours for at møde det.

Kokken, Diogenes Billings, havde nu lidt Frihed til at lave os en varm Frokost. Dersom Mr. Sennit lever endnu, haaber jeg han vil være saa retfærdig mod

os at sige, at vi ikke glemte ham. Vi sendte Folkene i Fartøiet noget god varm Kaffee, med tilstrækkeligt Sukker, og de fik en passende Deel af de andre Fødevarer, som vi selv nød af. Vi fremtog ogsaa Jollens Master og Seil og langede dem ned i Fartøiet, der var indrettet til to Sprydseil.

Paa denne Tid var det fremmede Skib i mindre end to Miles Afstand fra os, og det blev nu nødvendigt at handle. Jeg sendte Marble tilveirs for at undersøge Horizonten og han kom ned for at melde mig, at der intet var i Sigte. Dette spaaede godt. Jeg gik nu hen til Hakkebrættet, hvor jeg praiede Jollen og bad Mr. Sennit om at hale saa høit op, at vi kunde tale sammen. Dette skete strax.

„Mr. Sennit," begyndte jeg, „det er nødvendigt, at vi her skilles ad. Det Skib der er i Sigte, er en Englænder, og det vil tage Dem op. Jeg har i Sinde at praie det og skal sørge, for at de faae at vide hvor De er. Ved at styre ret Øst vil De letteligen kunne afskjære det, og der kan ikke være nogen Tvivl om, at han vil tage Dem op."

„For Himlens Skyld, betænk Dem et Øieblik, Capitain Wallingford," udbrød Sennit, „førend De forlader os her, et tusind Mile fra Land."

„De er netop tre hundrede og sex og halvfjerdsindstyve Qvartmiil fra Scilly, og ikke meget længer fra Lands-End, Mr. Sennit, med en Vind, der blæser lige ind paa

begge Punkter. Desuden vil Deres egne Landsmænd ganske vist fiske Dem op og bringe Dem sikker i Havn."

„Ja, til en af de vestindiske Øer; dersom hint Skib i det hele er en Engelskmand, er det en Vestfarer; det kan maaskee bringe os alle til Jamaica."

„Godt da, saa vil De have Leilighed til at gaae tilbage efter eget Behag. De havde i Sinde at bringe mig næsten ligesaameget ud af min Cours, eller om ikke absolut ud af min Cours, da næsten ligesaameget ud af min Tid. Jeg føler ligesaa lidt Smag for Portsmouth, som De synes at føle for Jamaica."

„Men den Fremmede kan være en Franskmand — nu jeg seer ret paa ham, seer han fransk ud."

„Dersom det skulde være en Franskmand, vil han behandle Dem godt, det vil være at ombytte Drekjød med tynd Suppe i en Uge eller to. Disse Franskmænd spise og drikke ligesaa godt som I Engelskmænd."

„Men, Capitain Wallingford, deres Fanger! Denne Karl, Bonaparte, udvexler ingen i denne Krig; og dersom jeg kommer til Frankrig, er jeg en ødelagt Mand!"

„Og dersom jeg var kommen til Plymouth, frygter jeg ogsaa for, at jeg vilde have været en ødelagt Mand."

„Husk paa, Sir, at vi ere af eet og samme Blod, naar alt kommer til alt, Folk af samme Stamme, netop ligesaameget Landsmænd, som Indbyggerne i Kent og Suffolk. Begge af gammel saxisk Blod."

„Jeg takker Dem, Sir, jeg vil ikke fragaae Slægt-

skabet, siden De behager at gjøre Fordring derpaa. Det undrer mig alligevel, at De ikke lod Deres Fætters Skib passere uden at opholde det."

„Hvad kunde jeg derfor, min kjære Wallingford? Lord Harry er en Adelsmand og Capitain, og hvad kunde en stakkels Djævel af en Lieutenant, hvis Udnævnelse ikke er et Aar gammel, gjøre mod saadan en Overmagt! Nei, nei, der burde være mere Følelse og godt Kammeradskab mellem saadanne to Knøse, som De og jeg, der skal bane sig en Vei i Verden."

„De minder mig om at sætte mig i Bevægelse; Adieu, Mr. Sennit. Kap væk, Marble!"

Marble kappede Læseilsfaldet over med Øxen, og bort gled the Dawn, og efterlod Jollen dandsende paa Søen, tyve Favne agten for os. Hvad Mr. Sennit sagde, kunde jeg nu ikke høre, men jeg saae meget tydeligt, at han truede med knyttet Næve og med Hovedet, og jeg tvivler ingenlunde om, at han kaldte mig enhver anden Ting end Gentleman. Ti Minutter efter var Jollen en god Quartmiil agterud. I Førstningen syntes Sennit ikke at ville foretage noget, da han laae paa Vandet uden at røre sig, i døsig Stilhed; men klogere Tanker fulgte, og idet han reiste begge sine Master, saae jeg efter mindre end tyve Minutters Forløb, hans Seil tilsatte og Jollen skyndte sig det bedste den kunde med at naae den Fremmedes Cours.

Det havde oprindelig været min Hensigt at praie

dem havde ladet sig see i England, sex Maaneder efter den Dag.

Vi havde nu Skibet for os selv, skjøndt med en betydelig formindsket Besætning. Dagen var vor Sovetid, og da vi løste hinanden af ved Roret, sov de der vare fri for Tjeneste den meste Tid, naar de ikke spiste. Klokken sex om Eftermiddagen vare alligevel alle Mand paa Dækket for at gjøre vore Forberedelser til Natten.

Vinden var paa denne Tid stadig og gunstig, Horizonten var fri for Skibe af hvilkensomhelst Slags og der var ret gode Udsigter til en rolig Nat. Vi havde omtrent løbet et hundrede Qvartmiil ud om Dagen, og jeg anslog Afstanden til Brest at være lidt mindre end fire hundrede Qvartmiil. Naar jeg kom nærmere ind mod Land, vilde jeg have Valget at styre til hvilkensomhelst fransk Havn, jeg ønskede, imellem Cherbourg og Bayonne.

„Godt, Moses," sagde jeg til min gamle Ven og Skibskammerat, da vi havde endt vor Undersøgelse, „dette har et lovende Udseende! Saalænge Vinden bliver staaende i den Kant, vil det gaae godt nok, skulde vi virkelig komme ind i god Behold, skal Opholdet ikke fortryde mig, da Bevidstheden om at have udført saadan en Ting og at have udført den saa godt, er mig langt mere værd end Renterne af Capitalen og Slitage og Skamfiling paa Redskabet muligen kan være. Hvad Mr. Sennit angaaer, saa tænker jeg, han er en tredsindstyve til fiirsindstyve

Qvartmiil der i Sydvest, og med ham ere vi færdige for denne Reise."

„Sæt at han skulde støde paa the Speedy og indberette, hvad der er forefaldet, Miles," gjensvarede Styrmanden. „Jeg har tænkt over dette Tilfælde. Den Fremmede stod lige imod Fregattens Krydsstation og han kan møde den. Det er ikke værd at raabe Hundene af, førend vi ere ude af Skoven."

„Den Fare er saa usandsynlig, at den ikke skal forurolige mig. Det er min Hensigt at søge ind under Land med saa megen Fart som muligt, og da at benytte Vinden, som den falder, til at løbe ind i den nærmeste Havn. Dersom De har en bedre Plan, saa tal, Moses."

Marble samtykkede, skjøndt jeg nok mærkede, at han ikke var ganske fri for den Frygt, han havde omtalt, førend den næste Morgen kom og ikke medbragte nogen Forandring, da vi endnu ingen Seilere havde i Sigte. Den Dag og den paafølgende Nat avancerede vi ogsaa betydeligt, og tredie Dags Middag, efter at vi igjen havde taget the Dawn i Besiddelse, var vi efter Bestikket netop hundrede og fire Qvartmiil Sydvest for Ushant. Vinden var alligevel sprungen om og det var laber Kuling af Nordost. Alle Mand gik iværk med at bjerge Læseilene, samt brase om og skjærpe agter; en Operation, der næsten medtog to Timer. Vi vare saa ivrigen beskæftigede, at vi havde liden eller ingen Tid til at holde Udkik; jeg blev derfor ikke saa meget forundret ved at høre Kokken raabe:

„En Seiler i Sigte.“ Jeg var netop iværk med at skjærpe Storraaen, da jeg hørte Raabet, og ved at see op, fik jeg Øie paa en Lugger, der stod imod os, og som allerede var paa Kanonskuds Afstand. Jeg fik siden efter at vide, at da den havde seet os nærme sig den, havde den ligget som en Snog i Græsset, for Takkel og Toug, indtil den troede os nær nok, da den satte Seil til for at jage. Jeg gjorde ved første Øiekast adskillige vigtige Opdagelser. For det første var Luggeren uden al Tvivl en Franskmand, for det andet var det en Krydser, offentlig eller privat, for det tredie var det aldeles umuligt at slippe fra den, under Omstændigheder som de forhaandenværende. Men hvorfor skulde vi søge at undslippe dette Fartøi? Landene vare i Fred, vi havde nylig kjøbt Louisiana af Frankrig, og betalt femten Millioner Dollars for det, idet vi derved ikke alene selv beholdt Landet, men hindrede John Bull i at faae det, og man sagde, at vi igjen vare de ypperligste Venner. Dernæst havde the Dawn befriet sig selv fra de engelske Klør, kun en Dag eller to i Forveien, Luggeren vilde da uden al Tvivl give os al den Hjelp; vi kunde ønske.

„Jeg holder et tusind Dollars paa, at den er fransk, Moses!“ sagde jeg, idet jeg tog Kikkerten fra Øiet, efter at have seet paa den Fremmede, „og ved at holde to Streger af, vil vi kunne praie den inden femten Minutter.“

„Ja, fransk,“ gjensvarede Styrmanden; „men blæse være med den; jeg vilde hellere være fri for at have

noget med de Kjeltringer at skaffe. Jeg skal sige Dem, Miles, dette er en demoraliseret Tid, og Havet bliver oversaaet med saa mange Van Tassels, at jeg frygter for, at det vil gaae Dem og mig netop som det gik den kjære, gode, gamle Sjel, min Moder og den lille Kitty; de vil true os, eller om ikke netop true os, saa dog forurette os med Hensyn til vore lovlige Rettigheder."

„Frygt ikke derfor denne Gang, Moses, — dette er en Franskmand; da vi ere bestemte til en fransk Havn, vil han ikke betænke sig paa at laane os et halvt Dousin Folk til at hjælpe os ind."

„Ja, og tage det halve Skib og Ladning i Bjergelon; jeg kjender disse Røvere, og De burde ogsaa kjende dem, Miles; thi det er ikke mere end to eller tre Aar siden, De var Krigsfange blandt dem. Det var en behagelig Følelse, antager jeg."

„Tiderne have forandret sig, Moses, og jeg vil vise Tillid til denne Forandring. Lad falde, Neb, hold af imod Luggerens Fokkemast; ret saa!"

Ifølge denne Ordre kom begge Skibene snart paa Siden af hinanden. Da Luggeren nærmede sig, saae vi, at det var et svært, velseilende Fartøi paa sexten Kanoner med en tilsyneladende stor Besætning. Den heiste det trefarvede Flag, da den var i en halv Qvartmiils Afstand og sikker paa sit Bytte, ifald det skulde vise sig, at vi var en Prise. Vi viste ham naturligviis Stjernerne og Striberne, da vi troede, at han vilde behandle os som Ven.

Det varede ikke længe førend begge Skibene havde dreiet til og der blev gjort Forberedelser til at praie.

„Hvad er det for et Skib?“ spurgte Een paa radbrækket Engelsk.

„The Dawn, fra New York; maa jeg spørge om Navnet paa Deres Lugger?“

„Le Polisson — Fransk Kaper — Hvad er Deres Ladning?“

„Sukker, Caffee, Cochenille og nogle andre faae Varer.“

„Peste! — Maa jeg spørge, hvorhen De er bestemt?“

„Hamborg.“

„Diable — dette er ikke denne Vei. — Hvorledes er De kommen her, Sir, med denne Sydvest Vind?“

„Vi løbe ind til Brest, da vi trænge til Hjælp?“

„De ønsker Hjælp, eh! Parbleu, den kan vi give Dem saa godt som nogen anden.“

Jeg blev derpaa, paa Kapermaneer, beordret til at fire et Fartøi af, og komme ombord i Luggeren med mine Papirer. Da jeg sagde dem at jeg hverken havde Hækjolle eller Laaringsfartøi, yttrede Franskmanden Tegn paa Forundring; men han sendte sin egen Jolle efter mig. Den Maade paa hvilken jeg blev modtaget ombord i the Polisson var noget fri for en Franskmand. Capitainen modtog mig i egen Person, og jeg saae ved første Diekast, at jeg havde med en Mand at gjøre, der var ude i rum Sø for at søge efter Guld, med Frygten for et engelsk Prisonskib bestandig for Die. Jeg blev

ikke budt ned i Kahytten, et bepakket, mørkt og snavset Hul, thi i de Tider vare de franske Skibe høist ureenlige; men man befalede mig at forevise mine Papirer, idet vi sadde os paa et Hønsehuus.

Da Alting var i Orden med Hensyn til Biilbrev, Fortegnelse over Ladning og Udklarering, kunde jeg see, at Monsieur Gallois var ikke i det bedste Humeur. Han havde Een, hvem jeg antog for en overløben Engelskmand, hos sig, for at hjælpe ham med Examinationen; men da denne Mand aldrig talte i min Nærværelse, var jeg ikke istand til nøiagtig at forvisse mig om hvem han var. De to havde en lang hemmelig Samtale, men efter den nøiagtigste Undersøgelse havde de ikke kunnet opdage en eneste Feil i Papirerne. Derpaa nærmede Monsieur Gallois sig og fornyede Samtalen.

„Hvorfor har De ingen Jolle, Sir?“ spurgte han.

„Jeg mistede min Jolle for tre Dage siden, omtrent hundrede Mile i Sydvest herfra.“

„Det har ikke været haardt Veir! — Hvorfor har De ingen Matroser ombord i Deres Skib?“

Jeg indsaae det vilde være det bedste at følge den rene Sandhed, thi skulde jeg have nogen Hjelp af denne Lugger, vilde Sandheden dog tidligere eller senere blive bekjendt. Jeg gav følgelig Franskmanden og hans engelsk udseende Kammerat en fuldstændig Beretning om hvad der var forefaldet mellem os og the Speedy. Efter denne Forklaring var der atter en lang Samtale mellem

Monsieur Gallois og hans Ven. Derpaa blev Jollen igjen bemandet og Capitainen paa Luggeren, ledsaget af hans hemmelige Consulent og mig, gik ombord i the Dawn. Her overbeviste en meget flygtig Undersøgelse mine Besøgere om mit Udsagns Sandhed.

Jeg tilstaaer, at jeg ventede nogen Paaskjønnelse hos en Franskmand, naar han erfarede, hvor flinkt vi havde faaet vort Skib ud af Philisternes Hænder. Dette var alligevel ikke Tilfældet; et udtryksfuldt „bon“ havde rigtignok undsluppen Mousieur Gallois een eller to Gange, men det var tydeligt nok, at han saae meget skarpere ud efter et eller andet Paaskud, for at gjøre os til Prise, end til at finde Grund til at anbefale vor Opførsel. Ethvert nyt Skin Sagen fik, blev nøiagtigt drøftet og der blev atter holdt en hemmelig Samtale med Raadgiveren.

„Sir!“ sagde Monsieur Gallois, „det gjør mig meget ondt; men Deres Skib er god Prise. De har været Krigsfange hos Englænderne, disse Frankrigs Fjender, og De har ikke Lov til selv at tage Deres Skib tilbage. Amerika har ikke Krig, det er neutral, som De siger, og Amerikanerne kan altsaa ikke gjøre Priser. Jeg betragter Deres Skib, Monsieur, som i engelske Hænder, og gjør det til Prise. Det gjør mig ondt, Sir, men jeg kan ikke handle anderledes. Denne Kaper maa gjøre sin Pligt, ligesom De ogsaa maa. Jeg vil sende Dem til Brest, hvor jeg, dersom De ikke bliver solgt ifølge et Decret, skal føle mig lykkelig ved at tilbagegive Dem deres Skib.

Saaledes blev Knuden løst ved Hævn, jeg blev gjort til Prise, fordi jeg selv havde taget til Prise. „Engang Corporal, altid Corporal." Ligesom de Engelske havde taget mig, vilde Franskmændene tage mig. Er Du Prise idag maa Du være Prise imorgen. Jeg har altid tænkt mig, at dette the Dawns Tilfælde var en af den lange Række af Uretfærdigheder, som senere blev udøvet mod den amerikanske Handel, ifølge det samme Princip, maaskee lidt mere udvidet og kraftigere gjennemført, og som slutteligen endte med paa Papiret at blokere hele Europa, og forbyde Seilads paa Havene.

Jeg vidste hvor unyttigt det var at gjøre Indvendinger mod en rovgjerrig Kapergast. Lad ham bringe mig ind, tænkte jeg i Begyndelsen, det er netop hvad jeg ønsker; naar jeg først er inde, maa Ministeren klare for mig. Karlen vil kun blive til Nar for hans Begjærlighed, og jeg vil vinde ligesaa meget derved, som han vil tabe.

Jeg troer, at Monsieur Gallois saae Sagen fra en ganske anden Side, thi han viste megen Activitet med at kaste en Besætning, af ikke mindre end fytten Mand, store og smaa, ombord i os. Jeg saae med Taushed paa disse Operationer, hvilket Neb og Diogenes ogsaa gjorde. Hvad Marble angik, da tændte han en Cigar, tog Plads paa Bradspillet og sad med værdig Vrede, klar til at bryde ud, ved den ringeste Leilighed; dog vidste han, at han vilde blive taget bort fra Skibet, om han kun havde

forraadt Halvdelen af hvad han følte. Ingen af os blev alligevel sendt fra Skibet, da Franskmændene formodentlig ikke havde Lyst til at besvære sig med Passagerer i det snævre Rum, de havde for dem selv.

Sextende Kapitel.

Det var Klokken fire om Eftermiddagen at the Dawn og le Polisson skiltes ad, da den første styrede sin gamle Cours til Brest, medens den sidste fortsatte sit Krydstogt. Luggeren seilede som en Hex og foer afsted mod Indgangen til Canalen, klos under Vinden, idet den lod os tilbage, styrende mod den franske Kyst, ogsaa under Vinden, men over den anden Boug.

Det er neppe nødvendigt at dvæle ved de Følelser med hvilke vi fire, som vare Øievidner til hvad der foregik, saae paa alt dette. Endog Diogenes var indigneret. Jeg har allerede henpeget til Marbles Sindsstemning, og dersom jeg ikke havde det, vilde følgende Samtale, der forefaldt ved Solens Nedgang (den første hemmelige Samtale vi havde havt siden den anden Erobring, medens

Franskmændene spiste deres Aftensmad) tilstrækkeligen forklarer den.

„Nu, Miles," bemærkede Styrmanden tørt, „hvad vi endog have i Sinde at gjøre, det maa gjøres strax. Naar skal vi begynde, paa Hunde- eller Dagvagten?"

„Begynde, hvilket, Moses?" spurgte jeg lidt forundret over denne bestemte Maade, hvorpaa dette Spørgsmaal blev fremført.

„At kaste disse Franskmænd overbord. De har naturligviis ikke i Sinde at lade dem bringe Deres Skib ind til Brest."

„Hvorfor ikke? Vi vare bestemte til Brest, da vi traf paa dem, og naar de vil bringe os derind, vil det kun spare os den Uleilighed, at gjøre det selv."

„Lad Dem ikke bedrage af saadant et Haab, Miles. Jeg har været i Hænderne paa Franskmændene, førend jeg kjendte Dem, og der er kun lidet Haab om at slippe fra dem, saalænge Skib og Ladning kan betale Omkostningerne ved at holde dem tilbage. Nei, nei, min kjære Gut, De veed, at jeg holder mere af Dem, end af nogen anden Ting paa Jorden, den kjære gamle Sjæl, min Moder, og Kitty undtagen; thi det vilde ikke være overeensstemmende med Religionen at holde mere af Dem end af min egen Slægt; men efter disse to, holder jeg mere af Dem end af nogen anden paa Jorden, og jeg kan ikke med Rolighed see paa, at De løber Deres Eiendom lige ind i Ilden. Lad aldrig Skibet komme ind til Frank-

rig, efter hvad der er foregaaet, dersom De ellers kan undgaae det."

„Er der Mulighed i at vi kan undgaae det? eller tænker De paa at fire Mand skal kunne tage Skibet tilbage fra hytten?"

„Aa, Usandsynligheden er ikke saa stor, Miles," svarede Marble, idet han roligen saae sig om imellem den Flok støiende smaa Franskmænd, der alle snakkede i Munden paa hinanden over deres Suppe, — vistnok ikke nogen frygtelig Bande i Haandgemæng, men dog fulde af Ild og Liv. „Vi ere fire og der er kun hytten af dem, saadan som de ere. Jeg troer nok, at kunne haandtere dem i en ordentlig Nævekamp. Der er nu Neb; han er saa stærk som et Pakæsel; Diogenes er en anden Hercules, og hverken De eller jeg ere Kyllinger. Jeg anseer Dem for at være Mand for fire af de bedste af disse Knøse i et ordentligt Sammenstød."

Dette blev fremført aldeles uden Pral, skjøndt Styrmandens Bedømmelse af vor comparative Styrke vistnok ikke var paa rette Sted. Det er vel sandt, at vi fire vare usædvanlige kraftige og athletiske Mænd; men det er ogsaa sandt, at sex af Franskmændene meget godt kunde sættes i samme Kategorie. Jeg nærede ikke den vulgaire Fordom om national Overlegenhed, een af de stærkeste af alle vor meget svage Naturs Svagheder. Jeg har endnu aldrig været i et Land, i hvilket Folket ikke i alle Enkelheder troede sig de ypperste, skjøndt der er mange for-

skjellige Maader, paa hvilke der prales af saadanne Ting. I nærværende Tilfælde have alligevel Marble ikke ringeste Tanke om at prale; thi han troede virkelig, at vi fire i et aabent Angreb, hvori der ikke var Tale om Ildvaaben, kunde have faaet Bugt med de sytten Franskmænd. Jeg er selv af den Mening, at vi kunde have betvunget det dobbelte af vort eget Antal, naar vi gjorde et passende Udvalg blandt Kapergasterne og reducerede Kampen til de naturlige Vaaben; men jeg vilde endog have betænkt mig længe paa et aabent Angreb mod dem. Jeg begyndte alligevel at anse Muligheden i at undslippe, dersom Kaperen skulde bringe os ind i en fransk Havn, som langt mindre vis, end den i Førstningen var forekommet mig. Marble havde saameget at fortælle om Anarchisterne i Frankrig, da han havde kjendt dem i Revolutionens værste Periode, og saa mange Historier om de angrebne Skibe og ruinerede Kjøbmænd, at min Tillid til Retfærdigheden blev rystet. Bonaparte var paa det høieste af sin Magt som Førsteconsul — ja virkelig paa Nippet til at blive Keiser, og han havde begyndt denne ny Krig med en Bitterhed og Foragt for anerkjendte Rettigheder, ved at tilbageholde alle de Engelskmænd, der den Gang opholdt sig i Frankrig, hvilket tjente til at forøge den tiltagende Mistillid. Hvad der endog kan siges om Napoleons omfattende og store Geni, som Soldat og Statsmand, troer jeg, at der nu kun gives faa retskafne og oplyste Mennesker, som rose ham med Hensyn til Folkeretten. Jeg be-

gyndte i alle Tilfælde at nære Tvivl i den Henseende, og Raadslagningen mellem min Styrmand og mig endte med, at vi kom til det Resultat, at vi, om det var muligt, vilde behandle det franske Priismandskab, som vi havde behandlet det engelske, idet vi kun forandrede Udførelsen overeensstemmende med Sagernes Stilling. Denne sidste Forsigtighed var nødvendig, da jeg efter min fulde Overbeviisning havde gjort Monsieur Gallois bekjendt med alle Omstændighederne ved at kaste Friholtet overbord, og om den Maade, paa hvilken vi havde taget Skibet i Besiddelse. Det var derfor ikke at vente, at nogen særegen List kunde lykkes med ham.

Det maa have været Resultatet af Fordom og den bestandige Læsning af Artikler, uddragne af de engelske Journaler, der havde Indflydelse paa mig; men jeg tilstaaer, at det forekom mig langt lettere at tage mit Skib tilbage fra sytten Franskmænd, end fra tolv Engelskmænd. Jeg var ikke saa forblindet at troe, at Overrumpling eller List ikke vilde blive nødvendig i noget af Tilfældene; men havde Udfaldet beroet paa physisk Kraft, vilde jeg have begyndt Striden med større Tillid til det første, end til det andet Tilfælde. Alt dette vilde have været meget forkeert i vor særegne Stilling, skjøndt den i Regelen og udført af Søfolk kunde være tvivlsom. Hvor ofte og hvor meget har jeg ikke seet Grund til at fortryde den Indflydelse, der saaledes stiltiende har faaet Overhaand over os, ved at vi have begvemmet os til at hokre med

andre Folks Fordomme! Een af de Grunde, hvorfor vi saalænge have været servile i dette Punkt, skyldes det Ufuldkomne ved Indretningen af Landets forskjellige ledende Presser. Vi forøge istedetfor at udvide disse Foretagender. Manglen paa at concentrere Talentet drive dem, som bestyre dem, til at tage Tilflugt til Saxen istedetfor til Pennen; og det er næsten ligesaa nødvendigt for en amerikansk Forfatter at omgaaes med Saxen, som det er det for en Skrædder. Saaledes er Publicum nødt til at tage tiltakke med Hachis istedetfor nylavede Retter, og da Ting, som komme langveis fra, uomtvistelig besidder en Fortryllelse, faae de Londons originale Kogekunst istedetfor deres eget Lands.

Fordom eller ikke, Dristighed er en god Ting, naar et Sammenstød er uundgaaeligt. Det kan være godt at have Agtelse for en Fjende, lige til det Øieblik Striden begynder; men naar den er begyndt, er det godt jo mere han foragtes. Da det blev sagt til Diogenes og Neb, at det vilde blive nødvendigt at gjøre Arbeidet om igjen, hvilket vi saa nylig troede at have fuldført, viste ingen af Negerne den ringeste Bekymring. Diogenes havde været med ombord i the Crisis, saavelsom Neb, og han havde begyndt at nære en meget anglikansk Mening om fransk Tapperhed tilsøes, og hvad min egen Sorte angik, da vilde han uden ringeste Indvending have fulgt, hvorsomhelst det behagede Masser Mile at føre ham.

„Dem er kun Franskmænd," sagde Diogenes, temmelig philosophisk, „vi kan tumle dem som Børn."

Skjøndt jeg indsaae det daarlige i denne Tanke, vilde jeg ikke neddæmpe den hos ham. Da jeg havde underrettet vore to Hjelpere om at holde sig klar til et Angreb, forlod Marble og jeg dem for at overveie paa hvad Maade vi skulde gaae frem. Hvad der endog maatte foretages, maatte skee den Nat, da der var Grund til at troe, at Skibet vilde blive bragt ind et eller andet Sted den næste Dag.

Vor Priismesters Navn var Le Gros. Han havde ikke noget fordeelagtigt Ydre, da han var en lille sammenskrumpen Karl med et gulagtigt Ansigt, og i det Hele ikke saae ud til at være nogen Hercules. Ganske det Modsatte af Sennit, var han ikkedestomindre lutter Bevægelighed og Activitet. Han forlod aldrig Dækket, og da vi vare saa nær inde under Kysten, var jeg temmelig sikker paa, at vi vilde beholde hans Selskab paa Dækket hele Natten. Hvad der endog skulde forsøges, maatte forsøges til Trods for hans Aarvaagenhed. Heller ikke var dette alt; yderligere Klogskab var nødvendig, da vi vare Kysten saa nær, at det meget forøgede Sandsynligheden for, at vi vilde blive tagne af een eller anden fransk Krydser, om vi ogsaa slap fra denne. Den yderste Forsigtighed var derfor vor Opgave, og Marble og jeg skiltes ad for tilsyneladende at søge Hvile, fuldkommen bekjendt med alle disse Punkter.

Monsieur Le Gros tog ingen Notits af Kahytten, eller Begemmeligheberne om Læ. Hele hans Omsorg var henvendt paa Skibet. Frygt for at træffe paa en engelsk Krydser holdt hans Øine heelt aabne, og han stirrede bestandig rundt i Horizonten, saavidt Mørket vilde tillade ham det. Jeg var selv uophørlig paa Post, idet jeg listede mig op af Kahytten, saalangt som til Nedgangen, idetmindste et Dousin Gange i Løbet af Natten, i Haab om at finde ham sovende; men hver Gang saae jeg ham gaae op og ned ad Skandsedækket, med hurtige Skridt, bevæbnet lige til Tænderne, og tilsyneladende ufølsom for Anstrængelse og alle andre Natursvagheder. Det var ikke at tænke paa at finde ham ikke at være paa sin Post, og trætte faldt Marble og jeg i dyb Søvn omtrent Klokken tre om Morgenen, aldeles udmattede af Anstrængelse. De to Negere sov hele Natten, idet de ventede, at vi skulde purre dem, naar vi behøvede deres Tjeneste. Ikærdeleshed følte Neb den Befrielse for al Ansvarlighed, der udmærker Slavens Tilværelse, da han næsten følte den samme Ligegyldighed for Skibets Bevægelser, som ethvert andet menneskeligt Væsen føler for Bevægelsen af den Jord, paa hvilken han er Passageer.

Klokken var ti, da jeg vaagnede, styrket, men med skuffede Forventninger. Marble snorkede endnu i sin Køie, og jeg blev nødt til at purre ham. Jeg kunde paa Skibets Duvning mærke, at der var Kuling, og at vi løb svær Fart, da vi laae Bidevind. En Sømand bruger kun

en Minut eller to til at komme i Klæderne, og ved denne Leilighed blev ingen Tid spildt. Medens Styrmanden og jeg vare saaledes beskæftigede, kastede den første hændelsesviis et Blik ud af Kahytsvinduet, der paa Grund af det varme Veir, stod aabent, og hindrede ikke i at see langt ud over Oceanet ret i vort Kjølvand.

„Halløi, Miles!“ udbrød Marble. „Ved Jupiter, vi blive jagede! Det er Grunden til, at de Herrer Frøer ere saa levende denne Morgenstund. Derhenne kommer en Fregat, eller mit Navn er ikke Olaff Marble.“

En Fregat var der, det var vistnok. Den var omtrent to Miil agten for os, og lignede en pyramidedannet Sky, der bevægede sig hen over Vandet, saa fuldkommen var dens Reisning bedækket med Seil. At det var en Engelskmand, var meer end sandsynligt, saavel paa Grund af Krydsestationen, som af den Grund, at Priisbesætningen søgte at undflye den. Paa den Tid opholdt ingen fransk Orlogsmand sig længe paa noget særegent Punkt, da dens Fjender vare saa talrige, at den ganske vist vilde blive forfulgt inden mange Timer vare forløbne. Efter at vi vare blevne enige om disse Facta, gik Marble og jeg paa Dækket.

Jeg saae først forud; til min store Sorg laae Landet der, virkelig i mindre end tre Miles Afstand fra os. Det kulede frisk af Nordost og Monsieur Le Gros syntes at styre efter en Øgruppe, der laae lidt paa vor læ Boug. Om Brest var der ikke Spørgsmaal; dersom vi kunde

komme ind under Land, mellem disse Øer, var det Alt, hvad vi kunde opnaae, førend Jageren der agterud havde naaet os. Franskmanden var tydelig nok urolig, da et engelsk Prisonskib, med alle dets bekjendte Rædsler, stod meget tydeligt for hans Øine. Monsieur Le Gros brølede og gav tyve Ordre i een Minut, medens de andre sexten Mand gjorde mere Støi, end man vilde høre blandt tusind Amerikanere. Himmel, hvilken Støi gjorde ikke disse Folk, og altsammen over ingen Ting, Skibet havde alt til hvad trække kunde. Jeg følte mig ligesom Araberen, der eiede den bedste Hest i Ørkenen, men som nærmede sig Tyven, der havde stjaalen den, idet han selv red paa en ringere Hest, og det altsammen fordi den Slyngel ikke forstod den Hemmelighed, at benytte Hestens gode Egenskaber. „Knib hende i det høire Øre, ellers indhenter jeg Dig," raabte Araberen, og mere end tyve Gange havde jeg Lyst til at sætte the Dawns Seil kant og sætte Reb til Rors, for at undgaae den Skam at blive indhentet af Fregatten. Der var alligevel en Mulighed for at det kunde komme mig tilgode, om Skibet atter blev taget, og jeg troede det bedst at lade Tingene gaae sin egen Gang. Min nye Erobrer kunde maaskee lade sig føre bag Lyset, hvorimod der kun var lidet Haab for os, dersom Monsieur Le Gros bragte os ind, efter saadan en Forvirring.

Efter lidt meer end en Times Forløb, begyndte the Dawn at mindske Seil, idet den bjergede Under-

og Bram-Seil, da der hævede sig Klipper i mindre end en halv Qvartmiils Afstand fra os. Her mødte en stor Baad os, der kom paa Siden, saasnart den havde forvisset sig om, hvem vi vare. Folkene i denne Baad vare Fiskere, og de vare saa godt vante til alle Bevægelser paa Kysten, at de fattede Sagens Natur, saasnart de fik at vide, hvem vi var. De bleve naturligviis ivrigen udspurgte angaaende Muligheden af at bringe the Dawn ind igjennem een af de Klippepassager, der laae for os. Monsieur Le Gros saae noget forsærdet ud, da man sagde ham, at alt hans Haab beroede paa, om der var Vand nok i een af Canalerne, og herom tilstod Fiskerne at være uvidende. Dersom Støien og Forvirringen var besværlig, førend disse Folk kom tilborde, var den efter den Tid forfærdelig. Fregatten nærmede sig imidlertid hurtigt, og inden en halv Times Forløb vilde den være paa Kanonskuds Afstand. Der er noget berusende ved en omkap Seillads. Jeg følte en stor Attraa efter at slippe bort fra Engelskmanden, da jeg i dette Øieblik troede, at Sandsynligheden for at blive retfærdigt behandlet, vilde være mindst, naar jeg var i Franskmændenes Hænder. Da jeg nu følte, at der ikke var nogen Tid at give bort, henvendte jeg mig personlig til Monsieur Le Gros, idet jeg foreslog ham, at vi begge skulde gaae ind med Fiskerbaaden og selv undersøge Passagen. Naar vi vilde være active, kunde det Hele gjøres i et Qvarteer; vi vilde da erfare, om vi kunde bringe Skibet ind, eller om

vi skulde løbe paa Klipperne og bjerge, hvad vi kunde af Ladningen, ved Hjælp af Pramme.

Det er ikke muligt at holde Orden i et Skib uden Koldblodighed, Stilhed og Lydighed. En støiende Sømand er altid en slet Sømand, da Koldblodighed og Rolighed er uundværlig for denne Stand, saavidt Erfaringen har lært. Ingen dygtig Officier er nogensinde støiende, undtagen naar Elementernes Rasen gjør det nødvendigt for at blive hørt. Paa den Tid kjendte franske Orlogsmænd ikke denne vigtige Hemmelighed, og franske Kapere endnu mindre. Jeg kan kun sammenligne den Støi, der nu var paa the Dawns læ Kobrygge, med den der opstaaer blandt hollandske Fiskerkjerlinger, naar Baadene komme fra Søen med deres Ladninger. At tale om Billingsgate i Sammenligning med disse Fruentimmer, vilde være at gjøre de hollandske og flamske Damer stor Uret, da engelsk Flegma er langt roligere end hollandsk Flegma. Ikke saasnart var mit Forslag gjort, førend det blev modtaget med Bifald, og Kapergasterne begyndte at styrte ned i Baaden over Hals og Hoved, uden Orden, og jeg kan tilføie, uden Ordre. Monsieur Le Gros blev reven med i Strømmen, og da Fiskerne kastede los, var der kun tre Franskmænd tilbage i Skibet, alle de andre vare blevne bortrevne i deres Iver for at være nyttige, som maaskee blev lidt forøget ved Rædslerne for et engelsk Fangeskib.

Endog Diogenes lo over den hovedkulds Maade

paa hvilken vi vare blevne Herrer over vort eget Skib. Der er ingen Spørgsmaal om at Franskmændene havde i Sinde at komme tilbage, medens det var ligesaa vidst, at de havde i Sinde at gaae. Kort sagt, de vare fortumlede og handlede ifølge en Indskydelse, istedetfor at lade sig lede af deres Forstand.

„Vil De have den Godhed, Monsieur Wallingford," raabte Le Gros, da Baaden satte af fra Skibet, „at brase fuldt agter og styre ind imod Passagen, naar vi vinke med vore Hatte."

„Ei, ei," svarede jeg, „lad kun mig om at brase fuldt, og at smutte væk fra John Bull."

Det blev sagt paa fransk, og blev ledsaget af mange Udraab af „Bon" og „Vive la France!" Jeg vil ikke indlade mig paa, at sige, hvad Folkene tænkte, men dersom de troede, at de igjen skulde komme ombord i the Dawn, kjendte de ikke den Mand, de lod blive tilbage. De Franskmænd, der bleve tilbage, kunde Marble og jeg ene tage paa vor Samvittighed, og jeg var glad over, at vi havde dem, da vi kunde bruge dem til at hale.

Skibet laae for tre Mersseil, Klyver og Mesan, da Monsieur Le Gros besynderligt nok, saaledes overgav det til min Varetægt; Store-Mersseil laae bak. Mit første Skridt var at brase fuldt og faae Fart paa Skibet. Dette skete snart, og da vi faldt af og stod ind imod Klipperne, som vi snart havde paa luv Boug, besluttede jeg, at løbe dem saa nær, som jeg turde, da jeg troede

at skræmme Engelskmanden saameget, at det skulde bringe ham til at holde sig i tilbørlig Afstand. Jeg kunde rigtignok forlise Skibet; men dette vilde endog være at foretrække for igjen at falde i Engelskmændenes Hænder, efter alt hvad der saa nylig var foregaaet. Om et Aar eller to kunde Affairen med the Speedys Mandskab være forglemt, men saalænge en Ting er ny, er der altid nogen Fare for, at den skal opvække Følelser. Saaledes raisonnerede jeg idetmindste og saaledes handlede jeg.

Jeg havde nu atter the Dawn under min Commando, og dersom jeg kunde holde mig ude af Kanonskuds Afstand fra Fregatten, brød jeg mig meget lidt om Monsieur Le Gros. I Forstningen troede Kapergasterne, at jeg ved at brase fuldt, kun havde i Sinde at fremme deres Hensigter; men ikke saasnart opdagede de, at Skibet styrede i Læ af Passagen, førend Sandheden syntes at opklare deres taagede Øyner. Dette var alligevel ikke førend de havde forvisset sig om, at Vandets Dybde var tilstrækkeligt for deres Hensigter, og herpaa fulgte en saadan Svingen med Seildugs Hatte og snavsede Huer, som jeg endnu aldrig har seet Mage til. Der blev alligevel ikke taget Hensyn paa alle disse Signaler og Raab; men the Dawn løb med Næerne een Streg opbraste og Vinden tvers, langs med Kysten saa nær ved Øerne, som jeg troede det raadeligt. Fregatten holdt endnu Luven for at komme saa høit op, at den kunde være sikker

paa sit Bytte. I dette Øieblik var der omtrent en Miils Afstand mellem begge Skibene.

Monsieur Le Gros havde ikke saasnart mærket den Streg, jeg havde spillet ham, førend han styrede ud efter med Fiskerbaaden, satte Seil til for at jage mig, og hjalp sit tunge Fartøi afsted med et halvt Dusin Aarer. Da jeg saae dette, lod jeg Fokken falde, skjødede Storebram-Skjøder for og heiste Seilet; ikke fordi jeg frygtede for Baaden, men fordi det var mit Ønske om muligt at undgaae, Blodsudgydelse. Iblandt de andre Dumheder Franskmændene havde begaaet i deres Hastværk for at komme bort fra Fregatten, var den, at efterlade sex eller otte Musketter med adskillige Patrontasker. Med disse Vaaben vilde det have været let for os at give Kapergasterne saadan en Lectie, som ikke vilde feile i at holde dem i tilbørlig Afstand. Desuden havde jeg mine Pistoler, som ikke alene vare udmærkede Vaaben, men dobbeltløbede og ladte. Den eneste Grund, der var til at forurolige os, hidrørte derfor fra Engelskmanden.

Monsieur Le Gros var maaskee af en anden Mening, thi han fortsatte Jagten med Iver og tilsyneladende for ramme Alvor. Men uagtet al hans Flid, lod the Dawn ham dog blive agterud, da vi løb med omtrent sex Miles Fart. Men Fregatten havde omtrent otte Miles Fart, hvilket gjorde det vist, at den vilde have os paa Skudvidde efter een, eller i det høieste to Timers Forløb, med

mindre vi, formedelst det kroblede Farvand og grundt Vand, maatte vinde en eller anden stor Fordeel over ham.

Da jeg i det forrige Aar var i Bordeaux, havde jeg kjøbt et Kaart over den franske Kyst, tilligemed en Bog, der indeholdt Veiledninger i Lighed med dem, der findes i vor egen „Kyst-Lods." Jeg havde dem naturligviis begge med mig, og jeg havde megen Nytte af dem ved denne Leilighed. Bogen beskrev de Der, hvilke vi vare i Nærheden af, som adskiltes ved snævre Canaler, hvori der var dybt Vand, men dog ikke uden Fare, formedelst blinde Skjær. Det var disse Skjær, som havde bragt Fiskerne til at erklære Passagen for impracticabel, og min Kystveileder raadede alle Sofarende at være forsigtige, naar de nærmede sig dem. **The Dawn** var alligevel netop i en Stilling, hvori disse Klipper kunde være den til den største Nytte, og da jeg foretrak at strande for at see mit Skib igjen i Englændernes eller Franskmændenes Hænder, besluttede jeg mig til at lade Farerne ved denne Seillads tjene til mit Skjold. Jeg kunde muligen gaae klar af Skjærene; men det var afgjort, at dersom jeg holdt udenom, kunde jeg ikke undløbe Fregatten. En tilfældig Omstændighed, der stod i Forbindelse med Baaden, begunstigede os, og jeg var ikke seen med at drage Nytte af den Fordeel, den tilbød. Da Monsieur Le Gros fandt det umuligt at indhente Skibet ved at holde i dets Kjølvand, havde han skudt en Gjenvei mellem nogle Smaaøer, som vi vare nødte til at gaae

udenom, og han kom virkelig frem forud for os. Men istedenfor at forsøge paa at støde til Skibet, styrede han alligevel ind i en uhyre snæver Passage, idet de gjorde heftige Gebærder for at vi skulde følge dem. Dette var i det Øieblik, da Fregatten fyrede sit første Skud efter os; Kuglen vandede i meget kort Afstand fra os. Dersom vi løb igjennem den Canal, ind i hvilken Monsieur Le Gros havde bragt Baaden, vilde vi falde i Læ af hele Øgruppen, og alt vilde da beroe paa vor Hurtighed. Der var kun et Øieblik at betænke sig i, i næste Minut vilde Skibet være passeret Aabningen, der kun igjen kunde naaes ved at stagvende, om den i det hele kunde naaes. Jeg gav Ordre til at luve.

Vore tre Franskmænd, der nu virkelig troede sig bestemt til la belle France, vare saa active som Katte. Da Reb og Diogenes ogsaa med den bedste Villie anvendte deres Kræfter paa Braserne, havde vi snart skærpet haardt overalt, idet vi stod godt til Luvart af Passagen. Monsieur Le Gros blev fornøiet. Tilsyneladende troede han, at alt igjen var i Orden, og han viste Vei, svingende med begge Armene, medens alle i Baaden, Fiskerne inclusive, hylede, skreg og gesticulerede paa en Maade, som vistnok vilde have forvirret os, dersom jeg havde taget ringeste Hensyn til dem. Jeg ansaae det for godt nok at følge Baaden, men deres Raab blev upaaagtet. Dersom Monsieur Le Gros havde fundet for godt at vente paa Skibet i det snævreste af Indløbet, havde han

kunnet sat os i Forlegenhed; men langt fra det, syntes han at blive reven bort af den Exaltation, som Jagten havde bragt ham i, og var ligesaa ivrig i at fortsætte, som en Dreng, der stred for at komme først til Maalet.

Det var et rystende Øieblik, da the Dawns Boug først kom ind i den snævre Passage. Breden mellem Klipperne paa begge Sider, naar jeg kun taler om de synlige Gjenstande, kunde vel være tredive Favne, og dette Stræde blev snarere smallere end videre, i en Strækning af flere hundrede Fod, indtil det reducerede sig til en Trediedeel af ovennævnte Brede. Strømmen løb som en Mollebæk, og det var maaskee heldigt for os, at der ikke var Tid til at anstille Betragtninger eller være tvivlraadige, da det saae saa alvorligt ud, at det nok kunde have bragt den meest determinerede til at vakle. Strømmen trak Skibet ind som en Malstrøm, og vi foer afsted med en saa rivende Fart, at dersom vi havde tørnet paa et blindt Skjær, vilde Skibet være bleven splittet ad lige fra Kjølen til Stødholterne. Chancerne vare omtrent lige, thi jeg betragtede Lodsningen for at være ganske i Blinde. Vi stod derfor i aandeløs Forventning, da vi ikke vidste, hvad Øieblik vi vilde blive ødelagte.

Denne farlige Stilling varede omtrent fem Minutter. Da denne korte Tid var udløben, havde vi tilbagelagt en Qvartmiil, mere dreven frem af Strømmen end af Vinden. Vor Fart igjennem den snævreste Deel var saa rivende, at jeg ganske uvilkaarlig greb fat i Lønningen,

idet vi fore forbi Klipperne, for ikke at falde. Franskmændene udstødte et høit Glædeshyl, da Baaden kom ud af denne Snævring og ud i en vid og rummelig Bugt, indenfor Øgruppen, der saae ud til at danne en temmelig anseelig Rhed. Paa Pynten af den sidste Ø var der et Batteri, et Fyrtaarn og en Klynge Fiskerhytter, hvilket altsammen antydede, at det var et betydeligt Tilflugtssted.

Monsieur Le Gros ventede paa os, omtrent to Cabellængder fra det Sted, hvor vi kom ud i Bugten, da han meget betænksomt havde valgt en Ankerplads for os paa et Sted, der kunde bestryges af de fire Sexogtredivepundige paa Batteriet. Distancen satte mig istand til at see mig om. Inden for Dækken var der et Slags Sund, næsten en Miil bredt, og i dette Sund frembød Fastekysten adskillige Bugter, i hvilke Kystfarere laae tilankers. De fleste af de fremspringende Pynter havde smaae Batterier, ikke af nogen Styrke mod en Flaade, eller engang imod et enkelt svært Skib, men som vare tilstrækkelig stærke til at holde en Corvet eller en Fregat i tilborlig Afstand. Da alle Kanonerne vare af svær Caliber, vilde et Skib, der passerede midt igjennem dette Sund, neppe være sikkert, især hvis Artilleristerne gjorde deres Skyldighed. Men dersom vi gik til Ankers paa det Sted, hvor Baaden ventede paa os, opgav vi med det samme Skibet til Kapergasterne, da det førstnævnte Batteri fuldkommen dominerede det Punkt. Da Lykken alligevel var

os saa gunstig at tilbyde os et Middel i Vindens og Strømmens Retning, der vare hinanden modsatte, benyttede jeg, uden at betænke mig, Omstændighederne saa hurtigt som muligt.

Om vi ogsaa gjorde alt hvad vi kunde, var the Dawn dog ikke istand til at naae det Sted, hvor Baaden havde ladet sit Dræg falde. Vi passerede den alligevel paa Praiehold, og da vi kom saa nær, at de kunde høres, raabte de høit, at vi skulde bjerge Seil og gaae til Ankers. Da jeg lod, som jeg ønskede at komme lige op til det Sted, hvor Baaden laae, forvirrede jeg Monsieur Le Gros med mine Svar, idet jeg sagde ham, at jeg vilde holde et lille Stræk gaaende, og naar jeg kunde lægge ham op, vilde jeg vende. Da dette var forstaaeligt nok, tilfredsstillede det Kapergasten, skjøndt et hundrede „n'importes" bleve skraalede efter os, og „n'importes" var det virkelig, da det ene Sted var ligesaagodt at ankre paa, som det andet, i en halv Miils Afstand rundt om os.

The Dawn teede sig meget godt den Dag, og der var Leilighed til det, da Fregatten bestandig vedblev at jage os. Den Omvei, den maatte gjøre og den Afstand, den troede det klogt at holde sig i fra Batteriet, satte os istand til at vinde betydeligt paa den. Da vi passerede Baaden, var Engelskmandens øverste Seil synlige paa Nordsiden af Øen, strygende forbi Klipperne med en Hurtighed, der vidnede om dens Fart. Han passerede om

Pynten, da vi var midt i Sundet, men her var Batteriet os til stor Nytte; thi istedenfor at dreie klos til Vinden, var Engelskmanden nødt til at holde af for Veiret, for at komme ud af Skudvidde. Dens Nærværelse var alligevel sandsynligviis til stor Gavn for the Dawn, thi der havde været Communication mellem Monsieur Le Gros og Batteriet, ved et lille Fartøi, sendt fra det sidste, og vi vilde rimeligviis have faaet et Sendebud, i Skikkelse af en Kugle, sendt efter os, da det blev seet, at vi stod over mod Fastlandet, istedenfor at gaae overstag og søge Ankerpladsen, dersom Folkene paa Batteriet ikke havde havt det vigtigere Spil med Fregatten i Sigte. Saasnart John Bull kom paa Skudvidde, begyndte Artilleristerne at spille paa ham; men Afstanden var saa stor, at Ilden var frugteslos.

Enhver, der i ringeste Maade kjender et Skibs Bevægelser, vil indsee den Fordeel, vi nu besad. The Dawn krydsede igjennem en god, bred Passage, med en nykommen Flodtid, der satte os op til luvart, og med en stadig Kuling til en sex Miils Fart. Passagen mellem disse Øer og Fastlandet var omtrent fire Mile lang, medens den, som Fiskerne først havde ønsket, vi skulde løbe ind i, var noget nær paa Midten af Øgruppen. Vi vare allerede en Qvartmiil fra Baaden og godt til luvart af den, saameget havde Strømmen hjulpen os, da Monsieur Le Gros fandt for godt at lette sit Dræg og begynde en ny Jagt. Han var saa klog at see, at vi snart maatte

vende for Fastlandet, og igjen staae over imod Den; istedenfor at følge vort Kjølvand, benyttede han følgelig Strømmens Sætning og roede ret op til luvart, i den Hensigt at affkjære os. Alt dette saae vi meget tydeligt; men vi brød os saare lidet om Monsieur Le Gros og hans Baad. Skibet kunde meget let hale fra den sidste, i saadan en Kuling, og det stod altid i vor Magt at vende, naar vi vare midt i Kanalen, istedenfor at staae vers over den, eller komme i Nærheden af ham. Fregatten gjorde mig langt mere af det.

Jeg erfarede senere, at Engelskmanden var et fransk bygget Skib, ved Navn **Fortunée**; eller som Jack nu kaldte den, da den skulde betegnes i den Angelsariske Dialect, **the Fortunee**, frit oversat i Modersmaalet „Happy-Go-Lucky" — (Den Lykkelige.) Det var et gammelt Skib, men en meget hurtig Seiler, og dets Chef havde gjort sig berømt i Anledning af den Maade, paa hvilken han vovede sig ind under de franske Kyster. Dette var tredie Gang, han havde gaaet igjennem dette samme Sund til Trods for Batterierne, og da han havde nogen Erfaring i dette kroblede Farvand, var han nu saameget bedre istand til at passere det skadesløst, end ved foregaaende Leiligheder. Saasnart han troede sig i en betryggende Afstand fra Sexogtredivepunderen, dreiede han til og gjorde faa korte Stræk under Fastekysten, hvor Floden og Kulingens fulde Styrke var ham gunstigst og

hvor der intet kunde skade ham, da den almindelige Rhed naturligviis var under Den.

Den første Time var tilstrækkelig til at overbevise mig om, at der ikke var nogen Sandsynlighed for at undslippe Fregatten, dersom vi vedblev at krydse op igjennem Passagen; vi kunde rigtignok naae den vestlige Ende, lidt tidligere end han, men der vilde aldeles ikke være noget Haab tilbage om at slippe bort, naar vi igjen naaede det aabne Ocean, og den var mellem Landet og os. I denne Klemme kom Marble med et af sine heldige Indfald, og min eneste Fortjeneste var at gribe det rette Øieblik, og iværksætte hans Idee med Punktlighed. Den førstnævnte Passage laae i lige Linie med os, og vi havde al Grund til at troe, at Skibet kunde gaae igjennem den. Da vi bleve tilskyndede til at løbe derind, var Vandstanden omtrent sex Fod lavere end den nu var, og min Styrmand meente, at vi skulde prøve paa at gaae igjennem for at slippe ud.

„Engelskmanden tør aldrig følge os paa Grund af Batteriet, som ligger paa Siden af det," tilføiede han, „hvorimod Franskmændene ikke vil skyre paa os, da de troe, at vi undløbe en fælleds Fjende."

Det Rigtige i hvad der var bleven anført, var mig paa een Gang indlysende. Jeg heiste det trefarvede Flag over det engelske, for at faae Folkene paa det andet Batteri til at troe, at vi var en engelsk Prise, og stod lige imod Passet, udenfor hvilket netop laae en lille Brig

til Ankers. For at gjøre Bedrageriet endnu fuldkomnere opgav vi Underseilene og lod Bramseilene løbe, som for at være klar til at dreie bi. Da Monsieur Le Gros saae dette, troede han, at vi vilde gaae til Ankers under Batteriet og at vi havde heist vore Flag for at spotte Englænderne, thi Huer og Hatte bleve svungne med Begeistring i Baaden, der den Gang var et tusind Alen fra os. Vi passerede klos forbi Briggen, der hilste os med Bifalds raab og „vive la France," idet vi skjød forbi den. Mit Øie var hele Tiden fæstet paa Batteriet. Det var bygget til at forsvare Rheden, uden Hensyn til Passet, hvilket ingen Fjende vilde forsøge paa at gaae igjennem. To svære Kanoner bar rigtignok paa dette Indløb, men de laae i et detacheret Fort, der aldrig blev bemandet uden høieste Nødvendighed.

Jeg trak Veiret dybt og følte en svær Byrde væltet af min Sjel, da Skibet var ude af Skudvidde af den sidste Kanon i den lille Halvcirkel. Soldaterne gjorde Tegn til os, for at give os tilkjende, at vi gik vesten for den rette Ankerplads, men vi tog ikke Notits af dem. Istedenfor at mindske Seil blev Store- og Fokke-Hals redet under og Bramseilene sat til. Dette afslørede vor Hensigt, og Støien paa Kysten naaede endog Skibet. Der blev gjort Forberedelser til at faae en let Piece til at bære paa os, og nogle og tyve Artillerister begav sig paa Veien til det detacherede Batteri. Hele Sagen var nu reduceret til et reent Veddeløb. Vi passerede det

sidste Batteri ti Minutter førend Franskmændene kunde naae det, da de sidste maatte gaae rundt om en betydelig Bugt; og sex Minutter efter stod vi tilsøes, under amerikansk Flag og med vaiende Gjøs og Stander fra hver Top, og hvor ellers et saadant Seierstegn passende kunde vises.

Syttende Kapitel.

Marble og jeg saae paa hinanden og derpaa brast vi i Latter, da de Franske fyrede et enkelt Skud fra det Batteri, der var monteret med to Kanoner, Kuglen gik alligevel foran for os, men kunde neppe have rammet os, formedelst nogle Klipper, der laae imellem os og Batteriet. Jeg forandrede Coursen lidt for at komme ud af Skudlinie, hvorefter vi intet havde at frygte af Franskmændene. Baaden forsøgte ikke paa at følge os, og saaledes endtes vort Sammenstød med Le Polisson og dens Folk for den Gang. Hvad La Fortunée angaaer, da vilde det udfordre idetmindste fire Timer for den at krydse sig rundt om Øgruppen, og da den saae, at der ikke var Haab om at dette vilde lykkes mod et Skib som the

Dawn, gjorde dens Chef et Slag ind imod den ulykkelige Brig, hvilken det virkelig lykkedes ham at skjære ud fra Rheden, til Trods for al Batteriets Modstand. Det sidste jeg horte fra denne Gentleman var Knaldet af Kanonerne, der bleve vexlede mellem Batteriet og Fregatten, medens det sidste jeg saae til dem var Rogen, der svævede over Stedet, længe efter at Derne vare dukkede under Horizonten. The Dawn stod ret ud tilsees, med Vinden endnu nordlig.

„Godt, Miles," raabte Marble, da han og jeg sad paa Dækket og spiste vor Middagsmad, hvor Neb havde faaet Ordre at anrette den; „De veed, hvad jeg bestandig har sagt om Deres Lykke. Den holder Stand mod enhver Ting, undtagen Forsynet! De maa og vil De, tidlig eller seent, men ikke forend de har udrettet noget mærkværdigt. At seile med Dem, min Gut, — jeg betragter Deres Selskab som en staaende Assurance-Police, og bryder mig ikke det ringeste om Lykken, naar jeg er under Deres Commando. Med enhver anden Mand vilde jeg ikke være andet end en blodig Eremit, istedenfor den lydige Son og kjerlige Onkel jeg er. Men hvad har De nu i Sinde at tage Dem for?"

„Jeg har tænkt paa, Moses, at det bedste vi kan gjøre, er at sætte Cours for Hamborg, hvorhen vi er bestemt. Denne nordlige Vind kan ikke staae længe paa denne Aarstid, og en Sydvest vilde være os tjenlig. I en ti til fjorten Dage kunde vi naae vor Havn."

„Og saa disse franske Knøse, som ere ifærd med

at angribe Svinekjødet der henne, som om det var et Stykke Vildt; de Karle have nok aldrig seet god solid Kaast før."

„Fød dem godt, behandl dem godt og lad dem arbeide. Det vil aldrig falde dem ind at besvære os; heller ikke troer jeg, at de forstaae noget Somandskab. Jeg seer, at de ryge og skraa; vi vil give dem lige saameget Tobak, som de kunne ønske sig, eller som deres Munde kan rumme, og det vil holde dem ved godt Humeur."

„Og John Bull?"

„Nu, John er vistnok en ganske anden Person at omgaaes. Jeg er ikke sikker paa om en tredie engelsk Krydser vil antaste os. Vi kan nok bevare vor Hemmelighed angaaende Sennit og hans Compagni; og det kunde jo dog hændes, at vi ikke træffer paa flere. Det er min Plan at løbe klos ind under den engelske Kyst og dristig vise vort Flag; saa vil ni af ti engelske Orlogsmænd lade os passere ubemærket, idet de troe, at vi ere bestemte til London, med mindre de skulde have een af disse pressende Mænd ombord, som Sennit. Man har ofte sagt mig, at Skibe, der gaae klos ind under den engelske Kyst, i Almindelighed passere uden at blive praiede, især af de større Skibe, skjøndt de nok kan have noget at frygte af Brigger og Kuttere. Den lille Yngel giver altid den største Uleilighed, Moses."

„Det har ikke stadfæstet sig paa denne Reise, Miles. Dog De er ikke alene Capitain, men De er Eier, og jeg

overlader det til Dem at pagaie med Deres egen Canoe. Et Sted maae vi gaae hen, og jeg vil ikke sige, at Deres Plan ikke er ligesaa god, som nogen jeg kan finde paa, med tredive Aars længer Erfaring."

Vi talte længe om den Sag og efter at have drøftet den nøie, besluttede vi os til at iværksætte den.

Vi vedbleve at staae tilsøes, indtil den franske Kyst aldeles var ude af Sigte, hvorpaa vi dreiede til Vinden, saa nær som muligt den Cours vi agtede at styre. Den øvrige Deel af Dagen forefaldt der intet, som foraarsagede os Uleilighed eller Uro, skjøndt det kom til en Forklaring mellem mine tre Franskmænd og mig, der først havde et truende Udseende. De negtede at arbeide, og jeg blev nødt til at sige dem, at jeg vilde sætte dem ombord i den første engelske Orlogsmand vi mødte. Dette havde den forønskede Virkning, og efter en venskabelig Samtale, lovede jeg at betale dem en høi Hyre ved vor Ankomst til en venskabelig Havn, og de samtykkede i at tjene mig efter bedste Evne. Syv Mand var egentlig mindre end Halvdelen af en Besætning til et Skib paa the Dawn's Størrelse; men det var dog muligt at hjelpe sig med det Antal. Styringen var den haardeste Tjeneste, da ingen af Franskmændene vare istand til at tage Tørn ved Rattet. Vi kom dog ud af det med det nødvendige Arbeid, og vi vare alle saa glade ved at være bleven baade Engelskmand og Franskmand qvit, at jeg nok tør sige, at vi med Glæde vilde have slidt dobbelt saa meget, naar vi blot

kunde være vis paa ikke at møde flere af deres Krydsere. Forsynet havde alligevel besluttet det ganske anderledes.

Om Natten sprang Vinden igjen om til Sydvest, saa at vi kunde styre Cours; men jeg troede det bedst ikke at føre for meget Seil om Natten. Jeg gav følgelig Ordre til at purre mig ved Solopgang, paa hvilken Tid Marble havde Vagt. Da jeg ifølge denne Aftale kom paa Dækket, fandt jeg min Styrmand beskæftiget med at undersøge Horizonten, med en Betænkelighed, som om han havde faaet Øie paa fremmede Seilere.

„Vi ere et lystigt Selskab denne Morgen, Capitain Wallingford," raabte Marble, saasnart han saae mig, „jeg har fundet ikke mindre end sex Seilere i Sigte siden Daggry."

„Jeg haaber, at der ikke er nogen Lugger iblandt dem. Jeg er for Øieblikket mere bange for den Polisson end for alle andre christne Navne. Den Karl maa holde krydsende oppe imod Kanalen, og vi arbeide os godt frem mod den Deel af Verden."

„Det haaber jeg ogsaa, Sir, men denne Karl i Nordvest, har et mistænkeligt luggeragtigt Udseende. Det kan være, at jeg kun seer det øverste af tre Mersseil, men de have paafaldende Lighed med Luggerseil!"

Jeg saae nu selv efter. Det Skib som Marble havde mistænkt, erklærede jeg, uden at betænke mig, for at være en Lugger, og den havde overmaade megen Lighed med the Polisson. De andre fire Fartøier vare tremastede

Skibe, og de fem dannede tilsammen en fuldkommen Cirkel, hvortil the Dawn var Centrum. Luggeren var os alligevel nogle Mile nærmere end de andre, medens det var alt det, at de fremmede kunde see hinanden indbyrdes, om de i det Hele kunde see hinanden. Under disse Omstændigheder troede jeg, at det var klogest at fortsætte vor Cours, som ærlige Folk. Marble var af samme Mening, og, for at sige Sanheden, var der kun lidet andet at vælge, da Skibet var saa fuldkommen omringet. Det værste ved hele Sagen var den Stilling vi indtog, thi alle Krydserne vilde naturligviis drage til Centrum og følgelig til os.

To Timers Forløb frembragte en væsentlig Forandring. Alle fem Fremmede havde nu nærmet sig os, og vi vare nu istand til at domme temmelig nøiagtigt om deres Charakteer. De to agterste, den ene paa vor styrbords og den anden paa vor bagbords Laaring, vare tydeligt nok svære Skibe og i Følgeskab, men hvilke Landsmænd de vare, var det endnu ikke saa let at afgjøre. At de vare i Følgeskab, var tydeligt af de Signaler de vexlede med hinanden, og af den Maade, paa hvilken de sluttede sig til hinanden; da de førte Boven og Under-Læseil, halede de stærkt ind paa os, og vilde efter al Sandsynlighed være paa Siden af os, efter to eller tre Timers Forløb.

Jeg kunde see, at de to vare Fregatter, da de vendte Bredsiden mod os; den ene Række Kanonporte var tydelig

at see over Vandet; men det var muligt at de kunde vise sig at være Todækkere; der var ingen Spørgsmaal om, at det var Orlogsmænd, og som Følge af deres Bovensseils Brede, antog jeg dem for Englændere. De to vare i Følgeskab, da de vexlede Signaler, og sluttede sig til hinanden over forskjellige Bouge. Luggeren var der ikke længer Spørgsmaal om, det var the Polisson, og den holdt lige imod os, skjøndt det var en kilden Sag, da det tilbageblevne Skib, som jeg antog for at være en Corvet, allerede var i dens Kjølvand, under Force af Seil, farende frem som en Hex, og kun omtrent to Miil agten for den.

Monsieur Gallois havde saamegen Tillid til sin overlegne Seillads, at han holdt gaaende uden at bryde sig om sin Forfølger. Jeg troede det bedst at gjøre gode Miner til Spillet, da jeg vidste, at der maatte medgaae tilstrækkelig Tid til at sætte Corvetten istand til at komme nær nok, til at forhindre Kaperen i igjen at besætte os. Min væsentligste Frygt bestod i, at han skulde tage os alle fra Skibet, og til Hævn for hvad der var gjort, stikke Ild i det. Jeg vilde alligevel efter yderste Evne modsætte mig ethvert af disse Skridt.

Klokken var ti, da the Polisson for anden Gang lagde paa Siden af os, og vi dreiede bi. Det var tydeligt nok, at Franskmanden gjenkjendte os, og den Støi der opstod, maa have lignet Babylons Forstyrrelse, da Folkene snakkede i Munden paa hinanden, uden at

forstaae hverandre. Da Monsieur Gallois vidste, at vi ingen Jolle havde, skyndte han sig at fire sin egen Jolle af, og kom i egen Person paa Siden af os. Da jeg havde befalet de tre Franskmænd at blive nede, fandt han ikke andre paa Dækket end Marble, Diogenes, Neb og mig.

„**Parbleu, Monsieur Wallingford!**" udbrød Kapergasten, idet han, uagtet Sagernes Stilling, hilste mig meget høfligt; „**c'est bien extraordinaire!** Hvad har De gjort med mit Mandskab? sendt dem fra Borde, ligesom Engelskmændene?"

Jeg blev skaanet for den Nødvendighed at afgive en Forklaring, da mine egne tre Fanger, der ikke havde brudt sig om mine Ordre, pludselig kom styrtende op til deres rette Chef, og med megen Iver og stor Tungefærdighed fortalte ham, hvad der var foregaaet. Alle tre brød ud paa een Gang, og der paafulgte en høist latterlig Scene. Det var en vedvarende Strøm af Ord, Udraab, Eder og Lovtaler over Amerikanernes Charakteer, sammenblandet paa en Maade, der gjorde det aldeles umuligt for Monsieur Gallois at forstaae dem. Han saae sig nødt til at henvende sig til mig, og jeg gav ham ganske aabenhjertig en Beretning om hele Affairen paa engelsk, et Sprog, som han meget bedre forstod end talte.

Monsieur Gallois besad en Stratenrovers Rovgjerrighed, men den var paa en besynderlig Maade blandet med fransk Høflighed. Han havde ikke altid været Kapergast,

et Kald der medfører en utilbørlig Higen efter Guld, og han var fuldkommen istand til at skjelne imellem Ret og Uret, i Tilfælde, hvor ikke hans egen Lomme kom directe i Betragtning. Saasnart han fattede Sammenhænget, begyndte han at lee og at raabe „Bon!“ Jeg mærkede, at han var i godt Humeur og ikke oplagt til at ærgre sig over hvad der var skeet, og jeg endte min Historie i en sarcastisk Tone, idet jeg maaskee lidt tørt skildrede Monsieur Le Gros's Høflighed ved at forlade Skibet og lodse det ind i Bugten. Der blev imidlertid yttret adskillige „sacr —r—r—es“ og „bétes.“ men alt uden Vrede, som om Monsieur Gallois ansaae et godt Puds, som det bedste efter en god Prise.

„Tenez, mon ami!“ raabte han, idet han rystede min Haand, og saae om efter Corvetten, der nu var mindre end en Miil fra os. „De er, hvad I Engelskmænd kalde, en brav Karl; jeg beundre Deres Skarpsindighed! De er sluppen admirablement, og jeg føler levende Smerte over ikke at kunne fortsætte Deres Bekjendskab. Men det er mig, der er den tabende — mille pardons — De har ikke for mange Folk, men det er mig umuligt at lade mine Landsmænd blive tilbage. „Allons, mes enfants! au canot.“

Dette var Signalet til Franskmændene at forlade os; og de tre Mand, som jeg havde ombord, tog Afsked uden videre Ceremoni. Monsieur Gallois var naturligviis den sidste i Jollen, og han fik Tid til endnu en Gang at

trykke min Haand og at fornye sine „vis regrets“ ved ikke længer at kunne profittere af mit Bekjendtskab. Corvetten var allerede saa nær, at det blev nødvendigt for the Polisson at komme i Bevægelse; en anden Gang kunde vi maaskee være heldigere.

Paa denne Maade skiltes jeg fra en Mand, der ikke havde betænkt sig paa at kapre mig, da jeg var i Nød, ligesom Gods, han havde fundet paa Strandbredden. Ved at besætte mig vilde Priismandskabet være faldet i Hænderne paa Fjenden, og idet han gjorde en Dyd af Nødvendighed, var Monsieur Gallois høflig mod dem, som han ikke kunde plyndre. Det kan maaskee synes besynderligt, men jeg følte Indflydelsen af denne Adfærd i en Grad, der næsten forsonede mig med den Handling, der i Forveien var udøvet, skjøndt denne netop var ligesaa lastværdig og ulovlig, som nogen der kunde udføres. Af saa langt større Vigtighed er, hos de fleste Mennesker, Maaden paa hvilken en Ting bliver udført, end Sagen selv, da kun meget faa veed at give den sidste dens rette Betydning.

Polisson var ikke seen med at sætte sig i Bevægelse, efter at have heist sin Jolle. Den passerede saa tæt forbi os paa Toppen af en Sø, at det var let at læse Udtrykket i Mandskabets Ansigter, af hvilke kun faa udtrykte deres Chefs Tilfredshed, ligesom vi ogsaa hørte den Tjadderen, der bestandig vedligeholdtes der ombord, Dag og Nat, fra Morgen til Aften. Monsieur Gallois bukkede høfligt, og han smilede saa venligt, som om han

aldrig havde stukken Haanden i en anden Mands Lomme; men hans Kikkert blev strax efter vendt mod Corvetten, der nu begyndte at gjøre ham lidt urolig. At befatte os med den Karl, skydende frem med den Fart han løb, kunde der aldrig have været Tale om.

Da vi nu vare reducerede til vort gamle Antal af fire, indsaae jeg, at det ikke vilde være til nogen Nytte at slide os ihjel ved at brase fuldt, da vi vare visse paa, at Corvetten vilde faae os til at brase bak igjen. The Dawn blev dersor liggende i samme Stilling, ventende med philosophisk Taalmodighed paa Udfaldet.

„Det nytter ikke, Moses, at forsøge paa at undflye," bemærkede jeg; „vi have ikke Folk nok til at faae Seil tilsat, førend han er paa Siden af os."

„Ja, og der har vi hans Flag og et Skud," svarede Styrmanden. „Det hvide engelske Campagneflag, der viser, at han staaer under en eller anden Admiral, Viceadmiral eller Contreadmiral af den hvide Escadre, medens, om jeg ikke tager feil, de to Fregatter heise blaat Flag. Dersom dette er Tilfældet, høre de ikke sammen."

Kikkerten bekræftede dette, og vi maatte formode, at alle tre Fregatter ikke hørte til een og samme Escadre. I dette Øieblik var Sagernes Stilling saaledes: The Dawn lagde bi, med begge Underseilene opgivne, Storemersseile bak og Bramseilene løbne, Klyver og Mesan til. La Polisson fløi afsted paa Toppene af Søerne klos ved Vinden, da han sienshynligt havde i Sinde

at skaffe sig Læ under de to Fregatter til Luvart, som vi antoge for, og han sandsynligt vidste, vare franske. Skibene i Læ passerede hinanden paa mindre end Praieraabs Afstand; den der var østligst stagvendte strax efter, og da han kom op i sin Kammerats Kjølvand, tilsatte de begge alt hvad trække kunde. Skibene i Syd, eller de formodede Franskmænd, kunde den Gang være to, medens de som vare i Læ vare tre Mile fra os. Hvad Corvetten angik, da syntes han at styre lige ned paa os. Der kom han ansættende, med Alting sat smukt kant, udspyende Vandet af sine Klyds under Opduvninger, og skummende for Bougen som en Sky. Den var mindre end en Qvartmiil borte fra os.

Corvetten gjorde nu Signaler til Skibene til Luvart. De bleve besvarede; men paa en Maade der viste, at de ikke forstod hinanden. Den gjorde nu et Forsøg med Skibene i Læ, og Afstanden uagtet, lykkedes det bedre. Jeg kunde see, at disse to Fregatter, eller rettere sagt den der forte an, sendte Spørgsmaal og Svar til Corvetten, skjøndt min bedste Kikkert ikke satte mig istand til at skjelne Signalerne. Jeg formoder, at Corvetten spurgte om de engelske Skibes Navne, meddeelte sit eget, og underrettede om, at Skibene til Luvart vare Fjender.

Faa Minutter efter kom vore Affairer, saavidt de stod i Forbindelse med Corvetten, til en Crisis. Dette Skib kom nu klos op under Læ af os, idet den løb mindre Fart medens den passerede os, for at have bedre

Tid til at udveksle Spørgsmaal og Svar; jeg bemærkede ogsaa, at han kastede alle sine Bugliner los, hvilket bidrog meget til at mindske Farten, hvoraf han dog beholdt tilstrækkelig til at have Skibet under Commando. Følgende Samtale forefaldt nu, idet Engelskmanden naturligviis opkastede Spørgsmaalene, da dette er et udelukkende Privilegium for Orlogsmændene ved saadanne Leiligheder.

„Hvad er det for et Skib, og hvorhen bestemt?"

„Dawn af New York, Miles Wallingford, fra Hjemstedet til Hamborg."

„Entrede den Lugger Dem ikke?"

„Jo vel, for anden Gang i tre Dage."

„Hvad hedder den, og hvor mange Kanoner fører den?"

„Le Polisson af Brest; sexten smaa Kanoner og omtrent hundrede Mand."

„Veed De noget om Skibene til Luvart?"

„Aldeles intet; men jeg troer det er Franskmænd."

„Maa jeg spørge Dem, Sir, hvorfor for — — —"

Afstanden forhindrede mig i at høre mere. Afsted gik Corvetten, idet den støttede Buglinerne, og Quarteermesterpiben gjorde Signal til at gjøre fast, da hvert af Seilene var sat kant efter den vagthavende Officiers Hoved. Faa Minutter efter kunde vi ikke engang høre Pibens skingrende Lyd. Corvetten fortsatte sin Jagt efter Luggeren uden at tage Hensyn til de fire andre Skibe, skjøndt

de to til Luvart tonede det trefarvede Flag og affyrede Udfordringsskud.

Mr. Gallois stagvendte snart efter, da han tydeligt nok agtede at søge til Fregatterne, hans Landsmænd, da Corvetten ogsaa øieblikkelig vendte, idet den stævnede op mod disse, i den Hensigt at afskjære Luggeren, om det ogsaa skulde skee ved at vove sig indenfor Skudvidde af dens Beskyttere. Det var en dristig Manoeuvre og fortjente Held, om ikke for andet, saa for den Aand og Dristighed, hvormed den blev udført.

Jeg antog alligevel, at Fregatterne tog meget lidt Notits af Luggeren. Ved en ubetydelig Forandring i deres Cours, vilde det have staaet i deres Magt at dække den fuldkommen for Corvettens Forsøg; men istedetfor at gjøre dette, afvege de snarere lidt til den anden Side, som om de vare begjerlige efter at nærme sig de to Skibe i Læ, paa den Side, der vilde forhindre, at de bleve afskaarne fra Land. Da ingen af Parterne syntes at ville tage Notits af os, braste vi Storemersseil fuldt og stod ud af Cirkelen, for Smaaseil, da vi ansaae det for en daarlig Politik at synes at have Hastærk. Hastværk var alligevel en Ting, der laae ganske udenfor vore Evner, da det udfordrede Tid for fire Mand at tilsætte Seil.

Omtrent Klokken elleve, eller elleve en halv, vare de fire Fregatter lidt mere end en Miil fra hinanden, the Dawn var netop den Gang en halv Miil fra de to Franskmænd og snarere lidt længere fra Englænderne.

Dersom en Bataille dengang var bleven begyndt, kunde vi have været en Qvartmiil udenfor Skudvidde. Nysgjerrig efter at vide Resultatet, holdt jeg gaaende et lille Stykke endnu og bakkede derpaa Storemersseil for at vente paa Udfaldet. Jeg blev bevæget til at gjøre dette Skridt i den Forventning at begge Partier, efter en Kamp med en Ligemand, vilde være mindre oplagte til at fortrædige en Neutral, og at jeg muligen kunde faae Hjælp hos den Seirende — da der i hiin Tid kun fandtes faa Krydsere, der ikke havde fremmede Folk ombord, som de gjerne vilde give til et Skib, der var i Nød. Med Hensyn til den Beretning, jeg vilde give til den, som jeg havde i Sinde at henvende mig til, da vilde den beroe paa Omstændighederne. Dersom Franskmanden beholdt Marken, kunde jeg fortælle Historien om the Speedys Priisbesætning, og blev Engelskmanden den seirende, vilde Polisson svare til Hensigten. I ingen af Tilfældene vilde der blive sagt Usandhed, skjøndt der kunde være og sandsynligviis vilde have været visse beslægtede Facta at skjule.

Franskmændene begyndte at bjerge deres Smaaseil paa samme Tid som vi dreiede bi. Dette skete saa ubehændigt og uregelmæssigt, som om der kun var liden Orden ombord hos dem. Marble frembrummede sine Bemærkninger, idet han ansaae den hele Procedure for et daarligt Omen for det trefarvede Flag. Det er vistnok, at den franske Marine i 1803 ikke var nogen Tjeneste til at prale af. Engelskmændene pleiede at sige, at

de sjelden tog et fransk Skib uden at arbeide for det, og dette var sandsynligviis sandt, da Nationen er krigerisk, og ikke giver sig uden at gjøre Modstand. Dog kunde Frankrig dengang neppe siges at være maritim, og de Revolutioner og Forandringer, det havde undergaaet, vilde neppe begunstige Skabelsen af et godt Corps af Søofficierer. Der var langt flere tappre Mænd end dygtige Somænd; og dertil kom Tilbøieligheden til Støien og Snakken, en af de værste af alle menneskelige Feil til at frembringe Uorden i et Skib.

Det var et smukt Syn at see disse fire Skibe bjerge Seil for at gjøre klar til Bataille, ihvorvel de Franskes Seil ikke bleve bjergede saa ganske overeensstemmende med Reglerne. Engelskmændene havde alligevel ingen Hastværk, da de to Franskmænd vare under deres tre Mersseil, Klyver og Mesan, med Bramseilene løbne og Skjøderne opstukne, forend John Bull endog havde bjerget sine Bovenbramseil. Det vil erindres, at den sidste var i Læ og skulde op til sine Modstandere. Dette udførte de i eet Stræk, saa høit op i Retning mod os, i Haab om at vende i Fjendens Kjølvand, at jeg saae, at de vilde kunne praie os. Jeg maa bekjende, at dette var mere end jeg havde gjort Regning paa, men det var nu for seent at løbe, hvilket rimeligviis vilde have ledet til, at vi vare blevne tagne. Jeg besluttede derfor at afvente Udfaldet med Værdighed.

Netop som de engelske Skibe vare komne paa mindre

end Musketskuds Afstand fra **the Dawn**, kovendte de franske Skibe — der dengang var halvanden Kvartmiil østen for, og en halv Kvartmiil sønden for os — og dreiede til, vester over eller i Retning mod os. Da dette var at nærme istedetfor at fjerne sig fra dem, begyndte Engelskmændene at stikke Halser og Skjoder op for at være klar. Deres Bovenbramseil løb i samme Øieblik, og Jageren blev halet ned, og i næste Øieblik blev Seilene opgivne og beslaaet med det samme. Derpaa blev Rærne firet ned, og alle Smaaseilene forsvandt ligesom en Fugl. der folder Vingerne sammen. Herefter blev Underseilene smukt opgivne, men hængende i Givtouge og Gaardinger. Paa denne Tid var den Førende af de to Fregatter mindre end en Cabellængdes Afstand fra os, idet han netop luvede saameget, at han var i tilbørlig Afstand fra vor luv Laaring.

„Ved George, Miles," sagde Marble, som stod ved Siden af mig, betragtende den Fremmedes Bevægelser, „den anden Fregat er **the Speedy**! jeg kjendte dens Bygning og den Afstand, der er fra Gallionen til Ankerporten. De har aldrig før seet saa stor Plads for et Anker! De seer ogsaa, at den er paa sex og tredive Kanoner, med hvide Finkenetsklæder, hvem har nogensinde før seet det to Gange, til Søes?"

Marble havde Ret, det var ganske vist **the Speedy**, og udentvivl vilde Lord Harry Dermonds og hans Officierers Øine inden meget faa Minutter være fæstede paa

os, da Afstanden mellem begge Fregatterne var mindre end to Cabellængder. Jeg maatte imidlertid have Opmærksomheden henvendt paa det forreste Skib.

„Kan De sige mig Noget om de to Skibe sønden for os?" spurgte den Fremmede gjennem Raaberen, uden videre Indledning.

„Ikke andet end hvad De seer. Jeg formoder, at de ere franske, og seer, at de holde efter Dem."

„Efter os!" udbrød den engelske Capitoin med en Stemme, der var høi nok, og nu saa nær, at den kunde høres uden at han brugte Raaberen. „Ja virkelig, efter os. Klar til at vende — Roret i Læ — Bras om agter — Bras om og skjærp for!"

Disse Commandoord fulgte paa hinanden med korte Mellemrum og med en Tordenrøst, der medforte den nøiagtigste Efterlevelse. Følgen var, at dette Skib stagvendte paa vor luv Boug og saa nær ved os, at vi kunde have kastet en Beskøit derombord. Men den vendte smukt og tabte aldeles ikke Farten, og den styrede bort mod sin Fjende.

„Nu er det Tid for os at brase fuldt, Miles, og skyde over Stævn. The Speedy vil troe, at vi ere blevne praiede og alt er i Orden. Den maa stagvende omtrent her i dens Kammeraters Kjølvand, og en blind Mand kunde ikke undgaae at læse vort Navn, saa klos vil den passere os. Klar ved læ Braser, midtskibs med Roret, Neb!"

Vi braste fuldt og lagde Roret saa meget op, at der blev en god Cabellængdes Afstand mellem the Speedy og os, da dette Skib var kommen langt nok forud til at stagvende, eller til det Sted, vi netop havde forladt. Jeg troer, at vi bleve gjenkjendte; det er virkelig ikke muligt at troe andet, da den simpleste Kikkert vilde sætte det svageste Øie istand til at læse Navnet, om andre Tegn til Gjenkjendelse ikke havde været tilstede. Men Sofolk kjende Skibe paa saa mange Tegn, at de ikke letteligen skuffes.

The Speedy laae i Vending, da vi bleve overbeviste om, at vi vare kjendte. Dens Agterræer vare endnu ikke ombraste, men den blev liggende, som Een der noler, og ikke veed, om han skal gaae eller blive. Der stod en Officier paa Kobryggen og betragtede os gjennem en Kikkert, og da Skibet faldt saa meget af, at vi kom ud af hans Synslinie, løb han agterud og kom igjen tilsyne paa Hakkebrættet. Det var den yngste Lieutenant; jeg kunde ved Hjælp af min Kikkert tydelig gjenkjende ham. Der kom snart Flere hen til ham, og iblandt dem var Lord Harry Dermond. Jeg troede endog, at de kjendte mig, og at alle deres Kikkerter vare stillede lige paa mit Ansigt. Det var et spændende Øieblik. Skibene vare kun et Par Kabellængder fra hinanden, skjondt the Dawn forøgede denne Afstand med stor Hurtighed, og ved at holde mere af, vilde vi være udsatte for the Speedys glatte Lag. Hvor var dens Priismandskab?

Ikke ombord i **the Dawn**, thi ellers vilde Sennit vistnok have talt med sin Chef, og naar de ikke vare ombord i Skibet, maatte de være paa Oceanet! Eller vare Fangerne nede om Læ og bleve med Flid holdt ude af Syne? Alle disse Tanker maatte have faret gjennem Hovedet paa de engelske Officierer.

Jeg troede, at vi atter vare forlorne, men Forsynet frelste os endnu engang. I hele denne Tid nærmede den førende engelske Fregat og de to Franskmænd sig stærkt. Om faa Minutter maatte de slaaes, medens **the Speedy** var et langt Stykke fra sin Kammerat. I dette kritiske Øieblik affyrede en af de franske Fregatter et Udfordringsskud. Denne Lyd synes at vække **the Speedy** af dens Dvale. Dens Agterrær bleve i et Nu ombraste, alle Officiererne forsvandt fra Hakkebrættet, Store og Fokke Hals blev redet under og Bramseilene heiste. Ved denne forøgede Seilføring skjød det velseilende Skib over Stævn og var snart paa sin bestemte Plads, eller en halv Kabellængde agten for **the black Prince**, som jeg siden efter erfarede var Navnet paa det commanderende engelske Skib ved denne Leilighed. Jeg kan ligesaa godt her tilføie, at det franske commanderende Skib hed **La Désirée**, og dets Kammerat **Le Cerf**. Monsieur Menneval var den franske commanderende Officier, og Sir Hotham Ward den engelske. Jeg har aldrig vidst Navnet paa den anden engelske Capitain, eller dersom jeg har vidst det, er det gaaet mig af Minde.

Det havde været min Hensigt at holde af, for at komme saa langt som muligt bort fra the Speedy, for at den ikke skulde gjenkjende os, og især for at den ikke skulde læse vort Navn paa Agterspeilet. Men at løbe saa langt ned i Læ var ikke det Sted, man kunde ønske sig at indtage, naar et Søslag skulde holdes ret til Luvart og i mindre end et halvt Kanonskuds Afstand. Mylord Harry Dermond var derfor ikke saasnart igjen i Bevægelse, førend vi dreiede til Vinden med the Dawn, for snarest muligt at komme ud af Skudvidde. De Kæmpende kunde rigtignok omvexle deres Stillinger, saa at ethvert Sted i Periferien af en Cirkel rundt om dem, vilde være alt Andet, end et behageligt Opholdssted; men der var stor Sandsynlighed for, at Bataillen vilde begynde med det ene Parti til Luvart af det andet.

Vort Skib teede sig godt ved denne Leilighed, idet vi kom af Veien med tilstrækkelig Hurtighed. Medens dette udførtes, fik jeg Leilighed til at see efter Corvetten og Luggeren. Den sidste var endnu forrest, idet det var lykkedes den ved Smaaslag at krydse sig et godt Stykke op til Luvart af de to franske Fregatter. Her havde den gjort det sidste Stræk øster over, i den Hensigt at løbe ind under Kysten. Corvetten var endnu i dens Kjølvand og fulgte i Hælene paa den med en brændende Fart.

Ende paa første Deel.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Eethundrede og fem og firsindstyvende til eethundrede og syv og firsindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1858.

Lucy Hardinge.

Fortsættelse af „Tilsøes og iland".

Oversat fra Engelsk

af

J. A. Meyer.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1858.

Første Kapitel.

Læseren maa tillade, at jeg fremstiller et vexlende Panorama for ham. Saasnart the Dawn var kommen halvanden Qvartmiil fra de engelske Fregatter, en Afstand, der blev lidt forøget derved, at disse nærmede sig deres Fjender, brafte vi igjen Storemersseil bak; thi jeg havde en uovervindelig Lyst til at see paa, hvad der vilde foregaae. Denne Følelse var fælleds hos os alle Fire, og det var næsten umuligt at faae Neb eller Diogenes til at hale i en Ende, da de ikke kunde undlade at gabe efter Fregatterne. Jeg troer virkelig, det var umuligt at faae Nogen til at styre, thi Ingen af os var istand til længe nok at have Blikket vendt fra de Kæmpende, til at tage vare paa vort eget Skib.

Der ere dem, som kunde synes at det var taabeligt, ikke at anvende Tiden til at bestræbe os for at komme saa langt som muligt bort fra the Speedy.

Maaskee det ogsaa var det; men i en halv Miils Afstand var der virkelig mindre at frygte end det i Forstningen kunde synes. Det var ikke sandsynligt, at Englænderne vilde forlade de franske Skibe, førend de vare erobrede, og jeg var ikke saa ganske uvidende i mit Fag, at jeg skulde troe, at Skibe, som de af **La Grande Nation**, som vare i Sigte, skulde lade sig tage, uden at tilføie deres Modstandere en heel Deel Skade. Dernæst vilde selve Priserne fordre Tilsyn, og der var endnu flere Sandsynligheder for, at vi nu skulde gaae ustraffede, medens der virkelig var meget liden Grund til at være i Fare. Men alle disse Betragtninger tilsideset, var Nysgjerrigheden og Interessen saa levende hos os Alle, at det næsten var os moralsk umuligt at forlade Stedet, førend Bataillen var afgjort. Jeg er ikke engang vis paa, at **the Dawn** vilde have bevæget sig, dersom vi havde havt i Sinde at den skulde det. Efter denne korte Forklaring ville vi da henvende vor Opmærksomhed udelukkende paa Fregatterne.

Da vi med **the Dawn** havde indtaget den Plads, vi ønskede, stod de Stridende tæt imod hinanden. **The Speedy** havde fort Seil saa længe til den var kommen lidt til Luvart af dens Kammerats Kjølvand, skjøndt den var en halv Kabellængde agten for den. Franskmændene sluttede endnu tættere, og de vilde snart være saa langt avancerede, at de førende Skibe paa begge Partier kunde komme i Ilden. Jeg antog, at Modstanderne vilde pas-

sere hinanden i en Kabellængdes Afstand. Alle Fire gik med Mersseil, Klyver og Mesan, Underseilene hang i Givtouge og Gaardinger. The Black Prince og the Speedy havde Bramseil los med opstukne Skjøder, medens La Désirée og Le Cerf havde Bramskjøder skoddet for og Rœerne løbne ned paa Stængeœselhovederne. Alle fire Skibe havde taget Bovenbramrœerne til Dœks. Dette var Batailleseil og Alt tydede paa, at Monsieur Menneval vilde gjøre sit Bedste.

Det første Skud, der ved denne Leilighed blev affyret, var fra La Désirée, det førende franske Skib. Det blev fyret mod the Black Prince og det ramte formodentlig, da Sir Hotham Ward øieblikkelig holdt af, sienshynligt i den Hensigt at undgaae at blive beskudt langskibs. De Franske gjorde det samme for at komme tvers for deres Modstandere, og de fire Skibe løb nu i parallele Linier, skjøndt modsatte Veie, og i en lille Kabellængdes Afstand fra hinanden. La Désirée gav nu Skud paa Skud med hver Afdeling, efterhaanden som Kanonerne kom til at bære, indtil hele hans Lag var affyret. The Black Prince modtog det uden at besvare, skjøndt jeg kunde see, at han leed betydelig Skade, især tilveirs. Endelig lod Sir Hotham Ward høre fra sig. Han affyrede sit hele Lag næsten i eet Øieblik; og det var et hadefuldt truende Brøl. Røgen begyndte nu at skjule hans Skib, skjøndt La Désirée, ved at styre imod os, gik foran for Krudtdampen.

The Speedy aabnede strax efter sin Ild paa den franske Commanderende, thi af Braget agterud kunde jeg vide, at Le Cerf sloges i Røgen Alle fire Skibe luf fede, saa at Mersseilene levede, for at passere hinanden langsommere; og det forekom mig, som der var et Øieblik, i hvilket de alle Fire stoppede under den tætte Røgsky, de havde udspyet, for at gjøre hinanden al den Skade, de formaaede. Franskmændene kom alligevel snart frem fra Røgen, og Standsningen af Skydningen forkyndte, at Skibene havde passeret hinanden. I Begyndelsen kunde jeg ikke see meget til Engelskmændene, paa Grund af Røgen; men deres Modstandere kom ud af Striden, kort som den havde været, med forskudte Seil, knækkede Ræer; og Le Cerfs Krydsstang hang ned i Læ. I det samme jeg blev denne Ulykke vaer, fik jeg et Glimt af the Black Prince, klos bi de Vind, luvende op tvers i Fjendens Kjølvand og truede aabenbart med at vinde Luven. The Speedy fulgte med et Uhrværks Nøiagtighed, idet den snarere havde sluttet sig tættere til den Commanderende, end at være kommen længer agten for den. Strax efter stagvendte the Black Prince, men idet den gjorde det, faldt dens Storebramstang, naturligviis medtagende Raa og Seil. Dette var et Tegn til, at Mr. Menneval ikke havde skudt Salutskud.

Franskmændene holdt gaaende i flere Minutter efter dette uvenlige Forsøg mod deres Fjender, i hvilken Tid vi kunde see deres Mandskab ivrigt, men uden Orden,

ifærd med at klare det Havarerede, reparere Takkeladsen og anden Beskadigelse. Le Cerf havde især meget travlt med Krydsstangen, der hang og dinglede over dens læ Skandse, og dens Mandskab gjorde fortvivlede, men hensigtsmæssige Bestræbelser, for at faae den klaret væk. Det lykkedes dem, og omtrent ti Minutter efterat Ilden var ophørt, lagde de franske Skibe Roret op og stod plat for Veiret nord efter, som om de inviterede deres Fjender til at komme og fægte Striden tilende paa den Maade, om de følte sig oplagte til at forfølge Sagen videre.

Det var nu paa Tiden for os at gjøre Noget; thi dette Ophold havde bragt alle fire Skibe saa langt vestlig, at de kun vare en Qvartmiil fra the Dawn, og jeg saae mig nødt til igjen at komme af Veien. Vi braste fuldt og stod væk saa hurtigt vi kunde. Det var ogsaa i en anden Henseende Tid til at gjøre Noget. Da Mr. Menneval holdt af, skjød hans Modstandere hurtig op paa hans luv Laaring, og med mindre han havde i Sinde at slaaes i Læ, var det magtpaaliggende for ham at komme bort.

Sir Hotham Ward var alligevel altfor dygtig en Sømand til at forsømme den Fordel, som Mr. Menneval havde givet ham. I det Øieblik Franskmændene holdt af, gjorde han det samme, men istedetfor at holde plat af, luffede han igjen i rette Tid, da han ikke havde rørt en Bras, og seilede tvers over Fjendens Kjølvand, idet

han gav et morderisk glat Lag ind gjennem Le Cerfs Kahytvinduer. Til min Forundring fortsatte La Désirée sin Cours, indtil the Speedy havde gjentaget denne Dosis. Engelskmændene kovendte derpaa og vare tilsyneladende iværk med at gjentage denne Operation. Da Mr. Menneval fandt, at dette var et tabende Spil, dreiede han til, idet han fyrede efterhaanden som Kanonerne kom til at bære, og Le Cerf gjorde det samme, styrende den anden Vei, idet de anrettede stor Ødelæggelse. Englænderne sluttede til hinanden, og efter en Minuts Forløb vare alle fire Skibe indhyllede i en Sky af hvid Røg. Alt, hvad vi nu kunde see, var Reisningen fra Knappen og ned efter, saa langt som til Mastetoppene; men som oftest ikke længer end til Merseræerne. I et Qvarteerstid faldt Skuddene hurtigt efter hinanden, hvorefter Hurtigheden aftog, skjøndt der endnu vexledes mere end hundrede Skud inde i Skyen.

Flere Kugler kom i Retningen mod os og to gik virkelig mellem vore Master. Den Interesse, vi vedblev at føle for Udfaldet, var alligevel saa levende, at vi igjen braste Storemerssеil bak, og der blev vi liggende som Tilskuere, der vare ligesaa ligegyldige for den Fare, vi udsatte os for, som om vi havde været i Land. Den ene Minut forløb efter den anden, indtil et betydeligt Tidsrum var udløbet; dog blev ingen af de Kæmpende ganske tydelig for os. Nu og da blev en Deel af et Skrog synligt, naar Vinden blæste Røgen tilside, men vi

kunde aldrig faae at see, til hvilken Nation det hørte. Omsider udvidede Røgmassen sig i den Grad, at vi ikke længer kunde see Reisningerne.

Paa denne Maade forløb en Time, og jeg var i den meest spændte Forventning; den forekom mig som en heel Dag, saa ivrig var jeg efter at forvisse mig om Udfaldet. Jeg havde været flere Gange i Affaire, som Læseren veed; men dengang fløi Minutterne, hvorimod denne Bataille forekom mig at vare en Evighed. Jeg har sagt, at der medgik en Time, inden vi endog kunde gjætte os til det sandsynlige Udfald. Da denne Tid var forløben, ophørte Skydningen aldeles. Den havde i den sidste halve Time aftaget lidt efter lidt, men nu var den aldeles ophørt. Røgen, der syntes at være sammenpakket paa Oceanet, begyndte at hæve og adsplitte sig, og lidt efter lidt hævede Sløret sig for denne Kampscene.

Det Skib, vi først saae, var vor gamle Bekjendt the Speedy. Den havde mistet alle tre Fastestænger, Forstangen lige under Sahlingen og de andre to tæt ovenfor Æselhovederne. Den ene Nok var skudt af Storraaen, og dens Underreisning og Siderne vare belemrede af Vrag. Den havde Fok, Fokkestagseil, Abe og Mesan til, som næsten vare alle de Seil, den var istand til at tilsætte.

Vi havde neppe Tid til at undersøge the Speedy, førend Le Cerfs mørke Skrog kom tilsyne; dette Skib var bleven meget haardt medtaget, da der ikke stod en

Stump i det, der var tyve Fod over Dækket, med Undtagelse af Fokkemasten, hvis Top var bortskudt. Søen rundt omkring den var bedækket med Vrag, og ikke mindre end tre af dens Fartøier vare ude for at samle Folk op, der drev omkring paa dens Rundholter. Den laae omtrent en Cabellængde fra the Speedy, og ønskede nok gjerne at være længere borte, da den ikke saasnart havde faaet heist Fartøierne op, førend den lod Fokken falde og holdt plat af for den.

Medens vi lagde Mærke til Le Cerfs Bevægelser, fik vi først et Glimt af La Désirée. Dette Skib kom igjen tilsyne næsten i Linie med sin Kammerat, og holdt ligesom den for Veiret. Det syntes som om det var deres fælleds Hensigt at komme hinanden saa nær, at de kunde understøtte hinanden, og forøge Afstanden mellem dem og deres Fjender. Begge disse Skibe havde det trefarvede Flag vaiende fra Stumperne af deres Master. La Désirée var alligevel sluppen lidt bedre end dens Kammerat, da den havde Stor- og Fokkemasten staaende i god Behold; men Mesansmasten var bortskudt tæt over Dækket. Hvad der var en meget slem Affaire for den var, at Fokkeraaen var skudt over ved Borgen, saa at begge de inderste Ender laae ned paa Bakken, medens Nokkerne hang løst i Toplenterne. Dette Skib holdt af for Storseil og Fokke-Stagseil.

The Black Prince var den, der sidst kom klar af Røgen. Den havde enhver Ting paa sit Sted, lige fra

Stængefahlingerne og ned efter. Alle tre Bramstænger vare væk, og Stumperne vare allerede klaret afveien, men alle Mersseræerne laae paa Æselhovederne, og dens Reisning, Rundholter og Topper vrimlede af Folk, hvilket ogsaa var Tilfældet ombord i the Speedy. Dette var Hemmeligheden ved Pausen i Træfningen. De to engelske Fregatter havde sendt deres Folk til Veirs for at sikkre Rundholterne, medens Franskmændene, ved at holde plat for Veiret, vare i en Stilling, hvori de ikke kunde bringe een eneste af Kanonerne i Laget til at bære; og paa hin Tid vare de agterste Jagerkanoner sjelden til synderlig Nytte, paa Grund af Agterstævnens Heldning. Det har altid forekommet mig, at Spanierne byggede de bedste Skibe i denne Henseende, da Englænderne, og Amerikanerne i Særdeleshed, aldrig synes at tænke paa Muligheden af at flygte. Jeg anfører alligevel ikke dette med Hensyn til de spanske Skibe, under den Forudsætning, at den spanske Nation mangler Mod, thi en mere falsk Hentydning kunde aldrig existere; men kun for at fremføre deres Overlegenhed i eet Punkt: i Skibsbygningskunsten, til samme Tid som de, naar de have bygget et smukt Skib, ikke veed, hvorledes de skal benytte det.

De første ti Minutter, efter at Cambattanterne vare klar af Røgen, blev med megen Activitet anvendte til at reparere Beskadigelser, hos de Franske i stor Forvirring, og jeg tvivler ikke om, under megen Støi; hos Englænderne med megen Hurtighed og fuldkommen Kjendskab til

deres Forretning. Uagtet dette var den almindelige Charakteer af de respective Parters Bestræbelser, var der dog Undtagelser fra Reglen. Jeg bemærkede for Exempel, ombord i Le Cerf, en Afdeling af Mandskabet, der var iværk med at klare Skibet for Vraget af Stormasten, og de lagde en Koldblodighed, Iver og Dygtighed for Dagen, der viste, hvilke Materialier, der blev bortkastet i den Tjeneste, af Mangel paa et godt System, og i Særdeleshed, hvilket jeg altid har troet, fordi Officiererne ikke fattede den uhyre Vigtighed det er, at vedligeholde Rolighed ombord i et Skib med en stor Besætning. Englændernes medfødte Taushed, forøget ved den sociale Disciplin i denne velordnede — maaskee for velordnede — Nation, har vundet dem lige saa mange Slag paa Søen, som deres Fjenders medfødte Snakkesomhed, der maaskee er forøget under deres Borgerregerings politiske Overdrivelse — have tabt. Det er en Lykke for os, at den amerikanske Charakteer har Hang til Stilhed og Tankefuldhed i alvorlige Tilfælde, det er kun i Politik at vi ere støiende, skadervorne og sprudlende.

Da vi opdagede, at Stormen rimeligviis vilde drive i læ, forblev vi lidt længer paa vor Plads, for at see Slutningsscenen. Det forundrede mig, at the Black Prince holdt Luven, efter at the Speedy havde holdt af og løb ned i Fjendens Kjølvand, girende først paa den ene Laaring af Le Cerf og dernæst paa den anden, idet han sendte ham en tæt og tilsyneladende ødelæggende

Ild. Endelig holdt Sir Hotham Ward af og stod for Veiret, idet han skjød tre Fod over Stævn, i samme Tid som the Speedy skjød to, som Følge af, at han var i Stand til at føre alle sine tre Mersseil. Det lod til, at Monsieur Menneval ikke var tilfreds med den Maade, paa hvilken hans Kammerat blev behandlet; thi istedenfor at vente til han blev angreben, paa samme Maade, lagde han Roret bagbord og dreiede til Vinden, idet han gav et glat Lag, da han luvede, hvilket snart forklarede the Black Princes Nølen. Dette Skib havde faaet opsat Bagstage for at sikkre sine Master, og noget af Vigtighed maa være bleven overskudt ved dette Lag fra La Désirée, da Stormasten faldt strax efter at den havde faaet Laget, idet den tog Krydsstangen med sig. Det engelske Skib viste alligevel, hvad det duede til, under disse kritiske Omstændigheder. Alle Seilene paa Forreisningen traf endnu, og den vedblev at styre løs paa Fjenden, heller ikke forsøgte den paa at luve, førend den var mindre end to hundrede Yards fra Fjenden, da den tungt og langsomt dreiede til Vinden, en Manoeuvre, der væsentlig blev hjulpen derved, at Forstangen fulgte efter Storreisningen, netop paa den Tid, da dens Roer maatte være lagt bagbord. Da Le Cerf mærkede, at Bataillen igjen blev stationair, dreiede den ogsaa til Vinden, og alle fire Skibe hamrede nu løs paany, ligesaa ivrigt, som om Affairen nylig var begyndt.

Det er ikke let at fortælle alle Enkelthederne ved

denne anden Træfning. I to Timer laae de fire Skibe i mindre end en Cabellængdes Afstand fra hinanden, idet de vedligeholdt en saa levende Ild, som Omstændighederne vilde tillade. The Black Princes tappre Adfærd var høist paafaldende; uagtet han var nødt til at skyde mellem Vragstumper og Gods, der hang ned fra hans Master, vedligeholdt han dog en morderisk Ild, der især var rettet paa hans Modstander La Désirée. Jeg kan ikke sige, at nogen af de fire Skibe stod tilbage i at opfylde deres Pligt; men dog troer jeg, at Sir Hotham Ward i det Hele lagde den største Dygtighed for Dagen, sandsynligviis af den Grund, at han meest behøvede det. Belemret af saa meget Nedfald, som han ikke kunde klare fra sig, medens han var udsat for saa heftig en Ild, maaatte the Black Prince alligevel tilsidst blive tilbage for sin Fjende La Déserée, der lidt efter lidt skjød over Stævn, indtil ingen af disse to Skibe kunde bringe nogen Kanon til at bære. Engelskmanden dreiede nu til, for at klare Vraget fra sig, medens Franskmanden underslog en ny Fok og Mesan, da de, som havde været under, vare skudt i Laser.

The Speedy og Le Cerf havde imidlertid ikke været ledige. Det franske Skib sloges tappert, der var heller intet andet Valg for dem, da den sidste kovendte og fulgte sin Kammerat, idet den verlede et Lag med the Black Prince, da den passerede ham.

Dersom Englændernes virkelige Overlegenhed tilsøes over Franskmændene ikke var kommen med i Betragtning, vilde denne Bataille have været lige for begge Parter, skjøndt ledsaget af den sædvanlige Charakteer af saadanne Affairer, ved Slutningen af det forrige og i Begyndelsen af nærværende Aarhundrede; følgeligen maatte de sidste betragte sig som seirende, naar de blot slap derfra. Men begge Parter vare reducerede til den Nødvendighed at reparere deres Skade, og det var et Arbeid, der fordrede nautisk Dygtighed. Enhver kan lade og affyre en Kanon, men der skal en dygtig Sømand til at imødegaae de uventede Tilfælde, som Krigen kan medføre. Enhver Klodrian kan hugge en Mast ud af et Skib, men der skal en Sømand til at sætte den ind. Fra Affairens Begyndelse havde vi alle ombord i the Dawn beundret den Orden, Regelmæssighed og Hurtighed, hvormed the Black Prince og the Speedy havde tilsat og bjerget Seil, og den Hurtighed og Behændighed, hvormed de havde udført alt hvad Sømandskab kunde fordre, i at sikkre forskudte Rundholter og Seil, medens der ingen Ende havde været paa Marbles Finter og Anmærkninger, over Franskmændenes ubehændige Forvirring. Denne Forskjel blev nu dobbelt tydelig, da der ikke længer var nogen Rog eller Kanonade til at afvende de respective Mandskabers Opmærksomhed. Efter en halv Times Forløb havde the Black Prince klaret alt Vraget

fra sig, og havde underslaaet adskillige nye Seil, medens Vanskeligheden ombord i Modstanderen nu syntes at være paa sit høieste. Denne samme Forskjel fandt Sted mellem de to andre Skibe, skjøndt Le Cerf i det Hele taget kom hurtigere og med mere Dygtighed ud af sin Forlegenhed, end dens Kammerat. Med Hensyn til the Speedy, da maa jeg lade min gamle Bekjendt, Lord Harry Dermond vederfares den Retfærdighed at sige, at han baade sloges med sit Skib og reparerede dets Skade paa ægte Sømandsviis. Jeg vil svare for, at den hæderlige Lieutenant Pawlett havde ikke meget at gjøre med nogen af Delene. Det havde været meget bedre, om han den Dag havde været i sin Moders Selskabsværelse, og tilladt en Dygtigere at indtage hans Plads. Sennit var den Gang paa Veien til Barbadoes, og jeg troer heller ikke, at denne Hververanfører duede meget lige over for en Fjende.

Hele to Timer forløb, medens Cambattanterne vare beskæftigede med at reparere deres Havari. Ved denne Tids Forløb var La Désirée og Le Cerf løbne mere end en Qvartmiil østen for de engelske Skibe; de sidste fulgte dem, saasnart de havde klaret deres Havari, men under formindsket Seilføring. The Black Prince havde virkelig faaet tre Vahre-Stænger omhoug i dette Mellemrum, og var nu klar til at sætte Seilene til. The Speedy var mindre activ eller mindre dygtig, skjøndt den heller ikke havde været ledig. Englænderne halede

nu stærkt ind paa Fjenden. Monsieur Menneval holdt denne Gang betimelig af, og under denne Manoeuvre aabnede begge Skibene Ilden paa deres Modstandere, i omtrent en halv Qvartmiils Afstand. Virkningen af denne tidlige Bevægelse blev snart tydelig, da det er en stor Feil at tilbageholde et Skibs Ild mod en Fjende, indtil de ere klos paa Livet af hinanden. M'Donough skyldte sin Seir i Wattsburg Bay, at have fulgt denne Regel, og Franskmændene bleve slagne ved Nilen, fordi de ikke gjorde det; skjøndt Nelson under alle Omstændigheder vilde have betvunget dem, da Energien hos en Mand af hans Charakteer mere end overveier enhver lille factisk Fordeel.

Ved nærværende Leilighed kunde vi see Virkningen af de Franskes Ild paa the Black Princes Rundholter, saasnart de aabnede Ilden. Da Sagen senere blev forklaret i officiel Beretning, var dette Skibs Undermaster beskadigede, førend han satte sine Vahrestænger omhoug, og da han nu blev ydermere beskadiget, faldt det ene Stykke ned efter det andet, indtil der ikke var andet tilbage end Stumperne af hans tre Undermaster, den høieste mindre end tyve Fod over Dækket. Sir Hotham Ward var nu i den værste Tilstand, han den Dag havde været; da hans Skib ikke var istand til at avancere en Fod, med Undtagelse af hvad han drev, indtil alt var kappet bort. For Een, der ikke er Sømand, kan det maaskee ansees for en let Sag at kappe Tougværk med Øxer, og

saaledes befrie Skibet fra alt, hvad der belemrer det, og for hvad Rundholter der kan falde ned fra Veiret; men Somanden veed, at det ofte er en meget vanskelig, og besværlig Deel af Tjeneften. Havet er aldrig roligt, og et Skib, der ikke er stottet ved Vindens Tryk i Seilene, ruller ofte paa en Maade, der endog gjor det til en vanskelig Sag at staae fast paa Dækket Fregatter og Linieskibe vise sig ofte at være mere urolige end mindre Skibe, under saadanne Omstændigheder.

Der var een lykkelig Omstændighed for Englænderne, forbunden med denne Ulykke. Franskmændene havde saa stort Mod paa at afmaste the Black Prince, at de kun toge lidet Hensyn paa the Speedy, saa at dette Skib virkelig passerede i en kort Afstand til Luvart af sin Modstander, uden at de lagde Mærke til, eller beskadigede ham. Da Franskmændene hele Tiden holdt ned i Læ. satte det the Speedy istand til at holde sig uden for deres Skudvidde, indtil han holdt af. Saasnart dette skete, fulgte han sin Fjende med dobbelt saa stor Seilføring som deres. Han var naturligviis saaledes istand til i mindre end en halv Time at indhente Le Cerf, da han løb op paa dens Laaring og aabnede en heftig Ild klos paa Livet af ham. I hele denne Tid laae the Black Prince som en Klods paa Vandet, i Begreb med at klare Vraget, medens Kampen drev langsomt bort fra ham mod Læ. Hans Folk arbeidede som Myrer, og vi hørte endog de Hurraraab de udsendte, da deres Skibs

Skrog gled ud af den Masse af Master, Ræer, Seil og Takkellads, hvori det saa længe havde været indviklet. Dette var ikke saasnart skeet, førend den lod falde et Seil fra sin Blinderaa, der til den Ende var blevet underslaaet, og et Bovembramseil blev tilsat paa et let Spiir, der var surret til Stumpen af Stormasten, som var den høieste af de tre Stumper, der stod ovenfor Dækket.

Medens Bataillen, ligesom en Byge i Luften, passerede ned mod Læ, besluttede Marble og jeg at brase fuldt, og følge de Stridende, da det netop var den Cours, vi ønskede at styre. Dog for at holde os uden for Skudvidde dreiede vi først øster over, da vi havde i Sinde at løbe i the Black Prince's Kjølvand. Vi havde naturligviis ingen Hastværk, da det nu stod i vor Magt at løbe sex Gange saa megen Fart som det Skib.

Idet vi iværksatte vor Hensigt, passerede vi tæt forbi Vraget af den engelske Fregats Rundholter. Der laae de og rullede omkring paa det urolige Hav, og vi saae virkelig et Menneskes Legeme indviklet i Takkelladsen, idet Søen nu og da hævede det til Overfladen. Den stakkels Karl var rimeligviis gaaet overbord med Masten og var druknet, førend der kunde sendes ham Hjælp. Med en Fjende for sig, der flygter, ere Orlogsmændene ikke meget samvittighedsfulde med at sanke deres Døde op.

Jeg vovede ikke at løbe lige ned i Engelskmandens Kjølvand, men vi girede, saa at vi ikke kom den nærmere end en Qvartmiil. I hele denne Tid beskjød the Speedy

Le Cerfs Laaring. Det sidste Skib var bleven altfor ramponeret til at kunne luve, medens Monsieur Menneval uhindret holdt ned i Læ, da han havde faaet en Fordeel i Seillads, som han nødig vilde give Slip paa ved igjen at komme i Ilden. Denne Officier manglede ikke Mod, men Franskmændene vare blevne saa vante til at blive slaaede, i deres Foretagender tilsøes mod Englænderne, at de ligesom adskillige andre Nationer tillands, havde begyndt at ansee Seiren som haabløs. Le Cerf sloges tappert. Uagtet de uheldige Omstændigheder dette Skib var i, holdt det dog ud indtil the Black Prince havde givet det et glat Lag, klos paa dets bagbords Laaring, medens the Speedy bestandig holdt paa dets styrbords Laaring, vedligeholdende en vel rettet og næsten uophørlig Ild. Le Cerf strøg ikke, førend Bataillen blev to mod een, foruden en Mængde andre ugunstige Omstændigheder.

Dette endte Sagen saavidt det angik Bataillen. La Désirée fortsatte sin Cours uhindret, dog erfarede jeg senere, at den den næste Morgen blev tagen af en hjemgaaende Fregat, da den strøg sit Flag uden Modstand.

Læseren er maaskee noget nysgjerrig efter at vide, hvorledes vi følte os tilmode ombord i the Dawn, i de fem Timer, der forløb fra den første indtil den sidste Kanon blev affyret ved denne Leilighed, hvad der blev sagt blandt os og hvad vi foretoge os, saasnart Seiren var afgjort. Det sidste vil han faae at vide i Historiens

regelmæssige Fremskriden; og det første er snart fortalt. Det var ikke let at finde fire Mænd, der vare mere upartiske, med Hensyn til Combattanterne, end dem i the Dawn. Jeg havde vistnok tidligere foretrukken England, hvilket var meget almindeligt blandt alle de bedre opdragne Amerikanere i min Periode, idetmindste saa langt tilbage som til Krigen 1812. Men ved at gaae udenfor Scenen af den indvortes politiske Discussion, og sætte Jagttagelser istedenfor Avisernes Sandsynligheder og Sophismer, vare mine Anskuelser blevne en Deel forandrede. England var for mig den Gang ikke mere end enhver anden Nation, jeg var alligevel ikke af den franske politiske Skala, og holdt mig ligesaa fjernt fra den ene af disse fremmede Skalaer for politisk Fornuftlære, som fra den anden. Jeg kunde siges at have været en født Føderalist, men denne Forandring af Mening havde forhindret mig i nogensinde at give en føderal Stemme, siden jeg blev myndig.

Marble havde bestandig siden Revolutionen næret en stærk Uvillie mod England. Men paa samme Tid havde han arvet sin Klasses vulgaire Foragt for Franskmændene, og jeg maa tilstaae, at han følte en Slags vild Glæde i at see Combattanterne ødelægge hinanden. Havde vi været nær nok til at være Vidne til de personlige Lidelser, fremkaldte ved et Soslags frygtelige Lemlæstelser, tvivler jeg ikke om, at hans Følelser vilde have været forskjellige; men saaledes som Tingene vare,

saae han kun franske og engelske Skibe sønderlemme hinanden. Da Affairen var paa sit Høieste, sagde han til mig — „Dersom denne Monsieur Gallois og hans blodige Lugger, blot kunde komme med i Legen, Miles, saa vilde jeg være tilfreds. Jeg vilde juble, naar jeg saae Corvetten og Le Polisson kradse Dinene ud paa hinanden, ligesom to Fiskerkjerlinger, hvis Ordbog er sluppen op.

Neb og Diogenes betragtede hele Sagen omtrent paa samme Maade, som jeg formoder Cæcarerne pleiede at see paa Arenaen, naar Gladiatorerne vare meest blodtørstige. Negerne pleiede at lee og raabe „golly!“ eller virre med Hovedet af Glæde, naar et halvt Dousin Kanoner gik af paa eengang; idet de hørte paa Knaldet, som et Beviis paa den Knusen der foregik ombord i Skibene; men jeg overhørte en Samtale mellem disse to Africas Børn, der bedst vil fremstille deres Følelser.

„Hvem Du tænke faae Bank, Neb?“ spurgte Diogenes med et Grin, der viiste hver Elfenbeenstand, der var i hans Mund.

„Jeg troe dem begge faae dygtig,“ svarede hans Kammerat, „Du selv see, hvor Speedy rapper sig.“

„Jeg vil ønske dem komme lidt nærmer, Neb. — Nogle Skud slet ikke ramme.“

„Det altid saaledes Kok, i Batallie. See der, det var et Smæk for John Bull.“

„Ham inte behøve at presse Matroser, netop nu, hvad Neb."

„Nu Du seer Johnny Crepaud fik det! Krr—rak! Det knager i dem Kahytvinduer!"

„Hvad gjør det os, Neb? Antag dem æde hinanden, skade ikke os!"

Her udbrød begge Tilskuerne i en høi Latter, idet de klappede i Hænderne og svang Legemet frem og tilbage, som om hele Sagen var en lystig Spads. Diogenes var saa tilfreds, da hele the Black Princes Reisning faldt, at han endog begyndte at dandse, og Neb betragtede hans Spring med en godmodig Medfølelse. Der er ingen Tvivl om, at Mennesket i Grunden har meget af det vilde Dyr ved sig, og at han kan bringes til at betragte ethvert Skue, det være grusomt eller følsomt, som en Aarsag til Interesse og Underholdning. Naar en Forbryder skal henrettes, finde vi altid Tusinder af begge Kjøn og alle Aldere, forsamlede for at see en Medskabnings Dødsangst; og skjøndt disse nysgjerrige Mennesker ofte mærke en benouende Følelse, under dette oprørende Skue, vende de dog ikke deres Øine bort, førend de have seet alt det Rædselsfulde og Oprørende ved Scenen.

Jeg maa tilføie et Ord om vor Bekjendt, Monsieur Gallois. I det Øieblik Masterne paa The Black Prince gik overbord, saae jeg ham et langt Stykke til Luvart, strækkende ind mod Kysten, med alle de Seil til,

som Luggeren kunde bære. Corvetten var endnu klos i Hælene paa den, og Marble drog snart min Opmærksomhed hen paa den, for at bemærke Røgen, der steg op fra Corvetten. Afstanden var saa stor og Kanonerne saa lette, at vi ikke hørte Knaldet; men Røgen vedblev at stige op indtil begge Skibene vare ude af Sigte i Sydvest. Senere hørte jeg, at Luggeren var undkommet. Den havde været haardt i Knibe og vilde være bleven taget, dersom ikke det engelske Skib i sin Iver for at indhente den, havde seilet sin Storebramstang overbord. Ene denne Omstændighed havde Monsieur Gallois at takke for sin Frelse. Jeg stoler paa, at han og Monsieur Le Gros havde et behageligt Møde.

Andet Kapitel.

Det var paa den høie Tid for the Dawn at komme afsted. Af alle Skibene i Læ var the Speedy den, vi havde meest at frygte, og den var bedst istand til at skade os. Vi kunde jo rigtignok den Gang seile fra den, men en Orlogsmands Mandskab vilde snart være istand til at gjengive den Evnen til at indhente

os, om den endog ikke i dette Øieblik var istand dertil. Jeg kaldte paa min Styrmand og raadslog med ham.

„Det vil ikke være os tjenligt at nøle længer her, Moses," begyndte jeg; „Englænderne ere Dagens Herrer, og da the Speedys Officierer uden al Tvivl have gjenkjendt os, vil den saa hurtig som muligt være i Hælene paa os."

„Jeg troer rigtignok, Miles, at den i nogle Timer ikke vil være istand til at komme synderlig langt. Der ligger den imidlertid, og den har vort Mandskab ombord og det vilde være godt, om det ellers var muligt, at faae nogle af dem tilbage Dersom vi havde et Fartøi, kunde jeg roe derhen med Parlamentairflag og høre, paa hvilke Vilkaar de vilde gaae ind."

Jeg lo over denne Idee og sagde Marble, at det vilde være klogest, at han blev hvor han var. Jeg vilde give the Speedy fire Timer til at bringe sig i nogenlunde seilbar Stand, under den Forudsætning at den havde i Sinde at forfølge os. Dersom der ikke var nogen øieblikkelig Hastværk, vilde det derimod medtage den fire og tyve Timer.

„Jeg tænker, den har Lyst til at følge den anden franske Fregat, som tydeligt nok styrer mod Brest," tilføiede jeg; „i hvilket Tilfælde vi intet have at frygte. Ved George! Der gaaer et Skud, og her kommer Kuglen i Retning mod os, De kan see den, Moses. Hvor den

hopper hen over Vandet, næsten i Linie mellem os og Fregatten — ja, her kommer den!"

Dette var bogstavelig sandt. The Speedy laa med Bougen vendt mod os, og den havde pludselig afskyret den Kugle, som jeg henpegede til, og som nu kom dandsende fra Sø til Sø, indtil den faldt i Linie med Skibet i omtrent hundrede Yards Afstand.

„Holloi;" raabte Marble, der havde vendt sin Kikkert mod Fregatterne. — „Der er Fanden paa Spil, Miles — et Fartøi, der roer paa Liv og Død denne Vei, og et andet efter det. Skuddet var meent den forreste Baad og ikke os."

Jeg rettede nu ogsaa min Kikkert, og vistnok var det, at en lille Jolle roede imod os og naturligviis ret til luvart af Fregatten, idet Folkene i den trak paa Aarerne af Livsens Kraft. Der var syv Mand i Jollen sex ved Aarerne og een styrede. Den rette Sammenhæng faldt mig øieblikkelig ind. Dette var nogle af vore egne Folk, anført af anden Styrmand, der havde benyttet sig af den Omstændighed, at da et af the Speedys Fartøier havde været sat ud, uden at der var Mandskab i det, vare de løbne bort med det i den Forvirring, der i Øieblikket herskede. The Black Prince havde taget Besiddelse af Prisen, som vi i Forveien havde seet, og det med et eneste Fartøi, og det forfølgende Fartøi forekom mig at komme fra Franskmanden. Jeg underrettede strax Marble om min Anskuelse af Sagen,

og han greb begjerlig Ideen, som baade sandsynlig og naturlig.

„Det er vore Folk, Miles!“ udbrød han; „vi maa brase fuldt og møde dem paa Halvveien!“

Det stod vistnok i vor Magt at formindske den Distance Flygtninge havde at tilbagelægge, ved at holde ned og møde den forreste Baad. Dette kunde alligevel ikke skee uden at komme under Englændernes Kanoner; da det sidste Forsøg netop viste, at vi nu laae lige udenfor Skudvidde. Jeg har aldrig seet Folk besjelede af mere Liv og Virksomhed end det der nu overkom os. Vi braste øieblikkelig fuldt; det kunde i det mindste ikke gjøre nogen Skade, hvorimod det kunde være til megen Gavn. Det kunde ikke et Øieblik falde mig ind, at Englænderne sendte Fartøier efter os, da det med den Kuling vi havde, vilde være let for **the Dawn**, at løbe flere Mile fra dem i den første Time. Hvert Øieblik gjorde min første Slutning sandsynligere. Der kunde ikke tages feil af Mandskabets Anstrengelser i de to Baade, da de Forfølgende gjorde deres Bedste ligesaavel som de Forfulgte. Fregatten kunde alligevel ikke længer skyde, da begge Fartøierne nu vare i een Linie, og de vare begge ligemeget udsatte for Skuddet.

Jeg maa underrette Læseren om, at store Skibe sjeldent indlade sig i Bataille, uden at sætte et eller flere Fartøier i Vandet, naar Søen tillader det, og at alvorlige Søbatailler sjelden forefalde, uden at de fleste af

Fartøierne blive mere eller mindre beskadigede. Det kan ofte hænde sig, at en Fregat kun har eet eller to Fartøier, der kan flyde efter en Affaire, og hyppigen kun det ene, som er sat i Vandet førend Træfningen. Det var af en saadan Aarsag, at kun een Baad fulgte Flygtningene i nærværende Tilfælde. Veddeløbet maatte nødvendigviis blive kort, og det vilde have været unyttigt at sende endnu et Fartøi til at forfølge, om de ogsaa havde haft et, efter at de to eller tre Minutter, hvorpaa Alt beroede, vare gaaede tabt.

The Dawn tonede sit Flag, som et Tegn paa, at vi saae vore stakkels Folk, der kæmpede for at naae os, og derpaa brasте vi Store Mersseil fuldt, brasте ind og stod lige ned mod Flygtningene. Det var et Vidunder at see, hvorledes Storraaen blev brast om, uagtet der var kun tre Mand i Brasen. Enhver af os halede og arbeidede som en Kæmpe. Enhvers Følelse, Interesse og Sikkerhed ansporede os til at gjøre det. Med vor nærværende Styrke kunde Skibet neppe siges at være sikkert; hvorimod de syv Mand til, og det ydermere vore egne Folk, som anstrengte enhver Nerve for at naae os, vilde paa engang sætte os istand til at bringe Skibet til Hamborg.

Vort gode Skib teede sig fortræffeligt. Neb var til Rors, Kokken paa Bakken, medens Marble og jeg gjorde en Trosse klar til at hive til Flygtningene, saasnart de vare nær nok til at tage imod den. Vi stod

raſk ned mod Jollen og det var ogſaa paa Tiden, thi det forfølgende Fartøi, der roede med ti Aarer og var ſtærkt bemandet, vandt betydelig paa Flygtningene. Vi fik ſenere at vide, at vore Folk i deres Iver for at komme afſted, havde faaet Toppen af en Sø ind i Jollen, og de vare nu i det ugunſtige Tilfælde at have mere end en Fod Vand i Jollen, hvilket ſqvalpede omkring i Bunden af den og gjorde Fartøiet tungt og uregjerligt.

Den Intereſſe vi alle havde for Udfaldet af denne Kamp var ſaa levende, at vore Følelſer under Bataillen ikke kunde ſammenlignes med dem. Jeg ſaae, at Marble bevægede Legemet ſom den, der ſidder i et Fartøi, pleier at gjøre ved hvert Aaretag, i Følelſen af, at det hjælper paa Farten. Diogenes raabte virkelig idetmindſte et Duſin Gange, for at opmuntre Folkene til at trække paa Aarerne, ſkjøndt de endnu neppe vare en Qvartmiil nær os. Den beſtandige Hæven og Synken af Fartøierne forhindrede mig i at gjøre nøiagtige Obſervationer, men jeg ſaae dog gjennem Kikkerten tydeligt Anſigtet paa min anden Styrmand, der ſad agter, og jeg kunde ogſaa ſee, at han ſtyrede med den ene Haand og øſte med den anden. Vi ſvingede med Hattene i Haab om at blive ſeete, men fik ingen Signal til Svar, da Afſtanden endnu var for ſtor.

I det Øieblik brød jeg mig intet om det engelſke Skibs Kanoner, ſkjøndt vi løb lige imod dem. Jollen — Jollen var vort Øiemed! Den ſtyrede vi ſaa ufra-

vigelig efter, som Søens Bevægelse vilde tillade os. Det var godt Manoeuvre-Veir og hvad der var af endnu mere Vigtighed for os, det var stadig Kuling. Det forekom mig alligevel at Skibet ikke rørte sig, skjøndt den Fart, hvormed vi nærmede os Jollen, kunde have sagt os noget ganske andet. Men Ængstlighed var traadt istedenfor Fornuften, og vi vare alle tilbøielige til snarere at see Tingene, som vi følte dem, end som vi virkelig fandt dem.

Der var tilstrækkelig Grund til Uro, da den Forfølgende tydeligt vandt paa Jollen. Bemandet med dens reglementerede Mandskab, med Alting i fuldkommen Orden, og med Folk, der vare vante til at roe sammen, det største Fartøi, og roende med ti Aarer mod sex, tvivler jeg ikke om, at the Black Princes Fartøi vilde have vundet betydeligt i en sædvanlig Kaproning, og især i saa høi Sø, som den, hvori Striden foregik. Men med saa meget Vand inde, var der kun lidet Haab om, at Flygtningene vilde undslippe.

Den Gang vidste vi naturligviis ikke andet end hvad vi kunde see, og vi vare ikke sene til at opdage hvor stærkt Forfølgerne halede ind paa de Forfulgte. Jeg begyndte virkelig at skjælve for Resultatet, og dette saa meget mere, som det største Fartøi nu var nær nok, til at jeg ved Hjelp af Kikkerten kunde see Lobene af flere Musketter hæve sig over dets Agtersæde. Dersom det kunde komme nær nok for at Officiererne kunde

bruge disse Vaaben, var det ude med vore Folk — da det ikke kunde haabes, at de havde Vaaben.

Enden nærmede sig. **The Dawn** havde faaet god Fart — da Marble og Diogenes havde skoddet Store Bramskjoder for og heist Seilet. Vandet skummede for vor Boug og Jollen var snart saa nær, at det blev nødvendigt at dreie til Vinden, dette gjorde vi stævnende Vest, uden at røre ved Braserne, skjøndt vi luffede tilstrækkeligt til, for at faae alle Raaseilene til at leve. Dette skete for at formindske Skibets Fart, saa at Flygtningene kunde naae os.

Striden blev nu frygtelig gribende; vore Folk vare saa nær, at vi kunde gjenkjende dem uden Kikkerten, og ved dennes Hjælp kunde jeg, i min anden Styrmands Aasyn, læse hans glødende Ængstlighed. Hvert Øieblik kom Forfølgerne nærmere, indtil de virkelig vare meget nærmere de Forfulgte, end disse vare **the Dawn**. For første Gang ahnede jeg nu Sandheden, ved Jollens tunge Bevægelse og den Omstændighed, at anden Styrmand bestandig øste med sin Hat. Marble bragte Musketterne op, som Kapergasterne havde efterladt, og begyndte at komme nyt Fængkrudt paa. Han vilde gjerne strax fyre paa den forfølgende Jolle, der nu var i Musketskuds Afstand, men det vidste jeg var ikke lovligt. Jeg lovede at bruge dem, dersom Engelskmændene forsøgte paa at entre Skibet; men denne Begivenhed turde jeg ikke foregribe.

Baadene kom nærmere og nærmere, idet den Jagende bestandig vandt paa den Jagede, og nu fyrede the Black Prince og the Speedy hver et Skud, der gik tæt over os. Vi vare omtrent en Qvartmiil fra de tre Fregatter, dog snarere forøgende end formindskende Distancen, da de drev i Læ, medens vi luvede saa smaat, med lidt indbraste Seil. Reb styrede Skibet, som om det kunde have været en Lodsbaad. Han havde et Die med Fartøierne saavelsom med Seilene, kjendte alt hvad der var i Veien og alt hvad der skulde gjøres. Jeg har aldrig seet nogen Mand styre bedre, og heller ikke noget Skib, der bedre lystrede sit Ror. The Dawns Fart var formindsket saa meget, at det gav Flygtningene al Leilighed til at nærme sig, idet den bestandig kom op tværs paa deres Cours, klar til at tage imod dem.

I dette Øieblik fyrede Officieren i the Black Princes Jolle, paa the Speedys Fartøi, og een af vore Folk tabte øieblikkelig Aaren, han var truffen. Jeg troede, at den stakkels Karls Arm var knuust, thi jeg kunde see ham lægge Haanden paa den saarede Deel, ligesom et Menneske der lider Smerte. Han skiftede strax Plads med anden Styrmand, der greb hans Aare og brugte den med megen Kraft. Endnu tre Musketter bleve affyrede, tilsyneladende uden Virkning. Men den forreste Jolle tabte ved dette Ophold, medens dens Forfølger holdt stadig gaaende. Vore egne Folk vare mindre end hundrede og halvtredsindstyve Yards fra os. — Eng-

lænderne mindre end tyve agten for dem. Hvorfor de sidste nu ikke skjød, veed jeg virkelig ikke; men jeg formoder, det var fordi alle deres Musketter vare affyrede og Kaproeningen var nu for levende, til at tillade deres Officier at lade paany. Muligen ønskede han ikke uden Nødvendighed at dræbe, da Lykken syntes at helde til hans Side.

Jeg raabte til Marble, at han skulde være klar ved Trossen. Skibet skjød saa smaat over Stævn, og der var ikke et Minut at spilde. Jeg raabte derpaa til min anden Styrmand, at han skulde være ved godt Mod, hvilket han besvarede med et Hurra. De Engelske raabte ogsaa Hurra, og vi besvarede det fra Skibet.

„Klar i Jollen til at tage imod Trossen!" raabte jeg. „Hiv Marble, hiv!"

Marble hev den fra Mesans-Røstet og Trossen blev greben, ved en Bevægelse med Haanden tilkjendegav jeg Reb at han skulde holde af, indtil alle Seilene trak. Dette skete og Lyden af Givtougsblokkene tilkjendegav, at Diogenes halede ned i Storehals med Kjæmpekraft. Seilet fyldte, og Moses og jeg halede ind paa Skjødet. indtil Skibet følte det uhyre forøgede Tryk af dette brede Seil. I dette Øieblik lød et Hurra fra Jollen. Idet jeg sprang op paa Hakkebrættet saae jeg Folkene staae opreist, svingende med deres Hatte og med Blikket fæstet paa den forfølgende Jolle, der nu var mindre end hundrede Fod fra dem, og søgte forgjeves at indhente

Jollen, der nu næsten slæbte Bougen under, idet den følte Virkningen af vor Buxering. Officieren opmuntrede sit Mandskab til fornyede Anstrengelser, og begyndte at lade sin Musket paany. I dette Øieblik gik Trossen los af Jollens Toft, og vi foer, som det forekom mig, et hundrede Fod frem, paa Toppen af den næste Sø. Der var ikke Tid levnet for Amerikanerne til at sidde ned og gribe til Aarerne igjen, førend den anden Jolle havde Tag i dem. Alt hvad vi havde vundet var nu tabt, og efterat have været saa nær ved at gjenvinde den bedste Deel af vort Mandskab, var jeg nu igjen ladt tilbage paa Oceanet med de gamle fire, til at manoeuvrere **the Dawn.**

Den engelske Lieutenant kjendte sin Tjeneste for godt til at opgive Skibet, saalænge der var Haab om at gjenvinde det. Det løiede lidt af og han ansaae det nok værd at gjøre et Forsøg. Idet han blot tog Aarerne bort fra **the Speedys** Jolle, roede han efter os i vort Kjølvand. I Førstningen vandt han paa os, hvilket ikke var mig imod, da jeg ønskede at tale med ham. Store- og Fokke-Skjøde blev affiret, og Neb fik Ordre at holde Mersseilene netop fulde. Saaledes begunstiget kom han snart paa mindre end halvtredsindstyve Yards fra os, idet enhver Nerve blev anstrengt for at komme nærmere. Officieren lagde sin Musket an paa mig og befalede mig at brase bak. Jeg sprang ned fra Hakkebrættet og med Legemet skjult indtil Skuldrene,

lagde jeg een af de franske Musketter an paa ham, og advarede ham om at holde inde.

„Hvad har de gjort med Priisbesætningen, der blev sat ombord i dem fra the Speedy, forgangen Dag?“ raabte Lieutenanten.

„Ladet dem rage i Drift,“ svarede jeg. „Vi har havt nok af Priismandskab i dette Skib, og skytter ikke om flere.“

„Bras bak! Sir, hvis De ikke vil betragtes som en Sørøver.“

„Ei, ei,“ raabte Marble, der ikke længer kunde dy sig, „tag først en Sørøver! Fyr kun, om De er kjed af deres Krydstogt. Jeg vilde ønske, at hine blodige Franskmænd havde lagt Stop paa alt deres Grog.“

Dette var hverken værdigt eller politisk, og jeg befalede min Styrmand at være stille. I en godmodig Tone spurgte jeg om Navnene paa de sidste Combattanter, og de forskjellige Skibes Tab, men dette var alt for koldt for vor Forfølgers Lune, og jeg fik intet Svar. Han turde alligevel ikke fyre, da han fandt, at vi vare bevæbnede, og som jeg havde formodet. da han saae. at der ikke var nogen Udsigt til saa let at komme ombord i os, om han ogsaa kom paa Siden af os, opgav han Jagten og vendte tilbage til sin erobrede Jolle. Vi fyldte igjen og satte alting kant og løb da med en syv Miils Fart.

Fregatterne fyrede ikke efter os, efter de Skud, som alt ere omtalte. Hvorfor, kan jeg ikke med Bestemthed

sige; men jeg troede den Gang at de havde mange andre Ting at tage vare, foruden det, at de saae, at der kun var liden Sandsynlighed for at indhente os, om det endog skulde lykkes dem at træffe et Rundholt eller to.

Vort feilslagne Haab var stort ombord i the Dawn ved Udfaldet paa denne begivenhedsfulde Dags Hændelser. Marble svor og bandede; thi ingen af mine Formaninger kunde helbrede ham for denne hæslige Vane, især naar han var lidt exalteret. Diogenes grinede trodsende og viste endog knyttede Næver mod Jollen, medens Neb halv lo og græd, et sikkert Tegn paa, at hans Følelser vare i det frygteligste Oprør.

Hvad mig selv angik, da følte jeg ligesaa meget, som nogen af Parterne; men jeg kunde bedre beherske mig selv. Jeg saae nu, at det var nødvendigt at forlade dette Naboskab, og at foretage nogle afgjørende Skridt, for at bevare mit Skib og min Eiendom. Der var alligevel kun lidet at frygte af Fregatterne, med mindre det skulde blive stille. I dette Tilfælde kunde de entre os med deres Fartøier, som een eller to Timers Arbeid sandsynligviis vilde sætte dem istand til at bruge igjen. Men jeg havde ikke til Hensigt at forblive i deres Naboskab, da jeg ønskede at benytte mig af den Vind vi havde.

Seilene bleve følgelig sat kant og vi styrede Nordvest efter, en Cours, i hvilken vi passerede de tre Skibe i saa betydelig en Afstand, at vi undgik al Fare fra deres Batterier. Saasnart dette var skeet og vi styrede vor Cours

med en rask Fart, kaldte jeg Marble hen til Rattet, thi jeg havde selv paataget mig at være Roergænger i en Time eller to; med et Ord, jeg gjorde hvad jeg fra min barnlige Erfaring paa Hudson en Gang havde troet ikke alene var en Pligt, men en Fornøielse for enhver Skibsfører, nemlig at styre. Lidet vidste jeg, førend Praxis lærte mig det, at af alt Arbeid ombord i et Skib, som udfordres af en Matros, er hans Tørn til Roers den han synes mindst om, med mindre det skulde være at beslaae Klyveren i haardt Veir.

„Nu, Moses," begyndte jeg, „denne Historie er forbi og Atlanterhavet ligger igjen for os, med alle Europas Havne at vælge imellem, og en Capitain, en Styrmand, en Kok og en Matros til at føre Skibet, hvorhen vi have Lyst."

„Ja, ja, det har været en slem Streg, denne sidste. Jeg var saa sikker paa de Knøse, indtil Lieutenanten afskrede sin Musket, som jeg nogensinde har været paa en god Anduvning af Land med en gunstig Vind. Jeg kan ikke beskrive Dem, Miles, det feilslagne Haab jeg følte, da jeg saae Trossen slippe. Jeg kan bedst sammenligne det med det der overkom mig, da jeg opdagede, at jeg ikke var andet end en blodig Eremit, efter alt hvad jeg havde generaliseret over at være Gouverneur og Lord-Storadmiral paa en Ø, som jeg, saa at sige, havde ganske for mig selv."

„Derved er ikke noget at gjøre og vi maae tage

Tingene som vi finde dem. Spørgsmaalet er nu, hvad vi skal foretage os med Skibet. Dersom vi vove os ind i Kanalen, vil hine Karle være efter os med den Nyhed, at en Yankee, hvem de havde sat en Priisbesætning ombord i, var under Veis uden dette Mandskab, og der er et halvt hundrede Krydsere klar til at plukke os op. Denne Nyhed vil sprede sig over hele Canalen i en Uge, og Sandsynligheden for, at vi vil komme gjennem Strædet ved Dover, vil være saa lille, at den ikke er værd at omtale; nei, disse Karle vil snart reparere deres Havarie, og kunde maaskee selv indhente os. The Speedy er kun halv ramponeret."

„Jeg seer det, jeg seer det. De har noget ved Dem, Miles, der faaer nogle faa Ord til at gaae en lang Vei. Jeg forstaaer Dem og jeg bifalder det. Men jeg har faaet en Idee, som jeg vil meddele Dem og naar De har tænkt over den, kan De jo gjøre med den hvad De vil. Hvad synes De om at gaae vesten om Schilly Øerne, istedenfor at gaae østen om dem, og gaae igjennem den irske Canal. Nyheden vil ikke følge os den Vei i nogen Tid, og vi kan træffe paa en eller anden Amerikaner, der er bestemt til Liverpool. Det værste der kan hænde os er, at gaae mellem Irland og Scotland, og gaae omkring Cap Wrath, og til vor bestemte Havn. Jeg veed nok, at det er en lang Vei og en streng Tour paa visse Aarstider, men ved Midsommertid kan man meget magelig passere den Vei."

„Jeg synes nok om Deres Idee, Marble, og er rede til at udføre den, saavidt det staaer i vor Magt. Det vilde virkelig være meget haardt af Skjebnen, om vi ikke skulde træffe paa en eller anden Fisker eller Kystfarer, der ikke vilde lade os faae en Mand eller to for dobbelt Hyre."

„Nu, i den Henseende, Miles, ligger Vanskeligheden i Krigen og den haarde Presning, der nu maa være i Gang. Engelskmændene ville nødig besøge den modsatte Kyst, og gode Folk ere vanskelige at finde nu for Tiden, flydende omkring paa Englands Kyster, tænker jeg, med mindre de fare under en Vimpel."

„En Mand eller to, der kunde styre, vilde være en betydelig Hjelp for os, Moses, om de endog ikke duede til at gaae tilveirs. Lad da Neb komme og tage Roret, og vi vil see efter i Kaartet, hvad Cours vi skal styre."

Som sagt saa skeet. Efter en halv Times Forløb styrede the Dawn mod Englands Vestkyst, med alt til hvad trække kunde. To Timer efter at vi havde forladt det Sted, hvor Fregatterne laae, tabte vi dem ganske af Sigte Veiret vedblev at være godt, frisk og stadig Kuling, og vi løb en herlig Fart. Vi begyndte nu at vænne os til vor Stilling og fandt den mindre vanskelig, end vi havde frygtet. Vinden var saa gunstig, at vi nærede det bedste Haab, skjøndt vi gruede ved Tanken om den betydelige Distance, vi havde at tilbagelægge, ved at gaae norden om, isteden for at gaae lige gjennem Canalen. Der udkrævedes

fire og tyve Timer til at bringe os saa langt nord paa, som til Lands-End, og jeg besluttede mig til at lade Lykken raade. Dersom Vinden skulde springe om, havde vi altid den lige Vei for os, og jeg var lidt i Tvivl om det ikke skulde være det klogeste, at see Faren lige ind i Øinene, styre klos ind under den engelske Kyst og lade som jeg var bestemt til London. Der var jo rigtignok den Risiko, at the Speedy skulde fortælle vor Historie, i hvilket Tilfælde der vilde blive holdt skarpt Udkik efter os; ligesom der ogsaa var lige saamegen Sandsynlighed for, at han ikke var istand til at meddele noget i den første Uge. Otte og syrgetyve Timer forud for den, vilde jeg ikke have frygtet meget, for hvad den kunde have at fortælle om os.

Det er ikke nødvendigt at være meget omstændelig i Meddelelsen af de næste Dages Hændelser. Veiret vedblev at være godt, Vinden gunstig og vor Fremgang forholdsmæssig dertil. Vi havde intet i Sigte, førend vi vare mindre end to Mile fra Schilly Fyr, da vi bleve bordede af en Lodsbaad fra disse Øer. Dette skete ved Solopgang med en laber Kuling af Nordost, og een Seiler i Sigte, til Luvart, der havde Udseende af at være en Orlogsbrig, skjøndt dens Skrog endnu ikke var synligt.

Jeg mærkede, at vor lille Besætning og den Cours vi styrede, vare Lodserne paafaldende, saasnart de havde bemærket det første. Det var ikke sædvanligt den Gang, og jeg troer heller ikke det er det nu, at dybtlastede

Amerikanere der komme Sydost fra, og styre Nordvest efter, løbe saa nær ind under engelske Kyster. Formanden for Lodserne lod en Bemærkning af denne Natur falde, saasnart jeg sagde ham, at jeg ikke havde i Sinde at anløbe nogen af de nærliggende Havne.

„Jeg har kun faa Folk, og vilde gjerne have tre eller fire gode Matroser," sagde jeg, „som skal faae en god Hyre, og fri Hjemreise."

„Ja, jeg seer De har kun en liden Besætning for saa svært et Skib, Master," svarede Lodsen. „Maa jeg spørge Dem, hvad der kan være Aarsagen til, at Deres Besætning er bleven saaledes reduceret?"

„Nu, De veed, hvorledes det gaaer med Deres Krydsere i denne Krigstid — en engelsk Fregat tog alle Mand fra mig, paa dem nær, De seer."

Dette var nu paa een Maade overeensstemmende med Sandheden; men jeg saae nok, at man ikke troede mig.

„Det er ikke hyppigt, at hans Majestæts Skibe barbere saa klos," svarede Lodsen med et Grin, som jeg ikke holdt af. „De pleie gjerne at sende Folk ind med et Skib, naar de finde det nødvendigt at tage dets eget Mandskab."

„Ja, jeg formoder, at Loven fordrer dette med engelske Skibe, men med Amerikanere ere de ikke saa nøieregnende, i ethvert Tilfælde seer De os alle her, og det vilde glæde mig meget, om De vilde overlade mig en Mand eller to af Deres Fartøis Besætning."

„Hvortil er De bestemt, Master? Førend vi indskibe os, vilde vi nok vide, til hvilken Havn De er bestemt."

„Hamborg."

„Hamborg! Nu vel, Master, Deres Cours gaaer slet ikke til Hamborg, thi da skulde De igjennem den engelske og ikke ad den irske Kanal."

„Det veed jeg meget godt; men jeg frygter for at gaae igennem den engelske Kanal med saa faa Folk. Hiint snævre Farvand er vanskeligt, med mindre man har fuld Besætning."

„Kanalen er et godt Sted at finde Folk, Master. Dog kan der ingen af os gaae med Dem; det kan altsaa ikke nytte at tale mere derom. Da De ikke har Brug for nogen Lods, maae vi afsted og see os om efter andre Skibe."

Karlen forlod mig uden at sige mere, og jeg saae nok, at det ikke kunde hjælpe at holde ham tilbage. Han var kommen en Miil bort fra os, medens vi fortsatte vor Cours, førend vi opdagede, at han gjorde Signaler med Briggen, der havde holdt plat af og sat Læseil til paa begge Sider. Da denne Seilføring langt overgik, hvad vi vare istand til at føre, troede jeg, at der kun var liden Sandsynlighed for at undslippe. Vi havde en lang Dag for os, med en let og udentvivl hurtigseilende Krydser, der jagede en tungt lastet Coffardimand. Men da en Kjølvandsjagt, ifølge Ordsproget er en lang Jagt,

besluttede jeg at gjøre hvad jeg kunde, for at undgaae ham. Vi satte følgelig saa mange Seil til, som vi efter Omstændighederne turde, og vi holdt lidt mere af for at kunne opnaae den bedste Seillads i vor nuværende Stilling. Vi saae at Briggen praiede Lodsbaaden, og vidste fra dette Øieblik, at Chefen havde faaet Schilly-Mandens Mistanke til os, foruden sin egen Tvivl. Virkningen var meget snart synlig; thi da de to skiltes ad, stod Lodsbaaden ind mod sine egne Klipper, medens Briggen fornyede sin Jagt

Det var en urolig Dag: Orlogsmanden halede ind paa os, skjøndt det gik meget langsomt. Den kunde vel vinde en Knob paa os i Timen, og da den var ti Qvartmiil agterud, var der endnu Haab om, at det kunde blive mørkt, inden den naaede os. Vinden var ogsaa ustadig og henimod Middag blev det saa labert, at begge Skibene ikke løb mere end to eller tre Knobs Fart. Dette forøgede naturligliviis betydeligt Forskjellen i vor Seillads, og jeg havde nu godt Haab om, at Natten vilde falde paa, førend vor Forfølger havde indhentet os.

Mit Haab blev heller ikke skuffet. Det vedblev at være labert indtil Solnedgang, da vi fik en frisk Kuling af Nordvest, saa at vi vare ret til Luvart af Briggen, der den Gang var ser Qvartmiil fra os. Vi fik Skibet saa hurtigt som muligt under en passende Seilføring, skjøndt Briggen vedblev at presse paa med alt hvad trække kunde, længe førend vi vare klar med det nød-

vendige Arbeid. Da vi vare komne i Orden, fandt jeg alligevel, at den ikke havde stor Fordeel for os, og jeg begyndte at haabe, at vi skulde slippe fra den om Natten. Marble var vis derpaa, og denne Vished var, naar det angik Somandskab, altid berettiget til at fortjene Tillid.

Omtrent Klokken ti laae begge Skibene med bagbords Halse, stævnende Sydvest til Vest, eller ret ud mod Atlanterhavet, Briggen omtrent en Miil i Læ af, og lidt forud for the Dawn. Dette var den gunstigste Stilling vi kunde være i, for at iværksætte vor Hensigt, da Krydseren ikke kunde komme os nærmere over den Boug. Horizonten til Luvart og langs med Havets Rand mod Nord, var bedækket med Skyer, hvilket truede med Kuling. Denne mørke Baggrund vilde rimeligviis forhindre os i at blive seet, og i det Øieblik Nattens Mørke skjulte Briggens Seil for os, gav jeg Ordre til at lægge Roret i Læ.

Det var et travlt Stykke Arbeid at stagvende med et Skib, som the Dawn, med saa mange Seil til og i saadan en Kuling, med fire Mand. Roret blev surret haardt i Læ, og vi gik paa som Tigre. Agter-Ræerne røg rundt af dem selv, men Store-Hals og Skjøde gav os nok at bestille. Vi skjærpede haardt agter, inden vi forlod Braserne, efter at vi først havde brast af for. Derefter skjærpede vi for, og halede Buglinerne med en Kraft, der syntes uimodstaaelig.

Det var os ikke muligt at forvisse os om, at Briggen vendte eller ikke paa denne Tid. Overeensstemmende

med Reglerne for at jage skulde den have vendt, da den var tvers, med mindre den troede at vinde i Luven ved at holde gaaende. Vi vidste, at den ikke vendte, da den var tvers; men vi kunde ikke senere see om den vendte eller ei. Enten den nu vendte eller ikke, maatte den i alle Tilfælde endnu være næsten en Miil i Læ af os, og vi trak ind mod den engelske Kyst, indtil Dagen atter brød frem, uden at nogen af os fik Sovn den Nat. Med hvormegen Engstlighed undersøgte vi ikke Havet agterud og i Læ, efterhaanden som det blev lysere og lysere. Intet var i Sigte, endog da Solen kom tilsyne og badede Havet med sin straalende Glands. Ikke en hvid Plet var at see, og Briggen saae eller hørte vi aldrig siden noget til. Udentvivl holdt den gaaende i den gamle Cours, i Haab om efterhaanden at nærme sig os, eller at løbe saa langt forud og til Luvart, at den var sikker paa sit Bytte om Morgenen.

Ifølge vort Bestik stævnede vi nu godt op mod Kysten af Wales, hvilken vi kunde vente at anduve i Løbet af de næste fire og tyve Timer, dersom Vinden vilde blive staaende. Jeg besluttede derfor at gjøre det bedste ud af det jeg kunde, og søge lige op i den irske Kanal, i Haab om at træffe paa en eller anden Baad fra Nordkysten, der ikke havde saadanne skarpsindige Personer ombord, som vor Schilly-Lods havde viist sig at være. Vi holdt følgelig gaaende hele Dagen, og Solen gik atter ned uden at vi havde faaet Land i Sigte. Om

Eftermiddagen saae vi flere Skibe i Afstand, men vi vare nu i en Deel af Oceanet, hvor et amerikansk Skib rimeligviis ikke vilde blive forstyrret. Det var det almindelige Strøg for Skibe bestemt til Liverpool, og disse sidste bleve saalidet molesterede, som Manglen paa Folk i det hele vilde tillade. Kunde vi komme forbi den Havn, vilde det maaskee blive os muligt at opsanke et halvt Dousin Irlændere.

Tredie Kapitel.

Vi kunde kun lidet forudsee alt hvad der ventede os. Vinden blev staaende Nordvest, indtil Skibet var kommet paa mindre end tyve Qvartmiles Afstand fra Kysten af Wales; saa blev den igjen laber fra Syd. Vi vare nu saa nær ved Liverpool, at jeg hver Time troede at faae en Amerikaner at see, som var bestemt dertil. Vi saae alligevel ingen, og vi stod op i Kanalen, stævnende mod Irlands Kyst, bestemt paa at fortsætte Reisen nord paa, saa godt vi kunde. Veiret forblev uforandret i to Dage og Nætter, i hvilken Tid det lykkedes os at komme saa høit op, som til Whitehaven, da vi fik Vinden ret forind med stiv Kuling. Jeg forudsaae.

da vi havde faaet denne Vind, at den sandsynligviis vilde drive os ud af Canalen, og atter ud i Atlanterhavet, medmindre vi kunde komme til Ankers. Jeg tænkte paa at iværksætte det sidste, et eller andet Sted under den irske Kyst, i Haab om at erholde Hjelp af St. Patricks Børn. Vi vidste, at irlandske Matroser ikke vare bekjendte for deres Duelighed, men enhver Mand, der kunde arbeide og hale, vilde være af stor Værd for os i haardt Veir. Vi havde nu i meer end en Uge været indskrænket til fire Mand i det hele til at manoeuvrere Skibet; men istedenfor i ringeste Grad at trættes, vare vi paa en Maade blevne vante til vor Stilling, og klarede os uden Vanskelighed, dog var der Øieblikke hvor lidt mere Kraft vilde være til uendelig Nytte for os, og jeg kunde see paa Skyernes truende Udseende, at disse Øieblikke snart vilde blive hyppigere.

Det Farvand, hvori vi befandt os, var saa snævert, at det ikke varede længe, førend vi trak klos ind under den irske Kyst. Her saae vi, til min store Glæde en stor Fiskerbaad, et Stykke tilsøes, og under Omstændigheder, der gjorde det let for dem der vare i den, at løbe klos i Læ af os. Vi gjorde derfor et Signal, og havde snart efter, da Storemersseil vare brast bak, de Fremmede paa Siden af os, i det smulde Vand under vor Læ. Det er neppe nødvendigt at sige, at vi efterhaanden, ligesom det blev nødvendigt, havde bjerget Seil, indtil vi laae for to rebede Mersseil, Fok, Klyver og Mesan. Det andet

Reeb behøvede vi egentlig ikke at have inde, men vi havde taget det ind, da der var Rimelighed for, at Kulingen vilde tiltage.

Den første af dem der kom ombord til os hed Terence O'— et eller andet Hans Ansigt var en snurrig Blanding af Skjemt, Forslagenhed, og Fusentasteri, der saa ofte findes hos irske Bonder, og som synes at være eiendommelig for hele Slægter paa den Ø.

„En smuk Morgen, Sir," begyndte han med en Rolighed, som intet kunde forstyrre, skjøndt det var noget over Middag og Dagen var alt undtagen det, som en Sømand holdt af. „En smuk Morgen, Sir, og ligesaa smukt et Skib! Er det Fisk, Herren vil have?"

„Jeg tager nogle af Eders Fisk, min Ven, og betaler godt for dem."

„Gid De maa leve længe!"

„Jeg vilde netop til at sige, jeg vil betale Dig langt mere, om Du kan vise mig et Læ i Nærheden, der har god Holdebund, hvor et Skib kan ride den Storm af, som vil komme"

„Det vil jeg ganske sikkert, Sir, der er vistnok ikke den Knøs paa hele Kysten, der bedre veed, hvad Herren ønsker, eller der er saa villig til at hjelpe dem."

„Du kjender naturligviis Kysten og er rimeligviis født her i Nærheden?"

„Naturligviis? Hvor skulde Terence O'— være født,

naar det ikke var her i Nærheden? Skulde jeg ikke kjende Kysten? jo vi ere gamle Bekjendte."

„Og hvor har Du i Sinde at bringe Skibet til Ankers Terence?"

„Er det Holdebund, som Herren spørger om?"

„Ja ganske vist, en Bund, hvor Ankeret ikke vil rippe."

„Och! er det det? Godt! hele Bunden i dette Land er netop af den Natur. De vil ikke rippe nogensteds, undtagen det skulde blæse meget haardt. Jeg sværger for enhver Deel af den."

„Du tænker da vistnok ikke paa at bringe et Skib til Ankers herude, en Miil fra Land, hvor der hverken er Læ for Vind eller Sø, og en Storm have vi i Vente."

„Jeg ankre! Fanden heller, jeg har aldrig ankret med et Skib eller en Brig, eller en Gang en Slup. Jeg er ikke kommen saa hoit til Veirs, min Herre; men der er gamle Michael Sweeney, han har ladet mangen et Anker falde, mangen en Gang, thi han siger, at han er Sømand og kjender Tingen fra Grunden af. Det er Michael De mangler, og Michael skal De have."

Der blev kaldt paa Michael og han entrede op fra Baaden, saa godt han kunde, hvilket ikke var saa ganske let en Sag, da Fiskerne med Vanskelighed holdt deres klodsede og tunge Baad klar af Mesansrostet. Imidlertid fik Marble og jeg Leilighed til at tale et Par Ord sammen. Vi vare enige om, at Mr. Terence M'Seale eller O'— et eller andet — thi jeg glemte Karlens Esternavn —

sandsynligviis kun vilde due til at hale Makrel og andre Fisk ind, men ikke til at tage vare paa the Dawn. Michael lovede heller ikke meget mere, saavidt man kunde dømme. Han var meget gammel, vistnok en fiirsindstyve Aar, og synies at have undergravet sin Smule Forstand ved den hyppige Nydelse af Whisky, hvis Lugt fulgte ham som en duftende Snylteplante, ligesom Lugten af Læder hænger ved Garveren. Han var alligevel ikke drukken netop paa den Tid, men syntes rolig og fattet. Jeg gjorde denne Mand bekjendt med mit Ønske, og det glædede mig, at han havde et taaleligt godt Begreb om nautiske Udtryk, og det var ikke rimeligt, at han ligesom Terence, ved sin Uvidenhed vilde bringe os i Forlegenhed.

„De vil altsaa ankre, min Herre?“ svarede Michael, da han havde hørt mig tilende. „Ja det er vistnok en ganske let Sag, og det er nok ogsaa paa Tiden, thi Kulingen voxer som en Kæmpe. Hvad Guineerne angaae, som min Herre omtaler, saa er det ikke noget at tale om mellem Venner. Jeg vil tage dem, blot for at tjene Dem, naar min Herre endelig vil have det; men Skibet skulde blive bragt til Ankers, om der ikke var et Gran Guld i den hele Verden. Vil min Herre helst ligge lidt langt ude, eller foretrækker De at ligge mellem Klipperne, ligesom et Barn i sin Vugge.“

„Jeg skulde foretrække en sikker Rhed, hellere end at vove mig for langt ind uden nogen authoriseret Lods. Saavidt jeg kan see paa Landet, skulde jeg troe, at det

vilde være let at finde et Læ for Vinden, forudsat at vi kan faae en god Holdebund. Det er den Vanskelighed, jeg meest frygter for."

„Stol paa gamle Irland i saa Henseende, min Herre, ja stol ogsaa paa os i den Henseende. Vi behøve kun at brase Storemersseil fuldt og staae ind, gamle Michael og gamle Irland ville begge tage vare paa Eder."

Jeg tilstaaer, at jeg slet ikke holdt af denne Kyst, med saadan en Lods; men de ydre Tegn vare endnu værre. Med den lille Besætning vi var, vilde det være umuligt at holde gaaende i Canalen, dersom Veiret blev saa haardt, som det truede til, og et eneste Forsøg overbeviste mig om, at de fire Mand i Baaden kun vilde være til liden Nytte med at manoeuvrere Skibet; thi jeg har aldrig seet Mennesker, der kjendte saa lidet til Søen, og vare saa ubehændige, som disse viste sig at være paa vort Dæk. Michael vidste rigtignok lidt Besked; men han var for gammel til at bringe sin Kundskab i Udførelse, thi da jeg satte ham til Roers, maatte Neb blive hos ham, for at hjelpe ham med at styre. Der var altsaa intet at vælge imellem, og jeg besluttede at staae klos ind, da det altid stod i vor Magt at kovende ud fra Land, dersom ikke nogen passende Ankerplads tilbød sig. Vi lod altsaa Fiskerbaaden sakke agterud, beholdt alle Folkene ombord i Skibet, og stod nærmere ind til Kysten, idet the Dawn, med de Seil vi havde til, hev over i Bygerne, saa at det var vanskeligt at staae opreist paa Dækket.

Kysten var lovende nok med Hensyn til dens Dannelse, ihvorvel der var Alt at frygte af Holdebunden. Det er en kilden Sag at stole paa Ankeret mellem Klipper, og jeg frygtede for, at det vilde blive vanskeligt at finde en passende Bund saa langt ude, som jeg troede det raadeligt at holde mig. Men Michael, og Terence og Pat og Murphy, eller hvad det saa var vore foregivne fortrolige Venner hed, paastod, at gamle Irland aldrig vilde svigte os. Marble og jeg stod paa Bakken, idet vi lagde Mærke til Kystens Dannelse og gjorde vore Bemærkninger, medens Skibet stod ind mellem de korte Søer, og duvede saa at Gallionsfiguren af og til begravedes. Endelig troede vi, at en Landpynt, der kom tilsyne lidt under vor læ Boug, havde et lovende Udseende, og Michael blev kaldt fra Roret og udspurgt desangaaende. Karlen paastod, at han kjendte Stedet godt, og at Holdebunden paa begge Sider af den var fortræffelig, og han gik strax ind paa mit Forslag, at ankre op i Læ af den. Vi styrede altsaa efter dette Punkt og gjorde klar til at ankre.

Jeg var altfor ivrig beskæftiget med at bjerge Seilene, til i de paafølgende tyve Minutter at lægge Mærke til Skibets Fremgang. Vi var alle fire iværk med at beslaae Klyveren, medens vi lod Michael staae til Rors. Det var et frygteligt Arbeid, skjøndt (jeg siger det i al Ydmyghed) fire dygtigere Karle har aldrig lagt paa et Rundholt, end de der udførte dette Arbeid ved denne Leilighed. Vi fik den rigtignok beslaaet; men jeg behøver neppe at fortælle

Sømænd, at den ikke laae i glat Skind. Marble paastod at ville være Anføreren, og aldrig har jeg nogensinde seet den gamle Karl arbeide som paa den Dag. Han havde det i sin Magt at incorporere sit Legeme med Træ og Tougværk, medens han stod ligesom i Luften, idet han halede og arbeidede med sine Arme og brede Skuldre paa en Maade, der syntes at give ham lige saameget Herredømme over sin Styrke, som en anden Mand vilde være i Besiddelse af, naar han stod paa Jorden.

Tilsidst fik vi Seilføringen reduceret til Forrestænge Stagseil og torebet Storemersseil. Det var paa Tiden, at det skulde være trerebet, (der var fire Reeb i vore Mersseil), men vi haabede, at Seilet vilde holde til vi skulde bjerge det heelt. Kastene begyndte alligevel at blive meget voldsomme, og jeg forudsaae, at vi snart vilde faae dem saaledes, at vi maatte være yderst agtpaagivende.

Skibet var nu indenfor den yderste Spidse af Landpynten, da vi havde fyrgetyve Favne paa Loddet. Jeg havde i Forveien spurgt Michael, hvad Dybde vi kunde vente at faae, men dette tilstod han aabenhjertig, at han ikke vidste. Han var vis paa, at Skibe undertiden ankrede der; men paa hvad Dybde, var mere end han vidste. Han var ingen Troldmand, og det kunde være farligt at gjette, han vilde derfor hellere tie. Det var en betænkelig Sag for en Skibseier at bringe sit Skib ind paa en Kyst, med en Lods som denne. Jeg vilde vistnok have vendt, under disse Omstændigheder, dersom det ikke havde været Til-

fældet, at vi havde den aabne Sø for os i Læ, og at det altid vilde være lige saa let at løbe ud i aaben Sø, saaledes som Vinden den Gang var.

Marble og jeg begyndte nu at udspørge vor Fisker om det Sted, hvor han havde i Sinde at ankre. Michael var forlegen, og det var tydeligt nok, at hans Kjendskab var af den almindeligste Slags. Med Hensyn til Enkelthederne i hans Fag, da behandlede han dem med den koldeste Ligegyldighed. Han havde rigtignok i sin Ungdom været meget til Søes; men det var i Orlogsmænd, hvor det er overladt til Matroserne at hale, hvorimod det er overladt til Officiererne at tænke. Han kunde sige os om Skibe pleiede eller ikke pleiede at ankre i Nærheden af et eller andet betegnet Sted, men han vidste ligesaa lidet Grunden til det ene, som til det andet. Med eet Ord, han havde netop saa meget Kundskab til Sømandskab, som det Menneske har om Verden, der lever i en Provinds, hvor vi alle lære Menneskelighedens ledende Grundsætninger, og antage opdigtede Fortællinger for Livets Finesser.

Loddet viste sig at være en bedre Veileder end Michael, og da vi saae nogle Brændinger indenfor os, gav jeg Ordre til at stikke Store-Mersejlsjoder op, og at luve til Vinden, førend Skibet tabte sin Fart. Vore Irlændere halede godt nok, saasnart der blev anviist dem hvad de skulde gjøre, hvilket satte Marble og mig istand til at staae hver ved sin Stopper. Vi havde i Forveien firet begge Bougankerne for Kranen (Tougene vare blevne

istukne, saasnart vi fik Land i Sigte) og der manglede ikke andet end at lade Ankeret falde. Neb var til Rors og havde faaet Ordre at springe til Touget, saasnart han hørte det russe ud, og alting var nu klart. Jeg gav nu Ordre til at lade Ankerne falde, og i samme Øieblik faldt begge Ankerne paa to og tyve Favne Vand. Tougene russede ud med en frygtelig Fart, men da Marble og Diogenes var ved det ene, og Neb og jeg ved det andet Anker, lykkedes det os at stoppe op i Tide. Der var et Øieblik jeg frygtede for at Ankertougene skulde springe, eller at Støtterne til Bradspillet skulde blive revne ud af Skibet; men ved at stikke saa smaat, kom vi endelig til at ride godt. Storemerssejl blev strax efter beslaaet.

Michael og hans Kammerater kom nu for at ønske mig til Lykke, fik deres Guineer og tog Afsked. Søen var allerede bleven saa høi, at den eneste Maade, der stod dem aaben at komme ned i deres Fartøi, var at lade sig falde fra Rokken af Mesanbommen. Jeg forsøgte paa at overtale to eller tre af disse Karle til at blive ved Skibet; men det var forgjeves. De vare alle gifte, og havde i deres nærværende Leveviis en Slags Beskyttelse mod at blive pressede, hvorimod de, naar de bleve trufne tilsøes, rimeligviis vilde blive plukket op af en eller anden Orlogsmand, og Michaels Fortællinger om gamle Dage, havde ikke givet dem nogen Smag for det Slags Liv, han beskrev.

Da de irlandske Fiskere forlod os, og stod ind til

Land, vare vi atter overladte til vore egne Kræfter. Jeg havde alligevel forklaret Michael vor Mangel paa Mandskab, hvilken jeg tilskrev Hændelsen og Presning, og han troede at kunne overtale fire eller fem unge Knøse til at komme ud, saasnart Stormen var aftaget, paa de Vilkaar, at vi vilde tage dem med til Amerika, saasnart vi havde losset vor Ladning i Hamborg. Dette vilde rigtignok kun være Bønder; thi Søfolk vare sjeldne i den Deel af Verden; men de vilde dog være bedre end ingen. Et halvt Dousin stærke unge Irlændere vilde befrie os Sømænd for en betydelig Deel af det grove Slid, ombord i Skibet, og lade os anvende vor Styrke og vor Aand til hvad der uundgaaelig maatte falde i vort Lod. Under den Betingelse, at Michael skulde have een Guinee for hver sund Karl han bragte os, skiltes vi fra ham, der sandsynligviis aldrig senere har lodset et Skib, ligesom jeg storligen tvivler om, at han nogensinde før havde gjort det.

Fjerde Kapitel.

Jeg har aldrig nøiagtigt vidst paa hvilket Punkt af Irlands Kyst vi vare komme til Ankers. Det var et Sted mellem Strangford og Dundrum Bay, skjøndt jeg

ikke kjender Navnet paa den Landpynt, der skaffede os Beskyttelse. Paa denne Deel af Den er Kystens omtrentlige Retning Nord og Syd, ihvorvel dens Retning paa det Sted, hvor vi ankrede, var meget nær Nord-Nord-Øst og Syd-Syd-Vest, hvilket, under Begyndelsen af Stormen var meget nær den Direction, hvori Vinden blæste. I det Øieblik vi ankrede, havde Vinden skaget sig lidt nordligere, hvilket gav os bedre Læ; men Michael havde ikke saasnart forladt os, førend den til min Sorg sprang om til stik Nordøst, der var lige i Canalens Retning. Ved denne Leilighed fik vi ikke meget Læ, da Pynten forud ikke sprang langt frem, og vi laae netop indenfor den. Jeg saae efter i de Kaarter jeg havde og kom til den Slutning, at vi vare udenfor Grevskabet Down, en Deel af Kongeriget, der i det mindste var civiliseret, og hvor det var rimeligt, at vi vilde blive godt behandlet, i det Tilfælde vi skulde lide Skibbrud. Vore Fiskere sagde os, at de tilhørte en eller anden Bally, men hvad han for Resten hed, har jeg glemt, dersom jeg ellers nogensinde har forstaaet dem.

Det var over Middag, da vi gik til Ankers, og en halv Time efter trak Vinden sig mere østlig. Der kunde aldrig være Spørgsmaal om at tænke paa at komme let igjen, i saa haard en Kuling, og med en saa svag Besætning. Havde det været fuldkommen smult Vand, og dersom der hverken havde været Strøm eller Luft, vilde det i det mindste have medtaget en halv Dag at faae begge Kranankerne hjem. I den Stilling vi vare, vilde det altsaa

være Daarskab at tænke derpaa. Der var ikke andet for end at ride Stormen af saa godt vi kunde.

I flere Timer forefaldt der intet, uden at Stormen tiltog betydeligt, og ligesom en hidsig Sygdom, kom den snart til en Crisis. Henimod Solnedgang forefaldt alligevel et lille Tilfælde, der foraarsagede mig megen Uro, ihvorvel jeg havde havt slemme Ahnelser ligefra Begyndelsen af denne Storm. To Seilere kom i Sigte til Luvart, og de vare ganske nær ved os og klos inde under den irske Kyst, førend nogen af dem blev observeret fra the Dawn. Det forreste Fartøi var en Orlogskutter, der løb næsten plat for Veiret, med klosrebede Seil, der vare saa lave, at de i nogen Afstand godt kunde forveksles med Havets Skum. Den passerede Landpynten og stod ud fra Kysten, for, som det syntes, at komme i rum Sø, da den pludselig tog en Giir i Retningen mod os. Som om den var nysgjerrig efter at overbevise sig om, hvad der kunde have bragt en stor Raaseiler, som the Dawn, paa en Ankerplads, som denne, løb denne Kutter foran for os, idet han passerede mellem Landet og os, i en Afstand af omtrent halvtredsindstyve Yards fra os. Vi bleve opmærksomt tagne i Øiesyn, men der blev ikke gjort Forsøg paa at tale med os. Jeg følte aldeles ingen Frygt for disse to Krydseres Nærhed, thi jeg vidste, at det ikke var muligt for nogen Jolle at vage, da Søen var altfor voldsom.

Fregatten fulgte efter Kutteren, men den passerede agten om os, og løb os endog nærmere end dens Kammerat.

Jeg fik først et rigtigt Begreb om Stormens Styrke, da jeg saae dette store Skib fare forbi os, næsten plat for Veiret, under en rebet Fok og klosrebet Storemersseil. Da den kom nærmere, tog den en Giir, ligesom et Skib der slører i Oceanet, og et Øieblik frygtede jeg, at den vilde rende lige ind i os, men den støttede betimelig med Roret, for at gaae klar af alting. Et Dusin af dens Officierer stod og betragtede os paa Kobryggen, Skandskanonerne og i Vanterne. Alle vare nødte til at holde sig godt fast, og Forundring stod malet i Ansigtet paa dem alle. Jeg kunde kun see deres Træk i en halv Minut, eller endog kortere Tid; men jeg kunde læse Udtrykket i ethvert Ansigt. Nogle saae op paa Rundholterne, som om de vilde overbevise sig om at alt var i Orden, medens andre saae tilbage paa den Landpynt de nylig havde passeret, som om de vilde undersøge Rhedens Beskaffenhed. De fleste af dem rystede paa Hovedet og meddeelte hinanden deres Anmærkninger. Den, som jeg antog for at være Capitainen, praiede os. „Hvad bestiller De her?“ spurgte han gjennem Raaberen. Spørgsmaalet var tydeligt nok; men der kunde ikke være Tale om at svare. Førend jeg kunde saae Raaberen til Munden var Fregatten allerede uden for Praiehold. Nogle Hoveder viste sig i nogen Tid over Hakkebrættet og jeg indbildte mig, at disse Orlogsgaster betragtede os, som de Velunderrettede betragte de Uvidende, hvem de anse for at være i Fare. Marble snærrede lidt over den Nysgjerrighed de to Orlogsmænd

lagde for Dagen, men hvad mig selv angik, da foraarsagede det mig megen Uro. Det forekom mig efter deres Adfærd, at de vare godt kjendt med Kysterne, og at det forbausede dem at see en Fremmed til Ankers, der hvor vi laae.

Jeg sov kun lidet den Nat. Marble gjorde mig Selskab den meste Deel af den; men Neb og Diogenes vare saa rolige, som om de sov paa bløde Madrasser, der vare udpolstrede med Luft og ikke med Dun — inden for et Castels Volde. Der var ikke noget, der forstyrrede disse Negre, der fulgte vor Skjebne med den fuldkomne Tillid, som ved Vane og Opdragelse var indpodet i dem. I denne Henseende var de bogstavelig uldfarvede, for at bruge et af de Kræmmerudtryk, som ere saa almindelige hos os.

Ved Midnat tog Stormen lidt af; men da det atter blev Dag, kom Stormen igjen hylende ned over os paa en Maade, der forkyndte en meer end almindelig Storm. Vi vare nu alle paa Dækket, og havde vor hele Opmærksomhed henvendt paa Skibet. Min største Bekymring var, at nogle af Seilene skulde blæse los, thi de vare bleve beslaaede af faa og udasede Folk. Dette skete alligevel ikke, da baade Beslaaseisinger og Surringer vare forsvarlige. Vi fik derfor vor Frokost paa sædvanlig Maade, og Marble og jeg gik forud paa Bakken, for at lægge Mærke til Tidernes Tegn, ligesom trofaste Vægtere, der ere bekymrede for at være saa nær ved Faren, som muligt.

Det var umaadeligt hvor Skibet duvede, Gallions-

figuren var hyppigt heelt under Vand, og Tønder Vand kom ind paa Bakken og skyllede heelt agter efter, saa at vi kun kunde staae tørt oppe paa Støtterne til Bradspillet, eller i Store-Stagbraag. Tørre vare vi ikke og vi tænkte heller ikke paa at være det; men vi vare nødte til at gribe til saadanne Midler, for at kunne staae fast paa et Sted, og ofte for at sætte os istand til at drage Aande. Jeg undredes ikke længer over den Maade, paa hvilken Kutteren og Fregatten havde lagt Mærke til vor Stilling. Det var tydeligt nok, at Fiskerne kun vidste saare lidet at finde en passende Ankerplads for et Skib, og at vi noget nær ligesaagodt kunde have ankret midt i St Georges Canal, dersom vore Ankertouge havde været lange nok til at naae Bund, som der hvor vi laae til Ankers.

Omtrent Klokken ni stod Marble og jeg i Nærheden af hinanden paa Skandæksliften, og talte om hvad Udsigt der kunde være for os. Omendskjøndt vi begge holdt os fast ved eet og samme Mersе-Skjøde, vare vi dog nødte til at raabe, for at gjøre os forstaaelige for hinanden, da Stormens Hylen gjennem Takkelladsen forvandlede denne til en Slags frygtelig Aolsharpe, medens Søens Brølen spillede Bas til denne Hav-Musik. Det var Marble, der havde foranlediget denne Samtale og han var den, der aabnede den.

„Jeg siger, Miles," raabte han, idet hans Mund var mindre end tre Fod fra mit Øre, „hun springer som

en Hval, der har en Harpun i Livet, jeg har frygtet for at hun skulde rive Stævnen ud af sig."

„Det har ingen Fare, Moses, jeg frygter meest for det styrbords Ankertoug, der bærer en Deel mere end det bagbords, og De kan see hvor Cordelerne ere langstrakte."

„Ja, ja, det er at generalisere over Styrke, som man siger. Jeg troer, vi skal lægge Roret bagbord og prøve Virkningen deraf."

„Det har jeg netop tænkt paa, da der løber en stærk Strøm, det kan muligen hjelpe."

Disse Ord vare neppe undslupne, førend tre Søer af en uhyre Høide kom rullende ned over os, ligesom tre store Pralhalse mellem en Sværm dumme Mennesker, the **Dawns** Boug hævede sig saa høit paa den første, at vi begge ventede i aandelos Taushed paa Udfaldet. Nedbuvningen i Huulningen mellem Søerne stod netop i Forhold til Opbuvningen, og jeg følte et Ryk, som om noget sprang i den heftige Spænding, som paafulgte. Den Vandflod, som strømmede ind paa Bakken, gjorde at man ingen Ting kunde see, men Bougen hævede sig, sank atter og derpaa syntes Skibet at være roligere.

„Vi ere ragede i Drift, Miles!" raabte Marble, idet han lænede sig forover for at blive hørt. „Begge Ankertougene ere sprungne som Traade, og vi driver ind imod Land."

Dette var altsammen fuldkommen sandt. Ankertougene vare sprungne og Skibet faldt af for Stormen ligesom

en Stridshest, der dukker Hovedet ned, førend den begynder sit ustandselige Løb. Jeg saae mig om efter Negrene, men Neb var allerede til Roers. Den herlige, trofaste Knos havde opdaget Hændelsen, ligesaa hurtig som nogen af os, og han sprang netop til det Sted i Skibet, hvor han meest behøvedes. Han havde alle en Sømands gode Egenskaber, skjøndt han vistnok ikke var stærk i at overveie. Ved en Haandbevægelse befalede jeg ham at lægge Roret haardt op, og Ordren blev øieblikkelig efterlevet. Vi kunde ikke gjøre andet i dette Øieblik; men vi afventede Udfaldet med spændt Forventning.

The Dawn faldt af indtil vi fik Vinden tvers, dette bragte hende til at slingre, saa at de læ Raanokke næsten naaede Vandet. Dernæst fik hun Magten over den Vandmasse, der sydede rundt om hende, og begyndte at skyde tungt over Stævn. Idetmindste tre Søer skyllede over Dækket, førend hun lystrede Roret, og medtog enhver Ting der ikke var forsvarligt surret, eller som ikke besad dyrisk Liv til at styre sine Bevægelser, bort i Læ. Honsehusene bleve bortskyllede og fire eller fem Vandfade bleve losrevne af deres Surringer, som om disse ikke havde bestaaet af andet end Seilgarn. Ruffet over Kabyssen gik ogsaa overbord ved den sidste af disse frygtelige Søer, og intet frelste selve Kabyssen, uden dens svære Vægt og den forsvarlige Maade paa hvilken den var fastsat. Med eet Ord, der blev kun lidet tilbage som var istand

til at gaae overbord, undtagen Storbaaden, hvis Baadskrapper og Surringer lykkeligviis stod Pal.

Da denne Ødelæggelse var fuldbragt, begyndte Skibet at falde af, og dets Bevægelse igjennem Vandet blev meget kjendelig. Først drev det ind imod Land og løb omtrent en halv Qvartmiil paa skjønds i den Retning, forend det faldt heelt af for Veiret, en Cours der bragte os næsten i Linie med Kysten. Marble og jeg kom nu uden synderlig Møie agterud, og lagde Roret lidt Styrbord, i den Hensigt, saa vidt som muligt, at styre ud i Passagen. Stormens Retning var noget nær ned ad Canalen, saa at der ikke vilde være nogen øieblikkelig Fare, dersom vi havde rum Sø for os, men vi vare neppe drevne i mere end tre til fire Timer for Stormen, før vi saae Land forud, da Kysten paa denne Deel af Øen strakte sig temmelig nær i Nord og Syd. Marble antog, at det var klogest at sætte Store-Mersseil til og forcere Skibet ud fra Land, da vi havde Kysten i Nærheden af Dublin paa vor læ Boug. Vi havde været saa forsigtige at klosrebe Seilene inden vi beslog dem, og jeg gik selv til Veirs for at gjøre dette Seil los. Dersom jeg havde fattet en ærbødig Mening om Stormens Styrke, medens jeg var paa Dækket, saa blev denne Mening betydelig forhøiet, da jeg kom til at føle dens Stød, paa Storemersseilet. Det var i det Hele ikke nogen let Sag at holde sig fast, og til at arbeide udfordredes der Behændighed og Styrke. Jeg fik ikke destomindre Seilet

los, og derpaa gik jeg ned for at hjelpe Marble og Kokken at skodde Skjoderne for. Det var os alligevel ikke muligt at faae dem heelt for, uagtet vi luvede til; men vi fik dog Seilet til at staae taalelig godt.

Skibet følte øieblikkelig Virkningen af endog denne Stump Seil. Det løb med en umaadelig Fart, som jeg nok kan anslaae til en elleve à tolv Miil. Afdriften var uundgaaelig betydelig, og jeg troer, at Strømmen tværede os ind imod Land, men vi holdt os dog nogenlunde i samme Afstand fra Kysten, skummende forbi den, paa samme Maade, som vi havde seet Fregatten gjøre det Dagen iforveien. Med den Fart vi løb, vilde tolv til fjorten Timer bringe os ned til Passagen mellem Holy-Head og Irland, vi vilde da faae mere Sorum, da Landet strækker sig mere mod Vest.

Timerne svandt langsomt for Marble og mig, medens vi bemærkede Skibets Fremgang, den Dag og den paafølgende Nat, idet hver af os tog vort Tørn til Roers og gjorde saavel Matros- som Capitains-Tjeneste. I Hele denne Tid løb Skibet med en glubende Fart ud imod Atlanterhavet, hvilket det naaede inden den paafølgende Dags Morgen. Netop før Dagen gryede fore vi forbi et stort Skib, som lagde bi for et enkelt Storm-Stagseil og som jeg gjenkjendte at være Fregatten, der havde taget os i Diesyn paa vor Ankerplads. Kutteren var i Nærheden, og den Maade paa hvilken disse stærkt bemandede Skibe duvede og girede, gav mig en Idee om

hvordan vor Stilling vilde blive, dersom vi bleve nødte til at dreie til Vinden. Jeg formoder, at de havde gjort dette for at holde sig saa længe som muligt paa Krydsestationen, nær ved Indløbet til den irske Canal.

Da Lyset vendte tilbage, aabnede der sig en vild Scene for os. Atlanterhavet lignede et Vand-Chaos, da de Dele af den rullende Masse, som ikke var hvid af Skum, havde et vredladent grønt Udseende. Skyerne skjulte Solen, og Stormen syntes at naae sit høiste. Klokken ti passerede vi en Amerikaner, der havde mistet sin Reisning paa Fokkemasten nær. Ligesom vi, stod han for Veiret; men vi havde langt stærkere Fart. En halv Time efter havde vi det sørgelige Syn for os, at en engelsk Brig pludselig forsvandt. Den lagde bi lige i vor Cours, og jeg betragtede den fra Spillet, idet jeg tænkte paa at luve til for ogsaa at ligge bi. Pludselig gav Briggen et Sæt og den dukkede ned, som et Marsvin. Hvad der havde bevirket denne Ulykke, har jeg aldrig faaet at vide; men fem Minutter efter passerede vi saa nær som muligt over Stedet, og ikke et Spor af den var at see. Jeg kunde ikke opdage saameget som en Haandspade flyde paa Vandet, skjøndt jeg speidede med ængstlig Opmærksomhed i Haab om at opfiske en Medskabning, der klyngede sig til et Rundholdt. Hvad det angaaer at stoppe for at undersøge, da kunde Een, som ikke forstaaer Sproget, ligesaagodt haabe at læse en tydsk Ind-

skrift paa en Milepæl, medens han flyver forbi den paa en Jernbane.

Ved Middag blæste vort Forremerssejl ud af Beslaasejsingerne. Den ene Seising sprang efter den anden, indtil hele Seilet var los. De Stød, som denne svære Seilmasse gav i Reisningen, idet den slog i Vinden, truede med at rive Fokkemasten ud af Skibet. Efter omtrent tre Minutters Forløb hørte vi et Knald, som af en middelmaadig Kanon, og Seilet skjørede i Laser. Ti Minutter efter gik Store Mersseil. Dette Seil forsvandt saa godt som aldeles, og jeg troede virkeligt, at et Nødskud blev affyret i Nærheden af os, fra et Skib vi ikke havde seet. Liget var tilbage, Skjøderne, Nokbændslerne, Reebsejsingerne holdt altsammen, da Seilet var ligesom skaaren bort paa alle fire Sider. Den derpaa følgende Scene veed jeg neppe hvorledes jeg skal beskrive. Den udrevne Deel af Storemerssejl blæste forefter, og kastede sig agten om Fortoppen, hvor det stod udspilet, saa at sige holdt af Toppen, Svigtingen, Takkelladsen og andre Hindringer. Dette var Fjæderen der knækkede Kamelens Ryg. Den ene Bolt efter den anden, der hørte til Forreisningen, knækkede med et høit Knald, eller rev sig los, og Fokkemasten med alt hvad der hørte til den gik overbord ud over Bougen. Forreisningen tog Storstangen med sig, og med denne fulgte Bovenkrydsstangen. Det at Skibet duvede i alt den nedfaldne Takkellads, der laae for Bougen, medens saameget af Agterreisningen endnu stod, foraar-

sagede, at Agterseilene, uagtet al den Flid Marble, der stod til Roers, anvendte for at forhindre det, svaiede rundt og Skibet luvede til. Under Tilluvningen brød Søen tvers over det, idet den baade rev Storbaaden og Kabyssen med sig, tilligemed alt det Opstaaende paa Kobryggen. Neb var netop den Gang i Storbaaden, for at lede efter et eller andet, og det sidste jeg saae til den stakkels Karl, var da han stod opreist i Bougen af Baaden, medens denne, paa Toppen af en Sø blev reven ud over Siden af Skibet, som en Boble, der flyder paa en rivende Strøm. Det lod til at Diogenes i det Øieblik var gaaet til Kabyssen, for at see til den tarvelige Middagsmad, han forsøgte paa at koge, og da han rimeligviis greb fat om Jernet, som den meest solide Gjenstand, der var i Nærheden, blev han reven overbord med den og kom aldrig mere til Syne. Marble var paa et nogenlunde sikkert Sted i Skibet, da han stod til Roers, og uagtet Vandet skyllede over ham lige op under hans Arme, beholdt han dog Fodfæste. Hvad mig selv angaaer, da blev jeg kun frelst ved at klamre mig fast til Storvantet, hvorhen jeg var bleven skyllet.

Jeg maatte beundre Marbles koldblodige Adfærd, endogsaa i dette rædselsfulde Øieblik. For det første lagde han Roret haardt i Læ, og surrede Rattet, det klogeste der kunde gjøres af Folk i vor Stilling. Dette gjorde han af et Slags nautisk Instinkt, der sætter Sømænd stand til at handle i de meest fortvivlede Øieblikke, næsten

uden at tænke eller, som Een der lukker Øinene for at undgaae en Fare, der truer Pupillen. Derpaa tog han et Overblik over Sagernes Tilstand indenbords idet han løb forefter med Tampen af en Ende, for at kaste til Diogenes, dersom han atter skulde komme til Syne i Nærheden af Skibet. Paa den Tid han havde overbeviist sig om, at hans Haab, om paa denne Maade at kunne være til Gavn, var bleven skuffet, var jeg kommen ned paa Dækket, og vi To stod Ansigt til Ansigt, midt i denne Ødelæggelses og Forstyrrelses Scene. Marble greb min Haand med et Blik, der talte ligesaa tydeligt som Ord. Det forkyndte mig den Glæde, han følte ved at see, at jeg var frelst, og hans Beslutning at blive mig tro til det Sidste; dog hvor ringe var hans Haab om vor fælleds Frelse! Det var et Blik, som enhver Mand vilde være glad ved at see hos en Kammerat i Slagets Hede, skjøndt det ikke var noget Blik, der forkyndte Seir.

Skibets Stilling vilde nu have været meget bedre end den tidligere havde været, dersom vi blot havde det nedfaldne Vrag borte fra os. Alle Rundholterne, der vare styrtede ud over Læ Boug, vilde have lagt i en taalelig gunstig Stilling til at blive bortskaffede af en kraftig Besætning; men i vor Stilling vare vi nødte til at lade Tingene gaae sin egen Gang. Vi kunde jo rigtignok kappe væk, og det gjorde vi ogsaa efter bedste Evne; men Rodenden af Fokkemasten laae paa Bakken, hvor den under Skibets Arbeiden malede Alting i Stykker, som

laae i dens Nærhed. Alt det Opstaaende paa den Deel af Skibet truedes med snart at blive bortreven, og jeg frygtede for at Kranbjelken skulde blive udreven og efterlade en farlig Læk. Vi havde desuden Lækadser nok, da Storbaaden, Kabyssen, Vandfadene og Vahre-Rundholterne, ved at styrte overbord, havde udreven Pullerter og Knæer, samt skjoret Plankerne, saa at der trak meget Vand ind hver Gang læ Reling rullede under. Jeg opgav for det Første mit Sukker og min Kaffe, og indskrænkede mit Haab alene til at frelse Skibet, da jeg først ret havde seet Overskibets Tilstand.

Marble og jeg opgav, ifølge den Skole, hvori vi havde været opdragne, ikke saa let Haabet. Jeg troer, at dersom min Styrmand havde befundet sig paa en Planke midt i Atlanterhavet, vilde han have givet sig til at tiltakle en Nødmast, ved at spalte et Stykke ud af Planken og sprede sin Skjorte som Seil. Jeg har aldrig kjendt nogen saa utrættelig Sømand; thi naar det ene Middel slog feil, greb han øieblikkelig til det næste, der havde nogen Sandsynlighed for at lykkes. Vi vare alligevel ikke enige med os selv, om vi skulde gjøre et Forsøg paa at skille os ved Fokkemasten eller ikke. Med Undtagelse af den Skade, den forvoldede paa Bakken, var den os til Nytte, idet den holdt Skibets Boug op mod Vinden og støttede Skibet. Det at Stor- og Mesanmasten stod, medens Fokkemasten var gaaet overbord, havde den Virkning at tvinge Skibets Agterdeel ned imod Læ, me-

dens Mastens Modstand i Søen forhindrede Bougen i at falde af, og vi red meget tættere til Vinden, end det sædvanligt er Tilfældet med et Skib der ligger bi. Yderenderne af de overbordfaldne Rundholter begyndte rigtignok at drive i Læ, og idet de virkede som en lang Barebom, arbeidede de efterhaanden den brækkede Ende af Fokkemasten tvers over Bakken, knusende og sønderrivende Alt paa Relingen, og begyndte at blive farlig for Store Stagstrop. Dette gjorde det ønskeligt at blive Vraget qvit, medens der paa den anden Side var Fare for Skibets Bund, hvis det stødte mod Enden af Masten, naar denne gik overbord. Under disse Omstændigheder besluttede vi alligevel at kappe saameget af Takkelladsen væk, som muligt, og at lade de overbordgaaede Rundholter selv arbeide sig klar af os, om de kunde.

Det var paa ingen Maade noget let Arbeid; det var endog vanskeligt at staae paa The Dawns Dæk, og denne Vanskelighed blev ydermere forøget forude, da der var saalidet at støtte sig ved. Men vi arbeidede alligevel, indtil det meste af Takkelladsen var klaret væk fra Skibet, i Løbet af en halv Time. Vi bleve ogsaa opmuntrede ved Veirets Udseende, da det lod til, at Stormen vilde aftage. Det forekom mig, at Skibet blev lidt roligere og vi kunde bevæge os med mindre Fare for at blive skyllede overbord. Efter nogen Tids Forløb tog vi nogle Forfriskninger, idet vi spiste Levningerne fra et foregaaende Maaltid og muntrede os op med eet eller to Glas god

Viin. Maadehold kan være meget gavnligt; men det er ogsaa et Glas god Viin, naar det bliver passende brugt. Derpaa tog vi fat igjen, idet vi arbeidede med Liv og Lyst. Agterud var det ikke meget vanskeligt at klare Vraget, og idet jeg gik tilveirs med en Øxe, afventede jeg det rette Øieblik, kappede eet eller to Hovedtouge og et Stag, netop som Skibet begyndte at hive over i Læ, og fik saaledes det Hele klaret væk fra Skibet, uden nogen videre Ulykke. Dette var til megen Nytte, thi saaledes som Rundholterne hidtil havde hængt og slingret, havde de ofte sat vort Liv i Fare. Vi gik nu for sidste Gang løs paa Vraget forude, da vi vare sikkre paa at faae det i Drift, dersom vi blot kunde overhugge eet eller to af de svære Touge, der forbandt det med Skibet. De læ Vanter gjorde os især meget af det, thi det var umuligt at komme til dem indenbords, da Fokkeroftet var ligesaa længe under. som over Vand, og det Opstaaende var aldeles borte. Det var endog umuligt at staae længe nok for at kappe alle Tallierebene. Marble var en dristig Karl til Veirs ved alle Leiligheder, og da han saae, at han kunde faae godt Fodfæste ude ved Toppen, greb han uden at sige et Ord en Øxe og løb ud paa Masten, hvor han begyndte at kappe væk paa Godset om Toppen af denne. Dette var snart gjort; men Masten følte sig ikke saasnart fri, førend den ved Hjelp af en Sø, der nær havde druknet Styrmanden, slap ned fra Bakken i Havet, idet den klarede Skibet fra Vraget, men medtog

min Styrmand, drivende paa den. Forremersebras holdt den alligevel fast ved Skibet, da denne var bleven overseet ved at klare de smækkre Ender væk. Virkningen af denne Hindring var, at den hele Masse af Vraget svingede langsomt rundt, indtil det hang fast ved Skibet alene i denne Ende.

Her var en ny og en meget alvorlig Tingenes Stilling. Jeg vidste at min Styrmand vilde gjøre Alt, hvad der stod i et Menneskes Magt, i den Stilling han befandt sig; men hvilket Menneske kunde svømme imod saadan en Sø, endog det korte Stykke, der var mellem Rundholterne og Skibet. Den Deel af Vraget, der var Skibet nærmest, var Rokken af Merse Raaen, hvor Brasen foer igjennem Blokken, og denne blev ved Stivningen (Tampen af Brasen stod fast paa Stortoppen) undertiden hævet flere Favne over Vandet, hvilket gjorde det yderst vanskeligt for Marble at naae Brasen, ved hvilket Middel jeg nu kunde see, at han, uagtet alle Besværlighederne, haabede at naae Skibet. Da Stormen og Havets Brølen var betydelig aftaget i de sidste faa Timer, maatte min Stemme kunne høres af Een, der var ret i Læ; jeg raabte derfor til Marble hvad jeg havde i Sinde at gjøre.

„Vær klar til at tage fat i Brasen, naar jeg firer den af," raabte jeg, „saa vil De være frelst!"

Styrmanden forstod mig og gav et bifaldende Tegn med Armen. Da vi begge vare klar, firede jeg Brasen pludselig af, og Marble naaede virkelig, deels krybende,

deels flydende og deels ved at slæbe sig frem paa Maven, Rokken af Raaen, der alligevel strax blev hævet op af Vandet, da Rundholterne sakkede længer agterud, imedens han anstrængte sig for at udføre sin Hensigt. Jeg skjælvede, da jeg saae denne djærve Sømand med drivende Klæder, saaledes løftet op i Luften, med den fraadende Sø under sig, ligesom en Løve, der gjør et Spring for at gribe sit Bytte. Marbles Haand var virkelig udstrakt for at gribe Brasen, da Brasstroppen ved Brasens Stivning smøiede sig af Raaen, og denne sank ned i Havet. Alt forsvandt for mit Blik i Hulningen mellem Søerne, og jeg stod i den pinligste Tvivl om Udfaldet, da jeg opdagede Styrmanden klamrende sig fast til Toppen, som den Deel af Vraget, der flød høiest. Det var lykkedes ham at komme ind igjen, og han gik ganske koldblodig iværk med at sikkre sig paa det bedste Sted, han kunde finde, da han igjen havde naaet Hovedmassen af Vraget. Da han hævede sig paa Toppen af en Sø, gjorde den stakkels Karl et Afskedstegn til mig — en Sømands Farvel.

Det var saaledes Forsynets Villie at skille os Fire ad, der allerede havde gjennemgaaet saameget sammen. Med hvilken selsom Sørgmodighed betragtede jeg ikke Vraget, som det langsomt fjernede sig fra Skibet. Jeg tænkte ikke længere paa at anstrænge mig for at frelse the Dawn, og jeg kan med Sandhed sige, at neppe en eneste Tanke om mit eget Livs Frelse paatrængte sig mig.

Der stod jeg næsten en Time, lænenende mig mod Mesanmasten med sammenfoldede Arme, stirrende Blik, uden at agte paa Skibets Arbeiden, med alle mine Tanker fæstede paa Marbles Skikkelse, idet jeg hver Gang, Toppen hævede sig, ventede at finde den tom. Han havde alligevel surret sig altfor godt fast, til at blive skyllet bort; men han var næsten ligesaa meget under som over Vandet. Det var ikke muligt at udrette Noget for at bjerge ham. Der var intet Fartøi tilbage, og havde der ogsaa været eet, kunde det ikke have vaget, og heller ikke havde jeg kunnet regjere det. Rundholter havde han rigtignok, men hvad vilde der blive af ham uden Føde og Vand? Jeg kastede to Vandankere overbord og en Æske med Brød, i det forfængelige Haab, at de kunde drive ned i Nærheden af Vraget og hjælpe til at vedligeholde den Lidendes Liv. Det blev Altsammen tumlet om mellem Søerne og forsvandt i Læ, Gud veed hvor. Da Marble ikke længer var synlig fra Dækket, gik jeg op paa Stortoppen og holdt Øie med den Masse af Rundholter og Reisningen, hvorpaa han havde forladt mig, saalænge som nogen Deel deraf endnu var synlig. Dernæst saae jeg efter, i hvad Compasstreg jeg havde det, og en Time før Solens Nedgang, eller saasnart Stormens Aftagen vilde tillade det, heiste jeg et Flag for at vise min Styrmand, at jeg havde ham i Tankerne.

„Han veed, at jeg ikke vil forlade ham, saalænge som der er Haab, saalænge jeg lever!“ mumlede jeg for

mig selv, og denne Tanke var mig en Trøst i dette bittre Øieblik.

I Sandhed et bittert Øieblik! Tiden har neppe formindsket det Bittre i de Følelser, jeg udstod, naar Tankerne vende tilbage til den Dags Hændelser. Fra den Time jeg seilede fra Hjemmet, var Lucys Billed sjelden borte for min Fantasie i ti Minutter ad Gangen. Jeg tænkte paa hende sovende og vaagende, i alle mine Ulykker; den Interesse, jeg havde følt ved Søslaget, jeg havde været Vidne til, kunde ikke forhindre mine Tanker i at vende tilbage til deres Polarstjerne, deres mægtige Magnet; men jeg erindrer ikke at have tænkt paa Lucy een eneste Gang, efterat Marble saaledes blev reven bort fra min Side. Ogsaa Neb med hans taalmodige Trældom, hans Dyder, hans Feil, hans uomtvistede Mod, hans ubegrændsede Hengivenhed for mig, havde en Plads i mit Hjerte, og hans Tab havde grebet mig dybt. Men jeg erindrer, at jeg havde tænkt meget paa Lucy, endog efter at Neb var skyllet bort, skjøndt hendes Billed svandt bort fra mine Tanker de første Timer, efter at jeg saaledes var bleven skilt fra Marble.

Ved Solens Nedgang havde Storm og Sø lagt sig saameget, at der ikke var Noget at frygte fra den Kant. Skibet laae roligt bi og jeg havde ingen Grund til at være bekymret for det. Dersom det havde været lyst, vilde jeg nu have lagt Roret op og løbet i Læ, i Haab om at finde Vraget, og idetmindste komme i Nær-

heden af Marble; men da jeg frygtede for at løbe forbi ham i Mørket, opsatte jeg dette til om Morgenen. Alt, hvad jeg kunde gjøre, var at holde Øie med Veiret, for at iværksætte dette Forsøg, inden Vinden sprang om.

Det var en skrækkelig Nat, jeg tilbragte. Da det var blevet mørkt, peilede jeg Pumperne og fandt sex Fod Vand i Lasten. Det vilde være Daarskab for een Mand at forsøge paa at pumpe et Skib af the Dawns Størrelse lens, og jeg tænkte heller ikke videre herpaa. Overskibet havde lidt saameget, at jeg havde en Slags Overbeviisning om, at det maatte synke, med mindre et andet Skib traf paa det. Jeg kan ikke sige, at Frygt for min egen Skjebne generede mig meget, eller at jeg tænkte paa min Formues Tab, der stod saa nøie i Forbindelse med Skibet. Mine Tanker vendte bestandig tilbage til mine Kammerater, kunde jeg have faaet dem tilbage, vilde jeg idetmindste for en Tid have været lykkelig.

Jeg sov to eller tre Timer, da jeg henimod Morgen var aldeles udmattet. Jeg vaagnede som Følge af at Solstraalerne brændte mig i Ansigtet. Idet jeg sprang op, kastede jeg et forvirret Blik rundt om mig. Vinden var endnu Nordost; men det blæste kun en Mersseils Kuling. Søen havde lagt sig og en smukkere Dag har aldrig lyst over Atlanterhavet. Jeg skyndte mig op paa Dækket og stirrede med længselsfulde Blikke i Læ, for at forvisse mig om Noget var synligt, af Vraget af vore Rundholter. Intet var at see. Fra Stortoppen havde

jeg en temmelig vid Horizont, men Oceanet frembød kun en stor glimrende Flade, kun forstyrret af Skummet paa Toppen af Søerne. Jeg var vis paa, at Rundholterne maatte være i Læ, men Skibet kunde have skudt flere Mile over Stævn i de sidste tolv Timer, og der var stor Sandsynlighed for, at jeg var et betydeligt Stykke sønden for det flydende Vrag, da Skibet havde stævnet den Cours, siden vi dreiede til. Min første Omsorg var derfor at bringe Skibet for Veiret, hvorefter jeg kunde prøve paa at forcere det nordefter, for at prøve min Lykke med at træffe paa Vraget. Dersom jeg kunde finde min Styrmand, havde jeg dog den sørgelige Trøst, at vi kunde dø sammen.

Femte Kapitel.

Da jeg følte at det var nødvendigt at være i Besiddelse af min hele Styrke, spiste jeg Frokost, inden jeg begyndte paa Arbeidet. Det var med et tungt Hjerte og kun med liden Appetit at jeg indtog dette eenlige Maaltid; men det virkede velgjørende paa mig. Da jeg var fær-

dig, knælede jeg ned paa Dækket og bad inderlig til Gud, om hans naadige Bistand i min store Nød. Hvorfor skulde en gammel Mand, hvis Tid snart er udrunden, betænke sig paa at tilstaae, at han i sin Ungdoms Styrke og Stolthed fik at føle, hvor lidet vi Alle ere istand til at hjelpe os selv? Ja, jeg bad, og jeg haaber i en passende Aand, thi jeg fandt, at denne aandige Vedergvægelse gjorde mig endnu mere godt, end den materielle, som jeg netop i Forveien havde nydt. Jeg reiste mig med en Følelse af Haab, som jeg bestræbte mig for at neddæmpe lidt, da den baade var ufornuftig og farlig. Maaskee det var min salig Søsters Aand tilladt at see ned til mig, i denne ulykkelige Stilling, og at opsende sine rene Bønner til Gunst for en Broder, hun saa inderligt havde elsket. Jeg begyndte at føle mig mindre ene, og Arbeidet gik bedre fra Haanden, efter denne lønlige Overbeviisning om deres Sjeles Nærværelse, som havde følt Interesse for mig, medens de vare her paa Jorden.

Det Første, jeg gjorde, var at skjære Klyverstander (der var sprungen oppe ved Forstangen) igjennem en Blok paa Toppen af Stormasten, efterat jeg havde spledset et Stykke til den. Efterat have skaaret Faldet, gjorde jeg Klyveren los og tilsatte den, hvilket Arbeid næsten medtog to Timer. Dette Seil stod naturligviis ikke godt; men det var den eneste Maade, paa hvilken jeg kunde

sætte Forseil paa Skibet. Saasnart Klyveren var tilsat paa denne ufuldkomne Maade, lagde jeg Roret op og faldt af for Vinden. Derefter halede jeg Mesanen ud og frede Bomskjødet af. Ved Hjelp af disse Midler og Kulingens Magt paa Skrog og Rundholter, lykkedes det mig at faae en tre Knobs Fart paa Skibet, idet jeg holdt lidt nordlig, i hvilken Direction jeg var overbeviist om det var nødvendigt at fortsætte, for at søge Vraget. Dettes Drift gissede jeg at være een Knob i Timen, og naar jeg sammenlignede dette med Skibets Drift, antog jeg, at Vraget den Gang maatte være en ti til tolv Qvartmiil i Læ af mig. Denne Distance havde jeg udløbet ved Middag, da jeg dreiede saameget til, at jeg fik Vinden tværs, stævnende nordefter. Da nu Skibet kunde styre sig selv med den ubetydelige Fart, det havde, tog jeg nogle Fødemidler og min Kikkert op med i Storemers, for at spise til Middag og undersøge Havet rundt om mig.

Hvilke ængstelige og forventningsfulde Timer tilbragte jeg ikke i Mersel! Ikke en eneste Gjenstand af nogensomhelst Slags var at see paa det vide Havs Overflade. Det syntes endog, som om Fuglene og Fiskene havde forladt mig i min Ensomhed. Jeg stirrede og stirrede paa det omgivende Hav, indtil mine Hænder bleve trætte af at holde Kikkerten, og mine Øine smertede af Anstrengelse. Lykkeligviis blev Brisen staaende, og Søen lagde sig saa meget, at jeg havde al den Leilighed, jeg kunde ønske mig, til at udføre min Hensigt. Skibet girede

rigtignok en Deel; men i det Hele ſtyrede det dog taalelig godt. Jeg kunde ſee paa Vandet, at det løb ſtadigt hen med to Knobs Fart, dog løiede det af længer op ad Dagen, og Farten blev omtrent indſkrænket til det Halve.

Efterat have tilbragt flere Timer til Veirs, gik jeg endelig ned, for at ſee til, hvad der var at udrette. Ved at peile Pumpen fandt jeg, at der var ti Fod Vand i Laſten, ſkjøndt Overſkibet nu aldeles ikke blev ſkyllet over og Skibet var meget roligt. At the Dawn gradviis ſank under mig. var et Factum, der var altfor tydeligt, til at kunne negtes, og alle dette Livs Bekymringer begyndte at indſkrænke ſig til et Tidsrum af fire og tyve Timer. Saalænge vilde Skibet ſandſynligviis flyde, maaſkee lidt længere, derſom Veiret vedblev at være taaleligt. Kulingen var endnu i Aftagende, og da jeg troede, at jeg vilde faae en rolig Nat, beſluttede jeg at tilbringe den med at forberede mig til den ſtore Overgang. Jeg behøvede ikke at opſætte noget Teſtament, thi jeg havde i Sandhed kun lidet at efterlade, naar mit Skib var gaaet tabt, da den Gjeld, jeg var i til John Wallingford, vilde noget nær opſluge hele min Eiendom. Naar hans 40,000 Dollars bleve betalte ved et forceret Salg af Eiendommen, vilde der virkelig kun være lidet tilbage.

Forholdene vilde maaſkee have været anderledes, under et ſædvanligt Salg, men et forceret Salg vilde rimeligviis feie Alting bort. Creditoren var rigtignok min Arving; thi naar jeg undtager et Legat til Lucy og nogle

faa Gaver til mine Slaver, havde jeg formelig testamenteret Alt, hvad jeg eiede til min Cousin. Hvad de Sorte selv angik, vilde de under New-Yorks nye Regjering snart blive fri, og jeg havde ingen videre Interesse i deres Skjebne, end den, Vane og Hengivenhed medfører.

Men hvorfor tale om Eiendom i en Stilling, som den, hvori jeg befandt mig? Om jeg havde eiet hele Grevskabet Ulster, maatte mine Ønsker og ethvert Testament, jeg maatte opsætte, doe med mig. Oceanet vilde snart opsluge det Hele. Nærede jeg ikke noget Ønske om at frelse mit Liv, eller idetmindste om at forlænge min Tilværelse ved Hjælp af en Flaade? Fartøier var der ingen af ved Skibet. Englænderne havde Jollen, og Storbaaden var reven overbord. Vahre-Rundholterne vare ogsaa gaaede overbord, saavelsom de Vandfade, der havde været surrede paa Dækket. Jeg kunde muligen have udrettet Noget med Lugerne og Krydsstangen, dersom jeg havde kundet faae den sidste overbord; men dette Foretagende var saa vanskeligt at udføre, at det ikke kunde nytte at tænke derpaa. Endogsaa Haandspaderne vare gaaede overbord med Storbaaden, og to af Boierne vare blevne ved Ankerne paa den irske Kyst. Under disse Omstændigheder forekom det mig, at det vilde være mere mandigt og resigneret at gaae Skjebnen dristigt imøde, end at gjøre et svagt Forsøg paa at forlænge Tilværelsen nogle faa Timer. Jeg kom derfor til den endelige Beslutning at synke med mit Skib.

Hvad var der vel, som i Særdeleshed kunde gjøre Livet kjært for mig? Mit Hjem, mit elskede Clawbonny maatte i alle Tilfælde gaae tabt, og jeg tilstaaer, at en bitter Mistanke gjennemfoer mig, da jeg tænkte paa disse Ting, og at jeg begyndte at troe, at John Wallingford havde overtalt mig til at laane ham Penge, udtrykkelig i den Hensigt at opnaae en Leilighed til at faae Fingre i en Eiendom, der var høit skattet af enhver Wallingford. Jeg undertrykte alligevel denne Følelse, og med lydelig Røst bad jeg min Fætter om Forladelse, som om han personlig havde været tilstede. Lucy havde jeg ikke længer noget Haab om; Grace var allerede i Himlen, og der vare kun Faa i Verden, som brød sig om mig Mr. Hardinge og Lucy naturligviis altid undtagne, holdt ieg nu meest af Marble og Neb, og disse To vare sandsynligviis døde eller dømte ligesom jeg selv. Engang maae vi Alle give Slip paa Livet, og skjøndt min Time rigtignok kom tidligt, skulde den imødegaaes som Manden imødegaaer enhver Ting, endog selve Døden.

Før Solens Nedgang gik jeg nogle Gange til Veirs, for at see ud over Havet. Jeg troer ikke, det var noget Ønske om at forlænge mit Liv, der bragte mig til at gaae til Veirs, men der var en længselsfuld Attraa hos mig, til at see efter min Styrmand. Havet straalede herligt den Aften, og jeg indbildte mig at det gav et svagt Gjenskin af dets guddommelige Skabers Aasyn, der smilede i godædig Kjærlighed. Jeg følte mit Hjerte blidere, jeg

stirrede rundt om mig, og jeg troede at høre himmelsk Musik, der opsendte Lovsange til Gud fra det umaadelige Dybs Overflade. Jeg knælede derpaa i Merset og bad inderligt til Gud.

Da jeg reiste mig op, skuede jeg ud over Havet, som jeg troede, for sidste Gang. Ingen Seiler var at see nogensteds. Jeg kan ikke sige, at jeg blev skuffet derved, jeg ventede mig ikke nogen Hjelp fra den Kant. Min Hensigt var at finde min Styrmand, for at vi kunde døe sammen. Jeg hævede Kikkerten langsomt, og Horizonten blev med Omhyggelighed undersøgt. Intet var til Syne. Jeg havde lukket Kikkerten og var iværk med at kaste den over Skulderen, da jeg fik Øie paa Noget, der flød paa Havet, i mindre end en Qvartmiils Afstand i Læ og forud; jeg havde overseet det, idet jeg havde løftet Kikkerten over det, medens jeg undersøgte Horizonten. Jeg kunde ikke tage Feil, det var Vraget, og ved Hjelp af Kikkerten overbeviste jeg mig snart om Sandheden. Toppen var fuldkommen kjendelig, den flød høit over Overfladen, og Dele af Rær og Stænger vare nu og da synlige, naar Oceanets Bevægelse lod dem blive blottede. Jeg saae en Gjenstand uden Bevægelse liggende over Randen af Merset, som jeg formodede at være Marble; han var enten død eller han sov.

Hvilken Strøm af Følelser foer der ikke gjennem mig ved dette Syn! En Minut før, og jeg var fuldkommen ene, afskaaren fra alle andre Mennesker, og fattet

i den Skjebne at maatte forlade denne Tilværelse uden at tale med flere af mine Medskabninger. Alt var nu forandret; her var min Kammerat i saa mange foregaaende Farer, den Mand der havde lært mig mit Kald, hvem jeg med Sandhed kan sige, at jeg elskede, nær ved mig og maaske døende, uden at jeg var istand til at hjelpe ham. Inden et Øiebliks Forløb var jeg nede paa Dækket, Skjøderne blev firede og Roret lagt op. Skibet faldt af og snart efter saae jeg, fra det Sted jeg stod, ved Roret, et Glimt af Vraget lidt udenfor luv Kranbjelke. Paa denne Tid var Kulingen bleven saa flov, og Skibet stak nu saa dybt, at dets Bevægelse var meget langsom, vel knap en halv Knobs Fart. Jeg begyndte nu at frygte for, at jeg slet ikke vilde naae mit Maal.

Der var nu Mellemrum, i hvilke det var blik Stille, saa kom der nogle Smaablaf, der drev den svære Masse tungt fremad. Jeg fløitede, jeg bad, jeg raabte paa Vinden, kort sagt, jeg greb til ethvert bekjendt Middel, ligefra det som den raaeste Somandsovertro anbefaler, til den inderligste Paakaldelse af den forbarmende Gud. Jeg troer ikke, at alt dette frembragte nogen Forandring, skjøndt den forløbne Tid gjorde det. Omtrent en halv Time førend Solen gik ned, var Skibet mindre end hundrede Yards fra Vraget. Dette kunde jeg med stjaalne Øiekast forvisse mig om, thi ved den Cours jeg nu var nødt til at styre, forhindrede Forskibet mig i at see Vraget, og jeg turde ikke forlade Roret og løbe forefter, af Frygt for at løbe

forbi Vraget. Jeg havde gjort et Entredræg klart og lagt det paa Kobryggen i Læ med en Trosse istukken, og naar jeg blot kunde komme den flydende Takkellads paa nogle faa Fod nær, var jeg overbeviist om at kunne kaste Drægget i noget af det. Det forekom mig nu som om Skibet ikke rørte sig af Stedet. Det skjød alligevel over Stævn, skjøndt ikke meer end sin egen Længde i fem eller sex Minutter. Jeg overbeviste mig om, at endnu to af disse Længder vilde være tilstrækkeligt til at naae mit Øiemed. Jeg aandede knap af bar Iver for at styre nøiagtigt. Det var mig paafaldende, at Marble ikke praiede og da jeg troede han sov, raabte jeg saa høit jeg kunde for at purre ham. Hvilken glædelig Lyd vil det ikke være i hans Øren, tænkte jeg ved mig selv; skjøndt min Stemme lød overjordisk og foruroligende for mig selv. Der kom ingen Svar. Derpaa følte jeg et svagt Stød, som om Stævnen havde tørnet mod noget. I det jeg forlod Rattet sprang jeg hen paa Kobryggen og løftede Drægget op. Nu kom de øverste Rundholter svaiende raskt rundt, da Skibets Bund trykkede mod Enden af Fokkemasten. Jeg saae ikke andet end den store Masse af Tougværk og Vrag, og var neppe istand til at drage Aande af Frygt for at forfeile mit Maal. Der var stor Grund til at frygte, at den hele Masse vilde flyde bort uden at sætte mig istand til at kaste Drægget, thi Stangen inclinerede ikke længer ind imod Skibet, og jeg kunde see, at dette og Vraget skiltes langsomt ad. Et sagte Stød imod Skibets Bund, ret

neden under mig, bragte mig til at see ud over Siden, og jeg fandt da, at Fokkeraaen, staaende ret op og ned, skrabede med den ene Nok langs hen med Skibets Bund. Dette var den eneste Leilighed der tilbød sig eller rimeligviis vilde tilbyde sig, og jeg kastede Drægget tvers over den. Da jeg stoppede Trossen greb lykkeligviis en Flig lige under Raaen, indenfor Nokperten, Brasblokken og alt det øvrige Gods, der ligger paa en Underraanok. Skibets Bevægelse var saa langsom, at mit Dræg holdt, og hele Vragmassen begyndte at give efter for Trykket. Jeg sprang nu hen til Klyver Fald og lod Seilet løbe, derpaa opgav jeg Mesanen halvt for at mindske Farten.

Jeg kan sige, at jeg indtil dette Øieblik ikke en Gang havde seet efter Marble. Min Frygt for at gaae glip af Vraget, havde været saa stor, at jeg ikke tænkte paa andet og ikke havde Øie for andet. Da jeg nu havde overbevist mig om, at Trossen vilde holde, løb jeg forud for at see ned paa Toppen, som Stivningen af Trossen nu havde bragt lige ind under Skibets Boug. Den var tom, den Gjenstand jeg havde antaget for Marble, død eller levende, var en Deel af Bugen paa Storemersseil, der var bleven halet ned over Randen af Mersset og surret der, enten for at danne et Ly imod Søens Braad, eller en Køie. Hvad endog Hensigten med den Rede kan have været, saa var der ikke længer Nogen, der benyttede den. Marble var sandsynligviis bleven skyllet bort i en af sine Bestræbelser for at sikkre sig bedre, eller gjøre sig det lidt hyggeligere.

Det skuffede Haab jeg følte ved at overbevise mig om dette Factum var neppe mindre smertelig, end den Sorg jeg havde følt, da jeg saae min Styrmand blive reven bort ud i Oceanet. Det vilde have været en sørgelig Tilfredsstillelse, at have fundet hans Legeme, for at vi i det mindste samlede kunde have gaaet tilbunds, og saaledes sovet i en fælleds Grav i Havets Dyb, over hvilket vi i Selskab havde tilbagelagt saa mange tusind Miil. Jeg gik hen og kastede mig ned paa Dækket, ligegyldig for min Skjebne, og græd bitterligen. Jeg havde lagt en Madras paa Skandsen og paa denne havde jeg kastet mig. Endelig fik Træthеden Overhaand og jeg faldt i en dyb Søvn. Da min Samling forlod mig, var min sidste Tanke, at jeg vilde synke med Skibet, som jeg laae der. Saa fuldkommen var Naturens Triumph, at jeg ikke en Gang drømte. Jeg erindrer ikke, at jeg nogensinde har nydt en dybere og mere forfriskende Slummer — en Slummer der vedblev, indtil det tilbagevendende Lys vækkede mig. Næst Gud skylder jeg sandsynligviis denne Nats Ro, at jeg er istand til at meddele disse Hændelser.

Det er neppe nødvendigt at sige, at Natten havde været rolig, thi ellers vilde en Somands Øre have varslet ham. Da jeg tørnede ud, fandt jeg, at Oceanet glimrede som et Speil, uden nogen anden Bevægelse end den der saa ofte er bleven sammenlignet med et slumrende Uhyres Aandedrag. Traget huggede mod Skibets Bund og forkyndte dets Tilstedeværelse, førend jeg forlod Madrassen.

Det var fuldkommen Havblik. Engang imellem var det som om Skibet vilde reise sig for at drage Aande, naar en svær Dynning rullede langs med dets Side, og Elementets Sqvulpen forkyndte Omstændighederne ved et saadant Besøg; iøvrigt var alt saa roligt, som Oceanet i sin Fødsel. Jeg knælede igjen ned og bad til det ophøiede Væsen, med hvem det nu forekom mig, at jeg stod ene midt i Universet.

Lige til det Øieblik da jeg reiste mig fra Bønnen, faldt den Tanke, at gjøre et Forsøg paa at frelse mig, eller at prøve paa at forlænge min Tilværelse nogle faa Timer, ved Hjælp af Vraget, mig ikke ind; men da jeg saae mig om, for at lægge Mærke til Havets rolige Tilstand, og overveie Sandsynligheden, der tilbød sig, skjøndt den rigtignok kun var ubetydelig, blev Kjærligheden til Livet fornyet i mig, og jeg gav mig alvorligt iværk med de nødvendige Midler til at iværksætte Planen til at frelse det.

Det første Skridt var paa ny at peile Pumperne. Vandet var om Natten ikke steget saa hurtigt, som den foregaaende Dag; men det var steget, da der nu var tre Fod mere end ved den sidste Peiling, det ufeilbare Bevis paa, at der var en Læk, som det ikke var muligt for mig at stoppe. Der var altsaa intet Haab om at bjerge Skibet, det var allerede sunken saa dybt, at de underste Bolte baade i Fokke og Stor-Røstet var under Vand, og jeg troede, at det endnu kunde flyde i fire og tyve Timer,

med mindre en Skade jeg havde opdaget under bagbords Kranbjelke, og som var bleven foraarsaget af Vraget, tidligere naaede Vandet. Det forekom mig som Stødet af en Klædningsplanke var slaaet ind paa det Sted; en saadan Læk vilde vistnok fremskynde Skibets Undergang flere Timer.

Da jeg saaledes havde gjort et Overslag over den Tid jeg endnu kunde være i Skibet, begyndte jeg for Alvor at tage fat paa min Flaade. I een eller to Henseender kunde den ikke forbedres meget; thi da Rærne laae underneden Masten og Stængerne, bragtes den til at flyde saa godt som muligt i taaleligt Veir. Det faldt mig alligevel ind, at naar jeg kunde faae Bram og Bovenbram Stangen med deres Rær ind omkring Toppen, kunde jeg indrette en Stilling ved Hjælp af Lugerne, som ikke alene vilde holde mig fri af Vandet i godt Veir; men som vilde kunne rumme alt hvad en Mand kunde fortære af Spise- og Drikkevarer i en heel Maaned. Paa denne Gjenstand henvendte jeg altsaa først min Opmærksomhed.

Det faldt ikke vanskeligt at faae de omtalte Rundholter los, og at hale dem langs med Toppen. Det var et Arbeid, der udfordrede meer Tid end Kraft; thi det faldt mig ikke vanskeligt at røre mig, da Stængegodset næsten var ligesaa tot, som da Masten og Stangen stod opreist. Den øvrige Takkellads kappede jeg bort, og da jeg havde faaet Slutholterne ud af de to Stænger, stødte

jeg Stængerne med Foden ud af deres respective Æselhoveder. Jeg var naturligviis nødt til at være i Vandet, for at kunne arbeide, men jeg havde taget de fleste af mine Klæder af ved denne Leilighed, og da Veiret var varmt, følte jeg mig meget forfrisket ved dette Bad. Efter et Par Timers Forløb havde jeg min Bramstang og Raa godt surret til Randen af Mersset og Æselhovedet, efter at have sauget dem i Stykker til dette Øiemed. De vare befæstede baade med Spiger og Surringer, da Tømmermandens Forraad forsynede mig tilstrækkeligt med førstnævnte, saavelsom med alt Slags Værktøi.

Da dette var fuldendt spiste jeg Frokost med en hjertelig Appetit, og derpaa begyndte jeg at anbringe Lugerne som et Slags Dæk paa mine oprindelige Tverbjælker. Dette var ikke vanskeligt, da Lugerne vare lange og Ringene satte mig istand til at surre dem, foruden at de bleve spigrede fast. Længe førend Solen var i Meridianen, havde jeg en stærk lille Platform, der næsten var atten Tommer over Vandet, og omgivet med et Slags lavt Strækkoug, der var anbragt for at Gjenstandene ikke letteligen skulde rulle overbord. Det næste Arbeid var at kappe Seilene fra Rærne, og at kappe al Takkelladsen og Jernet bort, som ikke tjente til at holde Vraget samlet. Det vil være Læseren tydeligt, at det Hele kom til at flyde langt bedre ved disse Foranstaltninger. Fokken alene veiede langt mere end jeg og alle de Forraad, som jeg vilde have paa Platformen. Hvad Forre-

mersseil angaaer, da var der ikke meget tilbage af det, da Seilet næsten var blæst fra Raaen, førend Masten gik overbord.

Min Flaade var fuldført paa den Tid jeg følte Trang til Middagsmad, og det var virkelig en meget god Flaade. Platformen var omtrent ti Fod i Fiirkant og den flød nu næsten to Fod over Vandet. Dette var ikke meget for en Sø, men efter den sidste voldsomme Storm, havde jeg Grund til at vente forholdsmæssigt godt Veir i nogen Tid. Jeg vilde ikke have været nogen rigtig Somand, naar jeg ikke havde været betænkt paa en Mast og et Seil. Jeg bjergede Forrebovenbramstang og Raa, tilligemed Seilet, i denne Hensigt, da jeg besluttede at takle dem, naar jeg ikke havde andet at gjøre. Jeg spiste nu til Middag; dette Maaltid bestod af Levningerne af det gamle kolde Kjød og Høns, som jeg kunde finde blandt Kahytskosten.

Efter at have endt dette Maaltid, havde jeg at proviantere min Flaade. Dette kostede kun liden Tid og Arbeid. Provianten var let at komme til, en Sæk med Skibsbrød, en anden med hvide Beskøiter, noget røget Oxekjød, en Kasse med Liqueurer, og to Fartois-Ankere med ferst Vand, udgjorde det væsentligste Forraad. Hertil føiede jeg en Krukke Smør, nogle fortreffeligt rogede Sild og nogle Anchovis. Vi levede godt i the Dawns Kahyt, og det var ikke vanskeligt at tilveiebringe Provisioner for sex eller otte Mand til en heel Maaned. Da jeg

mærkede at Flaaden, der nu var befriet for Vægten af Seilene og Takkelladsen, ikke blev nedtrykket meget af Provisionerne, begyndte jeg at see mig om efter et eller andet Værdifuldt, som jeg kunde ønske at bjerge. De Forberedelser jeg havde gjort, frembragte en Slags Tillid til et heldigt Udfald; en Tillid (Haab vilde maaskee være et rigtigere Udtryk,) der var saa naturlig, maaskee fordi den var saa ufornuftig. Jeg undersøgte de forskjellige Gienstande, som frembød sig, med en critisk Sammenligning af deres Værdi og fremtidige Nytte, der vilde have været absurd, dersom den ikke havde frembudt et sørgeligt Beviis paa vore Ønskers Paaholdenhed, med Hensyn til Sager af denne Natur. Det er vistnok, at det er en sørgelig Ting, at forlade et Skib paa Søen, med alt dets Tilbehør og med Bevidstheden om det Guld det er værd. The Dawn med dets Ladning maatte have staaet mig i fiirsindstyve tusind Dollars eller endog mere, og her var jeg iværk med at forlade det, ude paa Oceanet, med næsten moralsk Vished om, at ikke en Cent af disse Penge kunde eller vilde blive tilbagebetalt af Assurandeurerne. Disse sidste indestod kun for de Ulykker, der kunde indtræffe paa Oceanet, Brand iberegnet, og der var en lovformelig Forpligtelse, der hvilede paa de Assurerende, at Skibene skulde være passende bemandet. Det var min egen Mening, at ingen Ulykke vilde være overgaaet Skibet i den sidste Storm, dersom den fulde Besætning havde været ombord, og at Skibet ikke var tilstrækkelig bemandet, var ifølge

Loven, min egen Feil. Jeg var forpligtet til at lade Englænderne bringe det i Havn, og at afvente en Dom — da Loven forudsætter, at der vilde være bleven udøvet Retfærdighed i Præmisserne. Loven kunde have taget storligen feil i denne Henseende, men Potentaterne vedgaae aldrig deres Vildfarelser. Dersom jeg var bleven forurettet ved at blive tilbageholdt, forudsatte Loven passende Erstatning. Jeg kunde rigtignok blive ødelagt ved Opholdet, formedelst den Gjeld jeg efterlod mig; men Loven med al dens Reenhed brød sig ikke noget derom. Kunde jeg have fremviist et Tab, begrundet paa Prisernes Dalning, saa kunde jeg have faaet Erstatning, forudsat at Retten vilde give en Kjendelse, og forudsat at Contra-Parten ikke appellerede, eller, dersom han gjorde det, at de paafølgende Decisioner understøttede den første, og forudsat at Mylord Harry Dermond, hvis alle Kjendelserne bleve i min Faveur, — kunde have betalt nogle faa Tusind i Skadeserstatning; en Opgave, der løste sig selv.

Jeg havde altid en smuk Kiste med mig tilsøes, som jeg havde kjøbt paa en tidligere Reise, og som sædvanligviis indeholdt mine Penge, Klæder og andre værdifulde Gjenstande. Denne Kiste lykkedes det mig at faae op paa Dækket ved Hjelp af en Tallie, og derfra over Skibets Side ned paa Flaaden. Det var noget nær det besværligste Arbeid, jeg havde havt. Hertil føiede jeg mit Reisechatol, en Madrasse, to eller tre Sengetæpper, og nogle faa andre lette Gjenstande, som jeg ansaae for

at kunne være mig til Nytte, men som jeg, hvad Øieblik det skulde være, kunde kaste overbord, om det gjordes nødvendigt. Da alt dette var gjort, antog jeg, at mine nødvendige Forberedelser vare tilendebragte.

Det var næsten Nat, og jeg var træt nok for at kunne lægge mig ned og sove. Vandet var steget meget langsomt i Lasten i de sidste Timer, men Skibet laae nu saa dybt i Vandet, at jeg ansaae det for usikkert at sove ombord Jeg besluttede derfor at forlade det og tage mit Ophold paa Flaaden. Det faldt mig ogsaa ind, at det vilde være usikkert at være for nær ved Skibet, naar det sank, og jeg havde ikkun Tid tilovers til at faae Rundholterne et kort Stykke fra Skibet, inden Mørket faldt paa. Jeg vilde alligevel nødig forlade the Dawn aldeles, da de Rundholter, der stod ombord i den, altid vilde være et synligere Tegn for et forbiseilende Skib, end det lave Seil, jeg kunde sætte til paa Flaaden. Dersom den endnu flød den paafølgende Dag, vilde det forstørre Sandsynligheden for at blive frelst og denne Fordeel burde ikke overseés.

At twinge Rundholterne bort fra Skibet, var i og for sig ikke noget let Arbeid. Der er en Tiltrækningskraft, der, nokſom bekjendt, bringe Skibe til at nærme sig hinanden i stille Veir, og dette Naturprincip maatte jeg altsaa først overvinde, dernæst gjøre det uvirksomt, og det uden de forholdsmæssige Midler til at udføre nogen af Delene. Jeg var endnu meget stærk og var i Be-

fiddelse af alle en Somands Hjælpemidler. Flaaden var ogsaa nu, efter at dens Længde var bleven formindsket, lettere at regjere end den oprindelig havde været, og medens jeg havde rumsteret paa the Dawns Mellemdæk, havde jeg funden to Par af Storbaadens Aarer, som havde været henstuvede der, og altsaa vare i Behold. Disse havde jeg bragt ned paa Flaaden for at styrke Stillingen eller Dækket, og to af dem havde jeg gjemt til det Brug, hvortil de nu bleve benyttede.

Jeg kappede altsaa Drægget væk, kastede de Ender los, hvormed Flaaden var fortøiet og begyndte at sætte af, i det Øieblik Solen dukkede ned i Horizonten. Saalænge jeg kunde hale mig langs med Skibet, gik det meget godt, thi jeg havde foretrukket at hale mig agterud, for at sætte tvers af, i den Tanke, at jeg vilde komme bedre i Drift ved at være ret i Læ af Skibet, end ved at være tvers for dets Bredside. Jeg siger i Læ, dog rørte der sig ikke et Pust, og heller ikke var der noget Tegn dertil paa Vandet. Jeg havde en Line fast paa Hækjollebommen, og idet jeg stillede mig med Foden stemmet mod min Kiste og anstrængte alle mine Kræfter overvandt jeg snart Rundholternes Modstand, og da disse nu en Gang vare komne i Bevægelse, lykkedes det mig at sætte Flaaden saameget i Bevægelse, at den heelt forlod Skibet Jeg tilstaaer, at jeg ikke følte nogen personlig Frygt for Tiltrækningskraften, dersom Skibet sank, medens Flaaden var i dets umiddelbare Nærhed; men Vandets

stærke Oprør kunde svække nogle af dens Dele, eller det kunde skylle største Parten af mit Forraad overbord. Denne sidste Betragtning bragte mig nu til at gribe til Aarerne, og forsøge hvad der stod i min Magt, for at bevæge mit tunge Fartøi. Jeg arbeidede ufortrødent i en heel Time, og da denne Tid var forløben, var den nærmeste Deel af Flaaden, eller den nederste Ende af Fokkemasten, omtrent hundrede Yards fra the Dawns Hakkebræt. Dette var en langsom Bevægelse, som ikke feilede i at overbevise mig om, at dersom jeg i det Hele skulde blive frelst, maatte det blive ved et eller andet forbiseilende Skib, og ikke ved min egen Seillads.

Udmattet af Anstrængelser lagde jeg mig nu til at sove. Jeg gjorde ingen Præcautioner mod en opstaaende Kuling i Løbet af Natten, for det første fordi jeg, ifølge Himlens og Havets rolige Udseende, troede det umuligt, og for det andet, fordi jeg ikke tvivlede om, at Vandets Sqvulpen og Vindens Susen vilde purre mig, om min Gisning havde været feilagtig. Ligesom den foregaaende Nat sov jeg sødt og vandt fornyet Kraft til at imødegaae mine fremtidige Besværligheder. Jeg blev ogsaa ligesom den foregaaende Morgen vækket af den opgaaende Sols varme Straaler, der faldt paa mit Ansigt. Da jeg vaagnede, vidste jeg i Begyndelsen ikke ret hvor jeg var. Et Øieblik's Eftertanke var alligevel tilstrækkeligt til at gjenkalde det Passerede i min Erindring, og jeg begyndte at undersøge min Stilling.

Jeg saae efter Skibet henimod Enden af Masten, eller i den Retning, hvori jeg sidst havde seet det; men det var ikke synligt. Jeg tænkte at Flaaden var svaiet rundt om Natten, og jeg lod Øiet langtsomt glide rundt om hele Horizonten; men der var intet Skib at see. **The Dawn** var sunken om Natten, saa roligt, at det ikke havde foraarsaget nogen Allarm. Jeg gyste; thi jeg kunde ikke undlade at tænke paa, hvad der vilde have blevet min Skjebne, naar jeg var bleven vækket af de Levendes Sovn, kun for at føle den sidste Qval, idet jeg gik over til de Dødes Sovn. Jeg kan ikke beskrive den Følelse, der bemægtigede sig mig, da jeg saae mig om, og fandt mig paa det vide Ocean, flydende paa et lille Dæk, der kun var ti Fod i Firkant og knap to Fod hævet over Vandets Overflade. Jeg følte nu min Stillings hele Skrøbelighed, og fattede alle dens Farer. For var den paa en Maade bleven beskygget af Skibet, og jeg havde funden en Slags Beskyttelse i dets Nærhed, men nu laa den hele Sandhed aabenlys for mig. Om der ogsaa kun reiste sig en maadelig Sø, kunde det ikke feile, at den hele Stilling blev splittet ad, og alting vilde blive bortskyllet. Rundholterne vare rigtignok lette og de vilde aldrig synke, førend efter mange Aars Forløb, naar de vare gjennemtrukne af Vand og overgroede af Langhalse, men paa den anden Side besad de ikke et Skibs Evne til at flyde, og kunde ikke hæve sig tilstrækkeligt paa Soerne for at undgaae deres Braad.

Dette var ikke meget trøstelige Betragtninger, og de tyngede endog paa mit Hjerte under Morgenandagten. Efter at have udført denne saa godt som jeg kunde, spiste jeg lidt, skjøndt kun med liden Appetit. Derpaa bortstuvede jeg mine Effecter, saa godt som muligt, tiltaklede og reiste Masten og heiste Seilet som et Signal for et eller andet Skib, der maatte komme til Syne. Jeg ventede snart Luft, og jeg blev heller ikke skuffet, da en laber Kuling reiste sig fra Nordvest, omtrent Klokken ni. Denne Brise var til stor Beroligelse for mig i mere end een Henseende. Den afkjølede mit Legeme, der led af Sommersolens brændende Varme, der tilbagekastedes fra Havets Overflade, og den skaffede Afvexling i en nedtrykkende eensformig Scene. Ulykkeligviis fik jeg denne Brise ret forind, thi jeg havde reist min Mast paa Fokkemasten, surret den til den nederste Deel af Toppen, som man erindrer nu stod perpendiculair, og støttet den til Æselhovedet og Stængevants Jomfruerne, da hele Stængereisningen var i samme Skikkelse, som da den stod i Skibet, skjøndt den nu flød paa Vandet. Jeg havde bestemt den afbrudte Deel af Fokkemasten til Forstævn, og maatte altsaa kovende, førend jeg kunde komme i Fart. Denne Manoeuvre medtog alene et Qvarteer, da mine Braser, Halser og Skjøder just ikke skar overmaade godt. Efter denne Tids Forløb var jeg alligevel kommen rundt og braste mit Seil firkant.

Sjette Kapitel.

Saasnart som Flaaden var kommen for Veiret og det var friſket lidt mere op, fik jeg Leilighed til at forvisse mig om hvad den var iſtand til at udrette. Bovenbramſeilet var et temmeligt ſtort Seil og det ſtod godt. Jeg havde taget Logline og Glas med mig, ſaavelſom min Octant, Tavle ꝛc. og begyndte at tænke paa at holde Beſtik. Da det blev ſtille, havde jeg antaget Skibet at være omtrent to hundrede Mile fra Land, og jeg vidſte, at det var paa 48° 37′ Brede. Loglinen ſagde mig, at Flaaden hele denne Formiddag bevægede ſig gjennem Vandet med en Fart af omtrent en halv Knob i Timen, og derſom jeg kunde holde gaaende i femten eller ſexten Dage, i en lige Cours, kunde jeg haabe at naae Land. Jeg var alligevel ikke ſaa ſvag at vente et ſaadant Mirakkel, ihvorvel det kunde have lykkedes, om jeg havde været i Paſſaten. Ved at lade de to Rær rage i Drift eller bringe dem i lige Linie fra for til agter med Vandet, vilde min Fart kunne fordobles, og jeg begyndte for Alvor at tænke over at iværkſætte denne Plan. Jeg holdt ikke af at kappe Rærne fra mig, da de hjalp betydelig til at holde mig over Vandet. Ved at hale i Toplenten bragte jeg dem i en mere ſkjons Retning, hvorved deres Modſtand i Vandet tildeels blev formindſket. Jeg troede endog at denne Forbedring forøgede min Fart en halv Knob. Det

var alligevel et kjedeligt Arbeid at være en heel Time om at komme een eneste Qvartmiil frem, naar endnu to hundrede skulde tilbagelægges, med de Farer, Oceanet udsatte mig for, bestandig hængende over mig!

Hvilken Dag var ikke denne! Det blæste temmelig friskt og jeg begyndte at frygte for min Stilling eller mit Dæk, der flere Gange blev overskyllet, skjøndt Mersseraaen dannede et Slags Læ for det, og hjalp til at beskytte det. Henimod Dagens Slutning lagde Kulingen sig og ved Solens Nedgang var alt saa roligt, som det havde været den foregaaende Aften. Jeg antog, at jeg var en otte eller ni Qvartmiil fra det Sted, hvor **the Dawn** sank, uden at regne paa Strømmens Indflydelse, der kunde have sat mig den hele Distance tilbage igjen, eller maaskee ogsaa den samme Distance længer frem. Ved Solens Nedgang eftersaae jeg Horizonten med megen Opmærksomhed, for at see om een eller anden Seiler var i Sigte; men der var intet at sine.

Nok en rolig Nat gav mig atter en uforstyrret Nats Ro. Jeg kaldte den sidste rolig, da den viste sig at være det i een Henseende, skjøndt jeg blev meget forstyrret af Drømme. Dersom jeg havde Mangel paa Næringsmidler, havde jeg vidst drømt om Føde; men da dette ikke var Tilfældet, tog mine Tanker Retningen mod Hjemmet og Venner. Den længste Tid laae jeg halv vaagen og halv sovende; da pleiede mine Tanker at vende sig til min Søster, til Lucy, til Mr. Hardinge og til Clawbonny —

hvilket jeg indbildte mig allerede var i John Wallingfords Besiddelse, der triumpherede over at være Eier, og over hans Konsters lykkelige Udfald. Dernæst troede jeg, at Lucy havde kjøbt Stedet og levede der med Andrew Drewett i et smukt nyt Huus, bygget i den moderne Smag. Ved moderne Smag mener jeg ikke eet i de græske Templers Stiil, ligesom jeg heller ikke troede, at en syg Indbildningskrafts Udsvævelser, der leed under et Skibbruds Ulykker, kunde forlede mig til at tænke, at Lucy Hardinge var saa tosset at have Lyst til at bo i en saadan Bygning.

Henimod Morgen faldt jeg i Slummer, den fjerde eller femte Gjentagelse af Slummer den Nat, og jeg erindrer, at jeg var betaget af den Slags besynderlige Følelse, der selv underretter os om, at det er en Drøm. I den Række af Hændelser, der fore gjennem mine Tanker, indbildte jeg mig, at jeg hørte Marble og Neb tale sammen. Deres Stemmer vare sagte og høitidelige, forekom det mig, og Ordene saa tydelige, at jeg endnu erindrer hver Stavelse.

„Nei, Neb," sagde Marble, eller det forekom mig, at han sagde det, i en meget bedrøvelig Tone, som jeg aldrig havde hørt ham bruge, endog naar han talte om sit Eneboerliv, „der er nu kun lidet Haab for Miles. Det forekom mig, som jeg havde mistet den stakkels Dreng, da jeg saae ham blive reven bort fra mig, idet de infernalske Rundholter ragede i Drift, og slettede ham fra det Øieblik ud af de Levendes Tal. Du har mistet en A.

Nr. 1 Skibsfører, Mister Neb, det kan jeg sige Dig og Du kan tjene under hundrede uden at træffe Mage til ham."

„Jeg vil aldrig tjene en anden Gentleman, Misser Marble," gjensvarede den Sorte; „det er lige saa sandt som Evangeliet. Jeg er født i Familien Wallingford, og jeg vil leve og dø i den Familie, eller ogsaa vil jeg hverken leve eller dø. Mit rette Navn er Wallingford, skjøndt Folk kalde mig Clawbonny."

„Ja, og en tynd Familie vil det blive!" gjensvarede Styrmanden. „Det netteste, det smukkeste og det dydigste unge Fruentimmer har først forladt den; jeg kjendte kun lidet til hende; men hvor ofte fortalte stakkels Miles mig ikke alt om hende, og hvor han elskede hende, og hvor hun elskede ham, og alt det, og det sommetider paa en Maade, som jeg elsker lille Kitty, min Niece, veed Du Neb, kun tusind Gange høiere, og at høre saameget om et Menneske er det samme eller endogsaa bedre end at kjende dem fra Top til Taa, naar et Menneske vil agte dem af sit ganske Hjerte. For det andet, saa er der nu saa at sige Miles, der ogsaa er gaaet fløiten; thi Skibet er vistnok sunken, Neb, ellers maatte vi have seet det flyde her omkring, og vi kan indføre ham i Logbogen som en Mand, der er gaaet overbord."

„Maaskee ikke, Misser Marble," sagde Negeren. „Masser Mile svømme som Fisk, og han inte være den Gentleman, der stikker op, saasnart det kniber. Maaskee han svømme omkring al denne Tid."

„Miles maatte saa gjøre, alt hvad et Menneske var istand til, Neb; men han kan ikke svømme to Hundrede Qvartmiil. En Sydhavsmand kunde gjøre saadan noget, tænker jeg, men de have udentvivl Svømmefinner. Nei, nei, Neb, jeg frygter for, at vi maae opgive ham. Forsynet rev ham bort fra os og vi har vistnok mistet ham. Ak, vee mig, jeg elskede den Knos høiere end Yankeerne elske Agurker."

Dette kan forekomme at være en besynderlig Sammenligning for en sovnig Indbildningskraft; men Marble brugte den ofte, og dersom det at spise denne Frugt, Morgen, Middag og Aften vil stadsæste dens Rigtighed, stod Styrmanden frikjendt for alt hvad der havde Navn af Overdrivelse.

„Alle Mennesker elske Masser Mile," sagde den hengivne Neb, eller jeg troede han sagde det. „Jeg kan aldrig tænke, vi kan gaae hjem til gode gamle Mr. Harding, og sige ham, hvordan vi mistede Masser Mile."

„Det vil blive en slem Forretning, Neb, men jeg frygter meget for, at det maa gjøres. Vi vil alligevel nu slange os og see at faae en Luur, thi vi vil snart faae Luft, og da vil det blive nødvendigt at holde Øinene heelt aabne."

Herefter hørte jeg ikke mere; men ethvert Ord af hvad jeg her har fortalt, lød saa tydeligt for mine Øren, som om de Talende var mindre end halvtredsindstyve Fod fra mig. Jeg blev liggende noget længer i samme

Tilstand, idet jeg, da jeg var nysgjerrig, bestræbte mig for at opfange, eller indbilde mig at opfange, flere Ord fra dem, jeg holdt saa meget af, men der kom ikke flere. Derpaa troer jeg at jeg faldt i en tryggere Søvn, thi jeg erindrer ikke mere i flere Timer.

Jeg vaagnede i Dagbrækningen, da det, der tyngede paa mit Sind, var nok til at vække mig. Denne Gang ventede jeg ikke til Solen skinnede mig i Øinene; men jeg kom snarere Lyset i Forkjøbet. Da jeg stod opreist, fandt jeg Havet ligesaa roligt, som det havde været om Aftenen, og det var fuldkommen Havblik. Det var endnu saa skummelt, at en nøiagtig Undersøgelse var nødvendig for at være vis paa, at der Intet var i Nærheden. Horizonten var neppe klar, skjøndt da jeg først saae imod Øst, vare Gjenstandene tydeligst i den Deel af Oceanet; jeg dreiede mig derpaa langsomt rundt, idet jeg undersøgte den store Havstrækning, indtil jeg vendte Ryggen mod det tiltagende Lys, og jeg saae imod Vest. Jeg troede at jeg saae en Baad, mindre end ti Yards fra mig. Jeg troede først det var en Illusion og gned mine Øine, for at overbevise mig om, at jeg var vaagen. Den laae der alligevel og nok et Blik, overbeviste mig om, at det var min egen Storbaad, eller den, hvori stakkels Neb var bleven skyllet overbord. Hvad der var mere, den flød paa sædvanlig Maade, lod til at vage godt, og begge Masterne vare taklede. Den saae rigtignok skummel ud, netop som Gjenstande tage sig ud lige

i Dagningen; men den var tydelig nok; jeg kunde ikke tage feil, det var min egen Storbaad, der saaledes var kastet i min Nærhed, af det guddommelige Forsyn.

Denne Baad havde altsaa overlevet Stormen, og Vinden og Strømmen havde ført den og Flaaden sammen. Hvad var der bleven af Neb? Han maatte have taklet Masterne, thi de havde naturligviis ikke været reist, da Baaden stod i Klamperne. Master, Seil og Aarer vare rigtignok altid i Baaden; men de første kunde ikke blive reiste uden Menneskehænder. En besynderlig vild Følelse overkom mig, ligesom naar et Menneske antages for at give efter for overnaturlige Væseners Indvirkning, og næsten uden at have det i Sinde, raabte jeg: „Baaden, Høi!“

„Holloi!“ svarede Marble; „Hvem praier?“

Styrmandens Skikkelse kom tilsyne, idet han reiste sig op i Baaden, i næste Øieblik stod Neb ved hans Side. Den foregaaende Nats Samtale havde været virkelig, og de, over hvem jeg havde sørget, som tabte, stod mindre end tredive Fod fra mig, sunde, karske og uskadte. Baaden og Flaaden havde nærmet sig hinanden i Mørket, og som jeg siden erfarede, havde Storbaaden flakket omkring i flere Timer af Natten, stoppet af Mangel paa Vind, næsten paa det Sted, hvor jeg nu saae den, og hvor Samtalen, hvoraf jeg halv i Søvne havde hørt en Deel, forefaldt. Dersom Storbaaden havde fortsat sin Cours kun ti Yards længer, vilde den have tør-

net paa Forstangen. Den Tiltrækningskraft, som jeg allerede har omtalt, havde sandsynligviis holdt Baaden og Flaaden i Nærheden af hinanden hele Natten, og havde rimeligviis langsomt trukken dem nærmere sammen, medens vi sov.

Det vil ikke være let at sige, hvilken af Parterne der var meest forbauset ved denne Gjenkjendelse. Der stod Marble, hvem jeg havde troet var bleven skyllet bort af Flaaden, i god Behold i Storbaaden, og her var jeg, hvem de to Andre troede at være sunken med Skibet, sikker paa Flaaden. Det syntes som om vi havde skiftet Plads uden Overeenskomst, og uden Haab om nogensinde igjen at mødes. Skjøndt jeg var uvidende om Midlerne, hvorved alt dette var bragt istand, vidste jeg meget godt, hvad vi foretog os, da enhver af os havde overbeviist sig om, at vi stod lys levende ligeoverfor hinanden. Vi sad os ned og græd, som tre Børn. Derpaa sprang Neb, der var altfor utaalmodig til at vente paa Marble, overbord og svømmede til Flaaden. Da han kom til Stillingen kysfede den stakkels Knøs mine Hænder uophørligt, og hulkede hele Tiden, som en Pige paa tre, fire Aar. Denne Scene blev kun afbrudt af Marbles Forestillinger.

„Hvad er det, Du tager Dig for, Du infernalske Nigger?“ raabte Marble. „Desertere fra Din Post, og lade mig være ene her om at haandtere denne svære Storbaad. Paa den Maade kunde vi snart miste alle

Mand, igjen; dersom en Orkan pludselig kom paa os og gjøre os nok en Gang til Vrag."

Tingen var, at Marble begyndte at skamme sig over den Svaghed, han havde forraadt, og gjorde sig Flid for at skjule den. Neb gjorde alligevel Ende paa dette Udbrud, ved igjen at springe overbord og svømme tilbage til Baaden, ligesaa hurtig som han var kommen til Flaaden.

„Naa, kommer Du der paa Din Niggermaneer, og veed hverken om Du skal blive eller gaae," brummede Styrmanden, idet han hele Tiden var beskæftiget med at lægge to Aarer ud. „Du bringer mig til at tænke paa en stor Sanger, jeg engang hørte i Liverpool; en Karl, der pleiede at slaae saa mange Triller og Trimulanter i Enden af et Vers, saa at han undertiden selv ikke vidste, om han skulde stoppe eller holde gaaende. Det passer sig ikke for et Menneske at glemme sig selv, Neb; fordi vi har fundet den, vi troede at have mistet, er der ikke nogen Grund til at løbe fra sin Post eller gaae fra Forstanden. Miles, min kjære Gut," udbryder Marble idet han springer over paa Flaaden og lader Baaden med Neb ene i den gaae i Drift, ved det tilbagevirkende Stød han giver den i Springet. — „Miles, min kjære Gut, Gud være lovet for dette!" gjentager han, idet han klemmer begge mine Hænder som i en Skruestik. „Jeg veed ikke hvorledes det er, men lige siden jeg traf sammen med min Moder og

lille Kitty, er jeg bleven qvindeagtig. Jeg formoder det er det, som De kalder huslig Lykſalighed."

Herpaa braſt Marble atter i Graad og hulkede akkurat ligeſom Neb havde gjort.

Faa Minutter efter vare vi Alle tre enige om, hvad vi havde at gjøre. Storbaaden blev halet op paa Siden af Stillingen, hvor vi ſadde os ned og meddeelte hinanden paa hvilken Maade vi vare blevne frelſte. Jeg vil altſaa begynde med Neb; jeg har allerede fortalt, hvorledes Storbaaden var bleven ſkyllet overbord og ifølge Stormens Voldſomhed og den frygtelig høie Sø, der raſede omkring os, ſluttede jeg, at den maatte være forliſt. Hverken Marble eller jeg ſaae rigtignok noget til Storbaaden, efter at den var forſvunden bagved den første ſvære Sø i Læ, thi vi havde alt for meget at tage vare ombord i Skibet, til at vi ſkulde have Leilighed til at ſee efter andre Ting. Men det viſte ſig, at den Sorte var iſtand til at holde Baaden paa ret Kjøl og at holde den flot ved at øſe. Han drev naturligviis i Læ, og den ſtakkels Knøs beſkrev ſine Følelſer i levende Udtryk, da han ſaae, med hvilken Fart han blev reven bort fra Skibet, og hvorledes den tilbageblevne Deel af dets Reisning efterhaanden ſvandt for hans Blik. Dog ſaaſnart ſom Kulingen vilde tillade det, reiſte han Maſterne og tilſatte begge Seilene, klos-rebede, idet han gjorde Slag til Luvart paa tre til fire Qvartmiils Længde. Denne fornuftige Beſlutning var udentvivl Midlet til at frelſe os alle Tre. Nogle Timer

efter, at han havde faaet Baaden under Commando, fik han et Glimt af Forre-Bramstangen, der ragede op over Toppen paa en Sø, og ved nøiere at betragte den, opdagede han dernæst hele Flaaden, da den dukkede op paa samme Sø, med Marble, halv druknet, surret til Toppen. Det varede næsten en Time, førend Neb kunde komme nær nok til Flaaden eller Rundholterne, for at tilkjendegive Marble sin Nærværelse, og noget længere inden han kunde faae den Lidende ind i Baaden. Denne Hjelp kom netop betimelig; thi Styrmanden indrømmede, at han var halv druknet, og at han troede, at han ikke kunde have holdt det meget længer ud, da Neb tog ham over i Baaden.

Med Hensyn til Føde og Vand havde de ingen Nød. Ifølge en staaende Ordre, var der stadigt i hvert af Fartøierne et Anker ferst Vand, og det syntes, som om Kokken, der paa sin Viis var en Slags Epicuræer, pleiede at bortstuve en Sæk Brød og nogle visse udvalgte Stykker Øre- og Svinekjød under Storbaadens Pligt, til hans eget private Brug. Alt dette havde Neb fundet, rigtignok lidt ilde medtaget af Saltvand; men dog altsammen spiseligt. Der var saaledes, da vi mødtes, tilstrækkelig Proviant i Storbaaden for Marble og Neb i en Uge.

Saasnart Styrmanden havde forladt Flaaden, tog han Commandoen over Storbaaden. Uheldigviis stod han et langt Stræk Nord efter; han havde da i Sinde at vende og troede at komme i den Retning, hvor Skibet laa, for at komme mig til Hjelp. Medens Storbaaden

saaledes arbeide sig til Luvart, traf jeg paa Flaaden og tog den i Besiddelse, som ovenfor beskreven. Marbles Beregning var i Hovedsagen rigtig; men den bragte ham i Nærheden af the Dawn, den Nat den sank, og baade Flaaden og Baaden vare for lave til at kunne sees i nogen Afstand. Det er sandsynligt, at vi ikke vare mere end ti til tolv Qvartmiil fra hinanden, største Delen af den Dag, jeg var paa Flaaden, da Marble, omtrent Klokken tre om Eftermiddagen lagde Roret op, for at krydse Skibets formodede Plads. Dette bragte ham ned til Flaaden omtrent ved Midnat, da den Samtale, hvorom jeg har fortalt, fandt Sted i nogle faa Yards Afstand fra mig, uden at nogen af Parterne havde den ringeste Tanke om, at den anden var saa nær.

Den Maade paa hvilken Marble og Neb omtalte min formodede Skjebne, rørte mig inderligt. Ingen af dem syntes at erindre, at han selv var skyllet bort fra Skibet, men tænkte kun paa, at jeg var ene og forladt i rum Sø, paa det synkende Skib. Medens jeg havde sørget over deres Ulykke, havde de begge tænkt paa mig, som den der var at beklage, da de begge antog deres Skjebne for bedre end min. Med et Ord, deres Bekymring for mig var saa stor, at de ganske forglemte at tænke paa de Farer og Besværligheder, der faldt i deres eget Lod. Jeg var ikke i Stand til at udtrykke alt hvad jeg følte ved denne Leilighed; men denne Morgens Hændelser, og de Følelser, mine to Ulykkesfæller forraadte, gjorde et

uudsletteligt Indtryk paa mit Hjerte. De fleste Mennesker, der ere blevne skyllede overbord, vil ansee sig selv for at være den lidende Part; men under den lange Samtale, der forefaldt, hentydede baade Marble og Neb ved denne Begivenhed, bestandig paa mig, som den der var tabt og gjenfunden.

Disse omstændelige Meddelelser varede meer end en Time, uden at nogen af os tænkte paa Fremtiden. Jeg følte da, at det var Tid at tænke paa vor Stilling, der var usikker nok, som den var; skjøndt Marble og Neb gik med Lethed over enhver Fare, vi endnu kunde være udsatte for. Jeg var bleven frelst som ved et Mirrakkel og det var alt hvad de tænkte paa den Gang. Men da der ved Solens Opgang kom østlig Brise, overtydede min Flaades Bevægelse mig snart om, at min Stilling paa den vilde have været meget tvivlsom, dersom jeg ikke saa betimeligen var bleven frelst. Marble tog sig rigtignok Tingenes nærværende Stilling meget let, hvilken, sammenlignet med den, paa hvilken han saa pludselig var løben af Stabelen, — uden Føde, Vand eller Forraad af nogen Slags, var et Slags Paradis. Vi havde ikke destomindre ingen Tid at give bort, og vi havde en lang Vei at tilbagelægge med Baaden, førend vi kunde gjøre Regning paa at være i nogensomhelst Sikkerhed.

Mine to Kammerater havde faaet Storbaaden i saa god en Orden, som Omstændighederne vilde tillade; men den manglede Ballast for at kunne føre ordentlig Seil,

og de havde følt denne Mangel, især Reb, da han først dreiede til Vinden med Baaden. Jeg kunde fatte hans Beretning om de Besværligheder og Farer han havde udstaaet, skjøndt han meddeelte dem tilfældigviis og uden i ringeste Maade at have til Hensigt at forstørre sine Meritter, at intet uden hans uhyre Interesse for mig, kunde have forhindret ham fra at holde af for Veiret, for at frelse sit eget Liv. Der tilbød sig nu en Leilighed til at raade Bod paa dette Onde, og vi gik iværk med at flytte alle Effecterne, som jeg havde placeret paa Stillingen, over i Baaden. Det udgjorde en lille Ladning, der med det samme gav den Stivhed. Saasnart dette var gjort, gik vi over i Baaden, satte Seil til, og dreiede klos til Vinden, med eet Reb inde, da det begyndte at friske op med Kast.

Det var ikke uden vemodige Følelser, at jeg skiltes fra Flaaden De Materialier, hvoraf den var sammensat, var alt hvad der nu var tilbage af **the Dawn.** De faa farefulde og eensomme Timer, jeg havde tilbragt paa den, kunde jeg heller ikke glemme. De staae altid levende og dybt indprentet i min Erindring, og jeg haaber ogsaa, som gavnlige Betragtninger. Den første Time efter at vi havde kastet los, stod vi Syd efter. Da Kulingen vedblev at tage til og der reiste sig mere Sø, indtil det blæste saa haardt, at Baaden ikke kunde skyde noget over Stævn, eller endog stoppe hvad vi havde, troede Marble, at vi vilde gjøre bedre i at vende, da der var nogen Grund

til at troe, at Strømmen satte os Sydost hen; vi kovendte altsaa. Efter at have staaet tilstrækkelig længe Nord over, traf vi igjen paa Rundholterne; hvilket overbeviste os om, at det ikke nyttede noget at prove paa at arbeide os op til Luvart. Jeg besluttede mig derfor til at gjøre fast ved dem og bruge dem som et Slags flydende Anker, saalænge den contraire Leilighed varede. Det faldt noget vanskeligt at udføre dette; men det lykkedes endelig at komme nær nok i Læ af Toppen, til at gjøre fast i een af dens Diebolte, idet vi brugte en Trosse, der var i Fartøiet til dette Diemed. Vi lod derpaa Baaden drive et tilstrækkeligt Stykke i Læ af Rundholterne, hvor den red som en And, med Stævnen mod Søen. Dette var en meget heldig Indretning, da det blæste mere og mere op, saa at vi til Slutningen havde en Storm.

Saasnart Storbaaden var saaledes fortøiet, følte vi hvilken Fordeel vi havde vundet; den tog intet eller meget lidet Vand ind, og vi vare ikke nødte til at passe paa de Byger, der kom hver tiende eller femtende Minut, med en Voldsomhed, som ikke var til at spøge med. Veiret blev tillige tykt, og der var Mellemrum, hvor vi en halv Time ad Gangen ikke kunde see et hundrede Yards fra Baaden, paa Grund af den taageagtige Støvregn, der opfyldte Atmosphæren. Der sad vi og passiarede om det Forbigangne og undertiden om det Tilkommende, som en Boble midt i det rasende Atlanterhav, med ægte Sømands Tillid og Fortrøstning. Med den stærke Baad

vi havde, de Fødevarer og det Vand vi havde inde, troer jeg ikke, at nogen af os følte stor Bekymring for sin Skjebne, da det var muligt, i taaleligt Veir, med Storbaaden at naae een eller anden engelsk Havn i en Uges tid. Begunstiget af en nogenlunde taalelig Vind kunde vi endog tilbagelægge denne Strækning i to eller tre Dage

„Jeg anseer det for afgjort, Miles," bemærkede Marble, idet vi fortsatte Samtalen, at „Deres Assurance vil fuldkommen dække Deres hele Tab. De forsømte vel ikke at indbefatte Fragten i Risicoen?"

„Nei, langt derfra, Moses, jeg anseer mig for næsten eller ganske ødelagt. Skibets Forliis skyldes uomtvistelig the Speedys Fremgangsmaade i Forening med vor egen, ved at lade hine Englændere rage i Drift i Oceanet Ingen Assurandeur vil honorere en Police, der er saaledes gjort ugyldig."

„Ah, de Kjeltringer! dette er værre, end jeg havde tænkt mig; men De kan da altid finde en Havn i Clawbonny!"

Jeg var iværk med at ville forklare Marble i hvilket Forhold jeg stod til de Fædrene-Agre, da der pludselig faldt en Skygge over Baaden, og jeg indbildte mig, at Seens Støien syntes i samme Øieblik at blive forøget. Vi sad alle tre med Ansigtet vendt mod Læ, og alle vendte det til Luvart, som af een og samme Tilskyndelse. Marble udstødte et Skrig, og et Syn mødte mine Øine, der foraarsagede at Blodet løb i en Strøm gjennem mit

Hjerte. Bogstavelig mindre end hundrede Fod fra os pløiede et stort Skib Oceanet med en Fure, der hævede sig til dens Klyds, og drivende foran sig et Bjerg af Skum, idet det kom ned imod os med Boven- og Under-Læseil til, overskyggende Havet som en mørk Sky. Der var neppe Tid til mere end et Blik, førend Skibet var klos ved os. Da det hævede sig paa en Sø, kom dets sorte Side ud af Havet, glindsende og drivende, og en Række af truende Kanoner saae ud, som om de nylig vare laquerede. Neb var i Storbaadens Boug, medens jeg var i Agterenden. Min Arm var ufrivillig, eller maaskee rettere sagt, instinktmæssig udstrakt for at advare om Faren, da det syntes, som om den næste Nedduvning af Skibet vilde knuse os under dets blanke Kobberbund. Uden Nebs Styrke og Aandsnærværelse havde vi uden Redning været fortabte, thi at svømme op til Rundholterne mod den Sø der gik, vilde have været umuligt, og om vi endog havde naaet dem, vilde, uden Føde og Vand, vor Skjebne have været afgjort. Men Neb greb Fangelinen for hvilken vi red, og halede Storbaaden, dens egen Længde eller meer, nærmere til Vraget, førend Fregattens bagbords Bouganker sank ned, og syntes at ville knuse os. Saa nær vare vi, at jeg virkelig med Haanden berørte den tredie Kanons Munding, da Skibet foer skummende forbi. Det næste Øieblik var det passeret, og vi vare frelste. Derpaa raabte vi alle tre i Forening. Indtil dette Øieblik var der Ingen ombord i Fregatten, der

vidste noget om, at vi vare i Nærheden. Men Raabet vakte deres Opmærksomhed, og da Skibet havde passeret os, var der en Mængde Officierer paa Hakkebrættet. Iblandt dem var der en graahærdet Mand, hvem jeg paa hans Dragt gjenkjendte for at være Capitainen. Han gjorde en Gebærde, idet han hævede Armen op efter, og jeg vidste, at der var givet en Ordre; thi Øieblikket efter var Hakkebrættet ryddeligt.

„Ved Georges!" udbrød Marble, „jeg generaliserede et halvt Dousin Secunder over dette, Miles."

„Der var mere Fare," svarede jeg, „end Tid til at gjøre Betragtninger. Skibet er alligevel iværk med at dreie bi, og vi vil endelig blive fisket op, lad os takke Gud derfor."

Det var i Sandhed et smukt Syn for en Sømand at see, hvorledes denne gamle Capitain manoeuvrerede sit Skib. Ihvorvel der var formegen Kuling og Sø for en Baad til at arbeide sig op til Luvart, havde ingen af Delene nogen Indflydelse paa en svær Fregat paa halvtredsindstyve Kanoner og som løb rumskjøds hen.

Den var neppe passeret os, førend jeg saae, at der blev gjort klar til at bjerge Seil. I det Øieblik den udspredte sine svære Vinger over vore Hoveder, havde Skibet Bramseil, to Boven og eet Underlæseil til, samt læ Deel af Storseilet, foruden den sædvanlige Seilføring. Næsten i samme Øieblik som Capitainen havde givet Tegnet med Armen, blev Storseilet opgivet og i samme Øieblik

løb alle tre Bramseil ned. Strax efter vare Folkene ude paa Rærne og Seilene bleve fisket op og beslaaede. Medens dette skete, bleve alle tre Læseil halede ned paa een Gang, ligesom naar en Fugl slaaer sine Vinger sammen Øieblikket efter vare Læseilsspigrene indhalede.

„See, Miles," raabte Marble glad, „skjøndt det er en infernalsk Engelskmand, forsømmer den Karl intet. Han bringer alting paa sit Sted ligesom en gammel Kone, der bortstuver sine Naale og sit Traad. Jeg svarer for, at det er en dygtig gammel Karl!"

„Skibet bliver vistnok godt manoeuvreret, og Folkene arbeide som Sofolk, der bestræbe sig for at frelse Sofolks Liv."

Under denne Samtale mellem os havde Fregatten bjerget Seil, saa at den nu laae under tre Mersseil, Fok, Klyver og Mesan. Dernæst kom Bramrærne til Dæks og bleve bedækkede af blaa Trøier, ligesom Bier, der klynge sig om en Kube. Neppe havde vi havt Tid til at bemærke dette, førend Folkene entrede ind og Rærne vare oppe igjen med rebede Seil Ikke saasnart var dette skeet, førend Fregatten, der havde luvet lidt, dreiede klos til Vinden og begyndte at tage Vand ind over Blinderaaen, idet den mødte Søerne uden videre at generes af dem. Da den gamle Sømand, der havde ordnet alt dette, nu havde overbeviist sig om Kulingens Styrke under Vinden, lod han Storseilet falde og Halsen blev redet under.

Den Fremmede var nu under en passende Seilføring for en Fregat; med rebede Mersseil og Underseil til. Den kunde i et Øieblik mindske Seil, og dog var han under en større Pres af Seil end maaskee et almindeligt Skib turde vove at føre i saa stiv en Kuling.

Uagtet den store Nød, vi saa nyligen vare undslupne og den store Fare, vi sidst havde været udsat for, bevogtede vi alle tre Fregattens Bevægelser med ligesaa megen Tilfredshed, som en Kunstkjender vilde betragte et smukt Maleri. Der undslap endog Neb flere Niggerudtryk, som tydeligt nok bevidnede hans Glæde.

Efter at have mindsket Seil og dreiet til Vinden var Fregatten omtrent en halv Qvartmiil fra os. Vi maatte altsaa vente, indtil den var krydset op til det Sted hvor vi laae. Dette gjorde den snart, idet den gjorde et Stræk Syd efter, indtil den var i Linie med Baaden, da den stagvendte og kom henimod os med indbraste Ræer og Vinden næsten tvers. Da den kom os paa en Cabellængde nær, blev begge Underseilene opgivne og blev hængende i Givtouge og Gaardinger. Dernæst kom det stolte Skib rullende mellem Søerne og passerede os saa nær, at vi kunde tale sammen. Den gamle Officier stod paa luv Kobrygge med en Raaber, og han praiede, da han var nær nok til at høres. Istedenfor at opkaste Spørgsmaal, der kunde tilfredsstille hans Nysgjerrighed, meddeelte han os kun hans egne Hensigter.

„Jeg vil kaste bak, naar jeg har passeret Dem,“

raabte han, idet han begyndte at kovende. „De kan da sakke agten om os, saa klos som muligt, og vi skal kaste en Trosse til Dem.“

Jeg fattede hans Plan, der var meget betænksom, da han tog Hensyn til vor Baads svage Besætning, og Baadens Tyngde. Fregatten kovendte altsaa og dreiede klos til Vinden over den anden Boug, med bak Storemersseil. Saasnart Skibet var støt, kastede Neb Fangelinen los og Marble og han lagde hver sin Aare ud. Vi fik med megen Fare Baaden vendt og i kortere Tid end der udfordredes til at skrive det, kom vi ned til Skibet med en brændende Fart. Jeg styrede og passerede saa nær ved Fregattens Roer, at jeg et Øieblik troede, at jeg var kommen for klos. En Trosse blev kastet, da vi klarede Fregattens læ Laaring og Folkene derombord halede os op paa Siden. Vi greb Faldrebstougene og vare snart oppe paa Skandsen. En ældre Mand med et agtværdigt Ydre, af en svær og robust Legemsbyging og med et smukt rødmusset engelsk Ansigt, iført Capitains Daglig-Uniform, modtog mig med fremrakt Haand paa en ligefrem, ædel og hjertelig Maade.

„Velkommen ombord i the Briton,“ sagde han hjerteligt, „og jeg takker Gud, at han har sat os istand til at frelse Dem. Deres Skib maa fornylig være forliist, da De ikke lader til at have lidt noget. Jeg ønsker gjerne at vide Navnet paa Deres Skib og Omstændighederne ved Deres Uheld. Jeg formoder det var i den sidste

Storm, der var overordentlig haard, og har anrettet uhyre Skade langs med Kysterne. Jeg seer, at De ere Amerikanere og at Deres Baad er bygget i New-York; men alle Mennesker, der ere i Nød, ere Landsmænd."

Dette var en hjertelig Modtagelse, som jeg havde al Grund til at rose. Saa længe jeg forblev hos Capitain Rowley, det var denne Officiers Navn, havde jeg ikke Grund til at klage over nogen Forandring i hans Adfærd. Havde jeg været hans Søn, kunde han ikke have behandlet mig venligere, da han gav mig en Plads i sin egen Kahyt og lod mig spise ved sit Bord. Jeg gav ham et Omrids over hvad der var hændet os, dog troede jeg det ikke nødvendigt at omtale Affairen med the Speedy, da jeg simpeltvæk fortalte hvorledes vi vare slupne fra den franske Kaper, og overlod til ham selv at slutte, om han fandt for godt, at den øvrige Deel af vort Mandskab var bleven os berøvet ved den Leilighed. Min Taushed med Hensyn til den anden Erobring, vil Læseren letteligen indsee, var kun en nødvendig klog Forsigtighed.

Capitain Rowley havde ikke saasnart hørt min Historie, hvilken jeg gjorde saa kort, som muligt, (Marble og Neb vare blevne advarede med Hensyn til denne Gjenstand) førend han igjen greb min Haand og ønskede mig velkommen i sit Skib. Styrmanden blev henviist til Messen og anbefalet Lieutenanternes Gjestfrihed, medens Neb blev overladt til Kahytshovmesterens Varetægt. En kort Raadslagning blev derpaa holdt angaaende Baaden,

og Resultatet blev, at den maatte gaae i Drift, efterat Effecterne var taget ud af den; da the Briton hverken havde Brug for et saadant Fartøi, eller Plads til at sætte den. Jeg stod paa Kobryggen og saae med en sørgmodigt Blik paa denne sidste Rest af the Dawn, den sidste Rest af over fiirsindstyve tusind Dollars, der ved Tabet af Skib og Ladning blev opslugt af Havet.

Syvende Kapitel.

The Briton havde kun faa Dage i Forveien forladt Corks Havn og skulde ud paa et Krydstogt; den skulde staae nogle hundrede Qvartmiil vester efter, og holde krydsende i tre Maaneder paa en Brede, hvor den kunde vente at træffe de hjemad bestemte Skibe, fra de amerikanske Provindser, af hvilke der vare mange i denne tidlige Periode af Krigen. Dette var ikke nogen behagelig Nyhed for os, der havde haabet strax at blive sat iland et eller andet Sted, og som først troede, at Skibet forcerede Seil vester efter, for at gaae til Halifax. Der var alligevel intet andet for, end at vi maatte see at gjøre det Bedste ud af det vi kunde. Capitain Rowley

lovede os at sætte os ombord i det første Skib, som tilbød sig, og det var jo alt hvad vi kunde forlange af ham.

Der forløb mere end to Maaneder, uden at the Briton praiede eller Engang saae en eneste Seiler. Det er saadanne Hjemsøgelser, som Sømænd ere underkastede; det ene Øieblik er han midt imellem en Mængde Seilere, og et andet Øieblik synes Havet forladt af Alle, undtagen ham selv. Capitain Rowley tilskrev denne Mangel paa Held det Faktum, at Krigen foranledigede, at Skibene samlede sig i Convoier, og at hans Instructioner bragte ham for langt nordlig, til at han kunde træffe paa de Amerikanere, der vare bestemte til og fra Liverpool. Men hvad der saa end var Grunden, saa var Resultatet det samme for os. Efter Jevndøgns Stormene stod the Briton Syd efter, saa langt som til Madeira, da en saadan Forandring af Station var indesluttet i hans Instructioner, og efter at have krydset i tre Uger i Nærheden af denne Ø, satte han Coursen til Plymouth. I det Hele havde Fregatten i den Tid overhalet nogle og tredive Seilere, der alle vare neutrale, og af hvilke ikke en eneste var bestemt til en Havn, der kunde være os til nogen Nytte. Da det skortede paa ferskt Vand, vare vi nu nødte til at søge Havn, og som anført stode vi nord efter. Om Eftermiddagen, paa den Dag, da the Briton forlod sin anden Krydsstation, blev et fremmed Skib seet lige i vor Cours, hvilket, før Solens Nedgang, blev erklæret for at være en Fregat.

The Briton manoeuvrerede hele Natten for at naae den Fremmede, og med Held, da den kun var i en Miils Afstand og meget lidt til Luvart af os, da jeg tidlig den næste Morgen kom op paa Dækket. Der var gjort klart Skib, og der var et Liv over hele Besætningen, som jeg aldrig havde seet Mage til. Der blev pebet til Frokost, da jeg nærmede mig Capitainen, for at ønske ham en god Morgen.

„God Morgen, Wallingford," raabte den gamle Mand i en munter Tone, „De kommer netop tidsnok for at betragte hin Franskmand i hans Glorie. Om to Timer haaber jeg, at han ikke vil see slet saa pen ud, som nu for Øieblikket. Det er et stolt Skib, er det ikke? og af samme Styrke som vi."

„Hvad det sidste angaaer, Sir," svarede jeg, „da er der neppe stor Forskjel, — det er hvad man kalder en otte og tredive Kanons Fregat, og fører halvtredsindstyve Kanoner, tør jeg nok sige. Er det vist, at det er en Franskmand?"

„Lige saa vist, som at dette Skib er engelsk; den kan ikke besvare vore Signaler og dens Reisning vidner noksom om dens Charakteer. Hvem saae nogensinde en Engelskmand med saadanne Bovenbramstænger af Ræer? De maa altsaa finde Dem i, Master Wallingford, at tage Deres Frokost en Time tidligere end sædvanlig, eller ogsaa ganske undvære den. Ah! her er Hovmesteren for at sige os, at den staaer klar."

Jeg fulgte Capitain Rowley til Kahytten, hvor jeg traf Marble, hvem han havde sendt Bud efter for at deeltage i Maaltidet. Den godmodige, gamle Gentleman syntes gjerne at ville føie denne Høflighed til de andre Hundrede, han allerede havde viist os. Jeg havde nydt en meget ædelmodig og rundhaandet Behandling af Capitain Rowley! men aldrig før havde han forekommet mig at være saa meget sindet til at handle imod mig, som en Fader mod en Søn, som denne Morgen.

„Jeg haaber, De har ladet Davis's Kogekunst vederfares Retfærdighed, mine Herrer," sagde han, efter at Angrebet paa Fødevarerne begyndte lidt at aftage, „thi dette kan muligen være den sidste Leilighed, der vil tilbyde sig til at nyde den. Jeg er en Engelskmand, og har, hvad jeg haaber, er en ydmyg Tillid til et engelsk Skibs Overlegenhed over et fransk; men jeg veed meget godt, at vi ikke faae endog et fransk Skib, uden at arbeide derfor, og det kunde nok hænde sig, at hiin Franskmand ikke vil levne os nogle hele Potter til imorgen. Det er tydeligt nok, at han vil indlade sig i Bataille med os, og jeg tænker, han vil vise sig fra en fordeelagtig Side."

„Jeg troer, at Englænderne altid gaae i Bataille mod Franskmændene med Tillid til Seir," anmærkede jeg.

„Nu, vi have vistnok indgivet vore Gutter denne Følelse, skjøndt jeg nødig vil, at De skulde troe, at jeg ganske er af samme Tanker. Jeg er alt for gammel og har tjent for længe, Wallingford, til ikke at vide, at en-

hver Bataille er afhængig af Tilfælde og Hændelser. Jeg maa antage, at der er nogen Forskjel i Tjenesten, skjøndt ikke halv saa meget i Menneskene, som i Almindelighed er antaget. Udfaldet ligger i Guds Haand, og jeg troer, vi forsægte hans Sag i denne farlige Krig, derfor troer jeg ogsaa, han vil tage sig af os."

Det forundrede mig at høre Capitain Rowley, som i Almindelighed var munter og spøgefuld, at tale paa denne Maade; men det passede sig ikke for mig at tale videre om denne Gjenstand. Kort efter reiste vi os fra Bordet, og jeg hørte, at Hovmesteren fik Ordre til at melde Næstcommanderende, saasnart der var taget af Bordet, for at Kahytskodderne kunde blive nedtagne. Marble og jeg gik derpaa ned i et Seildugslukaf, der var opslaaet til ham, for at vi kunde tale sammen uden at blive afbrudte. Netop da vi naaede det, blev der slaaet klart Skib, dette bragte næsten enhver Anden op paa Dækket og lod os være ene.

„Nu, Miles," begyndte Marble, „denne Reise vil sige Sparto til alle vore andre Reiser. Vi ere to Gange blevne tagne, har een Gang lidt Skibbrud, har seet en Bataille, og skal nu til at føle en anden. Hvad troer De, at Patriotisme og republikansk Dyd fordrer af os i en saadan Crisis?"

Dette var første Gang jeg havde hørt min Styrmand nævne Republikanisme, da hans Sædvaner vistnok vare lige saameget mod Frihed, som selve Napoleons. Skjøndt

Læseren rimeligviis ikke fatter Meningen af hans Spørgsmaal, var den tydelig nok for mig. Jeg svarede derfor som Een, der fuldkommen forstod ham.

„Jeg frygter, Moses," sagde jeg, „at der for Øieblikket er meget lidt Republikanisme i Frankrig, heller ikke veed jeg, at Overeensstemmelse i Regjeringsformen gjøre Nationerne til Venner. Med mindre Overeensstemmelsen er fuldkommen, troer jeg snarere, at de ere mere tilbøielige til at stride om Forskjellen, end at indrømme de beslægtede Punkters Fortjeneste. Da vi imidlertid have Fred baade med England og Frankrig, have vi Amerikanere intet at gjøre med deres Stridigheder."

„Jeg troede nok, at det var Deres Mening, Miles, og dog vilde det være underligt at være midt i et Slag, uden at tage nogen Deel i det. Jeg vilde give et hundrede Dollars for at være ombord i den Franskmand i dette Øieblik."

„Holder De saameget af at blive slaaet, at De ønsker Dem en Lusing?"

„Jeg veed ikke hvorledes det er, men det gaaer mig gjennem Marven at tage Parti med en John Bull"

„Det er ikke nødvendigt at tage Parti med Nogen; skjøndt vi kunne dog nok erindre, hvorledes disse Folk have frelst vort Liv, hvor gode de have været mod os, og at vi virkelig have levet i tre Maaneder paa deres Bekostning. Det glæder mig at see, at Neb tumler sig flinkt paa Dækket."

„Ja der stikker mere derunder, end De maaskee drømmer om. Mr. Clements, Næstcommanderende herombord, er en snu Karl, og han tænker mere paa en god Somand end somme Præster paa Gudsfrygt. Dersom jeg ikke tager meget feil, har han i Sinde, at Neb ikke skal forlade Skibet, forend der er sluttet Fred."

„Hvorledes! de kan da sikkerlig ikke paastaae, at den Sorte er en Engelskmand."

„Der findes alle Slags Engelskmænd, baade sorte og hvide, naar der er knap Tid paa Somænd. Ihvorvel det ikke er værd at troe det Værste, saa vil vi nok faae noget at vide derom, naar Skibet kommer i Havn. Hvorledes skulle vi tee os i denne Bataille, Miles? Det strider imod mine Følelser at hjelpe en Engelskmand, og dog kan en gammel Ulk ikke finde sig i at være under Lugerne, medens man brænder Krudt af paa Dækket."

„Det vilde være urigtigt af os at tage nogen Deel i Affairen, siden vi ikke have noget at gjøre med Striden. Dog ville vi lade os see paa Dækket, med mindre vi blive beordrede til at holde os nede, og jeg tør nok sige, at der vil tilbyde sig Leilighed, hvor vi kan være til Nytte, især med at hjelpe de Saarede. Jeg vil gaae op paa Skandsen; men jeg skal raade Dem ikke at gaae høiere end paa Batteriesdækket. Hvad Neb angaaer, da vil jeg formelig tilbyde hans Tjeneste ved at bringe de Qvæstede ned."

„Jeg forstaaer Dem, vi skal alle tjene som Mennesker.

Godt, naar et Menneske ikke har noget at skaffe med nogen Anden, kan den Maade at tjene maaskee være bedre end slet ingen. At staae ledig i en levende Fægtning, maa være en svær Prøvelse."

Marble og jeg talte lidt længer om denne Gjenstand, da en Kanon, affyret fra øverste Dæk, tilkjendegav os, at Legen skulde til at begynde. Enhver skyndte sig til sin bestemte Post uden flere Ord. Da jeg kom op paa Skandsen, tydede Alting paa Bataille. Skibet var under Bataille-Seil. Hver Mand var paa sin Post. Kanonerne vare i løse Tallier og stillet vaterpas, alle Speilene udtagne, Kugler bleve oplangede, og her og der saae man en gammel Canon-Commandeur skraage hen over sin Kanon, som om han var utaalmodig efter at begynde. En Stilhed, som i en forladt Kirke, herskede over hele Skibet. Dersom man i dette Øieblik havde været ombord i den formodede Modstander, vilde man være bleven døvet af Støien og forvirret af den skyndsomme og uordentlige Maade, paa hvilken Forberedelserne, der længe i Forveien vare fuldførte ombord hos Englænderne, endnu bleve iværksatte ombord i Franskmanden. Fire Aar tidligere havde den samme Mangel paa Præcautioner forskaffet Nelson den store Seier ved Nilen. For at klare deres ydre Batterier havde Franskmændene belemret dem indenfor, og da Halvdelen af deres Fjender uventet passerede indenfor, fandt de, at deres Skibe ikke vare forberedte paa at fyre, Skibe

der virkelig bleve slagne førend de havde affyret et eneste virksomt Skud.

„Wallingford," sagde min gamle Ven, Capitainen, saasnart jeg nærmede mig til ham, „De har intet at gjøre her. Det vil ikke være passende for Dem at tage Deel i denne Bataille, og det vilde være Daarskab at udsætte Dem uden noget Øiemed."

„Det veed jeg meget godt, Capitain Rowley, men jeg havde troet, at Deres Godhed for mig var saa stor, at De vilde tillade mig at være Tilskuer. Jeg kan maaskee være de Saarede til nogen Nytte om ikke andet, og jeg haaber, at De anseer mig for at være saameget Officier, at De ikke vil, at jeg skal gaae ned om Læ."

„Jeg er ikke vis paa om jeg bør tillade noget saadant," gjensvarede den gamle Mand alvorlig. „Denne Bataille bliver en alvorlig Affaire, og den, hvis Pligt ikke fordrer det, burde ikke blande sig i den. See her, Sir," idet han pegede paa den franske Fregat, der omtrent var to Cabellængder borte, med lobne Bramseil, opstukne Bramskjøder og opgivne Underseil; „om ti Minutter vil vi være i Ilden, og jeg overlader det til Dem selv at bedømme om ikke Klogskaben fordrer, at De gaaer ned."

Jeg havde ventet dette og istedenfor at stride imod, bukkede jeg og forlod Skandsen, som for at adlyde. Ude af Øie, ude af Sind, tænkte jeg, det vilde være tidsnok at gaae ned, naar jeg havde seet Begyndelsen af Bataillen. I Kulen passerede jeg Marinerne opstillet i militairisk

Orden, og Officieren saa opmærksom paa at stille dem i lige Linie, som om Seieren beroede paa dens Nøiagtighed. Paa Bakken fandt jeg Neb med Hænderne i Lommerne, iagttagende de Franskes Manoeuvre ligesom en Kat bevogter en Muses Bevægelser. Knegtens Øine lynede af Interesse, og jeg saae nok, at det ikke var at tænke paa at sende ham ned. Officiererne fulgte deres Chefs Exempel og smilede kun godmodigt, idet jeg gik forbi dem. Næstcommanderende var alligevel en Undtagelse. Det lod til, som han aldrig havde været venlig sindet mod os, jeg tviler ikke om, at dersom jeg ikke med saamegen Gjestfrihed var bleven optagen i Kahytten, vilde vi allesammen tidligere have faaet en Forsmag paa hans Lune.

„Der er alt for meget godt Stof i den Karl," bemærkede han tørt, idet han gik forbi og pegede paa Neb, „til at han ikke skulde bestille noget i et Øieblik, som dette."

„Vi ere Neutrale med Hensyn til Frankrig, Mr. Clements," svarede jeg, „og det vilde ikke være ret af os at deeltage i Eders Strid. Jeg betænker mig alligevel ikke paa at sige, at jeg har nydt saa megen Godhed ombord i the **Briton**, at jeg vilde føle mig ulykkelig, om det ikke var tilladt mig at deeltage i Eders Farer. Der kan komme et eller andet, som kan sætte mig istand til at være til Nytte, ja, og Neb med."

Manden gav mig et listigt Øiekast, mumlede noget mellem Tænderne og gik agterud, hvorhen han vilde have

gaaet, da vi mødtes. Jeg saae i den Retning, hvorhen han gik, og jeg kunde see, at han talte paa en træg Maade med Capitain Rowley. Den gamle Gentleman saae forud, truede ad mig med Fingeren, smilede derpaa velvilligt, og vendte sig derpaa, som jeg troede, for at tale til een af Cadetterne, der forrettede Adjudantstjeneste. I dette Øieblik vendte Franskmanden gjennem Vinden og affyrede sit hele Lag fra for til agter, efterhaanden som Kanonerne bare. Kuglerne gjorde betydelig Skade paa de brittiske Rundholter; men kun to ramte i Skroget. Dette henvendte naturligviis Capitain Rowleys Tanker til Hovedsagen, og jeg var glemt. Reb gjorde sig paa Øieblikket nyttig. Store Hjelpestag blev skudt over lige over hans Hoved, og førend jeg kunde faae Tid til at sige et Ord, greb Knegten en Stopper, tog fat paa den ene Ende af Staget, lagde Stopperen paa og var ivrigt beskæftiget med at vise Staget hen paa sin Plads, og gjøre de fornødne Forberedelser, for at faae det til at bære igjen. Baadsmanden roste hans Activitet, og sendte ham to eller tre Baksgaster til Hjelp. Fra dette Øieblik var Reb beskæftiget til Veirs med lige saamegen Travlhed som en Bi, idet han kom til Syne igjennem Aabningerne i Røgen, nu paa den ene Raanok, nu paa den anden, grinende over hele Ansigtet, naar et Arbeid af mere end sædvanlig Vigtighed skulde udføres. The Briton kunde have havt ældre og mere erfarne Matroser til at arbeide til Veirs den Dag, men ingen, der kunde være mere active

og mere villige, naar der blev sagt dem, hvad de skulde gjøre. Den gaité de coeur med hvilken denne Sorte teede sig midt i denne Scene af Kamp, Tummel og Blodsudgydelse, er altid forekommet mig beundringsværdig.

Capitain Rowley forandrede ikke Cours, eller affyrede en Kanon til Svar paa den Salut, han havde modtaget, skjøndt der knap var en Cabellængdes Distance mellem Skibene, da Franskmanden begyndte. The Briton holdt stadigt gaaende, og Skibene passerede hinanden en eller to Minutter efter, paa mindre end Pistolskuds Afstand, først da løsnedes alle vore styrbords Kanoner. Dette var begyndelsen til en rigtig Bataille, og den var varm nok i en halv Time eller længer, da vort Skib vendte, saasnart dette havde fyret og begge Fregatterne sluttede til hinanden, Bredside om Bredside, idet de løb næsten plat for Veiret. Jeg veed ikke hvorledes det gik til; men da Forræerne bleve ombraste, greb jeg mig selv, halende i Fokkebrasen, som en Bryggerhest. Mastersmaten, der havde Tilsyn med disse Braser, takkede mig for min Hjelp, idet han sagde i en spøgefuld Tone: „vi vil have banket ham om en Timestid, Capitain Wallingford.“ Dette var det første Øieblik, at jeg var mig bevidst, at jeg virkelig havde taget Deel i Affairen.

Jeg havde nu Leilighed til at overbevise mig om hvor stor Forskjel der er, mellem at være Tilskuer og Deeltager i en saadan Scene. Skamfuld over min egen Glemsomhed ved at tage fat i Brasen, gik jeg hen paa

Skandsen, hvor Blodet allerede flød i Strømme. Hver Sjæl undtagen jeg arbeidede for Liv og Død. I 1803 var den Bastard-Canon, Caronaden, kommen almindelig i Brug, og de der stode paa the Britons Skandse, begyndte at dandse rundt og see deres egne Eiermænd i Øinene, naar de udspyede deres Indhold, efterhaanden som de bleve ophedede af Skydningen. Capitain Rowley, Clements og Masteren vare alle her, idet den første og sidste havde Opmærksomheden henvendt paa at sætte Seilene kant, medens Næstcommanderende saae lidt efter Batteriet og lidt efter alle andre Ting. Der forløb neppe en Minut uden at Kugler rammede et eller andet Sted, skjøndt det fornemmelig var tilveirs, og de Saaredes Jamren, den oprørende Deel af enhver alvorlig Bataille, begyndte at blande sig med Kampens Larm. Jeg bemærkede, at Englænderne vare mørke og alvorlige, medens de sloges, skjøndt de sloges af Hjertens Lyst. Nu og da hørte man et Hurra i en eller anden Deel af Skibet, men disse i Forening med de Saaredes Skrig var næsten de eneste Lyd, man hørte, med Undtagelse af Kampens, og nu og da et opmuntrende Ord eller Raab af en af Officiererne.

„Det er et varmt Arbeid, Wallingford!“ sagde Capitain Rowley, da jeg kom tæt hen til ham i Røgen. „De har ikke noget at bestille her, men jeg kan alligevel godt lide at see en Vens Ansigt. De har seet Dem lidt om, hvorledes synes De det gaaer?“

„Dette Skib vil — maa seire, Capitain Rowley. Dets Orden og Organisation er beundringsværdig."

„Ah! det glæder mig at høre det af Dem, Wallingford, thi jeg veed, at De er Somand. Tjen mig i at gaae ned paa Batteriet og see Dem om, kom saa op og sig mig hvorledes alt staaer til der."

Jeg var nu formelig hvervet som Adjudant. Jeg gik altsaa ned, men en saadan Scene har jeg aldrig før været Vidne til. Skjøndt Aarstiden allerede var rykket hen i Høsten, var Veiret saa varmt, at Halvdelen af Mandskabet havde afklædt sig, for det strænge Arbeid, som det er, at betjene svært Skyts i flere Timer ad Gangen, under Slagets Hede, et Arbeid der maaskee ikke føles i Øieblikket; men som efterlader sig en Mathed, som den man føler efter en svær Sygdom. Mange af Matroserne sloges, idet de kun vare iførte Benklæderne, med den lange haarde Pidsk liggende langs ned ad den bare Ryg, lignende Ræve-sægtere, der stode færdige til at betræde Arenaen. Batteri-dækket var opfyldt af Røg, hvilket hidrørte fra Fængkrudet, der blev afbrændt indenbords, hvorimod det, der afbrændte inden i Kanonerne, blev sendt med dets Flamme og svovl-agtige Kredse i lange Linier fra Portene henimod Fjenden. Stedet forekom mig at være et Slags Pandæmonium. Jeg kunde see, at Mandskabet, bevægede sig i Røgen, idet Ansættere og Viskere hvirvlede i deres Hænder, at Kanonerne rullede ind, ja endog, at de løftede sig fra Dækket, under den voldsomme Recul; Officierer, der pegede med Sablen

for at give deres Ordre Eftertryk, Drenge løbende frem og tilbage for at lange Krudt, Kugler kastet fra Haand til Haand, og for at give det Hele den vildeste Characteer, de Døde og Døende svømmende i deres Blod midtskibs.

Om Manoeuvrene i denne Bataille veed jeg saa godt som intet. Hele min Opmærksomhed var henvendt indenbords; thi da jeg ikke havde noget at gjøre, kunde jeg ikke undlade at lægge Mærke til Virkningen af Fjendens Ild paa the Briton, saavel som den Maade, paa hvilken Englænderne tilbagebetalte hvad de fik. Medens jeg stod ved Stormasten paa Batteriet, fik Marble Øie paa mig gjennem Røgen, og kom hen for at tale med mig.

„De Franskmænd slaaes som brave Karle," sagde han. „Der er gaaet en Kugle lige gjennem Kokkens Kjedel, og en anden gjennem Fartøierne. Ved Lord Harry! dersom Folkene her paa Batteriet ikke gjøre deres Bedste, blive vi bankede! Jeg vilde ikke slaaes af en Franskmand for hvad det skulde være, Miles. Endog lille Kitty vilde pege Fingre ad mig."

„De veed, Moses, at vi ere kun Passagerer, og kan hverken have med Seier eller Nederlag at bestille, saalænge det stribede og stjernede Flag er udenfor Løgen."

„Det er jeg ikke saa vis paa, Miles, jeg holder ikke af at blive banket, ikke engang som Passageer. See nu der, to eller tre saadanne Rap, og Halvdelen af vore Kanoner vil blive bragt til Taushed."

To Kugler vare komne ind paa engang, netop da

Marble saaledes afbrød sig selv, idet den ene af dem rev Siden bort af en Kanonport, og den anden strakte fire Mand af en Kanonbesætning ned paa Dækket. Denne Kanon skulde netop affyres da Ulykken skete; men Tabet af dens Commandeur forhindrede det. Lieutenanten ved denne Afdeling rev Lunten fra den faldne Matros, blæste Gloden op og brændte paa. Da Kanonen løb ind vendte Lieutenanten sig om for at see, hvor han kunde finde Folk til at træde istedenfor de Faldne eller Saarede. Hans Øine faldt paa os. Han spurgte ikke, men saae kun hen paa os.

„Ei ei, Sir!“ sagde Marble, idet han traf Trøien af og tog Skraaen ud af Munden. „I Øieblikket, hold den blot til jeg er klar.“

Jeg vidste neppe om jeg skulde gjøre Indvendinger eller ikke; men han tog ivrigt fat, og glad over hans Iver klappede Officieren ham paa Ryggen og overlod det til ham at være Kanoncommandeur. Frygtende for at Smitten skulde naae mig, vendte jeg mig om, gik atter op ad Trappen og var strax efter paa Skandsen. Her traf jeg Capitain Rowley med Hatten i Haanden, opmuntrende sit Mandskab. Franskmandens Storstang var netop gaaet overbord. Det var ikke nogen beleilig Tid til at afgive Melding, og det behøvedes heller ikke den Gang, jeg gik derfor agter ud til Hakkebrættet, for ikke at være i Veien og for at anstille mine Observationer, saa meget som muligt ude af Røgen. Dette var den

eneste Leilighed jeg havde til at bemærke den gjensidige Stilling, saavelsom de to Skibes Tilstand.

The Briton havde lidt meget tilveirs, men alle dens væsentligste Rundholter vare endnu paa deres Plads. Paa den anden Side havde dens Modstander mistet baade Stor- og Krydsstangen, og dens Ild var bestandig aftaget i de sidste femten Minutter. Den blev nu meest beskudt paa Laaringen, da Franskmændene ikke havde rigtig Commando over Skibet; de to Fregatter havde nogen Tid været under Vinden Engelskmanden lidt paa Franskmandens luv Laaring. Som det sædvanligt er Tilfælde under en svær Kanonade og i laber Kuling, var Kulingen doet hen, eller bleven neutraliseret ved Atmospærens Rystelse af Skuddene, og ingen af Combattanderne bevægede sig meget fra den Stilling, de indtog **The Briton** havde endnu sine Rær ordentlig stillet, hvorimod Franskmandens erede betydeligt. Under saadanne Omstændigheder var det ikke vanskeligt at forudsige Resultatet af Træfningen; især da Iveren syntes at tiltage ombord i **the Briton**, jo længere Bataillen varede.

Jeg gjorde endnu mine Jagttagelser, da jeg hørte et Brag af en Kugle og Knusningen af en Planke paa den forreste Deel af Skandsen. En lille Gruppe samlede sig om en falden Mand, og jeg troede, at jeg saae et Glimt af Capitain Rowleys Uniform og Epauletter, i den Lidende. Jeg løb strax hen til Stedet, og ganske

rigtig, der laae min gamle Ven haardt saaret. Clemens var der ogsaa, og idet han fik Øie paa mig, sagde han:

„Da De ikke bestiller Noget, Sir, vil De da hjelpe til at bære Capitain Rowley ned?"

Jeg kunde ikke lide den Maade, paa hvilken dette blev sagt, eller Udtrykket i Næstcommanderendes Ansigt, idet han sagde det. Det forekom mig at udtrykke: „Nu har jeg Commandoen over dette Skib, og vi skal see om nye Herrer ikke medbringe nye Skikke." Jeg samtykkede naturligviis alligevel, og hjulpen af to af hans Tjenere, fik jeg den stakkels gamle Mand bragt ned i Arkeliet. Saasnart Lægen havde seet Saaret, kunde jeg læse i hans Ansigt, at der ikke var noget Haab. Hans Ord bekræftede snart denne sørgelige Nyhed.

„Capitainen kan ikke leve en halv Time," sagde denne Herre afsides, „og alt hvad vi formaae at gjøre er at give ham hvad han forlanger. For Øieblikket er han bedøvet af Slaget, han har faaet; men om faa Øieblikke vil han formodentlig forlange Viin eller Viin og Vand, jeg ønsker, Sir, at De vil føie ham i hans Forlangender; thi der er ingen Tjeneste, der kan fordre Deres Nærværelse paa Dækket. Dette vil være et heldigt Træf for Clemens, der vil løbe af med meer end Halvdelen af Æren for Bataillen, skjøndt jeg antager, at Franskmanden allerede har saa meget, som han behøver."

Dette var virkelig ogsaa Tilfældet. Omtrent tyve Minutter efter at jeg var gaaet ned, i hvilken Tid the

Briton saa godt som var den eneste der skjød, hørte vi Seirsraabet paa Dækket. Denne Lyd syntes atter at bringe den Saarede til Live.

„Hvad betyder det, Wallingford?“ spurgte han, med en stærkere Stemme, end jeg havde troet det muligt, i hans Stilling. „Hvad betyder disse Hurra, min unge Ven?“

„De betyde, Capitain Rowley, at De har seiret, at De er Herre over den franske Fregat!“

„Herre! Er jeg Herre over mit eget Liv? Hvad nytter Seier mig nu? Jeg dør, jeg dør snart, Wallingford, og saa har det Hele Ende! Min stakkels Kone vil kalde dette en sørgelig Seier.“

Ak! hvad kunde jeg sige? Disse Ord vare kun altfor sande, ogsaa med Hensyn til hans Kone. Han døde i min Nærværelse, roligt, med sin fulde Samling, men jeg kunde see, at han nærede Tvivl om, at den Smule Glands, der ledsagede hans Endeligt, fuldkommede hans Tilværelses Diemed. Dødens Nærhed sætter Mennesket paa et moralsk Høidepunkt, hvorfra han seer Prospecter foran sig og bagved sig, paa hver Side og paa alle Sider, der sætter ham istand til at overseе Livets hele Scene, fra dets Begyndelse til dets Ende, og at danne sig en Mening om hans egen Stilling i Dramaet, der nu er ved sin Slutning. Ligesom mange af dem, der anstrænge sig for at more os og kjøbe vort Bifald, er han kun altfor tilbøielig til at forlade Skuepladsen, mindre

tilfreds med sit Spil, end den tankeløse Mængde, der, idet de kun betragte Tingenes Overflade, alt for ofte ere de meest høirøstede med deres Bifald, naar der er mindst at rose.

Jeg vil forbigaae de paafølgende ti Dage med en kort Hentydning til hvad der forefaldt i den Tid. Det første Bevis jeg havde paa, at Clemens var bleven Chef, var at jeg blev forflyttet fra Kahytten til Messen. Der var rigtignok ikke Mangel paa Plads i mit nye Logis, thi da Prisen var bleven besat med Officierer og Mandskab var der adskillige Officier-Lukafer blevne ledige i the Britons Messe, der bleve overladte til de franske Fanger og mig. Den Tone, som stakkels Capitain Rowley havde indført blev vedligeholdt, og alt gik, noget nær, som forhen, med Undtagelse af, at vor ramponerede Tilstand, og reducerede Besætning, ikke længer bragte os til at længes efter at stede paa Franskmænd. Jeg maa ogsaa her anføre, at Marble nu, da hans Begeistring, der havde reven ham med sig, var bortdunstet, skammede sig over at have deeltaget i den sidste Affaire. Han havde endnu en Gang fægtet under engelsk Flag, og skjøndt jeg sjelden turde hentyde dertil, er jeg dog af den Mening, at han lige til sin Dødsdag fortrød sin Adfærd bitterligen. Hvad Reb angaaer, da forekom det ham, at alting var i sin Orden; thi ihvorvel han godt forstod at skjelne mellem Flagene og Nationerne, indbildte han sig dog, at

det var hans Pligt at forsvare det Skib, hvori han hændelsesviis befandt sig.

Ti Dage efter at jeg var kommen under Regimente af, „ny Herrer og ny Love," traf vi i Opgangen af Canalen paa en Fregat, og signaliserede med ham. Læseren vil kunne domme om Marbles og min Utilfredshed, da vi hørte, at det Skib, som hurtig nærmede sig os, var the Speedy. Der var alligevel intet ved at gjøre; den var allerede indenfor Kanonskuds Afstand og dreiede snart efter til, for at praie the Briton, der var dreiet til for at vente paa den. Faa Minutter efter var Lord Harry Dermond paa Siden af os med sin Slup, for at forevise Capitain Rowley sine Ordre, og, som yngre Capitain, afgive Melding til ham. Jeg formaaede ikke at forlade Skandsen, da jeg ønskede at vide hvad der var bleven af Sennit og hans Mandskab, skjøndt Klogskaben bød mig at skjule mig.

Clemens modtog den unge Adelsmand paa Kobryggen, og idet han gjorde Undskyldning for ikke at være gaaet ombord i the Speedy, paa Grund af hans Fartøiers Tilstand, afgav han Melding om den sidste Affaire og dens Udfald. Saasnart Lord Dermond fandt, at han var den ældre, istedenfor den yngre Chef, begyndte han øieblikkelig at forelægge Spørgsmaal. Han var midt i disse Spørgsmaal, da hans Øine pludselig faldt paa mig. Han og Clements gik sammen op og ned ad Skandsen, og jeg var gaaet hen paa Kobryggen, for at undgaae

hans Opmærksomhed, da denne uformodede Gjenkjendelse fandt Sted. Det skete, da de begge vendte sig, og de vare mig saa nær, at jeg kunde høre, hvad der blev talt mellem dem.

„Hvem har De der, han der staaer og læner sig mod Jollen, Mr. Clements?" spurgte the Speedys Capitain. „Jeg kjender det Ansigt, en af mine gamle Skibskammerater, om jeg husker ret."

„Det troer jeg ikke, Mylord, det er en Yankee, vi har fisket op i rum Sø, i en Baad, en Capitain Wallingford fra det amerikanske Skib the Dawn. Hans Skib sank i aaben Sø, i en Storm, og alle Mand omkom undtagen denne Gentleman, hans Styrmand og en Neger. Vi have nu havt dem ombord i mere end tre Maaneder."

En langstrakt sagte Fløiten undslap Lord Harry Dermond, der øieblikkelig gik hen til mig, løftede paa sin Hat og begyndte paa en meget ubehagelig Dialog, idet han sagde:

„Deres Tjener, Mr. Wallingford; vi mødes under meget usædvanlige Omstændigheder, og temmelig ofte. Sidste Gang var det i et meget interessant Øieblik for mig, og paa en Tid, da jeg havde saameget at tage vare, at der ikke var levnet mig Stunder til paa en passende Maade at hilse paa Dem. Mr. Clements, jeg har en lille Forretning at afgjøre med denne Gentleman, og maa udbede mig Deres og hans Selskab nogle Øieblikke i Kahytten."

Mod dette Forlangende kunde der ikke gjøres nogen Indvending, og jeg ledsagede de to Officierer til the Britons Kahyt.

Ottende Kapitel.

Lord Harry Dermond havde en Slags kold og eftertænksom Mine, der overbeviste mig om, at jeg vilde komme til at gjennemgaae en ordentlig Ildprøve, og jeg beredte mig paa at imødegaae den. Der blev ikke talt et Ord, førend vi alle tre vare i den agterste Kahyt, da Clements og hans Gjæst tog Plads i Sophaen og der blev givet mig et Tegn til at tage en Stol. Derpaa begyndte Lord Harry Dermond Samtalen paa en alvorligere Maade end jeg kunde have ønsket.

„Mr. Wallingford," sagde han, „der behøves ingen Præliminairer imellem Dem og mig. Jeg gjenkjendte Deres Skib, da the Black Prince og Speedy skulde til at engagere Franskmanden for tre Maaneder siden, og jeg behøver neppe at sige, at den Maade, paa hvilken det var kommen tilbage til det Sted, hvor jeg da saae det, fordrer en Forklaring fra Deres Side."

„Den skal De faae, Mylord. Da jeg havde den

Overbeviisning, at De ingen Ret havde til at opbringe the Dawn, og da jeg vidste, at et Ophold af nogen Udstrækning vilde ødelægge min Formue, benyttede jeg mig af de Midler, der tilbød sig, og tog igjen mit Skib i Besiddelse."

„Dette er idetmindste aabenhjertigt, Sir. Jeg maa vel forstaae det saaledes, at De overfaldt mit Mandskab om Natten og myrdede dem, og at De længer hen forliste Deres Skib af Mangel paa Mandskab til at regjere det."

„Dette er tildeels sandt og tildeels Feiltagelse. Jeg skulde vistnok ikke have forlist mit Skib, dersom det havde været saa godt bemandet i den Storm, hvori det blev ødelagt, som det var den Dag, det forlod Hjemmet, og det vilde have været saa godt bemandet i den Storm, dersom vi ikke havde stødt paa the Speedy."

„Det er paa en indirecte Maade at skyde Skylden for Forliset over paa os."

„Jeg tilstaaer, at jeg antager dette for at være Tilfældet, skjøndt paa en indirecte Maade."

„Godt, Sir, i dette Punkt er det ikke sandsynligt at vi nogensinde vil komme til at stemme overeens. De kan da ikke troe, at Kongen af Storbritaniens Undersaatter vil underkaste sig den Maade, paa hvilken I Amerikanere udlægge den almindelige Lov; men De maa letteligen kunne begribe, at vi overlader saadanne Sager til vore Admiralitets-Dommere. Men det ligger mig netop nu meget nærmere at forvisse mig om hvad der er bleven

af Officiererne og Mandskabet, der skulde tage vare paa Deres Skib. Jeg saae Skibet, nogen Tid efter at jeg havde sat Mr. Sennit og hans Mandskab ombord hos Dem, i Deres Besiddelse (dette overbeviste vi os om ved Hjelp af vore Kikkerter) og De indrømmer nu, at De tog Skibet tilbage fra disse Folk. Hvad blev der af Priismandskabet?"

Jeg fortalte i Korthed, hvorledes vi havde gjenvundet Besiddelsen af the Dawn. De to engelske Officierer lyttede med Opmærksomhed, og jeg opdagede et vantro Smiil paa Clements Ansigt; medens Capitainen paa the Speedy syntes langt fra at være tilfreds, skjøndt han ikke fandt for godt at give sin Mening tilkjende

„Denne Historie er meget godt sammensat og godt fortalt, Mylord," sagde Clements spydigt. „men jeg tvivler om, at der er Mange i den brittiske Tjeneste, som vil sætte Tillid til den."

„Den brittiske Tjeneste, Sir," svarede jeg koldt, „er, ligesom alle andre, underkastet Forandringer og Tilfælde"

„Ikke saa ganske af denne Natur, Mr. Wallingford, det vil De selv ved noiere Overveielse indromme. Men jeg beder om Forladelse, Mylord, dette er Deres Affairer og ikke mine, og jeg har handlet uoverlagt ved at blande mig deri."

Lord Harry Dermond saae ud, som han bifaldt denne Mening. Han besad baade sin Stillings og sin private Rangs Stolthed i den sædvanlige Grad, og kunde ikke

godt lide den Tanke, at Een, der i begge Henseender stod saa langt under ham, skulde tage en Sag, der saa nær berørte ham, ud af hans Hænder. Han bukkede derfor med en samtykkende Kulde til Svar, og standsede derpaa et Øieblik, ligesom om han overtænkte, førend han fortsatte Samtalen.

„De maa være overbeviist om, Mr. Wallingford, at det er min Pligt, nøiagtigen at undersøge denne Sag," begyndte han endelig. „Jeg er nylig kommen ud fra Havn, hvor mit Skib i flere Uger har ligget under Reparation, og det er ikke sandsynligt, at nogen af mine Officierer skulde have været i England, uden at melde sig, naar han havde naaet Hjemmet."

„Det er meget sandsynligt, Mylord, at ingen af dem har naaet Hjemmet. Jeg saae med egne Øine, at de bleve optagne af en, som det forekom mig, ud efter bestemt Vestfarer. I dette Tilfælde ere de sandsynligviis alle bragt til de vestindiske Øer."

Her overrakte Clements Lord Dermod et med Blyant beskreven Papir, som den sidste læste. Efter at have gjennemløbet det, nikkede Capitainen, og Lieutenanten forlod Kahytten. Medens han var borte, fortalte Lorden mig meget høfligt de særegne Omstændigheder ved Slaget, jeg havde bivaanet, idet han endog gik saa vidt, at henvende min Opmærksomhed paa et Blad, han havde medbragt, for at vise Capitain Rowley, der indeholdt den engelske officielle Indberetning om den hele Affaire. Ved

at gjennemløbe det, saae jeg, at the Dawns Nærværelse ved denne Leilighed var omtalt i Rapporten, idet Skibets Navn var anført med en Hentydning, der ikke var meget tydelig for den almindelige Læser; men som var tydelig nok for mig. Det varede alligevel ikke længe, førend Clements kom tilbage, og uden synderlig Ceremonie, underrettede han mig om, at Messemedlemmerne ventede mig ved Middagsbordet. Ved dette Vink stod jeg op og tog Afsked, skjøndt jeg fik Tid nok til at see Marble gaae ind i Kahytten, og Reb staae ved Ransonfadet, under Bevogtning af en Skildvagt, førend jeg gik ned i Messen.

Middagsmaaltidet varede næsten en Time, og Lord Harry Dermond ventede høfligt hele denne Tid, førend han igjen lod mig kalde ind i Kahytten. Jeg blev forundret over at see Marble i den forreste Kahyt, Reb ventende ved Døren, og de to Officierer med Pen, Blæk og Papiir foran dem, hvor jeg havde forladt dem.

„Mr. Wallingford," begyndte Lord Harry, „Jeg anseer det for min Skyldighed at underrette Dem om, at Deres Styrmands Beretning om Maaden paa hvilken the Speedys Mandskab forlod the Dawn, ikke stemmer ganske med Deres. Her er hans Forklaring, nedskreven med min egen Haand, efter hans egne Ord; dersom det convenerer Dem, vil jeg oplæse, hvad han har sagt."

„Jeg indseer ikke ret vel, hvorledes Mr. Marble kan modsige mig og dog følge Sandheden, Mylord, men det er vel bedst, at jeg hører hans Forklaring."

„Jeg var Overstyrmand paa the Dawn, af New York, Miles Wallingford Skibsfører og Eier. Taget og opbragt af Speedy, som bekjendt. Tre Dage efter at have forladt Fregatten, med Mr. Sennit som Prüsmester, begyndte Capitain Wallingford og jeg, at tale med den Gentleman om det uretfærdige i at opbringe et neutralt Skib, og afbryde en lovende Reise, hvilket overbeviste den nævnte Lieutenant Sennit i den Grad, at han samtykkede i at tage Skibets Jolle, med et passende Forraad af Provisioner og Vand, og overgive os Skibet. Baaden blev følgelig affiret og tilstrækkeligt forsynet, og al mulig Omhyggelighed blev viist det Selskab, som skulde gaae med den; Englænderne toge derpaa Afsked med Taarer i Øinene og de hjerteligste Ønsker om vor lykkelige Ankomst til Hamborg."

„Er det Deres alvorlige Mening, Lord Harry Dermond, at min Styrmand virkelig har givet Dem denne, som en sandfærdig Fremstilling af Sagen?"

„Mit ramme Alvor, Sir, jeg troer endog, at han tilbød at aflægge Ed derpaa, skjøndt jeg fritog ham for denne Ceremonie. Her er den Sortes Forklaring; maaskee De ogsaa kunde ønske at høre den?"

„Alt hvad det behager, My Lord, at meddele mig."

„Nebucadnezzar Clawbonny siger, han hørte til the Dawn — blev der ombord, da den blev taget af Speedy, og var i den, da den forliste. Capitain Wallingford befalede Mr. Sennit at forlade hans Skib, ellers vilde han tvinge ham dertil, og Mr. Sennit adlød naturligviis Master

Miles. Men jeg vil ikke læse mere af dette, da en Slaves Forklaring neppe er til at stole paa. Maaskee vi slet ikke burde have afæsket ham den, Mr. Clements?"

„Jeg beder Dem om Forladelse, Mylord; det er vor Skyldighed, at beskytte hans Majestæts Undersaatter saa godt vi kan."

„Det kan være sandt nok, Sir; men visse store Principer bør aldrig overses, endog naar vi gjør vor Pligt. De seer, Mr. Wallingford, at Deres Undergivne modsige Deres egen Beretning om denne Affaire, og den ubehageligste Mistanke er bleven vakt. Jeg kan aldrig forsvare for mine Foresatte, ikke at belægge dem med Arrest, og lade dem alle Tre føre for Domstolen."

„Dersom mine Kammeraters Dømmekraft har været saa slet at de have aflagt den Forklaring, De siger, gjør det mig ondt. Jeg har sagt Dem den rene Sandhed, og jeg har Intet at tilsøie. Hvad Fremtiden angaaer, da formoder jeg, at ingen Foreſtilling fra min Side vil bringe Dem til at forandre Deres Beslutning."

„De gjennemfører det godt, Sir, og jeg haaber, at De vil kunne vedligeholde det samme Skin af Uskyldighed til Enden. Man berøver ikke destomindre ikke hans Majestæts Undersaatter Livet ustraffet."

„Heller ikke en amerikansk Borger hans Eiendom, stoler jeg paa, Mylord. Dersom jeg havde anvendt Magt for at tilbagevinde mit Skib, og havde jeg kastet Prüs-

mandskabet overbord, troer jeg, at jeg ikke havde gjort andet end min Pligt."

„Det er godt, Sir. jeg haaber for Deres Skyld, at den engelske Jury vil see Sagen i det samme Lys. De maae nu gjøre Dem klar til at gaae ombord i the Speedy — thi De maae ikke fjernes fra de vigtigste Vidnesbyrd, vi kan finde i dette Skib. Hvad Borgerne angaae, som De omtaler, da ere de forpligtede til at underkaste sig Admiralitetsrettens Dom, og ikke at tage Lovene i deres egen Haand."

„Vi vil faae at see, Mylord. Naar denne Sag naaer mit eget Fødeland, vil vi sandsynligviis faae mere at høre derom."

Jeg yttrede dette med tilstrækkelig Storagtighed, og naar jeg skal være oprigtig, følte jeg mig den Gang lidt storagtig. Jeg var den Gang ung, ikke tre og tyve Aar, og jeg tænkte om mit Fødeland, dets Uafhængighed, dets Retfærdighed, dets Hang til hvad der var Ret, dets Bestemthed i ikke at bøie sig for nogen Uret, og dets Foragt for Midlet, naar der var Spørgsmaal om Principerne — ligesom de fleste unge Mennesker tænke om deres egne Forældres ubesmittede Dyder. Overeensstemmende med de fleste amerikanske Borgeres Idee i min Alder, burde det Navn de bære, være en Beskyttelse for dem i enhver Deel af Verden, under Straf af at paadrage sig Republikens retfærdige Mishag. Hvorvidt min Forudfølelse blev realiseret, vil sees i det følgende, og jeg beder den

amerikanske Læser i Særdeleshed, at lægge Baand paa sin naturlige Utaalmodighed, indtil han i Fortællingens regelmæssige Løb bliver bekjendt med Begivenhederne. Jeg kan med Sikkerhed love ham, at dersom han modtager dem i den rette Aand, med det Ønske kun at lære Sandheden at kjende, og ikke nærer hovmodige og uholdbare Theorier, vil han blive en klogere og sandsynligviis en beskednere Mand ved de Lærdomme, der saaledes skal uddrages af de Hændelser, som det falder i mit smertelige Lod at meddele. Lord Harry Dermond brød sig kun meget lidt om Trudselen om den store amerikanske Nations Indignation, han frygtede sandsynligviis langt mere for et eneste vredt Blik af Admiralen, der havde Commandoen i Plymouth, end for den dydige Vrede af Præsidenten og de forenede amerikanske Staters Congres. Jeg skriver om Slutningen af Aaret 1803, maa man erindre, en fjern Periode i den store Republiks Historie, skjøndt jeg ikke vil paatage mig at sige, at Tingene væsentligen have forandret sig i denne Henseende, undtagen i Aviserne. Ordren om at gjøre mig klar til at forlade the Briton blev gjentaget, og jeg blev viist til den forreste Kahyt, hvor Marble var, medens Mr. Clements forsøgte at lukke Døren, der adskilte os, skjøndt han af en eller anden Aarsag ikke iværksatte sin Hengsit. Som Følge af denne Forsømmelse overhørte jeg følgende Samtale:

„Jeg haaber, Mylord," sagde Clements, „at De ikke har i Sinde at medtage Styrmanden og den Sorte.

De ere begge udmærket dygtige Folk, og begge hans Majestæts Tjeneste særdeles hengivne. Negeren var til stor Nytte til Veirs i den sidste Bataille, medens Styrmanden betjente een af Kanonerne, som en Tiger, i næsten en Time. Vi har kun en svag Besætning, og jeg har gjort Regning paa at begge disse Karle skulde gaae i Tjenesten. Der er Priispengene for Franskmændene i Læ, veed De Mylord, og jeg tvivler ikke om, at det vil lykkes."

„Det gjør mig ondt; men min Pligt fordrer, at jeg tager dem alle Tre, Clements; men jeg skal erindre hvad De siger, maaskee vi kan faae dem til at tage Tjeneste ombord i the Speedy, De veed det —"

Her opdagede Mr. Clements, at Døren ikke var lukket, og han lukkede den strax, hvorved jeg blev forhindret i at høre mere. Jeg vendte mig nu til Marble, hvis Ansigt forraadte den Selsbebreidelse han følte, ved at forvisse sig om den Skade, han havde forvoldt ved sin slet valgte List. Jeg gjorde ham alligevel ingen Bebreidelser, men trykkede hans Haand til Tegn paa, at jeg tilgav ham. Jeg saae tydeligt, at den stakkels Karl havde megen Vanskelighed ved at tilgive sig selv, skjøndt han i det Øieblik ikke sagde noget.

Conferencen mellem Lord Harry Dermond og Mr. Clements varede en halv Timestid. Ved denne Tids Forløb kom de begge ud i den forreste Kahyt, og jeg kunde see paa den Sidstes Ansigt, at han var bleven skuffet i sin Forventning. Vi bleve nu, med de faa

Artikler vi eiede, bragt over paa the Speedy, i hvilket Skib vor Ankomst vakte saa megen Sensation, som en Orlogsmands Disciplin kunde tillade. Jeg blev belagt med Jern, saasnart jeg kom paa Skandsen, og sat under Skildvagtens Opsyn ved Kahytsdøren. Der blev rigtignok sørget lidt for min Bequemmelighed, og der blev indrettet et Seildugslukaf for mig, hvor jeg dog kunde have det for mig selv, naar jeg spiste og sov. Mine Jern vare saa store, at jeg kunde tage dem af og paa, ligesom jeg lystede. Jeg havde Grund til at troe, at Officiererne vidste dette, og at Jernet egentlig kun blev brugt for et Syns Skyld. Naar jeg undtager Indespærrelsen og den Skade, mine Affairer havde lidt, havde jeg ikke nogen særlig Grund til at klage, skjøndt dette Fangeskab varede til April 1804, eller næsten fem Maaneder. I denne Tid gik the Speedy saa langt Syd paa, som til Linien; derpaa flakkede den om mellem de Canariske Øer og Azorerne, paa Veien hjem efter, idet den forgjeves saae sig om efter en anden Franskmand. Jeg havde Tilladelse, to Gange om Dagen, at gjøre mig Motion, den ene Gang paa Kobryggen, den anden paa Batteries-Dækket, og mit Bord blev endog forsynet fra Kahytten. Jeg havde ikke Grund til at klage i nogen anden Henseende, end den at mit Skib uretfærdigen var bleven taget, og at jeg nu maatte lide Fangeskab for en Forbrydelse — dersom det virkelig vilde have været en Forbrydelse — som jeg vistnok ikke havde været nødt til at begaae.

I de fem Maaneder jeg saaledes var Fange paa the Speedys Batteri-Dæk, veksede jeg ikke et Ord, hverken med Marble eller Reb. Jeg saae dem leilighedsviis, begge beskæftiget i Tjenesten, ligesom Mandskabet, og vi vekslede ofte betydningsfulde Diekast, men aldrig Ord. Nu og da havde jeg et Besøg af en Officier, da disse Gentlemen sadde sig ned hos mig og samtalede om almindelige Gjenstande, sienshynligt i den Hensigt at lette mig mit Fangeskabs Kjedsomhed, uden at gjøre nogen Hentydning til dets Aarsag. Jeg kan ikke sige, at min Heldbred leed, en Omstændighed, der vistnok maatte tilskrives Skibets Reenlighed og den udmærkede Maade, paa hvilken det blev gjennemluftet.

Endelig kom vi i Havn, medbringende et fransk Skib som Prise, fra een af Øerne østen for Cap. The Speedy tog dette Skib, efter en forceret Jagt, norden for Azorerne, og da Marble og Reb frivillig havde taget Tjeneste, bleve de sendte derombord, som to af Priisbesætningen. Den Dag fik jeg et Besøg af Proviantsforvalteren, der var den meest opmærksomme af alle mine Bekjendtere, og jeg tog mig den Frihed, at spørge ham, om det var muligt, at mine to Skibskammerater vare indtraadte i den brittiske Tjeneste.

„Nei, ikke ganske det," sagde han, „skjøndt de synes at kunne lide os, og jeg troer, at de begge hellere vil lade sig indskrive end at gaae glip af Priispengene, som de kunne faae for deres Tjeneste i the Briton. Deres

gamle Styrmand er en udmærket Karl, fortæller Masteren mig, men da Mylord troer, at vi kan møde nogle franske Krydsere i Opgangen til Kanalen, troede han det bedre, at sende disse to Mand ombord i Prisen, for at de ikke skulde blive stødte, og negte at slaaes, naar det kniber. De sige, at de have gjort Tjeneste for at vedligeholde deres Heldbred, og naar jeg skal være ærlig, opmuntre vi dem i den Hensigt, at de skal komme til at holde saa meget af os, at de ikke ønske at forlade os."

Dette skaffede mig Lys i Sagens rette Sammenhæng, og jeg følte mig meget roligere med Hensyn til denne Gjenstand. At Marble nogensinde havde tænkt paa at tjene under det brittiske Flag, havde jeg aldrig kunnet troe et eneste Øieblik; men jeg var ikke vis paa, at Fortrydelse over den Feil, han allerede havde begaaet, ikke kunde føre ham i en eller anden Vildfarelse, af lige saa alvorlig Natur, i den Tanke, at raade Bod paa Ondet. Med Hensyn til Neb, da vidste jeg, at han aldrig vilde forlade mig, og jeg havde fra Begyndelsen af ikke næret nogen anden Frygt for ham, end at man ved at benytte hans Uvidenhed, kunde vildlede ham

Den Dag vi ankrede i Plymouth, var det tykt Veir med Stovregn og frisk Kuling af Sydvest. Skibet kom tilankers ved Solens Nedgang, idet dets Prise ankrede et kort Stykke indenfor, hvilket jeg kunde see gjennem en Kanonport, der dannede et Slags Vindue i mit Seildugslukaf. Da Skibet laae støt, gik Lord Harry Dermond

ind i Kahytten, ledsaget af Næstcommanderende, og jeg hørte ham sige til den sidste:

„Det er sandt, Mr. Powlett, denne Fange maa flyttes et eller andet Sted hen imorgen. Nu vi ere saa nær ved Land, er det ikke sikkert at lade ham være saa nær ved en Port."

Jeg grundede endnu over hvad Hensigten kunde være med denne Bemærkning, da jeg hørte Støien af et Fartøi, der kom paa Siden. Da jeg stak Hovedet ud af Porten, kunde jeg netop see, at Priismesteren paa det franske Skib var kommen ombord, og at Marble og Reb vare to af de fire Mand, som roede Fartøiet. Marble saae mig, og gjorde Tegn til at han gjenkjendte mig, skjøndt det var saa mørkt, at det var vanskeligt at skjelne Gjenstandene, endog i en ubetydelig Afstand. Dette Tegn besvarede jeg paa en betydningsfuld Maade, og det var dette besvarende Signal, som fik min Styrmand til ikke at forlade Fartøiet og at beholde Reb hos sig. De andre to Mand vare saa vante til at gjøre Tjeneste med Amerikanerne, at de ikke betænkte sig paa at løbe op af Fregattens Side, efter at deres Officier var gaaet op, for at faae en Sladder med deres gamle Kammerater paa Banierne. Næsten i samme Øieblik commanderede den vagthavende Officier paa Dækket:

„Lad fakke agterud med alle la Minervas Fartøier, gjør Plads for Capitainens Gig, der skal hales op paa Siden."

Det var rigtignok paa bagbords Side; men da der var noget Sqvalp om Styrbord, gjorde Lord Harry Afkald paa det Ceremonielle, for at undgaae at blive vaad. Jeg kan ikke meddele hvad det var for et Raisonnement, der bragte mig til at gjøre det Skridt, jeg gjorde, dog var det væsentlig begrundet paa den Bemærkning, jeg saa nylig havde hørt, og som levende fremstillede for mig hele den Fare, hvori jeg svævede. Hvad der endog har været mine Bevæggrunde, saa handlede jeg som følger.

Jeg smøiede mine Lænker af, skjød mig ud mellem Kanonen og Siden af Porten, hvor jeg hang ved Hænderne, langs ned med Skibets Side. Jeg maatte nu blive seet eller ikke, jeg brød mig kun lidet om Udfaldet. Jeg blev ikke seet af andre end Marble og Reb, af hvilke den første greb mig i Benene, da han passerede underneden, og idet han hjalp mig ned, hviskede han til mig, at jeg skulde lægge mig ned i Bunden af Fartøiet. Vi skurede virkelig mod Capitainens Gig, idet den halede op til Faldrebet; men der var ingen som havde Mistanke om, hvad der nylig havde fundet Sted. Giggen var det eneste af the Speedys Fartøier, der var i Vandet paa den Tid; den var nylig blevet affiret for at bringe Capitainen i Land. I næste Minut vare vi sakkede agterud, idet Reb holdt an med en Baadshage, ved en af Roerkjettingerne. Her blev vi liggende, indtil Giggen roede tæt forbi os, styrende mod det sædvanlige Landingssted, med the Speedys Capitain.

Et Par Minutter efter at Giggen var ude af Sigte, hviskede Marble til Neb, at han skulde lade gaae. Dette skete strax, og Prisens Baad begyndte at drive agterud, saa vel for den haarde Strøm, som for Kulingen. Ingen Sjel lagde Mærke til os, da enhver Tanke var henvendt paa ganske andre Ting. Tiden var heldig i en anden Henseende; Lord Harry Dermond var en activ og dygtig Officier, men hans Næstcommanderende var, hvad man ombord i et Skib kalder, en „stakkels Djævel," en Phrase der er tilstrækkelig betegnende, og i det Øieblik en activ Capitain vender Ryggen til, viser der sig en vis Magelighed og Ligegyldighed, ombord i et Skib, der har en ligegyldig Næstcommanderende. Enhver foler sig mere i Frihed til at gjøre som han lyster, end han har været vant til, og hvor der er en deelt Ansvarlighed af denne Natur, udrette kun Faa mere Tjeneste end det er høist nødvendig. Naar Katten er borte, spiller Musen paa Bordet.

I alle Tilfælde vedblev vor Baad ubemærket at drive agterud, indtil vi kun saae Skibet meget svagt. Jeg reiste mig, saasnart vi vare halvtredsindstyve Fod fra Roret, og paatog mig Sagernes Styrelse, saasnart jeg var paa Benene. Der var en Mast og et Raaseil i Baaden, og vi reiste Masten og satte Seilet til, saasnart vi vare langt nok borte fra the Speedy, til at være vis paa, at vi ikke kunde sees. Efter at have lagt Roret op, for at faae Vinden saa meget ind, at Seilet kunde fyldes, stod jeg lige ud tilsøes. Alt dette skete i mindre

end fem Minutter, ved Hjelp af hvad Franskmændene kalde en pludselig Inspiration.

Vor Stilling var rigtignok ikke saa ganske behagelig, nu vi havde naaet en Slags Frihed. Ingen af os havde en eneste Skilling, eller et eneste Klædningsstykke, foruden det vi gik og stod i. Der var ikke en Mundfuld Føde i Baaden og heller ikke en Draabe Vand. Natten var skyfuld og fuldkommen mørk, og det blæste haardere end det var ønskeligt for en Baad. Vi besluttede alligevel at fortsætte, og vi stod dristig ud fra Land, idet vi stolede paa Forsynet. Jeg haabede, at vi skulde træffe paa en eller anden Amerikaner, og skulde dette slaae feil, kunde vi, om vi havde Lykken med os, naae Frankrig i Løbet af mindre end otte og fyrgetyve Timer.

Den eneste Følelse, vor Stilling kunde opvække, var Ængstlighed. Vi kunde ikke see hundrede Yards fra os, havde intet Compas eller nogensomhelst anden Veiledning, end Vindens Retning, og vare aldeles berøvede ethvert Middel til at skaffe os Forfriskning eller Ly. Det lykkedes os alligevel at sove skifteviis, da enhver af os havde den fuldkomneste Tillid til de to andres Dygtighed. Paa denne Maade fik vi Hast paa Natten; vi nærede ikke nogen Frygt for at blive forfulgte, da Mørket var tilstrækkeligt Skjul for os.

Da det atter blev lyst, opdagede vi Ingen der forfulgte os, men Veiret var rigtignok saa tykt, at vi ikke kunde see i nogen betydelig Afstand rundt om Baaden.

Vi vedblev at staae nordost efter hele Morgenen, for vort rebede Luggerseil, idet vi passede godt paa at gaae klar af Søerne. Med Hensyn til Mad og Drikke, da var der intet Spørgsmaal om det første, men vi begyndte at skaffe os lidt Forraad til at slukke vor Tørst, ved at udsprede vore Lommetørklæder for Ruskregnen, for at afvride dem, naar de vare blevne gjennemtrukne af Fugtigheden. Veirets Kjølighed og Disigheden bidrog alligevel til at vi ikke leed meget, og jeg kan ikke sige, at jeg følte nogen stor Længsel, hverken efter Føde eller Vand, indtil henimod Middag. Vi begyndte da at tale om Middagsmad, dog snarere paa en skjemtende Maade, end med nogen stor Længsel derefter. Medens vi saaledes vare beskæftigede, raabte Neb pludselig: „Der er en Seiler!“

Det var ganske rigtigt; et Skib kom imod os, med bagbords Halse, styrende omtrent Vest nordvest, idet det stod ind mod den engelske Kyst. Jeg seer endnu den Dag idag dette Skib for min Sjels indre Øie. Det havde to Reeb i Mersseilene, Klyver og Mesan til, samt begge Underseilene, som et Skib, der snarere laae med en magelig Seilføring, end forcerede. Dens Cours vilde bringe den omtrent to hundrede Yards i Læ af os, og min første Indskydelse var at luffe. Det næste Øiekast overbeviste os om, at det var en engelsk Fregat, og vi lod vort Seil øieblikkelig løbe. Vore Hjerter sad os i Halsen i de paafølgende fem Minutter. Mine Øine vare ikke vendte fra denne Fregat, da den løb forbi os, idet

den nu hævede sig paa Toppen af en So, og nu dukkede yndigt ned i Hulningen og skjulte Alt for vort Øie, undtagen Reisningen. Vi vare overmaade glade, da den var kommen saa langt forud, at vi vare godt paa dens luv Laaring, skjøndt vi ikke turde tilsætte vort Seil igjen, førend dens sorte glindsende Skrog, med dens Række truende Porte, vare lukkede inde i Disigheden, efterladende det Sted paa Oceanet, hvor den sidst var bleven seet, som om den aldrig havde været der. Dette kunde vi sige var at slippe derfra med Nød og Neppe, en af de Hændelser, som hyppigt møde Folk, der ere indviklede i fortvivlede Foretagender, uden deres egen directe Medvirkning.

Vor næste Eventyr var af en behageligere Natur. Et Skib af ikke ubetydelig Størrelse blev seet agterude, det kom opad Kanalen for Vinden, og havde Bovenlæseil til. Det var en Amerikaner; i dette Punkt vare vi alle enige, og idet vi lagde os i dens Cours, løb vi samme Cours som den, da vi vidste, at den snart maatte indhente os. Tyve Minutter efter passerede den klos forbi os, idet dens Officierer og Mandskab viste den største Nysgjerrighed, efter at faae at vide hvem vi vare. Marble styrede Baaden saa behændig, at de kastede en Trosse til os, og vi halede op paa Siden, uden at Skibet standsede sin Fart, skjøndt det var meget nærved, at de havde slæbt os under i Forsøget. Saasnart det var os

muligt, sprang vi op paa Dækket og overlod Baaden til sin Skjebne.

Vi havde ikke taget feil af Skibet. Det var fra James'River, ladet med Tobak og bestemt til Amsterdam. Captiainen hørte vor Fortælling, troede den og havde Medfølelse for os. Vi blev alligevel kun en Uge hos ham, da vi forlod hans Skib paa Kysten af Holland, for at gaae til Hamborg, hvorhen jeg troede, at mine Breve vare sendte, og hvorfra jeg vidste det vilde være rimeligt, at det vilde staae i vor Magt at naae Hjemmet. Det var min Skjebne at møde feilslagne Forhaabninger i Hamborg. Der var ikke en Linie til mig, og vi vare nu paa et fremmed Sted, blottede for Penge. Jeg antog det ikke for klogt at fortælle vor Historie, men vi kom overeens om at tage Hyre med en eller anden Amerikaner, og arbeide os hjem, saa godt vi kunde. Efter at have seet os lidt om, bød Nødvendigheden os at gaae ombord i det første Skib, som tilbød sig. Dette var et Philadelphia Skib, ved Navn **the Schuylkill**, ombord i hvilket jeg lod mig engagere som anden Styrmand, medens Marble og Neb tog Tjeneste som Matroser. Der var Ingen som spurgte os om det Forbigangne, og vi vare blevne enige om at gjøre vor Pligt, og være tause. Vi beholdt vore Navne og det var ogsaa Alt, hvad man fik at vide om os.

Jeg fandt det en Smule haardt at stige saa langt ned paa Livets Trappe; men en tidlig og alvorlig Dressur

satte mig istand til at give Andenstyrmanden igjen, saa at jeg vandt Tillid, og da Overstyrmanden, førend vi gik tilsøes, blev afskediget for Drukkenskab, blev jeg forfremmet og Marble indtog min Plads; fra den Tid af gik Tingene jævnt væk i de følgende fem Maaneder, jeg siger fem Maaneder; thi istedenfor at seile directe til Hjemmet, gik Skibet til Spanien, indenfor Strædet, efter en Ladning Soda, som det bragte til London, hvor det fik en Fragt til Philadelphia. Vi vare alle lidt urolige, da vi fandt, at vor Historie, med mange Slags Fordreielser og Overdrivelser, vare i de engelske Aviser; men paa den Tid vi naaede England, var den forglemt, efter at have været udkrammet som interessante Begivenheder, i et Øieblik, da hver Uge var frugtbar paa Hændelser, der hjemfaldt til Historien.

Jeg var ikke destomindre glad, da vi forlod England, og jeg atter var i rum Sø paa Veien hjem efter. Min Hyre havde sat baade mig, Marble og Reb istand til at skaffe os nye Klæder, der passede sig for vor nærværende Stilling, og vi seilede til Philadelphia med saa godt et Forraad af nødvendige Artikler, som det i Almindelighed falder i Menneskers Lod, i vore respective Stillinger. Dette var alt hvad jeg havde tilbage af et Skib og en Ladning, der var imellem fiirsindstyve og halvfemsindstyve Tusind Dollars værd.

Reisen var meget lang, men vi naaede endelig Delawara Forbjergene. Den 7 September 1804, eller da jeg manglede

faa Dage i at være tre og tyve Aar, landede jeg ved Værftet af den daværende største By i Amerika, som en ødelagt Mand, der var skuffet i alle sine Forventninger. Jeg var alligevel ved godt Mod, og lod mine Kammerater forblive uvidende om min Ulykkes hele Udstrækning. Vi forblev nogle faa Dage for at udlosse Ladningen, da vi alle Tre bleve afklarerede. Neb, der ombord i the Schuylkill var gaaet for en fri Sort, bragte sin Hyre, og da vi havde kommet vor forenede Beholdning i en fælleds Pung, beløb den sig til en Sum af hundrede og to og tredive Dollars. Med disse Penge forberedte vi os da til at vende Næsen nord efter, Marble længselsfuld efter sin gamle Moder og lille Kitty; Neb længselsfuld efter at gjensee Chloe; og jeg efter at møde min Hoved-Creditor, John Wallingford, og efter at høre noget fra Mr. Hardinge og Lucy.

Niende Kapitel.

Jeg forbigaaer Tiden og den Maade paa hvilken vi tilbragte den, paa Veien mellem Philadelphia og New-York, som Ting der hører til en foregaaende Tidsalder og bør forglemmes. Jeg vil kun anføre, at vi reiste

ad South Amboy Veien, og kom igjennem en Deel af Verden ved Navn Featherbed-Lane, der endog nu, naar jeg tænker paa den, faaer mine Been til at smerte. I South Amboy kom vi ombord i en Slup eller Paket, kom ind i New-York Bugten, igjennem Kills Passagen, og landede i Nærheden af Whitehall. Vi holdt Øie med at vore Kister blev lossede paa en Karre, da Een greb min Haand og udbrød:

„Gud bevare os! Capitain Wallingford kommen til Live, saasandt jeg lever!“

Det var gamle Jared Jones, den Mand der havde været Møller i Clawbonny, ligefra min Barndom, til den Dag jeg forlod Hjemmet. Jeg havde troet, at han endnu var i Arbeid der; men det Blik han gav mig, — de Taarer, som jeg saae trænge sig frem af hans Øine, ja i Sandhed hans hele Væsen gav mig paa een Gang tilkjende, at alt ikke var rigtigt. Det var snarere Udtrykket i mit Ansigt, end min Tunge, der bad om en Forklaring. Jared forstod mig, og vi gik henimod Batteriet, idet jeg overlod Marble og Neb at bringe Bagagen til det beskedne Logis, hvor vi havde aftalt at skjule os, indtil jeg havde seet mig om, — et Huus, der var bleven afbenyttet af Moses i mange Aar.

„De seer, Jared, at jeg just ikke vender tilbage i samme Tilstand, som jeg var i, da jeg tog bort. Mit Skib og Ladning ere begge tabte og jeg frygter for, at jeg kommer tilbage til Eder som en fattig Mand.“

„Vi frygtede for, at noget saadant maatte være hændtes, ellers vilde saadanne slemme Nyheder aldrig have naaet Clawbonny, Sir. Nogle af Eders Folk ere komne tilbage for flere Maaneder siden, og de bragte den Efterretning, at the Dawn var bleven opbragt af Englænderne. Fra den Time troer jeg, at Mr. Hardinge opgav Dem. Den værste Nyhed for os var alligevel, næst efter Deres Død, den om Panteobligationen paa Clawbonny."

„Panteobligationen paa Clawbonny! er der skeet Noget, der staaer i Forbindelse dermed?"

„Gud velsigne Dem, min kjære Mr. Miles! der er lagt Beslag paa det ifølge Statuen, troer jeg de kalde det, og det er averteret til Salg for tre Maaneder siden. Og da Stedet blev solgt, hvormeget troer De saa, at det, Møller og Alt virkelig beløb sig til? Gjet en Gang, Sir!"

„Beløb! Clawbonny er altsaa solgt og jeg er ikke længer Eier af min Faders Huus!"

„Solgt Sir, og vi ere blevne jagede bort, Niggere og Alle. De sagde, at Frihedslovene vilde snart lade alle de ældre Sorte blive deres egne Herrer, og hvad de Unge angaaer, nu, saa kunde Deres Creditorer jo sælge dem ved Leilighed. Men Mr. Hardinge bragte de stakkels Skabninger i Huus i Nærheden af Præstegaarden, og de arbeide omkring hos Naboerne, indtil Sagerne ere blevne ordnede. Man maa beundre dem, at ingen af dem tænker paa at løbe bort, Mr. Miles. Med de Følelser, der giver sig tilkjende i Landet med Hensyn til de Sorte, og da

der ingen Herre er til at passe paa dem, kunde hver af dem være borte uden nogen Risico."

„Og Chloe, min Søsters egen Pige, hvad er der bleven af Chloe, Jared?"

„Nu, jeg troer, Miss Lucy har taget hende. Miss Lucy er frygtelig rig, som alle paastaae; og hun har givet sin Fader Fuldmagt til at tage sig af alt Løsøret. Ethvert levende Kreatur, der var paa Stedet, er bleven bragt til Forpagtergaarden Wright, for om deres retmæssige Eier nogensinde skulde komme og fordre dem."

„Har Miss Hardinge været saa betænksom at leie den Forpagtergaard i denne Hensigt?"

„De sige, at hun har kjøbt den for Renterne af hendes Indkomster. Det lader til, at hun er Herre over sin Formue, ihvorvel hun ikke er myndig. Og dette er den Brug, hun har gjort af nogle af sine Penge."

„Jeg troede, at hun nu vilde have været gift. Man sagde, at Mr. Drewett var forlovet med hende, da jeg seilede."

„Ja, der er megen Tale derom paa Landet, men de sige, at Miss Lucy ikke vil gifte sig, førend hun er myndig, hvilket er om nogle faa Uger, for at hun kan gjøre med sine Penge hvad hun vil, førend en Ægtemand kan lægge Haand paa dem. Jeg formoder, at De har hørt, Sir, at Mr. Rupert er gift, og han lever som en Nabob med sin Brud, i et af de bedste Huse i Byen. Nogle sige, at han har Ret til en Part af gamle Mrs.

Bradford's Eiendom, hvilken han vil faae, saasnart Miss Lucy bliver myndig."

Jeg holdt ikke af at fortsætte denne Deel af Samtalen længer, skjøndt det var Balsom paa mine Saar, at høre dette om Lucy. Gjenstanden var alligevel altfor hellig til at blive afhandlet med en saadan Fortolker, og jeg bragte Samtalen hen paa Clawbonny og de Rygter, der maatte have været i Omløb om mig. Jared fortalte mig Alt hvad han vidste, der i Korthed var følgende:

Det syntes som the Dawns anden Styrmand og de af dens Besætning, som vare satte ombord i the Speedy, og som ikke vare blevne pressede ombord i selve Fregatten eller i England, efter at de vare satte i Land, havde funden Veien hjem, medbringende en Beretning om Skibets Opbringelse, dets besynderlige Tilsynekomst i Nærheden af de fire Combattander, og deres eget Forsøg paa at undflye. Denne sidste Affaire havde især gjort nogen Allarm i Dagbladene — idet en varm Discussion havde funden Sted, angaaende Amerikanernes Ret til at løbe bort med en engelsk Orlogsmands Fartøi, under Omstændigheder, som de, i hvilke disse stakkels Folk befandt sig. I hine Dage følte Partierne i Amerika en lige saa levende Interesse for Krigen i Europa, som om Landet selv var en af de krigsførende Magter, og Politikere, eller quasi Statsmænd, vare lidt bedre end Høkere af de meest ultra engelske og ultra franske Meninger. Det var tilstrækkeligt for Føderalisterne at retfærdiggjøre

enhver Handling, dersom England gjorde det, medens Democraterne næsten havde ligesaa stærk en Tilboielighed til at forsvare alle de Fordreielser, som Napoleons Politik forledede ham til at gjore sig skyldig i. Jeg siger næsten — thi, for at være ærlig mod Efterslægten, troer jeg ikke, at det fransk-amerikanske Parti var slet saa fransk, som det engelsk-amerikanske Parti var engelsk. Disse sidste vare vendte tilbage til deres provindsielle Tankeafhængighed, og vel underrettede i den engelske Form af alle politiske og moralske Sandheder, og lidet underrettede i hvilket som helst andet Samfunds Tilstande, troede de, paa samme Maade, som den der tilbeder en Reliqvie i en Afstand, det vil sige, de overgave sig blindthen til Troen. Det engelske Parti var virkelig begrundet paa en dybt rodfæstet Mening, og colonial Beundring for Magtens gamle Sæde, hvorimod det franske fornemmelig skyldte Oppositionen sin Tilværelse. Alliancen fra 1778 havde rigtignok lidt Indflydelse blandt Mennesker, der vare gamle nok til at have været active i Revolutionsbegivenhederne; men de stode som Undtagelser, endog i deres eget Parti. Det var de engelske Folelser, som vare naturlige, hjertelige, paalidelige og dybe; idet de andre, som nyligt er anfort, havde været rodfæstede lige saameget i Oppositionen, som i nogen anden Jordbund.

De offentlige Discussioner over the Dawns Skjebne, havde naturligviis givet mine Bekjendtere megen Anledning til at tænke over min egen. Da den ene Maaned gik

efter den anden, og ingen Breve naaede Amerika, blev den Mening meget almindelig, at mit Skib var forliſt. Endelig bragte et Skib fra Jamaica en forvirret Hiſtorie om den Maade, hvorpaa jeg havde taget mit Skib tilbage fra Sennit; og da det nu var bekjendt, at vi kun vare fire Mand tilbage i Skibet, troede man med Grund at kunne gjore den Slutning, at vi havde lidt Skibbrud af Mangel paa Kraft til at regjere Skibet, og jeg blev antaget for at være druknet.

Kort efter at denne Mening om min Skjebne blev almindelig blandt mine Bekjendte, var John Wallingford kommen til Clawbonny. Han var alligevel, ſom han pleiede at være, talte venligt til Enhver, ſagde til Slaverne, at intet ſkulde blive forandret, og gav dem al Grund til at troe, at det gamle Wallingford-Regimente vilde vedblive. Det var almindelig antaget, at han ſkulde være min Arving, og ingen ſaae nogen Anledning til den voldſomme Fremfærd, ſom paafulgte.

Men to Maaneder efter John Wallingfords Beſøg blev Mr. Hardinge og Alle, der ſtod i Forbindelſe med Clawbonny, forbauſede over at komme til Kundſkab om Panteobligationens Tilværelſe. En Beſlaglæggelſe ifølge Statuterne, eller Statuerne, ſom Jarid havde kaldt det, var begyndt, og faa Maaneder efter blev Stedet offentlig ſolgt i Kingston, idet der ingen bod høiere end fem tuſind Dollars for det, hvilket var mindre end Sjettedelen af dets Værdi. Denne Opoffrelſe af en virkelig Eiendom

under et tvungen Salg, var alligevel, og er sædvanlig nok, især i Amerika, da det almindelig underforstaaes, at Creditoren er beredt paa at forhøie Buddet, naar Nødvendigheden fordrer det. I dette Tilfælde var der Ingen, der kunde staae paa min Ret, da Mr. Hardinge havde været tilstede ved Salget, snarere forberedt paa at raisonnere med min Fætter, over det Passende og Ædelmodige i hans Fremfærd, end med god klingende Mønt til at udfrie Fordringen. John Wallingford var alligevel ikke tilstede, og Salget fandt Sted uden Overbud, undtagen et eneste Bud af Mr. Hardinge, et Bud, som han rigtignok ikke var tilstrækkelig forberedt paa at gjøre; men som han vovede, stolende paa de Midler han vidste Lucy havde at disponere over. En Mand ved Navn Dagget, en Slægtning af John Wallingford, var den navngivne Kjøber, og nu den erklærede Eier af min Fædrenejord. Det var ham, der havde taget det i Besiddelse, havde afskediget Negerne og bortsendt det rørlige Gods, og ham var det, der havde sat nye Tjenere paa Avlsgaarden og i Mollen. Til Alles Forundring havde John Wallingford ikke ladet sig see under Forhandlingen, skjøndt det blev antaget, at han havde en lovlig Ret til alle mine tilbageblevne Effecter, om jeg virkelig havde været død. Intet Testament blev alligevel bevist eller fremlagt, heller ikke hørtes der Noget fra eller om min Fætter. Mr. Dagget var en taus og indesluttet Mand, og af ham kunde man ikke faae noget at vide angaaende denne Gjenstand. Hans Ret til Claw-

bonny kunde ikke negtes, og efter at Mr. Hardinge havde raadført sig med Sagkyndige, var han selv bleven nødt til at indrømme det. Saaledes var det væsenligste jeg kunde faae ud af Molleren, efter en blandet Samtale, der varede en Time. Der var naturligviis Meget, som trængte til nærmere Forklaring; men jeg havde hørt nok til at vide, at jeg virkelig var en Tigger, med Hensyn til Formue, hvad jeg saa maatte være med Hensyn til Følelserne.

Da jeg skiltes fra Jared, gav jeg ham min Adresse, og vi skulde atter mødes den næste Dag. Den gamle Mand følte en Interesse for mig, som var mig velgjørende, og jeg ønskede at erfare af ham Alt, hvad han kunde meddele mig om Lucy og Mr. Hardinge. Jeg fulgte nu Marble og Neb til et Spiseqvarteer, der besøgtes af Skibsførere og Styrmænd, dog vare Skibsførerne af den simplere Klasse, da de nedlod sig til at søge Selskab med deres Underordnede. Den øvrige Deel af Morgenen tilbragte vi med at indrette os i vore Værelser, og med at føre os vore bedste Troier, thi jeg eiede ikke en Kjole med Skjøder, med mindre der skulde være nogle faa af den Slags Klædningsstykker blandt de Effecter, der vare bleyne flyttede fra Clawbonny til Forpagtergaarden Wright. Uagtet denne Mangel i min Garderobe, ønsker jeg dog ikke at Læseren skal troe, at jeg havde et usselt eller ubehageligt Udseende, tvertimod, som jeg der stod, mine sex Fod høi, med en smuk blaa Troie af godt Klæde, et Par hvide Beenklæder, reent og hvidt Linned, et sort Silkehalstørklæde, en Vest

af et smukt, men beskedent Monster, skammede jeg mig slet ikke for at lade mig see. Jeg var kommen fra England, hvor Klæder baade ere gode og billige, og en nettere tiltaklet Somand end jeg var, lod sig sjelden see i den nedre Deel af Byen.

Marble og jeg havde spiist til Middag og vilde netop til at gaae henimod Broadway, da jeg saae en mager, udslidt, galdesyg Person komme ind i Huset og gaae henimod Skranken, sienshynligt i den Hensigt at sporge om een af Beboerne. Opvarteren pegede strax paa mig, da den Fremmede nærmede sig, og med en Slags Dristighed der syntes at forkynde, at han ansaae Nyheder for Livets store Formaal, og at Alle, der vare ifærd med at udstroe dem, vare priviligerede Væsener, introducerede han sig som Oberst Warbler, Udgiveren af New York Republican Freeman. Jeg bad denne Gentleman at træde ind i det almindelige Forsamlingsværelse, hvor følgende Samtale fandt Sted:

„Vi har netop erfaret Deres Ankomst, Capitain Wallingford," begyndte Obersten, (alle New York Udgivere af en vis Caliber synes at besidde, ex officio, denne Blod- og Torden-Rang) „og længes efter at fremstille Dem, som man siger, rectus in curia, for Nationen. Deres Sag vakte megen Følelse for nogle Maaneder siden, og det Offentlige kan siges at være forberedt paa at høre den hele Historie — eller gunstigt stemt for at modtage ny Pirring. Dersom De vilde have den Godhed, Sir,

at meddele mig et Udkast" — idet han ganske rolig fremtog Pen, Blæk og Papiir, uden videre Ceremonie, og gjorde sig færdig til at skrive — „lover jeg Dem, at den hele Fortælling skal staae i the Freeman imorgen, fremsat paa en Maade, som De ikke skal have Grund til at klage over. Opbringelsen er alt skreven, og dersom det behager Dem, vil jeg læse den for Dem, førend vi gaae videre." Derpaa begyndte Obersten, uden at vente, for at forvisse sig om jeg havde Lyst til at høre ham eller ikke, meget ivrig at oplæse hvad han kaldte sin Opbringelse.

„Med the Schuylkill, nylig ankommen til Philadelphia, kom, som Passageer, vor agtede Medborger Miles Wallingford," — i 1804 var ikke endnu alle og enhver bleven Esquire, da ikke en Gang Forfatterne tillagde sig denne gentile Titel ex officio — „Den Uret denne Gentleman har lidt er allerede bleven fremstillet for Læserne. Af hans egen Mund have vi erfaret følgende Omrids, af den nedrige og ulovlige Maade, paa hvilken han er bleven behandlet af den engelske Orlogsmand ved Navn the Speedy, commanderet af en adelig Spire, ved Navn Lord — jeg har ladet Navnet staae in blanco — en Beretning, der i enhver ægte Amerikaners Barm vil vække Rædsel og Indignation, ved dette nye Bevis paa brittisk Ærlighed og brittisk Uforskammethed i aaben Sø. Det vil af denne Beretning sees, at han, ikke tilfreds med at presse hele hans Besætning, og i paa anden Maade at mishandle dem, har denne Aristocratiets Pode overtraadt enhver Artikel

i Traktaten mellem de to Lande, med Hensyn til Capitain Wallingford selv, og forovrigt traadt ethvert Æresprincip under Fodder, med et Ord, trodset alle Guds Bud. Vi stole paa, at der ikke vil findes noget Menneske i Landet, der vil vove at forsvare en saa skjændig Adfærd, og at endog de engelske Favouriter, der ere anbragte ved vort Lands foderale Presse, vil være rede til at forene sig med os ved denne Leilighed, i at forkynde brittisk Voldsomhed og brittisk Undertrykkelse." See der, Sir, jeg haaber det er ganske efter Deres Smag."

„Det er en lille Smule ex parte, Oberst, da jeg næsten har lige saameget at klage over fransk, som over engelsk Voldsomhed, da jeg er bleven to Gange taget, engang af en engelsk Fregat og igjen af en fransk Kaper. Jeg foretrækker at fortælle den hele Historie, naar jeg skal fortælle noget af den."

„Ganske vist, Sir vi ønske at meddele alle de Grueligheder, hvori disse hovmodige Engelskmænd gjøre sig skyldige."

„Jeg troer, at den engelske Chef begik en stor Uretfærdighed imod mig, i at opbringe mit Skib, og han var Skyld i min Ødelæggelse."

„Stop, Sir, dersom De behager," afbrød Oberst Warbles, idet han skrev hurtigt og ivrigt, „og saaledes foraarsagede en vindskibelig og ærlig Mands Ruin, ja det slutter en Periode overmaade smukt; godt, Sir. behag at fortsætte."

„Men jeg har ingen personlig Mishandling at klage over, og de Franskes Handling var nøiagtig af samme Beskaffenhed, maaskee endog værre, thi da jeg blev den engelske Priisbesætning qvit, tog Franskmanden os, og forhindrede mig i at søge Ly, og en ny Besætning i Frankrig." Oberst Warbler lyttede med kold Ligegyldighed. Ikke en Linie vilde han skrive mod de Franske, da han hørte til en meget udstrakt Skole af dem, der udsprede Nyheder, og som indbilde sig, at det er en Deel af deres høie Kald at fortælle saa meget, eller netop saa lidet, af enhver Begivenhed, som hændelsesviis passer til deres egne Hensigter. Jeg paatvang min Gjæst de Uretfærdigheder jeg havde lidt af Franskmændene, med destomere Varme, af den Grund, at han saa nødig vilde publicere dem; men altsammen til ingen Nytte. Den næste Morgen indeholdt the Republican Freeman netop saadan en Beretning af Affairen, som passede med den uafhængige og mandhaftige Journals Beskaffenhed; idet der ikke blev talt et Ord om den franske Kaper, medens Beretningen om den engelske Fregats Foretagender var ustafferet med allehaande Sandheder, og Biomstændigheder, som maa hidrøre fra Oberst Warblers almindelige Forraad, da det sikkerlig ikke kom fra mig.

Saasnart som jeg blev denne Gentleman qvit, hvilket ikke var længe efter at han opdagede, at det var mit Ønske at nøde ham til at berøre de Franskes Strafbarhed, forlod Marble og jeg Huset, i den Hensigt at slentre op

ad Broadway og see paa de Forandringer, som Tiden havde medført. Vi vare komne igjennem en Gade, da jeg mærkede, at Een berørte min Albue; idet jeg vendte mig, fandt jeg, at det var en vild Fremmed, med et meget begjerligt Nyhedskræmmer-Ansigt, og som var bleven ganske aandeløs af at løbe.

„De undskylder, Sir, Opvarteren i det Huus hvor De logerer, siger mig, at De er Capitain Wallingford." Jeg bukkede bekræftende, idet jeg forudsaae endnu en Anmodning om Facta.

„Jeg haaber, Sir, jeg haaber, at De vil undskylde den Frihed jeg tager mig, paa Grund af Gjenstanden den gaaer ud paa. Jeg repræsenterer det Offentlige, der altid ønsker at erholde de tidligste Efterretninger om alle Sager af almindelig Vigtighed, og min Pligt gjør mig saa dristig at introducere mig selv. Oberst Positive, af the Federal Truth Teller (den foderale Sandhedsmeddeler) et Dagblad, som Deres ærede Fader en Gang var os saa gunstig at holde — vi have i dette Øieblik hørt om de Grusomheder, der ere udøvede mod Dem, Capitain Wallingford, af en Stimand, en kaperagtig, roverisk, plyndrende Landstryger" — dette oplæste han af hvad jeg nok tør paastaae var en anden Opbringelse, forberedt for den anden Side af Spørgsmaalet; „et nyt Beviis paa gallisk Voldsomhed, og republikansk jacobinsk Uforskammethed; Grusomheder, der ere af den Charakteer, at de opvække enhver rettænkende Amerikaners Indignation, og som kun kan finde Under-

ſtøttere blandt den Deel af Selſkabet, ſom, da den Intet beſidder, aldrig ere ſene i at ſympathiſere med denne Rovers Held, ſkjøndt det er paa de amerikanſke Rettigheders og den amerikanſke Lykſaligheds Bekoſtning."

Saaſnart Oberſt Poſitive havde læſt ſaavidt, ſtandſede han for at drage Aande, idet han ſaae paa mig, ſom om han ventede nogle Beundrings- og Glædes-Udbrud.

„Jeg har lidt under hvad jeg anſeer for at være en fuldkommmen uauthoriſeret Handling af en franſk Kaper, Oberſt Poſitive," ſvarede jeg; „men denne Uretfærdighed vilde ikke have vederfaret mig, havde jeg ikke i Forveien lidt under, hvad jeg anſeer for at være ligeſaa uforſvarlig en Handling, af den engelſke Fregat the Speedy, commanderet af Capitain Lord Harry Dermond, en Søn af den irſke Marquis af Thole."

„Gud bevares, Sir, dette er meget overordentligt! En engelſk Fregat, ſagde De? Det er meget uſædvanligt for Skibe af denne retfærdige Nation, nogenſinde at gjøre ſig ſkyldig i et voldſomt Angreb, ſaameget mere, ſom vort fælleds Sprog, fælleds Herkomſt, ſaxiſke Forfædre og ſaxiſk Engelſk, og alt det, ſom de nok ſelv veed, virke derimod; hvorimod det gjør mig ondt at ſige, at ethvert Skibs Ankomſt bringer os et nyt Beviis paa den nybagte Keiſer af Frankrigs Myrmidoners Voldſomheder, en Mand, Sir, hvis Handlinger, Sir, aldrig have havt ſine Lige ſiden Neros og Caligulas og alle de andre Oldtidens Tyranners Dage. Derſom De, Capitain Wallingford, vil begunſtige

mig med nogle faa Enkeltheder, henhørende til denne sidste Voldsomhed af Bonaparte, lover jeg Dem, at den skal blive vidt og bredt udspredt, og det paa en Maade, som skal byde ethvert Menneskes eller ethvert Menneskesamfunds ondskabsfulde og falske Nedrighed Trods."

Jeg var saa grusom ikke at samtykke. Det gjorde alligevel ingen Forskjel; thi næste Dag havde the Federal Truth Teller en Beretning om Sagen, der sandsynligviis omtrent var ligesaa noiagtig, som om jeg selv havde fortalt Begivenhederne, og som omtrent ogsaa var saa sand, som de fleste af de Jeremiader i de Dagsblade, som ere beregnede paa glimrende Effect. Den blev læst med Begjærlighed af alle Amerikas Federalister, medens dens Modpart i the Republican Freeman, gik pari passu, gjennem alle de democratiske Blade, og blev slugt med en lignende Appetit af Alle, der vare paa det Parti. Senere hen forvisede jeg mig om, at næsten hele Landet gjorde denne Distinction. Naar en Federalist var min Tilhører, pleiede han hele Dagen at lytte til den Deel af min Historie, der angik Opbringelsen, udøvet af den franske Kaper, og vice versa med Democraterne. Da de fleste Kjøbmænd vare Federalister, og da Englænderne stod i saameget nærmere Forbindelse med min Beretning end Franskmændene, fandt jeg snart, at jeg gjorde mig overmaade meget upopulair ved i det hele at tale om denne Gjenstand; heller ikke varede det længe, førend der circulerede en Historie om, at jeg selv ikke var andet end en bortløben engelsk

Desserteur — jeg, den femte Miles af mit Navn paa Clawbonny. Hvad Marble angik, da vare Folk rede til at sværge paa, at han havde plyndret sin Capitain og var løben bort fra en engelsk Fregat, kun for fire Aar siden. Det er unødvendigt at fortælle Folk af Verden, paa hvilken Maade Historier, der ere til Skade for en upopulair Mand, blive fabriqverede, og med hvilken Vindskibelighed de blive satte i Circulation; jeg vil altsaa overlade til Læseren, at forestille sig, hvad der vilde have blevet vor Skjebne, dersom vi ikke havde været kloge nok til at ophøre med at dvæle ved vor Uret. Istedenfor at tænke paa at appellere til mit Fædrelands Autoriteter, for at faae Erstatning, var jeg glad ved, at den hele Affaire blev glemt saa hurtigt som muligt, uden at jeg var bleven fuldkommen flaaet.

Jeg tilstaaer, at da jeg vendte hjem, havde jeg indbildt mig, at jeg skulde blive beskyttet af det Land af hvilket jeg var en Undersaat, for hvilket jeg havde fægtet, og til hvilket jeg betalte Skatter; men jeg var kun tre og tyve Aar, og jeg kjendte den Gang ikke Lovens Gang, i Særdeleshed i en Selskabsstat, der underkastede sig at have sine vigtigste Interesser under fremmed Control. Var jeg kun bleven forurettet af en Franskmand eller Engelskmand, vilde det sandsynligviis have gaaet mig lidt bedre, skjøndt mine Penge vare uigjenkaldelig tabte; thi det ene eller det andet politiske Parti, hvordan nu end Sagen havde forholdt sig, vilde tildeels have holdt mig i Veiret ved

dets Sympathi, saa længe det passede med dets Hensigter, eller indtil Nyheden af en eller anden ny Sag bevægede dem til at sætte mig til Side. Men jeg var bleven forurettet af begge de krigsførende Magter, og man kom snart overeens om at lade den hele Gjenstand gaae i Glemme. Hvad Erstatning eller Vederlag angik, da var jeg aldrig saae taabelig at søge det. Tvertimod, da jeg fandt hvor upopulair det gjorde en Mand blandt Kjøbmændene, at bevise noget mod Storbritanien, netop paa den Tid, var jeg klogeligen tavs, da det dermed lykkedes mig at frelse min Charakteer, der ellers vilde have fulgt min Formue, som den korteste Maade at bringe en besværlig Paaminder til Taushed.

De fleste unge Mennesker vil udentvivl neppe troe, at en saadan Tingenes Tilstand nogensinde kunde existere hos en Nation, der kaldte sig selv uafhængig; men for det Første maa det erindres, at Factionernes Lidenskaber aldrig lade deres Tilhængere uafhængige af deres Kunstgreb og Hensigter, og for det Andet maa Alle, som kjendte dette Lands Tilstand i 1804, indrømme, at det i intelligent Magt ikke var uafhængig af hverken England eller Frankrig. Gjerningen gaaer i enhver Ting hos os forud for Tanken; og den offentlige Mening stod saa langt bagved Landets daværende Omstændigheder, som — som — ja hvad skal jeg ligne det med? nu, som den Dag i Dag. Jeg kjender ingen bedre og sandere Paralel. Jeg tvivler ikke om, at det accurat vilde gaae ligesaadan nu, dersom

lignende Uretfærdigheder bleve begaaede af de samme krigsførende Magter.

Marble var barnagtig opbragt over disse smaa Exempler paa Mangel paa Nationalitet hos hans Landsmænd. Han var ikke den Mand, der lod sig true til at tie, og i flere Aar talte han vidt og bredt om den Gjenstand, at en Amerikaner havde mistet sit Skib og Ladning, som jeg havde mistet mit, uden engang Haab om Opreisning, med en Frimodighed, der gjorde hans Begreber om Ret mere Ære end hans Klogskab. Hvad mig selv angik, da gjorde jeg ikke engang et Forsøg paa at forskaffe mig Ret. Jeg vidste hvor lidet det kunde nytte, og the Dawn og dens Ladning gik med de hundrede af andre Skibe og Ladninger, der sank i den politiske Tomhed, der fremkom ved Krigserklæringen i 1812.

Dette er mig en ubehagelig Gjenstand, og jeg skulde med Glæde have forbigaaet den, thi den beviser, at dette Lands politiske Forening feilede i et af de vigtigste Punkter af alle saadanne Associationer; — men der vindes aldrig Noget ved at undertrykke Sandheden ved saadanne Leiligheder. Lad dem som læse, tænke over det Foregaaede, det kan maaskee bidrage til at gjøre det Tilkommende mere sikkert, idet det giver den virkelig amerikanske Borger nogle af de Rettigheder, som vi prale saa meget af at besidde. Dersom Taushed medførte noget Godt, vilde jeg gjerne tie; men Sygdomme i det politiske Legeme fordrer en dristig og mandig Behandling, endog i høiere

Grad end de i det physiske System. Jeg erindrer godt Pressens Tone i dette Lands handlende Byer, i Anledning af den sidste franske Traktat, et af de skjendigste Exempler paa Foragt i Forening med Uretfærdighed, hvoraf Historien ikke fremviser noget Exempel, og jeg tilstaaer, at jeg ikke føler mig synderlig opmuntret til at haabe paa store Forbedringer.

Efter at vi vare blevne færdige med Oberst Nr. 2, fortsatte Marble og jeg vor Vandring. Vi mødte flere af mine Bekjendte; men ingen af dem gjenkjendte mig i min nærværende Dragt. Det gjorde mig ikke videre ondt at see dette, da jeg var træt af min Historie, og vilde gjerne være i et Slags Incognito i nogle faa Dage. Men New-York var sammenlignelsesviis en lille By i 1804, og Enhver kjendte Ansigterne paa dem, der besad en vis Stilling i Samfundet. Der var derfor kun lidet Haab om, at jeg ikke inden kort Tid vilde blive gjenkjendt.

Vi gik op over St. Paul's, den Gang et høit Qvarteer i Byen, og hvor nogle faa Huse vare blevne opførte, i hvad der den Gang var en ny og udvidet Stiil. Paa Skraaningen uden for et af disse patrisiske Residentser, — for at bruge en Benævnelse, der senere er kommen meget i Brug — saae jeg en moderne klædt Herre staae og stange sine Tænder, med en Mine, som om han kunde være Husets Herre. Jeg var næsten forbi denne Person, da et Udraab fra ham, og det, at han kaldte min Styr-

mand ved Navn, bragte mig til at ſtandſe. Det var Rupert.

„Marble, min kjære Gut, hvorledes har De det?“ ſagde vor gamle Skibskammerat, idet han ſteg ned, med et foleſloſt, halv oprigtigt og halv nedladende Væſen, idet han tillige udſtrakte ſin Haand, ſom Moſes ryſtede hjerteligt. „Synet af Dem erindrer mig om gamle Dage og om det ſalte Vand!“

„Mr. Hardinge,“ ſvarede min Styrmand, der ikke kjendte noget til Ruperts Feil, undtagen hans Uſikkethed til Søen, „det glæder mig hjertelig at træffe paa Dem. Boer Deres Fader og Deres ſmukke Søſter her?“

„Nei, de gjør ikke, gamle Moſes,“ ſvarede Rupert, uden endnu at kaſte et Blik paa mig. „Dette er mit Huus, hvori det vil glæde mig meget at ſee Dem, og at gjøre Dem bekjendt med min Kone, ſom ogſaa er en gammel Bekjendt af Dem, Miſs Emily Merton, Datteren af General Merton af den britiſke Armee.“

„Blæſe være med den brittiſke Armee og blæſe være med den brittiſke Flaade tillige!“ raabte Marble med mere Følelſe end god Levemaade. „Derſom den ſidſte ikke var, vilde vor Ven Miles her, nu være en rig Mand!“

„Miles!“ gjentog Rupert med en Forbauſelſe, hvori der var mere Natur end det var ſædvanligt hos ham i de ſenere Aar. „Det er altſaa ſandt, og De er ikke gaaet under paa Søen, Wallingford?“

„Jeg lever, ſom De ſeer, Mr. Hardinge, og er glad

ved at finde en Leilighed til at spørge til Deres Fader og Søster."

„Jeg takker Dem, begge ere raske. Den gamle Gentleman vil især blive glad ved at see Dem. Han har levende følt Deres Ulykker, og gjort Alt hvad der stod i hans Magt for at forhindre den slemme Affaire med Clawbonny. De veed at han var ligesaa godt istand til at skaffe en Million tilveie, som fem eller ti tusinde Dollars; og stakkels Lucy er endnu umyndig og kan kun benytte sine Indkomster, der vare utilstrækkelige netop den Gang. Jeg kan forsikkre Dem, Wallingford, vi gjorde Alt hvad der stod i vor Magt, men jeg var netop iværk med at begynde paa at holde min egen Huusholdning, og manglede den Gang rede Penge, og De veed hvorledes det gaaer under saadanne Omstændigheder. Stakkels Clawbonny! det gjorde mig overordentlig ondt, da jeg hørte det, skjøndt man siger, at denne Mr. Daggett, Deres Efterfølger, gjør Underværker med det, en Kapitalist, siger man, og istand til at drive alle sine Planer igjennem."

„Det glæder mig, at Clawbonny er faldet i gode Hænder, siden det er kommen ud af mine. God Aften, Mr. Hardinge, jeg skal snarest muligt søge Leilighed til at finde Deres Fader, og at blive underrettet om de nærmere Omstændigheder."

„Ja, det vil glæde ham overordentlig meget at see Dem, Wallingford, og det skal altid være mig en Glæde

at hjelpe Dem med hvad jeg kan. Jeg frygter for, at der maae være meget lavt Vande hos Dem."

„Dersom det, ikke at eie noget til at betale en Balance af nogle og tyve eller tredive tusind Dollars af ubetalt Gjeld, er det De kalder lavt Vande, saa er Ebben vistnok løben ud af min Lomme Men jeg fortvivler ikke derfor, jeg er ung og har et ædelt, mandigt Kald."

„Ja, jeg tør nok sige, at det vil gaae Dem overordentlig godt, Wallingford," svarede Rupert med en bespyttende Mine. „De har altid været dristig i Deres Foretagender, og man behøver ikke at være bekymret for Dem. Det vilde knap være delicat at bede Dem see Mrs. Hardinge, som De der er, ikke fordi De jo tager Dem meget godt ud i Deres korte Troie; men jeg veed nøiagtigt hvorledes det er med unge Mænd, naar der er Damer med i Spillet, og Emily er maaskee lidt forfinet."

„Dog har Mrs. Hardinge seet mig meget ofte i kort Troie, og tilbragt mangen Time i mit Selskab, naar jeg har været klædt netop som jeg nu er det."

„Ja tilsoes; — man bliver vant til Alting tilsoes. God Aften. jeg skal have Dem i Erindring, Wallingford, maaskee jeg kan virke noget for Dem. Jeg er intim med Hovederne for alle de største Handelshuse, og skal ganske vist have Dem i Erindring. God Aften, Wallingford Et Ord med Dem, Marble, inden vi skilles ad."

Jeg smilede bittert, og gik stolt bort fra Ruperts Dør. Kun lidet vidste jeg den Gang at Lucy sad mindre

end tredive Fod fra mig, lyttende til Andrew Drewetts Samtale og Lune. Angaaende den Sindsbeskaffenhed hun var i, medens hun lyttede, skal jeg strax have Leilighed til at tale. Da Marble indhentede mig, blev jeg underrettet om, at Rupert havde standset ham, for at forskaffe sig vor Adresse, en Slags Nedladenhed, hvorfor jeg ikke var ham taknemmelig.

Tiende Kapitel.

Jeg var næsten ligesaa forundret over min Adfærd mod Rupert, som han selv kunde være det. Der var ingen Tvivl om, at han tilskrev det min tabte Formue; thi i Begyndelsen af Sammenkomsten var han en heel Deel forvirret, og hans Dristighed hævede sig i Forhold, som han troede, at min dalede. Den Maadeholdenhed som jeg lagde for Dagen, skyldtes alligevel ene Lucy, hvis Indflydelse paa mine Følelser aldrig ophørte. Hvad Marble angik, da troede han at Alt var i sin Orden, og bifaldt ganske afgjort Ruperts Opførsel og hele Fremtræden.

„Det er ikke enhver Mand, der kan blive Somand, Miles," sagde han, „thi det er en Gave, der kommer af

Naturen, ligesom Sang og Liniedands. Jeg tør nok sige, at Rupert vil gjøre sine Sager meget godt iland, som Gentleman betragtet, skjøndt han ikke har meget at bethde tilsøes, som Enhver vil indrømme, der har været i Skib med ham. Der mangler ikke Stof i den Knos; men det er Landstof, naar alt kommer til alt, og det vil ikke svare til Monstring paa det blaa Hav. Jeg tør nu nok sige, at denne Keiser-General Bonaparte vilde være en infernalsk ussel Skibsfører, dersom man skulde prove ham."

Jeg svarede ikke, og vi streifede omkring til det blev mørkt. Derpaa vendte vi tilbage til vort Logis og gik til Kois. Den næste Morgen spiste vi Frokost med de Øvrige, og jeg vilde netop gaae ud for at søge en Advocat, og høre hans Mening angaaende Assurancen, skjøndt jeg kun havde lidet eller intet Haab om at faae nogen Ting tilbage, da det blev sagt mig, at to Gentleman ønskede at tale med mig. Ved det første Øiekast troede jeg, at flere Udgivere søgte efter Nyheder; men vi vare ikke saasnart blevne ene sammen, førend den ene af disse Personer meddeelte mig Hemmeligheden ved hans Besøg, paa en Maade, der kunde være god nok med Hensyn til **suaviter i modo** (midt i Formen,) medens den ikke i ringeste Maade kunde siges at være ufuldkommen i **fortiter in re** (stærk i Sagen selv).

„Det gjør mig ondt at sige, Capitain Wallingford," begyndte denne Person, „at jeg har en Arrestordre mod

Dem, for en Sum, der vil udfordre en meget respectabel Borgen, ikke mindre end tredsindstyve tusind Dollars."

„Godt gjort, min retskafne Fætter," mumlede jeg, „dette er vistnok ikke at spilde nogen Tid. Jeg indrømmer, at jeg skylder Halvdelen af de Penge, Sir, naar min Avlsgaard kun er solgt for fem tusind Dollars, som jeg hører, og jeg formoder, at jeg bliver arresteret for mit Gjeldsbrev, men paa hvis Begjering bliver jeg forfulgt paa denne Maade?"

Her meldte den anden Person sig som Klagerens Fuldmægtig, idet han undskyldte sin Nærværelse under det Paaskud, at han haabede at kunne være mig til Tjeneste, med at arrangere Sagen paa en venskabelig Maade.

„Min Klient er Mr. Thomas Daggett af Clawbonny i Grevskabet Ulster, der er i Besiddelse af Deres Forskrivning, som Administrator for den afdøde John Wallingfords Eiendom, med hvilken afdøde Gentleman jeg troer, De var beslægtet."

„Den afdøde John Wallingford! er min Fætter da død?"

„Han forlod dette Liv for otte Maaneder siden, idet han døde ganske uventet. Der er tilstillet Mr. Daggett Administrations Skrivelser, han er Søn af Mr. Johns Moders Søster, og Hovedarving, da den Afdøde ingen Testament har efterladt. Det er stor Skade, at Loven udelukker Dem fra Arven, da De fører Familienavnet."

„Min Slægtning gav mig Grund til at troe, at jeg skulde være hans Arving, ligesom det blev forstaaet, at han skulde være min. Mit Testament i Faveur af ham, blev efterladt i hans Besiddelse."

„Det vide vi, Sir, og da man formodede Dem død for længere Tid siden, troede man, at Deres rørlige Gods tildeels vilde tilfalde os ifølge Testamentet, hvilket kunde have forhindret den Nødvendighed at træffe de ubehagelige Forholdsregler, hvortil vi nu ere drevne. Spørgsmaalet var, hvem døde først? De eller Deres Fætter, og den Kjendsgjerning vil De letteligen fatte, at vi ikke kunde finde Midler til at afgjøre. Saaledes som det er, nøder Administratorens Pligt ham til at gaae frem med saa liden Tidsspilde som muligt."

„Jeg har altsaa intet andet at vælge, end at gaae i Fængsel. Jeg kjender ikke det Menneske paa Jorden, som jeg kunde anmode om at gaae i Borgen for en Sum saa stor, som den jeg virkelig skylder, ikke at tale om Gjeldsforskrivningen."

„Det gjør mig meget ondt at høre dette, Capitain Wallingford," svarede Procuratoren, Mr. Meekly, meget høfligt. „Lad os nu følges ad, saa kan Retsbetjenten følge efter. Maaskee Sagen kan afgjøres i al Venskabelighed."

„Meget gjerne, Sir; men førend vi forlade dette Huus, vil jeg klarere min Regning, og meddele et Par af mine Venner, der venter mig i Gangen, min Stilling."

Neb var een af disse Venner; thi jeg følte, at jeg med stærke Skridt nærmede mig en Stilling, hvori endog mine Slavers Venskab var mig af Vigtighed. Denne brave Karl og Marble kom paa mit Vink hen til os, og jeg betroede dem derefter simpelt hen mine Affairers Tilstand.

„Arresteret!“ sagde Moses, idet han saae paa Retsbetjenten med dyb Foragt, skjøndt det var en haandfast Karl, og som var godt opsat paa at gjøre sin Pligt. „Arresteret! nu, Miles, De kunde selv haandtere disse to Karle, og ved Nebs og min Hjelp kunde vi gjøre dem til Skibmandsgarn, uden at behøve Skibmandsvinden!“

„Det kan være sandt nok, Moses; men jeg kan ikke haandtere Loven, endog ved Deres kraftige Bistand, og jeg skulde heller ikke ønske det, om jeg ogsaa var istand dertil. Jeg maae gaae i Fængsel, da mine Venner ikke kan stille Borgen, — saa — —“

„Borgen! nu vel, jeg er Deres Borgen, og behøver De to, saa er der jo Neb.“

„Jeg formoder at disse to Gentleman ikke ret forstaae, hvad det er de tilbyde,“ smaalo Procuratoren.

„Skulde jeg ikke forstaae det! det er en infernalsk usel Gisning af Dem, min Ven. Da vi ragede sammen med Hamborgerne i Philadelphia, — det bliver netop nu tredive Aar siden —“

„Bryd Dem ikke videre derom, Moses. Jeg ønsker, at De betaler min Regning her, giv Neb den lille Pose

med mine Klæder, for at han kan bringe den hen til Fængslet, og behold mine andre Effecter under Deres Varetægt. De vil naturligviis nu og da komme og see til mig; men jeg befaler Dem ikke at følge os nu."

Jeg forlod nu Huset med en Jil, som jeg troer foruroligede Betjenten lidt. Da vi vare komne ud paa Gaden, sagtnedes alligevel mine Skridt, og jeg indlod mig i en Samtale med Procuratoren, angaaende Arrangementet.

„Naar jeg skal være aabenhjertig, Capitain Wallingford," sagde Meekly, „saa venter min Klient aldrig at erholde det fulde Beløb, da man formoder, at Deres rørlige Gods nu indskrænker sig til visse Juveler, Creaturerne paa Deres forrige Avlsgaard, nogle faa Negere, en Slup, noget Bohave, ɔc. Nei Sir, vi vente ikke at erholde den hele Sum, vi forlange. Visse Sikkerheder, der ere os i Hænde, vil udslette meget af den, skjøndt der vil blive en betydelig Balance tilbage."

„Da Mr. Daggett allerede har faaet en reel Eiendom, der rigelig er værd fem og tredive tusind Dollars, og som indbringer rene to Tusind om Aaret, ikke at tale om den Fordeel den yder som Bolig, foruden Gjeldsbreve og Panteobligationer, for rundt hen tyve Tusind til, føler jeg tilfulde hans Maadeholdenhed. De fyrgetyve Tusind. jeg skyldte min Fætter, vil rigeligen blive tilbagebetalt hans Arvinger, skjøndt jeg maa sidde i Fængsel."

„De misforstaaer Sagen ganske; Mr. Daggett er

ikke paa Clawbonny som Administrator, men som Kjøber, da den under Pantsætningen blev solgt. Han kjøbte den naturligviis ikke selv, men har modtaget en skriftlig Contrakt af en Fætter af ham, som var bona fide Byder. Det budne Beløb, fem tusind to hundrede og halvtredsindstyve Dollars, er lovmæssig endosseret paa Deres Gjeldsbrev, og er crediteret Dem. Dersom ingen bød høiere, maatte Eiendommen gaae."

„Ja, Sir, jeg forstaaer meget godt hvorledes det gaaer med Eiendomme i Skyldnerens Fraværelse, ved tvunget Salg. Men af hvad Natur er det Forslag, De har ifinde at fremkomme med?"

„Mr. Daggett har en Idee om at De er i Besiddelse af nogle meget værdifulde Perler, der antages at have en Værdi af et tusind Dollars, samt en heel Deel Sølvtøi ꝛc. ꝛc. Nu foreslaaer han, at De overfører paa den Eiendom, for hvilken han repræsenterer Eieren, alt Deres rørlige Gods, der er af Værdi, han vil da creditere Dem Beløbet, og suspendere Inddrivelsen af Ballancen, med eet Ord, han vil give Dem Tid."

„Og hvad Mening har Mr. Dagget om den Sum, jeg saaledes skulde faae Henstand paa?"

„Han agter at være liberal, og troer, at De kunde faae Credit for omtrent fire tusind Dollars."

„Mit rørlige Gods, indbefattet Perlerne, hvorom De talte, næsten et tusind Dollars Værdi af Sølv, endog solgt som gammelt Sølv, Sluppen, Kreaturerne, Heste,

Vogne, Avlsredskaber, og uden at regne Slaverne med, hvem jeg har i Sinde alle at give Frihed, dersom Loven tillader det, maa fordoble den Sum, Sir. Dersom Mr. Dagget ikke har i Sinde at faae bedre Tanker om mine Effecters Værdi, vil jeg foretrække at forblive i Fængsel, og see hvad jeg kan bringe ud deraf ved privat Salg. Da han vil faae hver Cent af den Sikkerhed, der er stillet i min Søsters Eiendom, næsten 22,000 Dollars, og nu besidder mere end 5000 Dollars i Clawbonny, saa vil den Ballance jeg virkelig skylder ikke overstige 13,000 Dollars."

„Jeg troer, det vilde være det klogeste, Sir, at lade Eiendommen komme under Execution."

„Det agter jeg ikke, Mr. Meekly, i saa Henseende er jeg ganske bestemt. Et tvunget Salg er mere end nok for en Begynder."

„Vi vil snart naae Fængslet, Sir, maaskee Synet deraf vil —"

„Det vil det ikke, Sir. Naarsomhelst Mr. Daggett skulde finde for godt at modtage min Eiendom, ifølge en retmæssig Vurdering, vil jeg maaskee være rede til at arrangere Sagen med ham, thi jeg har ikke i Sinde at fragaae Gjelden, eller at undslaae mig for at betale den, men da han nu har fulgt sin egen Fremgangsmaade i denne Sag, saa lad det blive derved. God Morgen, Hr. Meekly, jeg anseer det ikke for nødvendigt, at De følger mig længer."

Jeg havde taget denne Beslutning, da jeg saae, at jeg havde med en Blodsuger at gjøre. Da Mr. Daggett var en Spidsbube, frygtede han for, at jeg skulde skille mig ved min rørlige Eiendom, førend han paa lovlig Maade kunde tvinge en Execution istand, og han troede, at han ved Trudsler og Tvang kunde faae mig til at gaae ind paa et Arrangement. Det blev nu min Sag at skuffe hans Forhaabninger, og jeg paatog mig en tillidsfuld Mine, der snart skaffede mig af med min Ledsager. Faa Minutter efter blev Laasen til det gamle Steen-Gjeldsfængsel lukket efter mig. Jeg havde nogle Penge hos mig, og da jeg nødig vilde lukkes inde hos det Selskab, der fandtes i Bygningen, lykkedes det mig at faae et lille slet meubleret Værelse for mig selv.

Disse Præliminarier vare neppe afgjorte, førend Neb blev lukket ind med mit Toi. Den stakkels Karl havde grædt, thi han havde ikke allene Følelse for mig, men han havde Følelse for den Vanære og Ulykke, der havde rammet den hele Clawbonny-Besætning. Han skulde endnu erfare, at Stedet var tabt, og jeg gjøs ved at meddele ham dette, thi for hans uskyldige Sind vilde det være det samme, som at tvinge Sjel og Legeme fra hinanden. Alle Negrene ansaae sig som en Deel af Clawbonny, og en Adskillelse maatte i deres Øine have forekommet, som en eller anden naturlig Convulsion. Neb bragte mig et Brev. Det var forseglet med Hardingernes Vaaben. Der var ogsaa Couvert om, og Adressen var

skreven af Rupert. Kort sagt, alt ved dette Brev vidnede om Ro, Anseelse, Hovmod og Jagttagelser af Former. Jeg skyndte mig at læse Indholdet, som jeg afskriver ordret.

Broadway — Onsdag Morgen.

„Kjære Wallingford!

„Det er netop falden mig ind, at Indesluttede kan „være Dem til Nytte, og jeg bebreider mig, at jeg ikke „tænkte paa Deres sandsynlige Nødvendigheder, da jeg „saae Dem Det smerter mig, at det ikke staaer i min „Magt at bede Dem spise til Middag hos mig, én famille, „idag; men Mrs. Hardinge har Selskab, og vi ere inviterede „til at spise til Middag ude, de øvrige Dage af Ugen. „Jeg skal alligevel see til Dem een af Dagene, naar jeg „er mindre beskæftiget. Lucy har nylig hørt, at De er „frelst og ankommen hertil, og har skrevet et Brev til „min Fader, der vil glæde sig over, at De endnu er blandt „de Levendes Tal. Generalen, der boer hos os, lader for-„melde sin Compliment og haaber, at naar han vender tilbage „til England, det da vil være som Deres Passageer. „Adieu, kjære Wallingford, jeg skal aldrig glemme Deres „Drenge-Spillopper, hvilke, jeg nok tør sige, undertiden „bringer Dem til at smile.

„Deres ꝛc.

„Rupert Hardinge."

Dette Brev indeholdt en Banknote paa tyve Dollars. Ja den Mand til hvem jeg havde givet tyve tusind Dollars,

sendte mig i min Nød denne ædelmodige Gave, for at afhjelpe mine Mangler. Jeg behøver neppe at sige, at jeg øieblikkeligen sendte ham Banknoten tilbage med Neb, med en kold Tilkjendegivelse af min Erkjendtlighed. Jeg trængte idetmindste ikke til hans Medlidenhed.

Jeg tilbragte en meget uhyggelig Time ene, efter at Neb var gaaet. Derpaa kom en Fangevogter for at underrette mig om, at en Herre og en Dame, en Præst, troede han, vare i den private Forsamlingsstue, og ønskede at tale med mig. Det var udentvivl Mr. Hardinge, kunde hans Ledsagerske være Lucy? Jeg var altfor ængstlig, altfor begjerlig til at spilde nogen Tid, og da jeg styrtede hen til Døren, blev jeg strax indladt. Der vare de, Lucy og hendes Fader. Neb havde seet Chloe, da han var ved Ruperts Dør, havde hørt meget og fortalt meget. Mr. Hardinge vilde netop gaae for at søge mig; men da han fik at vide, hvor jeg var, havde han kun givet sin Datter Tid til at tage Hat og Schavl paa, og idet han ledsagede hende tvers over Parken, bragte han hende, for i egen Person at besøge mig i Fængslet. Jeg saae ved første Blik, at Lucy var frygtelig bevæget, at hun var bleg, og dog skjønnere end nogensinde, og at hun var Lucy selv i Charakteer og i Person.

„Miles, min kjære Dreng!“ raabte den gode, gamle Geistlige, idet han sluttede mig i sine Arme, „Gud alene være takket for denne Naade! Alle, undtagen Lucy og jeg,

har opgivet Dig, men vi kunde ikke, vilde ikke troe, at ogsaa Du var tabt for os for stedse!"

Medens min forrige Formynder bestandig trykkede mig til sit Bryst, som om jeg endnu var et Barn, kunde jeg see, at den kjære Lucy græd, som om hendes Hjerte skulde briste, derpaa saae hun op og forsøgte paa at smile, skjøndt jeg kunde see, at denne Bestræbelse blev gjort ene for min Skyld. Jeg greb hendes fremrakte Haand og kyssede den atter og atter. Den kjære, kjære Pige skjælvede gjennem hver af sine Nerver.

„Alle mine Ulykker ere glemte," raabte jeg, „ved at finde Dig saaledes, ved at finde Dig uforandret, ved at finde Dig endnu Lucy Hardinge."

Jeg veed neppe hvad jeg yttrede, men jeg saae, at Lucys Ansigt var overgydt med Rødme, og et Smiil, der forekom mig at have en uforklarlig Betydning, viste sig om hendes yndige Mund. I det hele taget troer jeg, at der maa have været en otte à ti Minutter, i hvilke ingen af os Tre ret vidste, enten hvad vi sagde eller gjorde. Lucy var baade Smiil og Taarer, skjøndt levende bekymret for at vide hvad der var hændtes, og hvorfor jeg var kommen i Fængsel, var tydeligt udtrykket i hendes Ansigt, saavelsom i flere af hendes Ytringer. Hvad mig angaaer, da var jeg reent ude af mig selv og bar mig ad som en Nar.

Efter nogen Tids Forløb satte vi os alle ned, og jeg fortalte dem, hvorledes det var gaaet til, at jeg havde

mistet mit Skib og Grunden hvorfor Clawbonny var bleven solgt, og hvorfor jeg troede, at jeg var bleven arresteret.

„Det glæder mig, at min Fætter, John Wallingford, ikke har havt noget at gjøre med disse Transactioner; skjøndt Grunden, hvorfor mit Gjeldsbrev gik over i en andens Hænder, smerter mig dybt. Det vilde være endnu haardere at bære min Ulykke, dersom jeg kunde formode, at en Slægtning, under Venskabets Maske, havde lagt saa listig en Plan for at ødelægge mig. Hans Død beroliger mig alligevel i den Henseende."

„Jeg kunde ikke lide at han talte om at gjøre Dig til sin Arving, og glemte at udføre det," svarede Mr. Hardinge. „Et Menneske bør aldrig love noget og glemme at indfrie sine Ord; der ere noget mistænkeligt deri."

Lucy havde ikke talt medens jeg fortalte min Historie, hendes rene Øine straalede paa mig, paa en Maade, der forraadte den Interesse hun følte; men ikke et Ord undslap hende, indtil hendes Fader havde gjort den nysomtalte Bemærkning.

„Det har ikke noget at betyde nu," sagde hun, „hvad der kan have været Mr. John Wallingfords Bevæggrund. Da han var hos Miles, ansaae jeg ham for en raa, men ærlig Mand, men det bør tilgives ærlige Folk at de ikke have forudseet deres egen pludselige Død. Spørgsmaalet er nu, min kjære Fader, hvorledes Miles snarest muligt kan komme ud fra dette elendige Sted."

„Ja, Miles, min kjære Dreng; Himlen forbyde at Du skulde sove paa saadant et Sted. Hvorledes skal vi bære os ad?“

„Jeg frygter, Sir, at jeg vil komme til at sove mange Nætter her. Den Gjeld jeg virkelig skylder, er omtrent tretten tusind Dollars; og Ordren lyder paa det hele Beløb af Gjeldsbrevet. Da Bevæggrunden til at arrestere mig, sandsynligviis er den, at drive mig til at slutte en Contrakt, ved at kjende Dommen for gyldig og at lade min rørlige Eiendom blive opoffret, ligesom det er skeet med Clawbonny, er det ikke sandsynligt at Borgen for en mindre Sum, end den Loven tillader Klageren at fordre, vil blive modtaget. Jeg kjender ikke den Mand, der vil gaae god for mig for et saadant Beløb.

„Men jeg veed to, Rupert og jeg selv.“

Den Tanke at modtage saadan en Gunstbeviisning af Rupert, var mig særdeles ubehagelig; og jeg kunde see paa Udtrykket i Lucys Ansigt, at hun gik ind paa mine Følelser.

„Jeg frygter, Sir,“ sagde jeg, efter ved et varmt Haandtryk at have takket Mr. Hardinge, „at De ikke er rig nok. Den udnævnte Sheriff har sagt mig, at han har Instructioner, der lyde paa at være streng, med Hensyn til Borgen; og jeg frygter for, at hverken De eller Rupert kan sværge paa at eie halvtredsindstyve tusind Dollars.“

„Gud bevares! Gud bevares! Er det virkelig nødvendigt, Miles?“

„Naar det fordres, troer jeg at Loven paastaaer Sikkerhed for det angivne Beløb. Rupert lever paa en stor Fod, seer jeg, og dog tvivler jeg om, at han vilde findes villig til at aflægge ovennævnte Eed.“

Mr. Hardinges Ansigt blev meget bekymret, og han var en Stund taus inden han svarede.

„Hverken jeg eller Lucy ere inde i Ruperts Hemmeligheder,“ sagde han endelig. „Jeg haaber at alt er i Orden, skjøndt den Tanke at han muligen spillede, ofte har ængstet mit Sind. Han er gift med Miss Merton, har kjøbt og udstyret et Broadway Huus, og lever paa en stor Fod. Da jeg talte med ham om denne Gjenstand, spurgte han mig, om jeg troede at engelske Damer af Stand indgik i Ægteskab med tomme Hænder. Jeg veed ikke hvorledes det hænger sammen, min kjære Miles, men jeg har aldrig troet at Mertons havde andet end Majorens Emolumenter at leve af.“

„Major Merton,“ svarede jeg, idet jeg lagde Eftertryk paa den korte Titel, det værdige Individ virkelig besad. „Major Merton har selv fortalt mig det.“

Mr. Hardinge sukkede, og jeg saae at Lucy blev saa bleg som Døden. Den første kjendte ikke sin Søns sande Charakteer, men han nærede al den Frygt, som det var naturligt for en Fader at føle, under saadanne Om-

stændigheder. Jeg indsaae Nødvendigheden af, ja Menneskeligheden i, at lette deres Sind.

„De kjender mig altfor godt, min kjære Formynder — og Du, fortræffelige Lucy, til at troe at jeg med velberaad Hu vilde bedrage nogen af Eder. Hvad jeg nu meddeler, skeer for at Rupert ikke skal blive bedømt for ublidt. Jeg veed hvorfra Rupert har faaet en stor Sum Penge, ferend jeg afseilede. Den var erholdt paa en lovlig Maade, og er, eller var med Rette hans. Jeg siger ikke at den var stor nok, til at sætte ham istand til i lang Tid at leve paa den Maade, som han lever; men den vil være tilstrækkelig dertil i nogle faa Aar. De behøver ikke at frygte for Kaart, eller nogen positiv Vanære. Rupert har ikke Disposition til nogen af Delene, han afskyer det første og er for klog til det sidste."

„Gud være takket derfor!" udbrød den Geistlige andægtig. „Jeg har virkelig skræmmet mig selv med min egen Daarskab. Ja saa, Master Rupert, Du er kommen til Penge, og har været taus! Godt, jeg kan lide hans Beskedenhed; Rupert er flink, Miles, og jeg stoler paa at han en Gang vil indtage en hæderlig Plads ved Skranken. Han har maaskee giftet sig lidt vel tidligt for een med hans Midler, men jeg føler mig opmuntret, nu da jeg veed at han kan komme til Penge paa en hæderlig, lovlig og retfærdig Maade."

Jeg havde ikke talt noget om det hæderlige og retfærdige, men hvilken Svaghed kan vel ikke faderlig Hen-

givenhed vække? Lucys Ansigt sagde mig, at hun havde Mistanke om den sande Sammenhæng. Aldrig før havde jeg seet paa dette i Almindelighed fromme, og altid elskelige Ansigt, et Udtryk af saa megen Ydmygelse. I et eneste Øieblik steg det næsten til Angest. I det hun alligevel tilbagevandt sin Selvbeherskelse, var hun den første, der bragte Samtalen i dens rette Løb.

„Vi glemme i al denne Tid Miles," sagde hun. „Det synes Fader, som han ikke troer at hverken Du eller Rupert ere rige nok til at være hans Borgen; kan jeg være til nogen Nytte i denne Henseende?"

Lucy talte bestemt, og paa en Maade, som den der begynder at blive vant til at anse sig selv for at have nogen Betydning, med Hensyn til Penge; men en stærk Rødme overfoer hendes Ansigt, da hun saaledes syntes at gjøre sig mere gjeldende end hun pleiede.

„Tusind Tak for Tilbudet, kjæreste Lucy," sagde jeg ivrigt, „men om Du kunde blive min Borgen, vilde jeg visseligen ikke tillade det. Det er nok at Du kommer for at besøge mig her, uden at sætte Dit Navn i videre Forbindelse med min Gjeld. En Umyndig kan alligevel ikke være Borgen. Mr. Daggett vil holde mig her i nogle faa Uger; naar han finder at jeg bruger Agenter til at sælge mine Effecter, antager jeg, at han er Skurk nok til at frygte for at Pengene skal slippe uden for hans Execution, og han vil tilbyde en Overeenskomst. Er jeg

først fri kan jeg altid gaa tilsøes, om ikke som Skibsfører, saa dog i det mindste som Styrmand."

„Havde vi været saa stolte, som Du, Miles, vilde vi ikke have havt Clawbonny saa kjær."

„Det er ikke Stolthed, men Retfærdighed, Lucy, for at forhindre Dig i at gjøre noget, hvorfor der ikke er nogen Nødvendighed, og som kunde gjøre Dig til Gjenstand for inpertinente Bemærkninger. Nei, jeg vil strax gaae i Værk med at disponere over min rørlige Eiendom, det vil snart bringe Mr. Daggett paa sømmelige Tanker."

„Dersom en Mindreaarig ikke kan blive antaget som Borgen, kan der ikke siges mere," svarede Lucy, „ellers vilde jeg bevise Dig, Miles, at jeg kan være lige saa halsstarrig som Du. I alle Tilfælde kan jeg kjøbe Juveler, om jeg ogsaa mangler nogle faa Maaneder i Myndighedsalderen; lykkeligviis har jeg et Aars Indkomster i Behold. Du seer, Miles," her rødmede Lucy atter, skjøndt hun smilede, „hvilken Regnemester jeg begynder at blive; men jeg kan ligesaa godt strax begynde med at kjøbe Dine Perler. De ere allerede i min Forvaring, for at være paa et sikkert Sted, og mangt et begjerligt Blik har jeg kastet paa dem. Hine dyrebare Perler! som jeg troer Du vurderede til tre tusind Dollars, Miles," vedblev Lucy, „Fader vil strax udbetale Dig den Sum paa mine Vegne. Send saa Bud efter Din Forfølgers Sagfører, thi jeg kan ikke kalde ham andet end Din Forfølger, og tilbyd ham at betale saa meget af Fordringen, forudsat, at han

vil antage Fader som Borgen. Dersom han er af den Slags Folk, som Du antager ham for, hvilket hans Handlinger rigtignok vidner om, vil han med Glæde modtage Tilbudet."

Jeg glædede mig over Lucys Beredvillighed i at tilbyde mig Hjelp, og der var tillige stor Sandsynlighed for, at Projectet vilde lykkes. Kunde jeg faae fire eller fem Tusind Dollars samlet, tvivler jeg ikke om, at Daggett vilde antage Mr. Hardinge som Borgen, da der kun den Gang fordredes Sikkerhed for, at jeg vilde fremstille mig for Retten, og der kunde rigtignok ingen tiltroe mig, at jeg vilde skjule mig, og lade min gamle Formynder i Stikken. Dog kunde jeg ikke bequemme mig til saaledes at udplyndre Lucy. Overladt til hendes egne Følelser for det Passende, vidste jeg godt at hun aldrig tænkte paa at anvende saa stor en Sum til Prydelse for hendes egen Person, som den Perlerne virkelig vare værd, og disses Værd var kun lidt mere end Halvdelen af den Sum hun havde nævnet.

„Dette lader sig ikke gjøre," svarede jeg, idet mit Blik udtrykte min Taknemmelighed, „lad os ikke tale mere derom. Jeg kan ikke plyndre Dig, kjæreste Lucy, skjøndt Du er saa redebon til at underkaste Dig det. Lad mig kun være her nogle faa Dage, og Mr. Meekly vil frivillig indfinde sig med en Plan til at sætte mig i Frihed."

„Jeg har det!" udbrød Mr. Hardinge, idet han sprang op og greb sin Hat. „Lucy, jeg vil være her tilbage om

et Qvarteer, og da vil vi bære Miles i Triumf til Dit eget Huus. Ja, ja, den Plan kan ikke slaae feil, med en respectabel Sagfører."

„Maa jeg vide hvad det er, kjære Fader?" spurgte Lucy, idet hun saae med en udtryksfuld Mine paa mig.

„Nu, det er netop dette. Jeg vil gaae og finde Biskoppen, der vil gjøre alt for at tjene mig, og han og jeg vil følge sammen til denne Mr. Meeklys Contoir, og som Geistlige indestaae for, at Miles vil fremstille sig for Retten, hvilket Under-Sheriffen sagde mig vilde blive fordret; alt vil da blive ordnet til vor Tilfredshed. Paa Veien til Biskoppen vil jeg gaae ind i Richard Harrisons Contoir, og høre hans Mening om Sagen."

„Godt, Sir, den Idee, at tale med Richard Harrison, er meget god. Han kan nok finde paa een eller anden praktisk Maade, der kan komme os til Nytte. Dersom De kunde faae ham til at aflægge mig et kort Besøg, vilde jeg være Dem særdeles forbunden. Jeg vilde netop have raadspurgt ham angaaende Assurancen, da jeg blev arresteret, og dette Punkt ønskede jeg meget at faae opklaret."

Mr. Hardinge lyttede opmærksomt og derpaa forlod han Værelset, idet han sagde til Lucy, at han vilde være tilbage om faa Minutter. Det kunde have været en ubehagelig Stilling for de fleste unge Damer, saaledes at være indelukket ene med en Fange i et Gjeldsfængsel; men Lucy var saa vant til den Fortrolighed, der bandt os sammen, saa at jeg troer at det særegne ved Stillingen

ikke i det Øieblik var hende paafaldende. Da hendes Fader forlod Værelset sad hun i dybe Tanker, og heller ikke syntes hun at blive vakt af disse, førend en Stund efter at han var gaaet. Lucy sad, men jeg var staaet op for at ledsage Mr. Hardinge til Døren, og gik nu langsom frem og tilbage. Den kjære Pige reiste sig, kom hen til mig, tog min ene Haand i begge sine, og saae mig i nogen Tid ængstlig i Øinene, inden hun talte.

„Miles," sagde hun, „jeg vil ikke tale mere om Perlerne, ikke mere om mine egne Penge, og vil undgaae al Hentydning paa Ruperts Optræden til Gunst for Dig, dersom Du vil modtage den Borgen jeg kan stille for Dig. Jeg kjender en Gentleman, der vil tage mit Ord for Sikkerhed, der er rig nok til at blive antaget, og som er Dig stor Forbindtlighed skyldig; thi det har jeg ofte hørt ham yttre. Du kan ikke vide, hvor redebon han vil være til at tjene Dig; men jeg veed det, og jeg beder Dig nu give mig Dit Ord paa, at Du ikke vil afslaae hans Hjelp, om han endog skulde være vild fremmed for Dig."

„Hvorledes er det muligt, Lucy, at Du kan have nogen Kjendskab til en saadan Person?"

„O! Du kan ikke forestille Dig hvilket Forretnings-Fruentimmer jeg er bleven. Dersom jeg var Mand og myndig, vilde Du ikke nægte mig at være Din Borgen, Miles!"

„Nei, det vilde jeg ganske vist ikke; med de Følelser jeg nærer for Dig, Lucy, vilde jeg hellere modtage en saadan

Gunstbeviisning af Dig, end af noget andet menneskeligt Væsen. Men Du er, Gud være lovet! ikke Mand, og Du er heller ikke myndig."

„Vil Du da love mig at modtage denne lille Gunstbeviisning af den Mand jeg vil sende Dig. Det vil knuse vore Hjerter at vide Dig her i Fængsel, medens vi andre leve i Overflødighed. Jeg slipper ikke Din Haand, førend Du har givet mig Dit Løfte."

„Dit Blik er tilstrækkeligt, Lucy; jeg lover alt hvad Du vil forlange af mig."

Den kjære Piges Følelser vare blevne saa heftige, at hun brast i Graad, i det Øieblik, hendes Sind var bleven lettet, og hun bedækkede sit Ansigt med begge sine Hænder. Det var kun et forbigaaende Udbrud af Følelser, og et straalende Smiil bortjog ethvert Spor af Sorg fra det søde elskelige Ansigt.

„Nu Miles, er jeg vis paa at vi snart skal have Dig ude af dette rædselfulde Sted," sagde hun; „og førend den omtalte Indførsel i Boet, som de kalde det, kan skee, ville vi have Tid til at træffe et eller andet Arrangement for Dig. Jeg vil til den Tid være myndig, og jeg kan idetmindste blive Din Creditor istedenfor den modbydelige Mr. Daggett. Du vilde vist ikke betænke Dig paa at skylde mig Penge, Miles, istedenfor at være i hans Gjeld?"

„Kjæreste Lucy, der er intet som jeg jo gjerne vilde skylde Dig, fremfor ethvert andet levende Væsen, ikke en Gang Din ærværdige, elskede Fader undtagen."

„Huft paa, Miles, jeg holder mig nøiagtig til Dit Løfte, om en Time skal Du være fri."

Ellevte Kapitel.

I de følgende to Timer saae jeg ikke et Menneske. Fra et Vindue i Forsamlingsværelset, hvor det var bleven mig tilladt at forblive, kunde man overse den saakaldte Park, og det varede ikke længe førend jeg fik Øie paa min Styrmand og Neb, der holdt gaaende og blokerede Fængslet, for at jeg ikke hemmeligen skulde blive bragt til et ubekjendt Sted, eller et eller andet Onde skulde nærme sig udvendig fra. Hvad disse to ærlige og hengivne Karle meente, ved saaledes at blive paa deres Post, vidste jeg rigtignok ikke; men jeg sluttede mig dertil. Endelig forsvandt Neb og var en halv Time borte. Da han kom tilbage havde han en Quail Tougværk over Skulderen; han tog da Plads i en tilbørlig Afstand fra Fængslet og begyndte paa at afmaale flere Favne, kappe i Stykker, knobe og spledse. Det morede mig at see deres Flid, der ikke standsede førend den blev afbrudt af mig;

jeg skal strax have Leilighed til at meddele hvorledes det gik til.

Omtrent to Timer efter at Lucy og hendes Fader havde forladt mig, kom en af Fangevogterne og meldte nok et Besøg. Jeg ventede min egen Procurator eller Mr. Harrison; men Læseren vil kunne domme om min Overraskelse, da Andrew Drewett kom ind i Værelset. Han blev fulgt af Fangevogteren, der havde et Brev i Haanden, og som satte mig i Forundring idet han sagde:

„Capitain Wallingford, jeg har en Ordre til at aabne Døren for Dem, der er stillet Borgen."

Fangevogteren gik ud.

„Og dette skylder jeg Dem, Mr. Drewett!"

„Jeg vilde af mit ganske Hjerte ønske at det var Tilfældet, min kjære Sir," svarede Andrew idet han greb min Haand og trykkede den med Varme og Inderlighed; „men det vilde ikke være saa ganske at følge Sandheden, om jeg sagde det. Efterat De har frelst mit Liv, vilde jeg vistnok ikke have tilladt at De var i Fængsel, naar jeg ved saa ubetydelig en Tjeneste, som at gaae i Borgen for Deres Tilstedeværelse, kunde forhindre det; men jeg vil med Glæde være Deres specielle Borgen, til hvad Tid det skal være. Men lad den, det tilkommer, have Æren derfor. Miss Hardinge bad mig om at sørge for at De blev fri, og hendes Ønske er den Bevæggrund, der følger nærmest efter min egen Taknemmelighed."

Dette blev sagt i en ligefrem, mandig Tone, og det

undrede mig at jeg aldrig før havde seet Andrew Drewett i saa gunstigt et Lys. Hans Ydre var bleven forbedret, antog jeg, han havde mere af en Gentlemans Holdning, og var i enhver Henseende en behagelig ung Mand, med gode Sæder, godt klædt og med et smukt Udvortes. Jeg kunde i enhver Henseende være retfærdig imod ham; men jeg kunde ikke tilgive ham, at Lucy foretrak ham for mig.

„Lucy kan aldrig glemme vor Barndoms Fortrolighed," sagde jeg lidt forvirret. „Hun forlod mig med den Erklæring, at hun havde i Sinde at gjøre noget saadant, skjøndt jeg maa tilstaae at jeg var ikke ganske forberedt paa dette. Dersom nogen Mand paa Jorden er til at misunde, saa er det Dem, Mr. Drewett!"

Andrew saae forlegen ud. Han saae vist paa mig, rødmede, saae derpaa ud af Vinduet, hvorefter han syntes atter at gjenvinde sin Selvbeherskelse.

„Jeg troer at jeg forstaaer Dem, Wallingford," sagde han. „De mener ved at være forlovet med Lucy Hardinge?"

„Jeg kan ikke mene andet, alt hvad jeg hører, alt hvad jeg seer, og især denne sidste Handling siger mig det."

„Alt har altsaa sagt Dem Usandhed. Jeg er ikke saa lykkelig at besidde Miss Hardinges Kjærlighed, og ingen vil erholde hendes Haand uden først at have vundet hendes Hjerte, ja og tilmed hendes hele Hjerte."

Jeg var forbauset. Hvad, Lucy ikke forlovet med Drewett, elskede ham ikke, ifølge hans egne Ord; vilde

rimeligviis aldrig komme til at elske ham! Jeg troer at Andrew ikke havde Vanskelighed ved tildeels at fatte mine Følelser; thi han syntes bestemt paa at fortsætte dette Emne, og hvad der gjorde ham megen Ære, at vedblive det paa en Maade, der ikke vilde efterlade nogen ubehagelig Uvished, angaaende den kjære Piges sande Stilling.

„Det er først ganske nyligt," sagde han, „at jeg har seet den store Uretfærdighed, som jeg og min Familie ganske uvilkaarlig have begaaet mod Miss Hardinge. Da De er hendes gamle, meget gamle Ven, vil jeg være aaben mod Dem, og bestræbe mig for i en ringe Grad at undskylde mig, skjøndt jeg føler at det aldrig kan blive fuldkomment. De siger mig, at De har hørt, at jeg var forlovet med Miss Hardinge."

„Upaatvivleligt; jeg troer det var hendes egen Faders Mening; skjøndt han maa have troet at Løftet var givet under Vilkaar, da Lucy aldrig vilde gifte sig uden hans Samtykke."

„Mr. Hardinge har da paa en besynderlig Maade været ført bag Lyset. Jeg har rigtignok, Mr. Wallingford, længe beundret Miss Hardinge, og for flere Aar siden ilet til hende. Men jeg fik fra første Færd Afslag. Men Lucy var saa aabenhjertig at tilstaae, at hun var ubunden; og jeg vedblev, tvertimod hendes Raad, hendes Ønsker, og jeg kan sige hendes Bønner. Jeg troer at hun agter mig, og jeg veed at hun høiagter

min Moder, som næsten holder lige saameget af hende, som jeg selv. Denne Agtelse haabede jeg kunde modnes til Kjærlighed, og min Dumdristighed har medført sin Straf. Det er nu omtrent sex Maaneder siden, jeg erindrer at det var kort efter at vi hørte om Deres sandsynlige Forliis, at jeg havde en endelig Samtale med hende om denne Gjenstand, da jeg blev overbevist om, at mine Udsigter vare haabløse. Efter den Tid har jeg bestræbt mig for at blive Herre over min Lidenskab; thi ugjengjeldt Kjærlighed, veed De nok, varer ikke evigt, og det er lykkedes mig saavidt, at jeg fortæller Dem alt dette, uden at føle den Smerte, det en Gang vilde have voldet mig. Jeg nærer endnu den dybeste Agtelse for Miss Hardinge, og et eneste opmuntrende Blik, vilde endog nu bringe mig tilbage for hendes Fødder. Jeg har alligevel den Tro, at hun aldrig vil gifte sig. Men lad os forlade dette Sted, der ikke længer har noget Krav paa Dem."

Jeg var i en saadan Tilstand, at jeg neppe vidste, hvad jeg foretog mig. Det var sammenlignelsesviis lidet for mig at vide, at jeg var fri, efter saa uventet at have erfaret, at Lucy ogsaa var fri. Lucy, hvem jeg for Aar tilbage havde troet at være ugjenkaldelig forlovet; og hvem jeg havde vedblevet at elske, endog efter at Haabet var gaaet tabt. Jeg indbildte mig, at Andrew Drewett aldrig havde elsket som jeg, ellers vilde han ikke kunde have talt som han gjorde, eller, hans Kjærlighed til Lucy havde ikke været en Deel af hans Tilværelse fra Barndommen,

som min vistnok havde været det. Medens alle disse Tanker krydsede mit Sind, gav jeg nogle faa Anviisninger, tog Drewetts Arm og skyndte mig ud af Fængslet.

Jeg tilstaaer at jeg aandede friere, da jeg befandt mig under Guds frie Himmel. Min Kammerat fulgte min Anviisning, og jeg førte ham til det Sted hvor Marble og Neb arbeidede med Tougværket. Stor var deres Forundring ved at see mig fri, og det forekom mig, at Styrmanden saae lidt skuffet ud, skjøndt han fattede Sagen strax, saasnart han saae Drewett.

„Dersom De blot havde ventet til Natten, Miles," sagde Marble, idet han rystede truende paa Hovedet, „vilde Neb og jeg have viist det infernalske Fængsel hvorledes man forlader det paa Sømandsviis. Det gjør mig ondt at Leiligheden er gaaet tabt; thi det vilde have gjort deres Maver godt at tørne ud ved to Glas, og see deres Buur tomt. Jeg kunde halvveis have Lyst til at bede Dem om at gaae tilbage igjen, min Gut!"

„Men jeg har ikke i Sinde at føie Dem deri, beviis mig derfor den Velvillie at besørge mit Tøi bragt tilbage til vort Logis, hvor jeg i Nat har i Sinde atter at hænge min Koie. Mr. Drewett, jeg maa skynde mig at takke hende, hvem jeg skylder min Frihed; vil De ledsage mig?"

Andrew undskyldte sig, og idet jeg atter takkede ham, skiltes vi ad med et hjertelig Haandtryk. Derpaa skyndte jeg mig til Wall-Street, og bankede paa Lucys Dør (Der vare Hamre paa de bedre Huse i New York, i 1814,

en hæslig Uskik, som vi senere er bleven af med) og jeg bankede paa Lucys Dør, neppe mig selv bevidst, paa hvilken Maade jeg var kommen der. Det var nær Middagstid, og Tjeneren nølede med at indlade en Sømand, der knap vidste hvad han selv sagde, da et lille Skrig fra Chloe, der hændelsesvis fik mig at see, snart godtgjorde min Ret til at lukkes ind.

„Masser Mile! Masser Mile! Jeg saa glad — den Karl, Neb, sige Dem komme hjem. O! Masser Mile, nu, nu vide at den Skurk paa Clawbonny komme bort."

Denne Tale, fortrolig som den var, afkjølede min Iver lidt, ved at erindre mig om, at jeg var en Tigger i Ordets figurlige Betydning. Chloe viste mig alligevel Vei, og jeg var snart i Dagligstuen og i Husets unge Herskerindes Nærværelse. Hvor overordentlig yndig forekom Lucy mig ikke. hun var som sædvanlig paaklædt til Middagsbordet, men det var paa den simpleste og netteste Maade. Hendes Ansigt straalede af Glæde over at see mig hvor jeg nu var, og Bevægelsen havde forhøiet Farven paa hendes Kinder, der altid vare blege undtagen ved Sindsbevægelse. Hvad hendes Øine angik kan jeg kun beskrive dem ved den hverdagslige Talemaade, de spillede af Glæde.

„Nu, Miles," sagde hun idet hun rakte mig Haanden, „dette kan jeg kalde at Du indløser Dit Pant, og at Du teer Dig som Du bør. Andrew Drewett var henrykt over at finde en Leilighed til at virke noget for den Mand,

der frelste hans Liv, og jeg frygtede kun for Din Gjenstridighed."

„Efter alt hvad jeg har erfaret af Andrew Drewett, elskede Lucy, behøver Du herefter aldrig at frygte noget af min Gjenstridighed. Han har ikke alene udfriet min Person af Fængslet, men han har lettet mit Sind for Byrden af et Bjerg, ved aabent og ærligt at tilstaae, at Du ikke elsker ham."

Det rosenfarvede Skjær, der spiller paa en Høstaften-Sky, er ikke yndigere end den vexlende Farve, der udgjød sig over Lucys elskelige Ansigt. Hun var i Førstningen taus, men hendes Blik var saa indtrængende, saa spørgende, medens det tillige var saa frygtsomt og beskedent, at det Spørgsmaal, det endelig lykkedes hende at fremføre, neppe var nødvendigt.

„Hvad mener Du, Miles?" fremstammede hun endelig.

„At bede om at maatte beholde disse Hænder for evigt. Ikke den ene Lucy; een vilde ikke tilfredsstille en Kjærlighed som min, en Kjærlighed, der er bleven indflettet i mit Væsen, efter at have dannet en Deel af min Tilværelse lige fra Barndommen af; ja, jeg beder om dem begge."

„De ere begge Dine, kjære, kjære Miles, og Du maa beholde dem saa længe Du vil."

I det Øieblik hun yttrede dette, vristede hun Hænderne fra mig for at bedække sit Ansigt med dem, idet

den elskelige Pige brast i en Strøm af Taarer. Jeg greb hende i min Favn, sad mig ved Siden af hende paa Sophaen, og jeg skammer mig ikke ved at tilstaae, at vi græd i Forening. Jeg vil ikke gjentage hvad der foregik i det første Qvarteer, og jeg er heller ikke sikker paa, at jeg var istand dertil, ifald jeg vilde forsøge det, men jeg erindrer godt, at min Arm omslyngede Lucys Liv ved Slutningen af denne Periode. Hvad der blev talt var ikke meget sammenhængende, og jeg formoder, at ingen bryder sig meget om at høre eller læse det.

„Hvorfor har Du dvælet saalænge med at sige mig dette, Miles," spurgte Lucy endelig lidt bebreidende. „Du som har havt saa mangen Leilighed, og kunde have vidst hvorledes det vilde være bleven optaget. Hvormegen Elendighed, hvormangen en Lidelse vilde det ikke have forskaanet os begge for!"

„For de Lidelser jeg har forvoldt Dig, kjæreste Lucy, skal jeg aldrig tilgive mig selv; men hvad jeg har lidt er kun alt for vel fortjent. Men jeg troede, at Du elskede Drewett, alle Mennesker sagde at Du skulde giftes med ham; endog Din egen Fader troede og sagde mig det."

„Stakkels kjære Fader; han kjender mit Hjerte kun lidet. Han gjorde alligevel noget, Miles, der vilde have forhindret mig i at gifte mig, med hvem det skulde være, saalænge Du levede."

„Himlen velsigne ham bestandig derfor, saavelsom

for alle hans andre gode Handlinger! Hvad var da det, Lucy?"

„Da vi hørte om Dit Skibs formodede Forliis, troede han derpaa; men jeg ikke. Hvorfor jeg ikke troede hvad alle rundt om mig antoge for Sandhed, er jeg ikke istand til at kunne forklare; med mindre at det var Forsynet, der kjærligen opretholdt mit Haab. Men da Fader troede at Du var død, og han talte om alle Dine gode Egenskaber, Miles; thi han elskede Dig næsten lige saameget som hans Datter —"

„Gud velsigne den gode gamle Gentleman; men hvad sagde han Dig, Lucy?"

„Det vil Du aldrig erfare, naar Du saaledes afbryder mig, Miles," svarede Lucy, idet hun saae mig skjelmsk ind i Øinene; men hun tillod mig dog at beholde begge hendes Hænder, som om jeg bogstavelig havde taget dem i Besiddelse i den Hensigt at beholde dem, idet hun, som det forekom mig, blussede lige saameget af Lykksalighed, som af hendes Naturs medfødte Beskedenhed. „Du maa have lidt Taalmodighed, og Du skal faae det at vide. Da Fader anteg Dig for død, meddeelte han mig hvorledes Du havde tilstaaet for ham de Følelser Du nærede for mig, og troer Du, kan Du muligen troe, at jeg, efter at være kommen i Besiddelse af en saadan Hemmelighed, kunde lytte til Andrew Drewett eller nogen anden?"

Jeg vil ikke meddele hvad der fulgte efter denne Tale; men jeg vil kun tilføie, at Lucy i de næste ti Mi-

nutter, igjen mildt bebreidede mig, at jeg saalænge havde tilbageholdt min Erklæring.

„Jeg kjendte Dig saa godt, Miles," vedblev hun smilende; thi hvad det, at rødme angik, saa gjorde hun det næsten hele den øvrige Deel af Dagen — „Jeg kjendte Dig saa godt, Miles, at jeg frygter for, at jeg selv vilde have gjort Erklæringen, dersom Du ikke var kommen til Mæle. Du loierlige Menneske, hvor kunde Du troe, at jeg nogensinde kunde elske nogen anden end Dig! see her!"

Hun tog Armbaandet, som jeg havde givet hende, ud fra sin Barm, og lagde det i min Haand, endnu varmt ved at have hvilet ved hendes Hjerte; jeg havde intet andet Valg end atter at kysse Lucy, eller at kysse dette Armbaand, og jeg gjorde begge Dele for ikke at give mig nogen Grund til Selvbebreidelse. Jeg siger jeg kyssede hende igjen; thi naar jeg skal tilstaae Sandheden, havde jeg allerede gjort det mange Gange i denne Sammenkomst.

Omsider stak Chloe Hovedet ind af Døren, efter først at have været saa forsigtig, at tilkjendegive sin Nærværelse, ved at banke paa, for at spørge om der skulde rettes an. Lucy spiste til Middag Klokken fire, og den var nu henad fem.

„Er Fader kommen hjem?" spurgte Lucy sin Pige.

„Endnu ikke, Miss Lucy; men ham aldrig tænke meget paa Middagsmad, Miss Lucy, og da Masser Mile

saa længe har været en Sømand, tænker jeg han maa være hungrig. Jeg høre ham have havt meget slem Tid, dem her Reise, Miss Lucy — alt for haardt for gamle Masser og Missus Son!"

„Ah! Du har seet Neb, naar Sandheden kom for Dagen, Miss Chloe," sagde jeg, „og han har fortryllet Dine Ører med Othello Taler — om hans Farer og udstandne Besværligheder, for at faae Dig til at elske ham."

Jeg kan ikke sige, at Chloe virkelig rødmede; eller ifald hun gjorde det, var Tilskuerne ikke blevne klogere, denne Svaghed betræffende. Men mørk som denne trohjertige Skabnings Hud var, saa havde hun meget kjærlige Følelser, og hendes Ansigt var endog istand til at forraade de Bevægelser hun følte.

„Den Karl!" udbrød hun — „Hvad Miss Lucy behage at befale, skal Kok rette an?"

„Ja lad os faae Middagsmad," svarede Lucy, med et Smiil; Chloes Øine spillede af en Slags vild Henrykkelse. „Sig til John, at han retter an, Mr. Hardinge vil rimeligviis snart være hjemme, der bliver kun os tre ved Bordet."

Da Bordet blev nævnt kastede jeg et Blik paa min Dragt, og Synet af min Styrmandspaaklædning, net og i Sandhed klædelig, som den var, for Een, der ikke behøvede at skamme sig ved sin Figur, bragte mig paa Tanke om min Fattigdom, og at føle en Smerte over den Afstand, som Verden i dens Omdømme kunde sætte mellem os.

Med Hensyn til Fødselen, da var min Familie altfor agtværdig, og min Opdragelse havde været for god til, at jeg skulde være bekymret i den Retning, i et Selskabssamfund som vort, men der var virkelig en større Kløft, mellem Mrs. Bradfords Arving og en fattig Styrmand. Lucy forstod mig, og idet hun skjød sin Arm ind under min, gik hun ind i Bibliotheket, idet hun, medens hun blid drog mig med sig, sagde skjelmsk:

„Det er en meget let Sag, Miles, at faae sat Skjøder til Din korte Troie."

„Uden al Tvivl, Lucy; men for hvis Penge? jeg har været saa fortumlet af Lykkalighed, at jeg har glemt, at jeg er en Tigger — at jeg ikke er noget passende Parti for Dig! Naar jeg blot havde Clawbonny, vilde jeg føle mig mindre ydmyget; med Clawbonny kunde jeg føle mig berettiget til at komme i nogen Betragtning i Verdens Øine."

Vi vare nu komne ind i Bibliotheket. Lucy betragtede mig et Øieblik vist, og jeg kunde see at min Henkydning smertede hende. Idet hun tog en lille Nøgle fra et Skrin hvor hun gjemte den, aabnede hun en lille Skuffe, og viiste mig de samme Guldstykker, som jeg en Gang havde været i Besiddelse af, og som jeg havde tilbagegivet hende efter min første Søreise. Jeg opdagede, at de Perler hun ifølge Graces Testament havde faaet, saavelsom dem der tilhørte mig, dersom jeg ellers kunde siges at eie noget, bleve opbevarede paa det samme Sted. Idet hun holdt

Guldet i den lille Haand, der var saa blød som Fløiel og saa hvid som Elphenbeen, sagde hun:

„Du tog en Gang alt hvad jeg eiede, Miles, og det uden at gjøre Fordring paa mere end en Broders Kjærlighed; hvorfor skulde Du betænke Dig paa at gjøre det igjen, nu da Du siger, at Du ønsker at blive min Husbond?"

„Dyrebare Væsen! jeg troer Du endog vil være istand til at helbrede mig for min taabelige Stolthed." Idet jeg derpaa tog Perlerne, lagde jeg dem om hendes Hals hvor de hang i en lang Kjæde, og rivaliserede med den Hud hvormed de kom i Berørelse. „See der, jeg har sagt at disse Perler skulde være en Gave til min Kone, og det ere de nu, skjøndt jeg neppe veed hvorledes de skal holdes fri for Daggetts Klør."

Lucy kysſede Perlerne — jeg vidste, at hun ikke gjorde det af Kjærlighed til dem — og Taarer kom i hendes Øine. Jeg troer hun har længe ventet paa at modtage denne Gave, netop paa den Maade de nu bleve modtagne.

„Tak kjære Miles," sagde hun; „Du seer hvor gjerne jeg modtager Din Gave, og hvorfor skulde Du betænke Dig paa at modtage min? Hvad denne Mr. Daggett angaaer, saa vil det være let nok at blive hans Fordringer qvit. Jeg bliver myndig førend han kan gjøre sine Fordringer gjeldende, har jeg erfaret; da vil der intet være lettere for Miles Wallingford, end at betale al hans Gjeld, thi alt hvad der nu er mit, vil til den Tid være

Dit. Nei, nei, denne Mr. Daggett skal vanskeligen kunde berøve mig denne dyrebare Gave."

„Men Rupert!" sagde jeg spørgende.

„Rupert vil ikke have nogen Indflydelse paa min Opførsel, ikke videre end, at jeg vil paastaae at han betaler hver eneste Dollars tilbage han har faaet af Dig, i vor forklarede Graces Navn. Men jeg hører Fader i Samtale med en anden Person. Jeg havde haabet, at vi skulde spise ene sammen!"

Bibliotheksdøren aabnedes, og Mr. Hardinge traad ind, ledsaget af en ældre Mand med et alvorligt, agtværdigt Udvortes, og et Væsen, der antydede, at han var vant til at behandle Sager af Vigtighed. Jeg gjenkjendte strax denne Herre for at være Richard Harrison, den Gang een af de meest udmærkede Advocater i Amerika, og den Gentleman til hvem jeg var bleven ført af John Wallingford, da denne forcerede mig til at gjøre mit Testament. Mr. Harrison rystede min Haand hjertelig efter at have hilst paa Lucy, hvem han kjendte meget godt. Jeg saae strax at noget usædvanligt gjærede i hans Sind. Denne høist agtværdige Advocat var en systematisk Mand, med et særdeles roligt Væsen, i Udførelsen af hans Forretninger, og han skred strax uden Omsvøb til Sagen.

„Det har forundret mig meget at høre, at min værdige Klient og Ven, Mr. Wallingford, er død," bemærkede han, „Jeg veed ikke hvorledes hans dødelige Afgang skulde have kunnet undgaae min Opmærksomhed i Aviserne, med

mindre Grunden dertil skulde ligge i en temmelig alvorlig Sygdom, som jeg led under, den Gang det forefaldt. Min gode Ven, Mr. Hardinge, var den første der fortalte mig det, kun for en halv Time siden."

„Det er sandt, Sir," svarede jeg. „Det er otte Maaneder siden, at min Slægtning døde."

„Og han havde Deres Forskrivning for fyrgethve tusind Dollars den Gang han døde?"

„Det gjør mig ondt at maatte sige han havde den, en Forskrivning sikkret ved en Panteobligation paa min Fædreneeiendom Clawbonny, der senere er bleven solgt ifølge den Myndighed, der indeholdes i Lovens Artikler, og solgt for Spotpriis; mindre end en Fjerdedeel af dets Værdi."

„Og De er bleven arresteret, paa Administrators Forlangende, for den Ballance, der skyldes paa Forskrivningen."

„Ja, Sir, og er først for en Time siden eller to, bleven fri under sædvanlig Borgen."

„Godt, Sir, alt dette kan og maa sættes til Side. Jeg har allerede givet Ordre til at opsætte et Indlæg til Cantzleren, om en midlertidig Kjendelse, og med mindre Deres Slægtnings Administrator er en stor Dosmer, vil De om kortere Tid end en Maaned atter være i fredelig Besiddelse af Clawbonny, og dersom han er en nogenlunde fornuftig Mand, efter mindre end fire og tyve Timer."

„De vil ikke opvække noget forfængeligt Haab, Mr. Harrison; dog tilstaaer jeg, at jeg ikke ret vel indseer, hvorledes alt dette kunde skee!"

„Deres Slægtning, Mr. John Wallingford, der var min meget agtede Klient, gjorde et Testament, hvilket jeg selv opsatte, dette Testament blev deponeret hos mig, og jeg overrækker det nu i Deres Hænder, som hans eneste Executor. Af dette Testament vil De see, at han eftergiver Dem Gjelden af de fyrgetyve tusind Dollars, og hæver Fordringen paa Panteobligationen. Men dette er ikke alt. Efter at have skjenket nogle smaa Legater til faa af hans qvindelige Slægtninge, har han ladet Dem arve alt det øvrige, og jeg kjender nok til hans Affairer til at være vis paa, at De vil erholde foruden Deres Eiendom, mere end to hundrede tusind Dollars. John Wallingford forstod at skabe sig Formue; dersom han havde levet tyve Aar længer vilde han have været een af de rigeste Mænd i Staten. Han havde lagt en hyperlig Grund, men han døde for tidlig til at fuldende den gyldne Bygning."

Hvilken Forandring af Omstændigheder var ikke dette! Jeg var ikke alene befriet for Gjeld, men havde faaet Clawbonny tilbage, og var Herre over alt hvad jeg nogensinde havde eiet, undtagen hvad jeg havde fortjent, og hvad jeg havde sat i the Dawn. Dette sidste var rigtignok uigjenkaldelig tabt, men til Erstatning derfor havde jeg John Wallingfords rigelige Legat. Dette Legat bestod i en stor Sum tre Procent, som den Gang solgtes til treds, men gik lidt efter lidt til pari; af gode Bank- og Assurance-Vexler, Gjeldsbreve og Panteobligationer, og

en værdifuld og indbringende reel Eiendom i den vestlige Deel af Staten, samt adskillige Bygninger i Byen. Med eet Ord, jeg var endog rigere end Lucy, var befriet fra den ydmygende Tanke, at leve af hendes Ædelmodighed. Det er ikke vanskeligt at fatte, at disse Nyheder gjorde mig overordentlig lykkelig, og jeg saae paa Lucy, for at glæde mig over hendes Deeltagelse i min Lykke. Jeg troer den kjære Pige følte alt, undtagen Glæde ved denne nye Tilvext i Rigdom; thi den Tanke voldte hende en inderlig Tilfredshed, at det stod i hendes Magt, at vise mig hvor fuldkommen jeg besad hendes Tillid, ved at hun nedlagde alt hvad hun eiede i mine Hænder. Ikke destomindre elskede hun Clawbonny lige saameget som jeg selv, og Gjenerholdelsen af mine Fædres Throne var nu Gjenstand for fælleds Glæde.

Mr. Harrison yttrede, at han havde forvisset sig om, at Daggett var i Byen, for at indlede det forhaabede Arrangement med mig, med Hensyn til det rørlige Gods, og at han allerede havde sendt Bud til hans Procurator, for at underrette ham om Testamentets Tilværelse. Han havde derfor godt Haab om at arrangere Sagerne i Løbet af de paafølgende fire og tyve Timer. Vi sad endnu til Bords, da der kom et Bud og meldte os, at en Sammenkomst var bleven bestemt i den navnkundige Sagførers Contoir, og vi begave os alle, undtagen Lucy, til Stedet, saasnart Middagsmaaltidet var endt. I Contoiret fandt vi Mr. Daggett, hvem jeg nu saae for første Gang, og

hans juridiske Consulent ventende paa os. Et eneste Blik var tilstrækkeligt til at vise os den Bestyrtelse, hvoraf begge vare betagne, thi Procuratoren havde gaaet lige saa rask ind paa den Sag der var overdragen til hans Ledelse, som hans Klient.

„Dette er paafaldende Nyheder for os, Mr. Harrison," begyndte Procuratoren; „skjøndt jeg maa tilstaae, at Deres Charakteer og Rygte gjør at Sagen synes alvorlig. Finder der ikke nogen Feiltagelse Sted i denne Sag, Sir?"

„Aldeles ingen, Mr. Meekly. Dersom De vil have den Godhed at læse dette Testament, Sir, vil De see at Sagen er rigtig forelagt Deres Klient, og med Hensyn til Ægtheden af dette Document, kan jeg kun tilføie, at det ikke alene er opsat af mig selv, ifølge nøiagtige Instructioner fra Mr. Wallingford, hvilke Instructioner jeg endnu er i Besiddelse af i hans egen Haandskrift, men Testamentet blev copieret af min Klient, saavelsom underskrevet og forseglet i min Nærværelse, som eet af Vidnerne. Med Hensyn til det rørlige Gods vilde dette Testament være gjeldende, omendskjøndt det ikke var underskrevet af Testator, under den Forudsætning, at der ikke existerer noget andet Testament. Men jeg smigrer mig med at De vil finde alt nøiagtig overensstemmende med Formerne."

Mr. Meekly læste Testamentet høit, fra Begyndelsen til Enden, og idet han tilbageleverede mig det, kastede han et Blik til Daggett, der udtrykte saa meget, som, at han kunde opgive Sagen. Den sidste spurgte noget ængstlig:

„Er der nogen Fortegnelse over Eiendommen, vedføiet Testamentet?"

„Ja der er, Sir," svarede Mr. Harrison, „og Anvisningen dertil kunne findes blandt Certificaterne, og alle de andre Gjeldspapirer, saadanne som Gjeldsbreve og Panteobligationer. Af de sidste ere flere i mit Værge. Jeg formoder, at denne Mr. Wallingfords Gjeldsbrev opbevaredes hos Testator selv, som et Familie-Document."

„Godt, Sir, De vil finde at ingen af Papirerne ere blevne rørte, og jeg tilstaaer at dette Gjeldsbrev og nogle faa Noter skrevne i Genessee, er alt hvad jeg har været istand til at finde. Det har forundret os at opdage, at Efterladenskabet er saa ubetydeligt"

„Saa meget destobedre for Dem, Mr. Daggett. Da jeg veed hvad jeg gjør, skal jeg kun overgive det Efterladenskab, som jeg har i Forvaring, til Executoren og Arvingen. Deres Udnævnelse som Administrator, vil naturligviis være ugyldig, om De endog skulde troe at kunne modsætte Dem os, hvilket jeg neppe troer vilde være raadeligt."

„Det skal vi ikke forsøge paa, Mr. Harrison," sagde Meekly hurtigt, „og vi vente den samme Liberalitet fra Deres Klient."

Dette var Følgen af at have een af de første Advocater, og en Mand af en anerkjendt Charakteer paa min Side. Daggett opgav øieblikkelig det Hele, idet han tilbagegav mig Clawbonny førend han forlod os, skjøndt Salget

upaatvivlelig vilde blive, og blev omsider ophævet, ifølge en venskabelig Overeenskomst. Der blev alligevel en heel Deel tilbage at udrette, og jeg blev nødt til at losrive mig fra Lucy, for at iværksætte det. Testamentet skulde beviisliggjøres i det fjerne Grevskab Genesjee og det var i 1804 en lang Vei fra New York. Den Reise som nu til Dags kunde gjøres i omtrent tredive Timer, optog for mig ti Dage, og der medgik næsten en Maaned inden jeg havde gjennemgaaet de nødvendige Former, og paa andre Maader afgjort mine Affairer i Vesten, som den Deel af Staten paa den Tid kaldtes. Tiden blev imidlertid ikke spildt i Hjemmet. Mr. Hardinge overtog Bestyrelsen af Alting paa Clawbonny, og Lucys velkomne Breve, af hvilke jeg modtog tre ugentlig, underrettede mig om, at Alt var i den gamle Orden i Huset, paa Avlsgaarden og i Mollen. The Wallingford gjorde atter sine sædvanlige Farter, og Oxerne, Koerne, Svinene, ɔc. ɔc. levede paa deres gamle Viis. Negrene vare igjen indsatte i deres Stillinger, og Clawbonny var sig selv igjen. De eneste Forandringer der vare skeete, var til det bedre, da Leiligheden var bleven benyttet til at male og udbedre Huset, hvilket Mr. Daggetts Gjerrighed havde hindret ham i at vanskabe ved moderne Forandringer. Med eet Ord, Masser Mile manglede kun, for at gjøre Alle lykkelige paa Avlsgaarden. Chloe havde meddeelt Miss Lucy sin Forbindelse, og det blev forstaaet, at Neb og hans Herre skulde have Bryllup paa Eengang. Moses var taget til

Willow-Cove. Et Brev jeg modtog fra ham, som nu ligger for mig, vil bedre give en Beretning om hans Foretagender og Følelser, end jeg selv kan fremstille dem. Det var affattet i følgende Ord:

Willow-Cove den 18. Sept. 1804.

Capitain Wallingford!

„Kjære Sir, og min kjære Miles, her har jeg været „fortoiet for og agter i disse Dage, saa hyggeligt, som „mit Hjerte kunde ønske det, i min Families Skjød. Den „gamle Kone var ret hjertensglad ved at see mig, og „hun græd som en Alligator, da hun hørte min Historie. „Hvad Kitty angaaer, da græd hun og lo ovenikjøbet; „men den unge Bright, som De nok kan erindre vi traf „paa, paa vort Krydstog efter gamle Van Tassel, har or„dentlig klampet paa Siden af min Niece, og hun gjør „ikke andet end leer fra Morgen til Aften. Det er infer„nalsk haardt at miste en Niece paa denne Maade, netop „ligesom man har fundet hende; men Moder siger, at jeg „vil vinde en Neveu ved Handelen."

„Nu om gamle Van Tassel. Herren vil aldrig „tillade at Slyngler trives længe. Moder fandt den gamle „Kjeltrings Qvittering, som han havde givet min Fader „for de modtagne Penge for mange Aar siden, og da „hun sendte efter en Hudson Procurator, fik de snart „Lugerne tagne af den gamle gnieragtige Bedrager, og „udlossede saameget af Ladningen, som var tilstrækkeligt til at „brase Rærne firkant. Saaledes anseer Moder Tingen

„for endelig at være afgjort; men jeg skal altid anse „Sagen for at staae aaben, indtil jeg har givet Herren „en ordentlig Lusing. Den gamle Kone fik Pengene i „haarde Dollars, da hun ikke forstod sig paa Papirer, og „jeg havde ikke været ti Minutter i Huset, forend den „gode gamle Sjæl udrystede et Strømpeskaft, hun havde „taget ud af en Skuffe, og begyndte at optælle Pengene „for at tilbagebetale mig dem. De seer altsaa, Miles, „at jeg igjen er kommen til min Eiendom, ligesom De. „Hvad det angaaer, at De tilbyder mig at betale mig „Hyre for hele den sidste Reise, da er det ædelmodigt, „og det er meget sagt i disse infernalsk ulovlige Tider; „men jeg vil ikke røre en Cent deraf; naar et Skib er „forliist er Hyren forliist med det, og det er baade Lov „og Raison. Det vilde være haardt for en Kjøbmand, „naar han skulde betale Hyre for Arbeid, udført ombord „i et Skib, der ligger paa Havets Bund; altsaa ikke „videre om det Punkt, hvilket vi vil antage for afgjort."

„Det glæder mig at høre, at De skal have Bryllup „saasnart som De kommer tilbage til Clawbonny. Dersom „jeg var i Deres Sted, og saae saadant et nydeligt ungt „Fruentimmer vinke mig ind i Havnen, vilde jeg ikke „holde mig længe i Aabningen. Jeg takker Dem hjertelig, „Miles, for Indbydelsen til at være een af Brudepigerne, „det er en Bestilling, min kjære Miles, som er efter mit „Ønske, og som vil være en Hæder for mig. Jeg beder „Dem om at sende mig et Par Ord angaaende den Tak-

„kellads, der vil være passende til den Leilighed, thi jeg „skulde ønske at være de andre Brudepiger saa lig i „Klædedragt som muligt, da Uniformitet altid er ønskelig „ved saadanne Leiligheder. Et Bryllup er et Bryllup, „og skulde behandles som et Bryllup; ventende paa Ordre, „forbliver jeg Deres Ven og gamle Styrmand, over hvem „De har at befale.

Moses Van Dusen Marble."

Jeg vil ikke paastaae, at Bogstaveringen i dette Brev var ganske saa nøiagtig som det er givet i Copien; men Epistelen var læselig, og det var aabenbart, at den havde voldet Marble megen Uleilighed. Hvad min elskede Lucys Breve angaae, da undlader jeg at copiere dem. De vare alligevel ligesom hun selv, oprigtige, sande, hengivne og qvindelige. Blandt andet underrettede hun mig om, at vor Forening skulde finde Sted i St. Michaels; at jeg skulde møde hende i Præsteboligen, og at vi fra Kirken tog lige til Clawbonny. Hun havde indbudt Rupert og Emily til at være tilstede; men den Sidstes Helbred forhindrede dem i at modtage Indbydelsen. Major, eller General Merton, som han sædvanligviis kaldtes i New York, havde Gigten, og kunde ikke komme der; og jeg blev adspurgt om det ikke vilde være raadeligst under alle de forhaanden værende Omstændigheder, at afgjøre det Hele saa stille som muligt. Mit Svar indeholdt en glad Indvilligelse, og en Uge efter at det var afsendt, forlod jeg Genessee-Grevskabet, da jeg lykkeligen havde

fuldfort alle mine Forretninger. Ingen modsatte sig mig, og saa langt fra at ansee mig for en uretmæsig Besidder, betragtede hele Verden mig for min Fætters retmæsige Arving.

Tolvte Kapitel.

Ifølge Aftale standsede jeg ved Willow-Cove, for at tage Marble med. Jeg fandt den ærlige Karl saa lykkelig som Dagen var lang; men han fortalte frygtelige lange og vidunderlige Historier, om sine Eventyr rundt om i hele Egnen. Min gamle Styrmand var i Grunden en sanddru Mand, men det morede ham at sætte de Uvidende i Forbauselse. Det lod til at det var lykkedes ham fortræffeligt, thi Hollænderne i den Egn fortælle endnu Anecdoter om Capitain Marvels, som de sædvanlig kaldte ham, Bedrifter og Lidelser, skjøndt de have for lang Tid siden ophørt at troe, at Landet tilhører de forenede Provindser.

Det glædede Moses at see mig, og efter at have tilbragt en Nat i hans Moders Huus, fortsatte vi Reisen til Clawbonny med en Befordring, der var sendt os til Willow-Cove. Det var en af mine egne Vogne, og en af mine egne Negere var Kudsk. Jeg kjendte det gamle Spænd, og jeg tilstaaer at Taarerne kom mig i Øinene, da jeg saaledes saae mig igjen sat i Besiddelse af hvad der

tilhørte mig. Den samme Følelse bemægtigede sig mig, da vi paa Veien nærmede os Toppen af en Bakke, der beherskede Dalen og Clawbonnys Bygninger. Hvilket Øieblik var ikke dette i mit Liv! Jeg kan ikke sige, at jeg var født til Rigdom, ikke en Gang saaledes som Rigdom blev beregnet mellem os for tredssindstyve Aar siden; men jeg var født til et rigeligt Udkomme. Indtil jeg havde mistet mit Skib, havde jeg aldrig kjendt de ydmygende Følelser, som Fattigdom medføre, og den Følelse, der foer gjennem mit Hjerte, da jeg først hørte at Clawbonny var solgt, har efterladt et Indtryk, der vil vare saalænge jeg lever. Jeg saae paa Husene som jeg kom forbi dem i Gaderne, og erindrede, at jeg intet Huus eiede, jeg kom ikke forbi en Boutique hvor der var udhængt Klæder, uden at erindre, at naar min Gjeld var betalt, vilde jeg bogstavelig talt ikke have Kjolen paa Kroppen. Nu var jeg atter i Besiddelse af mit eget, og der stod mine Forfædres Huus fra flere Generationer, med et hyggeligt og anstændigt Udseende midt i den meest indbydende Scene af landlig Ro og Elskelighed. Markerne selv syntes at ønske mig velkommen under dets Tag, det nytter ikke at forsøge paa at skjule hvad der hændtes, og jeg vil ærlig meddele det.

Landeveien gjorde en betydelig Omvei for at stige ned ad Bakken, medens en Fodsti førte ned til Skraaningen ad en kortere Vei, der altid benyttedes af Fodgængere. Idet jeg gjorde en usammenhængende Undskyld-

ning for Moses, og bad ham vente paa mig ved Foden af Høien, steg jeg ud af Vognen, sprang over et Gjærde, og jeg kan tilføie, skyndte mig ud af Syne for at skjule min Bevægelse. Ikke saasnart var jeg ude af Syne, forend jeg satte mig ned paa et Klippestykke og græd som et Barn. Hvor længe jeg sad der er mere end jeg kan sige; men den Maade paa hvilken jeg blev reven ud af denne Paroxysme af Følelser, vil ikke saasnart blive glemt. En lille Haand blev lagt paa min Pande, og en blid Stemme udtalte Ordet, Miles! saa nær ved mig, at jeg i næste Øieblik holdt Lucy i min Favn. Den kjære Pige var gaaet til Bakken, hvilket hun sidenefter tilstod, i det Haab, at faae mig at see paa Veien til Clawbonny, og da hun forstod mine Tanker og min Adfærd, kunde hun ikke nægte sig den Glæde at deeltage i mine Følelser.

„Det er en velsignet Gjenindsættelse i Dine Rettigheder, kjære Miles," sagde Lucy endelig, smilende gjennem sine Taarer. Dine Breve have meddeelt mig, at Du er rig; men jeg ønskede hellere, at Du havde Clawbonny og ikke en Cent foruden; thi, foruden dette Sted, havde Du den meest formuende Mands Rigdom i hele Landet. Dit skulde det i ethvert Tilfælde være bleven, dersom det ikke havde oversteget mine Ønner."

„Og det, uden at jeg var bleven Din Husbond?"

Lucy rødmede stærkt, skjøndt jeg ikke kan sige, at den oprigtige, frimodige Pige nogensinde saae forlegen ud ved at tilstaae sin Forkjærlighed for mig. Efter et Øieblikks Pause smilede hun og besvarede mit Spørgsmaal.

„Jeg har ikke tvivlet om Udfaldet, siden min Fader underrettede mig om Dine Følelser for mig," sagde hun, „og det erindrer Du nok var, førend Mr. Daggett havde kjøbt Eiendommen. Jeg frygter for, at Fruentimmer sætte større Fortrøstning til Kjærlighed end Mændene; thi hos os foroger den i det mindste Bekymringerne mere end hos Eder; da vi leve ganske for den, hvorimod I bestandig have Verden til at beskæftige Eders Tanker. Jeg har aldrig troet, at Miles Wallingford vilde blive nogen Andens Husbond end Lucy Hardinges, undtagen ved een Leilighed, og det kun for en meget kort Tid; og siden den Tid har jeg aldrig tænkt paa noget saadant, jeg har vidst, at Lucy Hardinge aldrig vilde, aldrig kunde blive nogen Andens Kone, end Miles Wallingfords."

„Og den ene Undtagelse, Kjæreste, den meget korte Periode? Da Du har bekjendt saa meget er jeg begjerlig efter at vide Alt."

Lucy blev tankefuld, og hun bevægede Græsset med Enden af sin Parasol inden hun svarede.

„Den ene Undtagelse var Emily Merton; og den korte Periode endte, da jeg saae Eder sammen i Dit eget Huus. Da jeg først saae Emily Merton, troede jeg hende Din Kjærlighed mere værdig, end jeg muligen kan være, og jeg troede det umuligt, at I kunde leve saa længe i et Skib sammen, uden at opdage hinandens Fortjenester. Men da jeg var under samme Tag med Eder, forvissede jeg mig snart om at medens Din Indbildningskraft var

bragt lidt paa Afveie, var Dit Hjerte altid trofast mod mig."

„Er dette muligt, Lucy, ere Fruentimmerne virkelig saa meget mere grantseende, saa meget mere noiagtige i deres Meninger, end vi Mænd? Medens jeg var rede til at hænge mig, af Skinsyge paa Andrew Drewett, vidste Du virkelig at mit Hjerte ganske tilhørte Dig?"

„Jeg var ikke uden mine Tvivl, Miles, og disse vare undertiden virkelig smertelige, men i det Hele taget vil jeg ikke sige at jeg følte min Magt; men at jeg følte at vi havde hinanden kjær."

„Antog Du aldrig, som Din fortræffelige Fader har gjort, at vi vare for meget lig Broder og Søster til at blive Elskende, for meget vant til at have hinanden kjær, som Børn, til at kunne elske hinanden? Thi det jeg føler for Dig, Lucy, drister jeg mig ikke til at værdige med Navnet Agtelse, Ærbødighed og Hengivenhed, det er Lidenskab, der vil danne mit Livs Elendighed eller Lykksalighed."

Lucy smilede skjelmsk, og Enden af hendes Parasol legede atter med Græsset, der groede rundt om Klippen paa hvilken vi sad.

„Hvorledes kunde jeg tænke saaledes om Dig," sagde hun, „da jeg havde den modsatte Erfaring i min egen Bestandighed, Miles? Jeg saae, at Du troede at der var nogen Forskjel mellem vor Stilling, Du underlige Menneske, og jeg følte mig overbeviist om, at Du kun havde Din egen Mistillid at overvinde, for at fortælle Din egen Historie."

„Og da Du vidste og saae alt dette, grusomme Lucy,

hvorfor tillod Du da Aar fulde af saa grusom Tvivl, at svinde for mig?"

„Tilkom det et Fruentimmer at tale, Miles? Jeg bestræbte mig for at handle naturligt, jeg troer jeg handlede naturligt, og det øvrige overlod jeg til Gud. Velsignet være hans Naade, jeg er belønnet!"

Jeg trykkede Lucys Haand til mit Hjerte, og efter en inderlig Omfavnelse begyndte vi begge at tale om andre Ting, som om vi gjensidig vare os bevidste, at vore Følelser vare i for stærk Bevægelse for det Sted hvor vi befandt os. Jeg spurgte om Sagernes Tilstand paa Clawbonny, og blev glædet ved Beretningen. Alle ventede mig. Jeg havde ingen Fæstere, der kunde komme mig imøde, heller ikke var amerikanske Fæstere meget tilbøielige til saadanne Skikke, om de ogsaa fandtes, skjøndt det elendige Sophisteri, med Hensyn til Eiendomsbesidder og Fæster — en af de meest nyttige og menneskekjærlige Forbindelser i det civiliserede Liv — existerede den Gang ikke blandt os, som det gjør mig ondt at see nu kommer i Mode. I hine Dage blev det ikke anseet for Frihed at krænke et Fæstebrevs redelige Pagt, og et Forsøg paa at bedrage en Landeiendom-Besidder for hans Ret, blev, som det burde, kaldt Bedrageri.

Paa dene Tid blev et evigtvarende Fæstebrev anseet for en mere fordeelagtig Handel for Fæsteren, end et Fæstebrev paa et Aar eller nogle visse Aar, og Menneskene begyndte ikke at raisonere som om den ene Tilladelse gav

Ret til at fordre flere. I hine Dage blev det ikke anseet for en Levning af Feudalsystemet, at betale sine Afgifter i Kyllinger, Træ og Arbeidsdage; men det blev betragtet som en Gunst, givet den som havde Privilegiet, og endogsaa nu til Dags bestræbe de ni af ti Landmænd sig for at betale deres Gjeld med Naturalier, heller end de gribe til Pungen. I hine Dage blev den uforskammede Sophisme, at kalde Landeiendom et Monopel, i et Land, der sandsynligviis besidder mere end et hundrede Acres for hver levende Sjel inden for dets Grændser, ikke opstillet, og i hine Dage fremtraad ikke Forsamlinger af Mænd, som specielle Repræsentanter for et heelt Selskab, og fortolkede Lovene til deres egen Gunst, som om de vare de første Principer i den hele Republik. Men min Pen løber bort med mig, og jeg maa vende tilbage til Lucy. En Crisis er forhaanden, og vi skal see Lovene triumfere, eller voldsomme Handlinger, der langt vil overgaae alt hvad der tidligere har hvilet paa det amerikanske Navn, for saavidt det staaer i Forbindelse med Mangel paa Troskab i pecuniaire Transactioner.

Dersom jeg nogensinde skulde fortsætte disse Eventyr, vil der maaskee tilbyde sig Leilighed til at male visse Skizzer af Tidernes Tegn; Tegn, der have et varslende Udseende med Hensyn til sand Frihed, ved at sætte det farligste af alle Tyranier, det uægte, i dets Sted. Gud alene veed hvad der venter os; men een Ting er vis — der maa være en alvorlig tilbagegaaende Bevægelse, eller Nationen er tabt.

Jeg havde ingen Fæstere, der kunde komme ud og modtage mig, men der var de Sorte. Loven var rigtignok paa Nippet til at sætte disse Slaver i Frihed, idet nogle af de yngre skulde forblive og tjene i nogle Aar, dette skulde vederlægge Eierne den Omsorg de have havt for deres Barndom og Opdragelse; men denne Lov kunde ikke frembringe nogen øieblikkelig Forandring i Tilstanden paa Clawbonny. De Gamle ønskede ikke at forlade mig, og gjorde det heller aldrig; medens det medtog Aar at løsne Baandet, der bandt den yngre Deel af dem til mig og mine. Endnu i denne Time lever flere end tyve af dem rundt om mig, i mine Huse, og Tjenesten i mit Kjøkken, bliver ene ledet af dem. Lucy forberedte mig paa at blive modtaget af disse Africas Børn, da endog Udskuddene havde forenet sig med de øvrige, for at gjøre Honneurs for deres unge Herre. Honneurs er ikke det rette Ord, thi der var for meget Hjerte ved denne Sag for saa koldt et Udtryk, da Negeren, hvilke Feil han endog maa besidde, næsten altid har et kjærligt Hjerte.

Omsider huskede jeg paa Marble, og efter at have taget Afsked med Lucy, som ikke vilde tillade mig at følge hende hjem, ilede jeg ned ad Fodstien, og fandt min Styrmand i dybe Tanker i Vognen ved Foden af Høien.

„Nu, Miles, De synes at skatte disse Deres Landeiendomme ligesom en Somand skatter sit Skib," raabte Moses, førend jeg fik Tid til at gjøre Undskyldning for at have ladet ham vente saa længe. „Men ihvordan det

end er, saa kan jeg gaae ind paa Følelsen, og en velsignet een er det, at faae et Bodmeriebrev paa de Besiddelser, der tilhorte Ens Bedstefader. Næst efter at være en infernalsk Eremit, holder jeg for at det er det bedste ikke at tilhøre nogen i en myldrende Verden, og jeg vilde ikke undvære eet Kys af lille Kitty, eller een af min Moders Rynker, for alle de øde Øer i Oceanet. Kom, sid ned, min Gut; nu, De seer saa rød ud som en Rosenknop, og som om De havde løbet op og ned ad Bakken i al den Tid De har været borte."

„Det er strengt Arbeid at komme ned ad en Bakke som denne i eet Løb, nu vel, her er jeg ved Deres Side; hvad var det De vilde vide?"

„Nu, min Gut, medens De har været borte har jeg tænkt paa en Brudepiges Pligter, — indtil hans Dødsdag paastod Moses altid, at han havde handlet i den Egenskab ved mit Bryllup; „thi Tiden nærmer sig, og jeg vilde nødig gjøre Dem Skam ved saadan en Festivitet. For det første, hvorledes skal jeg være klædt? Jeg har faaet Urtekosten som De omtalte i Deres Brev, sikkert bortstuvet i min Kuffert. Kitty lavede den for mig i forrige Uge, og en smuk Urtekost var det, sidst da jeg saae den."

„Har De tænkt paa de snevre Beenklæder?"

„Ja, ja, dem har jeg ogsaa, og hvad der er endnu mere jeg har havt dem underslaaede*). Hvordan det saa gaaer, Miles, saa synes det ikke at passe til min Bygning,

* At gjøre Seil fast til en Raa, kaldes at underslaae dem.

at løbe for Takkel og Toug. Dersom der er Tid dertil, skulde jeg ønske at faae et Par Bonnetter satte til disse Artikler*).“

„Det vilde neppe passe sig, Moses, at være iført en saadan Dragt som Brudepige. Nei, De maa see ud som alle andre Mennesker.“

„Godt, jeg bryder mig mindre om Dragten, end om hvorledes jeg teer mig. Er jeg nødt til at kysse Miss Lucy?“

„Nei, Miss Lucy just ikke; men Mrs. Bride; jeg troer neppe det vilde blive et lovmæsigt Ægteskab uden det.“

„Himlen forbyde at jeg skulde lægge et Straa i Veien for deres Lykksalighed, min kjære Gut; men De vil nok gjøre et Signal, naar det er den passende Tid at gjøre klart Skib — De veed, at jeg altid har Tobak i Munden.“

Jeg lovede ikke at forlade ham i hans Nød, og Moses Sind blev meget beroliget. Det er ikke min Mening, at Læseren skal troe at min Styrmand skulde spille et Fruentimmers Rolle ved mit Bryllup, men simpelt væk, at han skulde optræde som Brudesvend; hvad det egentlig var, der gjorde ham det lidt broget, vil bedst forklares af hans sidste Anmærkning i denne Anledning, og hvormed jeg vil slutte denne Samtale. „Dersom jeg havde været opdraget i en pen Familie,“ sagde han, „isteden for at blive gjort flot paa en Gravsteen, vilde Ægteskab ikke have været saadan et ubekjendt Farvand

* En Bonnet er et Seil, der er saaledes afpasset, at det ved Hjelp af et Lissetoug kan sættes til et andet Seil for at forstørre dette.

for mig; men De veed, Miles, hvorledes det gaaer med en Mand, der ingen Slægtninge har, han kan lee og synge, og gjøre lige saameget Støi som han lyster, og forsøge paa at faae andre til at troe, at han bestandig er i godt Selskab; men naar alt kommer til alt, er han dog ikke andet end en Slags infernalsk Eremit, der vandrer gjennem Livet, ligesom om han var ladt tilbage paa en øde Ø, med nogle faa Grise. Der er megen Forstillelse i denne Verden, men den holder ikke ud til Enden. Af alle dødelige Væsener som jeg har truffen paa, har De nu funden den der har mindst deraf. Der er nogen Forstillelse ved Dem, Miles; thi De saae ligesaa infernalsk ubekymret ud i al den Tid De var færdig at døe af Kjærlighed, efter hvad jeg nu har hørt, til den unge Dame, som De nu skal til at ægte, og Moder, den gamle Sjel, har ogsaa en lille Snert deraf, idet hun siger, at hun er fuldkommen tilfreds med den Søn Herren har givet hende, thi jeg er da ikke saa dygtig, at jeg jo kunde være bedre; og lille Kitty har fuldt op deraf naar hun paastaaer, at hun ligesaa gjerne vil have et Kys af mig, som to af den unge Bright; men hvad Lucy Hardinge angaaer, da tør jeg paastaae, at jeg aldrig har seet noget ungt Fruentimmer, der forstilte sig mindre end hun."

Denne Tale beviiste, at Moses var den Mand, der anstillede sine Observationer. Andre kunde vel have draget smukkere Sammenligninger; men denne oprigtige Følelse, Sandhed i Opførsel og redelige Hensigter, dannede de

fremherskende Træk af Lucys Dyder. Jeg var overordentlig tilfreds ved at finde, at Marble retteligen satte Pris paa Een, hvem jeg havde saa uendelig kjær, hvilket jeg heller ikke undlod at lade ham vide, saasnart han havde endt sin Tale.

Omtrent en halv Qvartmiil fra Huset bleve vi modtagne af Negrene. Neb agerede som Ceremoniemester, eller Commandeur vilde være et bedre Udtryk; thi han bar virkelig et lille amerikansk Splitflag, der var laant fra Sluppen, og der var netop tilstrækkeligt af Oceanet i de Symboler, som blev anvendte, der passede sig for de Æresbevisninger, der bleve viist en Sømand. Gamle Cupid bar the Wallingfords Flag, og en Slags Harlequinade var bleven dannet af Merlespiger, Pikkeronner, Seilmagerhandsker og Prene. Det Hele var kronet med en Rulle Skraatobak, skjøndt jeg aldrig brugte dette Ukrud, undtagen i Cigarer. Neb havde seet Processioner i Byen, saavelsom i fremmede Lande, og han havde været omhyggelig for at denne ikke skulde gjøre ham Skam. Han omtalte den rigtignok senere for mig som en Nigger-Procession, og affecterede, at han ikke ansaae den for noget stort; men jeg kunde see, at Knegten var ligesaa tilfreds med Ideen, som han var ydmyget over den Maade paa hvilken den mislykkedes, hvilket skeete saaledes: Ikke saasnart var jeg kommen de ældre Sorte saa nær, at mine Ansigtstræk tydeligen kunde gjenkjendes, førend Fruentimmerne begyndte at hulke, og Mændene at svinge med

hen paa mine. Det særegne ved Moses Toilette var det som enhver kan bemærke hos Folk af hans Præg, der lade sig see i deres fulde Puds. Klæderne passe dem ikke, Alting sidder ligesaa stramt som Huden; og den der bærer dem er ligesaa generet i sine Bevægelser og Følelser, som om han var gaaet i Selskab, in puris naturalibus. At Moses følte det Generte i denne nye Klædning, saaes tydelig af hans Blik og Bevægelser, ikke at tale om hans Tale.

„Jeg formoder, Miles," sagde han, da vi fore afsted, „at de, der ikke have nydt den Fordeel at blive opdraget i Hjemmet, aldrig faaer en god Figur. Her er nu disse mine Been, der er nok af dem; men de burde være sat i Stræk i min Ungdom, istedenfor at løbe omkring i et Hospital. Nu vel, jeg vil seile for Takkel og Toug denne ene Gang for at føie Dem som Brudesvend, men det er den første og sidste Gang jeg gjør det. Glem ikke at gjøre Signal naar jeg skal kysse Lucy."

Jeg var just ikke oplagt til at more mig over Moses Forlegenhed, og jeg bragte ham til Taushed ved at love ham Alt, hvad han bad om. Vi vare ikke saa elegante at mødes i Kirken; men jeg tog lige til Præsteboligen, hvor jeg traf den gode Geistlige og min elskede Brud, der netop havde fuldendt deres Arrangement. Og elskelig var Lucy i Sandhed i hendes simple men yndige Brudedragt! Hun havde ingen Ledsagerske og ingen af de muntre Udsiringer, som hendes Stilling kunde have gjort passende, og som hendes Formue saa let kunde have

forskaffet hende. Dog var det ikke muligt at være i hendes Nærværelse, uden at føle hendes jomfruelige Væsens og simple Elegances Indflydelse. Hendes Dragt bestod af en sneehvid overordentlig fiin Kjole af indisk Musselin, der sad og klædte overmaade godt, og hendes mørke glindsende Haar var kun prydet med en Kam, forsiret med Perler, og det sædvanlige Slør. Hvad hendes Fødder og Hænder angaae, vare de ligere en Alfs, end et menneskeligt Væsens, medens hendes Ansigt udtrykte hendes hele Naturs hjertelige Ømhed. Om hendes lilliehvide Hals og Skuldre hang mit eget Perlehalsbaand, saaledes som det var bleven forfærdiget ombord i the Crisis, der, idet det gav hendes yndige Skikkelse en rig Prydelse, tillige fortalte en lang Historie om fjerne Hændelser og en rigelig gjengjeldt Kjærlighed.

Vi havde ingen Brudepiger (Marble undtagen), ingen Brudekarle, ingen andre Ledsagere end dem, der hørte til vor respective Husholdning. Ingen var bleven indbudt til at være nærværende, thi vi følte at vore bedste Venner vare hos os, naar vi havde disse vore Underhavende om os. En Tid havde jeg tænkt paa at vise Drewett den Opmærksomhed at anmode ham om at være Brudekarl, men Lucy satte dette Project i Bero, ved listig at spørge mig, hvorledes jeg vilde have synes om, at være hans Ledsager med den samme Brud. Hvad Rupert angik, da spurgte jeg aldrig om hvorledes han tilfredsstillede sin Faders Skrupler, skjøndt den gamle Gentleman gjorde

mange Undskyldninger for hans Fraværelse. Jeg var i Sandhed hjertelig glad over at han ikke kom, og jeg troer, at Lucy ogsaa var det.

Da jeg kom ind i Præsteboligens lille Selskabsværelse, som Lucys Penge og Smag havde forvandlet til et meget smukt men simpelt Værelse, reiste min skinnende og yndige Brud sig, og rakte mig den længe elskede Haand. Handlingen selv, naturlig og sædvanlig som den var, blev udført paa en Maade, der betegnede hendes Charakteers Ligefremhed og Ømhed. Hendes Farve vexlede lidt; men hun sagde Intet. Uden at sætte sig igjen lagde hun rolig sin Arm i min, og vendte sig til sin Fader som for at sige, at vi vare færdige. Mr. Hardinge førte os til Kirken, der kun var nogle Skridt fra Præsteboligen, og efter en eller to Minutters Forløb var Alle ordnede foran Alteret, og den Geistlige i Choret. Ceremonien begyndte strax, og efter mindre end fem Minutters Forløb, favnede jeg Lucy i mine Arme som min Kone. Vi vare i denne Anledning gaaet ind i Sacristiet, og der var det at vi modtoge hine ydmyge mørkfarvede Væseners Lykønskninger, som den Gang dannede saa væsentlig en Deel af næsten enhver amerikansk Familie i min Stilling.

„Jeg ønsker Dem megen Glæde og al mulig Lykke, Masser Mile," sagde gamle Venus, idet hun kyssede min Haand, skjøndt jeg paastod det skulde være min Mund, hvilket hun havde været vant til for tyve Aar siden. „Ah! dette var en velsignet Dag for gamle Masser og

Misser, dersom dem kunde see dette; men. Og jeg vil ikke tale om en anden velsignet Engel som er i Himmel. Og De ogsaa, min kjære unge Misses, nu vi Alle er saa glade, for vi troede een Gang, at det aldrig vilde komme til at skee."

Lucy lagde med megen Ynde sin lille hvide floielsbløde Haand, med Forlovelsesringen paa den fjerde Finger, midt i Venus's haarde og hornagtige Næve, idet hun mindede Alle rundt om sig, om at hun var en gammel Veninde, og at hun kjendte alle de gode Egenskaber hos enhver af dem, der trængte sig hen til hende for at hilse paa hende og ønske hende til Lykke.

Saasnart som denne Deel af Ceremonien var tilende, gik vi tilbage til Præsteboligen, hvor Lucy ombyttede sin Brudekjole med hvad jeg ansaae for at være en af de yndigste Husdragter jeg nogensinde har seet. Jeg føler, at jeg nu taler som en gammel Karl, hvis Tanker vende tilbage til Ungdommens lykkelige Scener med en Slags Vanvittighed, men det er ikke ofte at en Mand har Leilighed til at skildre en saadan Brud og Kone som Lucy Hardinge. Ved denne Leilighed skilte hun sig ved Kammen og Sløret, da de ikke harmonerede med den Dragt hvori hun atter lod sig see; men Halsbaandet blev baaren hele denne velsignede Dag. Saasnart min Brud var færdig, steeg Mr. Hardinge, Lucy, Moses og jeg i Vognen og kjørte til Clawbonny. En Time i Forveien var hele Lucys Garderobe sendt derhen under Chloes Overopsigt,

der dog var kommen betimelig tilbage til Kirken for at overvære Høitideligheden.

Et af de dyrebareste Øieblikke jeg i mit Liv har havt var det, hvori jeg trykkede Lucy til mit Hjerte og ønskede hende velkommen som Herskerinde paa det gamle Sted.

„Vi havde meget nær mistet det, min Elskede," hviskede jeg, „men nu er det vort i Forening, og vi vil ikke saasnart vende det Ryggen."

Dette var i en tête- à- tête, i Familieværelset hvorhen jeg havde ført Lucy. da jeg følte, at jeg skyldte min Kone denne lille Ceremonie. Alt rundt om os tilbagekaldte foregaaende Scener i vor Erindring, og Taarerne stode i min Bruds Øine da hun blidt drog sig ud af mine Arme.

„Lad os sidde et Øieblik ned, Miles, og tale om Familie-Anliggender, nu medens vi ere her," sagde hun smilende. „Det er maaskee tidligt at begynde derpaa, men saadanne gamle Bekjendte behøve ikke Tid til at meddele hinanden deres Ønsker, og gode eller slette Egenskaber. Jeg er af mit ganske Hjerte enig med Dig i, at vi aldrig vil vende Ryggen til gamle Clawbonny — det kjære, kjære Clawbonny, hvor vi levede som Børn sammen, Miles, hvor vi kjendte saa godt og elskede saa inderligt vor forudgangne Grace, — og jeg haaber og stoler paa, at det altid skal være vort fornemste Opholdssted. Det Landsted jeg arvede efter Mrs. Bradfort passer sig maaskee bedre for moderne Smag og Sædvaner; men det kan aldrig blive halvt saa kjært for nogen af os.

Jeg har ikke før villet tale til Dig om denne Gjenstand, Miles, fordi jeg ønskede at give Dig en Husbonds Ret til at herske over mig og mit, ved at give Dig min Haand; men nu kan og vil jeg meddele hvad jeg har tænkt i denne Anledning. Riversedge, saaledes kaldtes Mrs. Bradforts Landsted, er en smuk Bolig, og er tilstrækkelig godt meubleret for enhver respectabel Familie. Rupert og Emily maa boe et eller andet Sted, og jeg er vis paa at det ikke kan blive længe i Broadway. Jeg har nu tænkt mig at forbeholde Riversedge til deres fremtidige Brug. De kan tage det strax som Sommerleilighed; thi jeg sætter langt større Priis paa een Time tilbragt her, end fire og tyve Timer der."

„Hvad, Rebel! om jeg nu havde Lyst til at boe i Dit West Chester Huus?"

„Du vil blive her, Miles, og det er for Din Skyld, at Clawbonny er mig saa kjært. Stedet er Dit, jeg er Din, og alle Dine Eiendomme følges ad."

„Jeg takker Dig, min Kjæreste; men vil Rupert være istand til at holde et Huus baade i Byen og paa Landet?"

„Det første vistnok ikke ret længe, hvorlænge maa Du vide bedre end jeg. Naar jeg har været Din Kone i nogle Aar vil Du maaskee finde mig værdig til at kjende Hemmeligheden om de Penge, som han virkelig har."

Dette blev sagt spøgende; men det blev ikke sagt uden Ængstlighed. Jeg grundede over min Hemmeligheds Vilkaar Grace ønskede ikke at Lucy skulde kjende Sand-

heden, for at den høihjertede Søster ikke skulde vække en Følelse hos Broderen, der kunde bevirke, at hendes Testament ikke blev efterfulgt. Dernæst troede hun aldrig at Lucy vilde blive min Kone, og Omstændighederne vare forandrede, medens der ikke var nogen Grund længer til at skjule Sandheden, idet mindste ikke for Lucy. Jeg meddeelte alt hvad der var foregaaet, denne Gjenstand angaaende, til min høiligen interesserede Tilhørerinde. Lucy hørte disse Facta med Sorg, skjøndt det ikke var mere end hun havde ventet at erfare.

„Jeg vilde føle mig dybt beskæmmet, dersom jeg havde hørt dette af nogen anden end af Dig, Miles," svarede hun, efter en tankefuld Pause; „men jeg kjender Dig for godt til ikke at føle mig overbeviist om, at dette Offer neppe kostede Dig en Tanke, og at Ruperts Selvforglemmelse smertede Dig mere end Tabet af Pengene. Jeg tilstaaer, at denne Afsløring har forandret alle mine Planer for Fremtiden, for saavidt som de stode i Forbindelse med min Broder."

„Paa hvilken Maade, Kjæreste? Lad intet af det der er hændtes mig have Indflydelse paa Dine Bestemmelser."

„Det maa de, Miles, med Hensyn til min Anskuelse af Ruperts Charakteer. Jeg havde havt i Sinde at dele Mrs. Bradforts Formue lige med min Broder. Dersom jeg havde ægtet nogen anden Mand end Dig, vilde jeg have gjort dette til en Betingelse ved vor Forening; men jeg kjender Dig saa godt, og veed saa godt at jeg kan

stole paa Dig, at jeg har følt en dyb Tilfredshed i at overgive mig i Din Magt. Jeg veed, at alt mit rørlige Gods allerede er Dit uden nogetsomhelst Forbehold, og at jeg ikke kan disponere over den faste Eiendom, endog efter at jeg er bleven myndig, uden Dit Samtykke; men jeg havde den Tillid til Dig, at jeg troede Du vilde lade mig handle som jeg selv ønskede."

„Hav den endnu, min Elskede. Jeg hverken behøver eller vil blande mig deri."

„Nei, Miles, det vilde være Daarskab at give Een med hans Charakteer Formue. Dersom Du bifalder det, vil jeg give Rupert og Emily en passende aarlig Indtægt, med hvilken, i Forening med Afbenyttelsen af mit Landsted, de kan leve anstændigt. Dersom jeg vilde gaae videre vilde jeg anse det for at være urigtigt."

Det er neppe nødvendigt at sige, hvor høiligen jeg bifaldt denne Plan, eller hvor høiligen jeg anpriste den ædle Giver. Summen blev bestemt til to tusind Dollars om Aaret, førend vi forlod Værelset, og Resultatet blev meddeelt Rupert af Lucy selv i et Brev, der blev affærdiget den næste Dag.

Vort Bryllupsmaaltid var beskedent; men et overordentlig lykkeligt Maaltid, og om Aftenen havde de Sorte Bal i et stort Vaskerhuus, der laa lidt afsides, og som var godt nok skikket til en saadan Scene. Vore rolige og simple Festiviteter varede i adskillige Dage, da Nebs og Chloes Forening fandt Sted meget kort efter vort

Bryllup, og kom i god Tid til at skaffe et Paaskud for at dandse hele Ugen igjennem.

Marble trak i sine vide Beenklæder, Dagen efter Ceremonien, og derpaa deeltog han af Hjertens Lyst i Munterheden. I det Hele taget var han bleven forsonet med at være Brudepige, — en ganske morsom Ting, og da han var sluppen saa godt fra det med Lucy, tilbød han sig at handle i samme Egenskab for Chloe. Tilbudet blev alligevel afslaaet i følgende classiske Sprog:

„Nei, Misser Marble; Farve er Farve," svarede Chloe. „Dem være hvid og vi være sorte. Ægteskab er meget høitidelig Handling, og der maa ikke være nogen upassende Spog ved min Forening med Reb Clawbonny."

Trettende Kapitel.

Hvedebrødsdagene bleve tilbragte paa Clawbonny, og mange, mange andre Hvedebrødsdage, der ere fulgte efter. Jeg har aldrig seet nogen gladere Mand end Mr. Hardinge var, over at jeg nu virkelig var hans Svigerson. Jeg troer virkelig, at han holdt mere af mig end af Rupert, skjøndt han levede og døde i Uvidenhed om sin Sons sande Charakteer. Det vilde have været grusomt at oplyse ham derom, og der forefaldt intet særdeles, der kunde give ham nogen Opklaring. Ruperts Mangel paa Grund-

sætninger var snarere en negativ end en activ Tilstand, og blev kun bemærkelig ved hans Forfængelighed og Egennytte. Egenkjærlighed var alt hvad han tragtede efter, og han var alt for egenkjærlig og listig til at blive en aabenbar Skurk. Han vilde have forødt Lucys og min forenede Formue, dersom den var kommen under hans Bestyrelse; men da dette aldrig skete, pleiede han gjerne at indskrænke sine Udgifter til saadanne Summer, som vi fandt det passende at give ham, med visse extra Tillæg, afpressede ved hans Gjeld. Vore Sammenkomster vare saa godt som indskrænkede til ceremonielle Visiter, idet mindste for mit Vedkommende, skjondt Lucy saae ham oftere, og der blev aldrig gjort nogen Hentydning til det foregaaende. Jeg kaldte ham Mr. Hardinge, og han mig Mr. Wallingford, med Rupert og Miles var det for evigt forbi mellem os. Jeg kan ligesaa godt strax meddele denne Persons og hans Kones Historie; thi jeg tilstaaer, at det smerter mig at tale om dem, endogsaa nu efter saa mange Aars Forløb.

Rupert levede kun fire Aar efter mit Giftermaal med hans Søster. Saasnart han fandt det nødvendigt at opgive Huset i Broadway, modtog han Tilbudet om Brugen af Riversedge, og hans Søsters to tusind Dollars om Aaret, med Taknemmelighed, og magede det saaledes, at han tilsyneladende kom ud af det med den Sum lige til hans Død. Jeg betalte rigtignok hans Gjeld, uden Lucys Vidende, to Gange i den korte Periode; og jeg troer virkelig, at han var sig sine Feil bevidst i en vis Udstrækning, førend

hans Øine lukkedes. Han efterlod eet Barn, en Datter, der kun overlevede ham nogle faa Maaneder. Major Merton var allerede død før den Tid. Mellem denne gamle Officier og mig havde der altid herſket en Slags Hjertelighed, og jeg troer at han undertiden, naar han var i den Stemning, mindedes de ſtore Forbindtligheder han var mig og Marble ſkyldig. Ligeſom de fleſte Embedsmænd under uindſkrænkede Monarker, efterlod han ſig lidet eller intet, ſaa at Mrs. Hardinge var fuldkommen afhængig af hendes afdøde Mands Venner, med Henſyn til Underhold i hendes Enkeſtand. Emily var en af disſe halvverdslige Charakterer, der juſt ikke abſolut manglede gode Egenſkaber, medens der beſtandig var en vis Slags ubehagelig Beregning i alt hvad hun gjorde. Ruperts Ydre og behagelige Væſen havde førſt tiltrukken ſig hende, og da hun troede at han var Mrs. Bradforts Arving, havde hun med Glæde ægtet ham. Jeg troer at hun følte ſig ſkuffet i ſine Forhaabninger efter Faderens Død, og jeg var ſlet ikke utilfreds, da hun underrettede os om at hun havde i Sinde at forandre ſig, ſom det kaldes i Enkeſproget, ved at ægte en aldrende Mand, der beſad Midlerne til at give hende alle de Goder, ſom Penge kan ſkjenke. Med denne anden, eller ifølge Venus's Nomenclatur, Stif-Husbond, tog hun til Europa og forblev der, hvor hun døde ſom en rig Enke, for tre Aar ſiden. Vi vedligeholdt en Slags høflig Forbindelſe med hende til det ſidſte, og tilbragte endog nogle faa Uger hos hende, for en femten Aarstid ſiden, i et Huus, halv Lade halv

Castel, som hun kaldte et Slot, ved en af Italiens henrivende Indsøer. Som la Signora Montiera (Montier) var hun tilstrækkelig anseet, da hun endte sin Løbebane som en Herres Enke, med et godt Rygte, der elskede denne usle Verdens Pragt og Forfængelighed. Ved dette sidste Sammentræf bestræbte jeg mig for at gienkalde adskillige Hændelser af hendes tidligere Liv, i hendes Erindring, men dette vilde aldeles ikke lykkes mig. De vare, saavidt hendes Hukommelse angik, aldeles opslugte i Tidens store Svælg, og idet de havde holdt Skridt med hendes Synder, syntes de at være aldeles forglemte. La Signora følte sig ikke destomindre bevæget til at ansee og behandle mig med Erkjendtlighed, saasnart at hun mærkede jeg nod Agtelse og havde Penge, Heste og Vogne at commandere over, og hun forglemte at jeg kun havde været Skibsfører. Hun lyttede smilende og med Taalmodighed til hvad jeg tør sige var mine vidtløftige Beretninger; skjøndt hendes egen Erindring var saa besynderlig svækket. Hun kunde erindre noget om Hjulboren og Kanalen i Hyde Park; men med Hensyn til Reisen i Sydhavet, vare de fleste Begivenheder undslupne hendes Erindring. For at fetere hende bar Lucy Perlerne ved en Leilighed da hun gav en lille **festa** for Naboerne, og jeg overtydede mig om at hun huskede dem. Hun gav endog i mit Paahør een af sine Gjester et Vink om, at de oprindeligen havde været bestemte for hende; men De veed nok, **cara mia**, at vi ikke ere istand til at tvinge vort Hjertes Tilskyndelser, tilføiede hun med et meget selvtilfreds Slags Suk.

Men hvad om det? Den ci-devant Emilys Følelser var ikke andet end Summen af Egennytte og Kjærlighed til Penge, da hun levede og døde i en snever Kreds, sammensat af hendes Forfængelighed, og udstafferet med hendes indskrænkede Ideer om hvad Enden og Maalet er paa den menneskelige Tilværelse, inden for Grændserne af en Sphære, som hun ansaae for at være hæderlig og forfinet.

Angaaende Clawbonny Racen, da levede og døde alle de ældre Medlemmer af denne udstrakte Familie i min Tjeneste, eller det vilde maaskee være rettere at sige, at jeg levede i deres. Venus saae flere Gjentagelser af hendes egne Yndigheder i Nebs og Chloes Afkom; men hun vedblev til det sidste haardnakket at paastaae, at Cupid, som Stif-Husbond, ikke stod i nogen legitim Forbindelse med den glindsende, tyklæbede, qvabbede Yngel. Men endog tættere Familiebaand end dem der bandt mine Slaver til mig, ere sprængte ved Vægten af menneskelige Institutioner. New Yorks udvalgte Fædre havde længe i Forveien besluttet, at Hus-Slaveriet ikke skulde vedblive inden for dets Grændser, og den ene efter den anden af disse unge Afhængige gik for at søge deres Lykke i Byen, eller i andre Dele af Staten, indtil der kun var faa tilbage undtagen Neb, hans Kone, og deres umiddelbare Afkom. Nogle af disse sidste hænge endnu ved mig, da Forældrene, ved deres Exempel og daglige Samtale, have indprentet Bornene Følelser, der byde en omskiftelig Selskabs-Forfatnings Nyhed Trods. For dem er Clawbonny endnu Clawbonny, og jeg og mine forblive en Race for os selv,

med Hensyn til Opfattelsen af Tingene. Jeg gav Neb og Chloe deres Fribrev paa den Dag det trofaste Par blev forenet, og frigjorde saaledes deres Afkom for en Tjenestetid af otte og tyve og fem og tyve Aar, ifølge deres Kjøn, der ellers vilde have hvilet paa alle deres ældre Børn, indtil Loven, ved et pludseligt Slag, frigav dem alle. Disse Papirer lagde Neb paa Bunden af sin Tobaksdaase, da han ikke vilde kaste Vrag paa nogen Gave af mig, og der saae jeg dem tilfældigviis i Laser, fytten Aar senere, da de ikke havde været aabnede eller vare blevne seete af en Sjel, saavidt jeg troer, i al den Tid. Statens paafølgende Lovgivning gjorde rigtignok alt dette af ingen Betydning; men Proceduren viiste Mandens Charakteer og Sindelag, idet den forklarede hans Beslutning at blive mig tro til det sidste. Han har ikke havt i Sinde at frigjøre mig, hvad saa end mine Planer maa have været med Hensyn til ham og hans Race.

Jeg har kun havt een Samtale med Neb og hans Kone, angaaende Løn, og da mærkede jeg hvor ømfindtlig en Sag det var hos denne Karl, at blive sat i Lighed med andre lønnende Folk paa min Avlsgaard og i min Husholdning.

„Jeg veed ikke hvad jeg har gjort, Masser Mile, at De behøver at betale mig Løn ligesom en leiet Karl!“ sagde Neb, med lige saamegen Tilbøielighed til at blive fortrydelig, som til at blive bedrøvet over Forslaget. „Jeg er født i Familien, og det forekommer mig at være nok; men dersom det ikke er nok, saa gik jeg tilsøes med Dem,

Masser Mile, den første Gang De gik, og jeg gjorde det hver Gang sidenefter."

Disse Ord, der bleve fremsagde i en lidt bebreidende Tone, afgjorde Sagen. Fra det Øieblik til nu har der aldrig været Tale om Løn mellem os. Naar Neb mangler Klæder, gaaer han og faaer dem, og de blive sat paa Masser Miles Regning, mangler han Penge kommer han og beder derom, uden at vise ringeste Skam eller Undseelse, men forlanger ganske ligefrem alt hvad han behøver. Chloe bærer sig ligesaadan ad hos Lucy, hvem hun som Følge af at hun er min Kone, betragter som en Slags Substitut for Miss Grace. For dette ærlige Par, er Mr. og Mrs. Wallingford af Clawbonny, og Riversedge, og Union Place, endnu ikke andet end Masser Mile og Miss Lucy. Jeg saae en Gang en reisende engelsk Dame tage sin Notebog og nedskrive noget, vistnok meget morsomt, da hun hørte Chloe paa denne Maade titulere Moderen til tre smukke Børn, der klyngede sig om hendes Knæ og benævnte hende ved dette det kjærligste af alle Navne. Chloe var aligevel ligegyldig ved den Reisendes Anmærkning, da hun bestandig kalder sin Frue Miss Lucy, skjøndt denne nu er Bedstemoder.

Med Hensyn til Børnene af Huset Nebuchadnezzar, tvinger Sandheden mig til at sige, at de ere blevne betydelig paavirkede af Tidsalderens Aand, og at de betragte den Forbindelse der i mere end et Aarhundrede fandt Sted mellem Wallingforderne og Clawbonnyerne, med andre Øine end deres Forældre. De have begyndt

at emigrere, og jeg er ikke utilfreds ved at see dem gaae. Baandet vil alligevel ikke ganske sønderrives, saalænge som nogen af den ældre Slægt lever, da Traditionen efterlader mange af dets Spor blandt dem. Ikke een af dem har forladt mig uden mit Samtykke, og jeg har skaffet Pladser for dem alle, eftersom Ærgjerrighed eller Nysgjerrighed har bragt dem ud i Verden.

Med Hensyn til denne Tidsalderens nye Aand, der udretter saa meget blandt os, da beklager jeg mig ikke over alle Forandringerne; thi jeg veed, at mange af dem have havt de meest velgjørende Følger. Det er langt fra min Mening, at Huus-Slaveriet, saaledes som det en Gang var paa Clawbonny, er en Skildring af Huus-Slaveriet saaledes som det var over hele Landet; men jeg troer at Institutionen, saaledes som den forhen var kjendt i New York, var lige saameget til Misgunst for den hvide Mand som for den Sorte Der var altid noget af den patriarkalske Charakteer i een af vore Husholdninger, førend Forandringen i Loven; og Forholdet mellem Herre og Slave, i gamle staaende Familier, i hvilke Overflødighed ikke var nogen Sjeldenhed, havde altid mere eller mindre af hvad der var agtværdigt og som gjorde sig elsket. Det er ikke saa meget med Hensyn til Slave-Afskaffelsens Aand (naar den kun vilde indskrænke sin Virkning til Communiteter over hvilke den tilfældigviis havde nogen Ret til at føre Control) at jeg føler mig foruroliget, som med Hensyn til en vis Aand, der synes at troe, at der altid maa skee flere og flere

Forandringer, og det i Forbindelse med enhver enkelt Interesse, hvad der saa end maa have befordret den under foregaaende Regjeringsformer; da intet i det selskabelige Liv er fuldkommen udviklet, ifølge disse bevægelige Philosophers Troesbekjendelse. Ifølge min Anskuelse af Sagen, er nu de to farligste af alle Partier i Staten det, som opplanter Conservatismen som sit Banner og det som opplanter Fremadskriden; da det ene ønsker at bevare Ting som det var bedst at skille sig ved, medens det andet under dets hovedkuls Fremskriden knuser alt hvad der er nødvendigt og nyttigt. Jeg taler nu om disse modstridende Principer som de ere ordnede i Partier, da Modstand føder Haardnakkenhed og Voldsomhed hos dem begge. Intet Menneske med sund Forstand kan tvivle om, at der i Begivenhedernes Gang blive frembragt meget, som burde have været holdt tilbage, og meget avlet som det vilde have været klogere at forkaste. Alene den er den sikkre og vise Lovgiver som veed, hvorledes og naar han skal gjøre de passende Distinctioner. Hvad Conservatismen angaaer, da charakteriserede Lafayette den en Gang ganske fortræffeligt i et af hans heldigste Vink paa Tribunen. „Gentlemen tale om den rette Middelvei (juste milieu)," sagde han, „som om den omfattede en reen politisk Troesbekjendelse. Vi vide alle hvad den rette Middelvei er, med Hensyn til ethvert særdeles Spørgsmaal; den er simpelthen Sandheden, saaledes som den staaer i Forbindelse med hint Spørgsmaal. Men naar Gentlemen sige, at de hører til juste milieu som et Parti, og at

de have i Sinde at ſtyre en Middelcours i alle Dagens offentlige Begivenheder, da erindre de mig om et Tilfælde ſom dette: En Mand med exalterede Begreber nedlægger den Paaſtand, at fire og fire er ti, en anden mere discret, og bedre Arithmetiker beſtrider denne Paaſtand ved at beviſe, at fire og fire er otte; hvorpaa I Herrer juste milieu, finde Eder nødſagede til at ſige, mine Herrer, I have begge Uret, Sandheden ligger aldrig i Extremerne, og fire og fire er ni."

Hvad der er ſandt af Conſervatismen ſom et Princip, er endnu mere ſandt med Henſyn til Fremadſkriden; thi det hændes ſig ofte ſaavel i Moralen ſom i Phyſiken, at Lægemidlet er værre end Sygdommen. Europas ſtore Onde i Forbindelſe med Intereſſer af denne Natur, opſtaae af Facta, ſom have liden eller ingen Indflydelſe her. Der er der foretagne radicale Forandringer, da ſelve Grundlaget til den ſociale Bygning er bleven forandret, medens meget af den gamle Architectur er bibeholdt i Overbygningen. Hvor dette er Tilfældet kan nogle Feil tilgives hos Konſtnerne, der gjerne vil reducere det Hele til en enkelt Ordens Simpelhed. Men blandt os kan den Mand, der ikke kan ſee nogen Ende paa nogen jordiſk Ting, idet han paaſtaaer at det bedſte beſtandig ligger paa hin Side, derſom han lever længe nok til at det lykkes ham, leve længe nok til at opdage, at Sandheden altid ligger paa et høit Sted, og at Løbet nedad er kun alt for let for dem, der fare paa en ſaa hovedkuls Maade til dets Maal, at de lade Nedſtigningens Voldſomhed føre

dem forbi Punktet. En social Kjendsgjerning kan ikke udstrækkes til et overtydende Bevis, ligesom et Problem i Euclid, da Forgreningerne ere saa uendelige at de reducere Slutningen til noget, der er meget lig en Slutning fra en Mængde af Interesser.

Det vil dernæst paaligge mig at tale om Marble. Han tilbragte en heel Maaned paa Clawbonny, i hvilken Tid han og Neb tiltaklede the Grace and Lucy paa syv forskjellige Maader, og kom endelig tilbage til den, paa hvilken de fandt den, som den eneste Takkellads med hvilken den kunde seile; ingen slet Illustration, i Forbigaaende sagt, over hvad der alt for ofte er Tilfælde med Forsøg i overdrevne politiske Bevægelser. Moses forsøgte at gaae paa Jagt, hvilket han havde hørt fulgte med Landlivet; og han havde til Hensigt at optræde som en Land-Gentleman af fjerde eller femte Klasse; men hans Been vare for korte til med nogenlunde Bequemhed at klattre over høi Gjærder, og han opgav i Fortvivlelse denne Fornøielse. I Løbet af ti Dage, medens han forsøgte sig i dette Fag, bragte han tre Rødkjelker, en lille Egern, og en Krage, idet han paastod, at han ogsaa havde anskudt en Due, og bortskræmmet en heel Flok Vagteler. Jeg har ofte en Morgenstund hjembragt ti Par Snepper fra Clawbonnys Jagtdistrict, og ligesaa mange Vagteler, naar det var den passende Aarstid.

Sex Uger efter vort Bryllup aflagde Lucy og jeg et Besøg i Willow Cove, hvor vi tilbragte en meget behagelig Uge. Til min Forundring blev jeg besøgt af

Squire Van Tassel, der ikke lod til at bære noget Nag. Marble sluttede Fred med ham, saasnart han havde tilbagebetalt Beløbet af hans Faders Qvittering, tilligemed Renterne af Summen; men naar han talte i Fortrolighed med mig om ham, var det altid med Foragt. Jeg maa tilstaae, at den gamle Agerkarls tilsyneladende forsonlige Sindelag forundrede mig; men jeg var den Gang for ung til at forstaae, at der er to Principer, der styre Menneskenes Opførsel, med Hensyn til dem de omgaaes, det ene hidrører fra Ydmyghed og christelig Barmhjertighed, og det andet fra Ligegyldighed for hvad der er ret. Jeg frygter for at det sidste frembringer mere af hvad man kalder et forsonligt Sindelag, end det første, da Menneskene ofte blive beskyldt for at være hævngjerrige, naar de kun egentlig ere ærlige.

Marble mistede sin Moder omtrent et Aar efterat vi vendte tilbage fra vor ulykkelige Reise med the Dawn. Een eller to Maaneder tidligere mistede han sin Niece, lille Kitty, derved, at hun blev gift med Nabo Brights Søn. Herefter tilbragte han meget af sin Tid paa Clawbonny, og aflagde os leilighedsviis Besøg i Chamber-street, om Vinteren. Jeg siger Chamber-street, da Handelen snart fordrev os fra Lucys Huus i Wall-street. Grunden hvorpaa det sidste stod er endnu hendes Eiendom, og udgjør i og for sig en lille Formue. Jeg kjøbte i 1805 en Grund i Chamber-street, og opførte der en fortræffelig Bolig. I 1825 flyttede vi til Bleeker-street, en Fjerdingvei høiere oppe i Byen, for at være i det

elegante Qvarteer; og jeg benyttede mig af Pengemanglen og de lave Priser i 1839, til at forskaffe mig ny Byggegrund i Union Place, næsten en Miil fra det Sted hvor Lucy begyndte at føre sit eget Huus i den gode og tiltagende By Manhattan.

Efterat Marble atter var bleven forældrelos, klagede han over, at han var lidet bedre faren end en infernalsk Eremit i Willow Cove, og begyndte at tale om at see sig om i Verden. Ganske uventet lod han sig see i Clawbonny, med hele sin Bagage, og forkyndte at han vilde see sig om efter en Styrmands Plads i en Østindiefarer. Jeg hørte hans Meddelelser, beholdt ham en Dag eller to hos mig, medens jeg havde Tilsyn med Murerne, der byggede min Fløi af Huset, som den Gang næsten var fuldført, og derefter fulgtes vi ad til Byen. Jeg bragte Moses til Skibsværfterne, og førte ham ombord i et Skib, der netop laae under Tiltakling (det var kobberboltet og forhudet, af den bedste Sort Eeg, og havde et udmærket Dæk, ɔc.), idet jeg spurgte ham, hvorledes han syntes om det. Han haabede det havde et godt Navn. „Nu, det hedder Smudge," svarede jeg; „jeg haaber De synes om det." Moses pegede med Fingeren over Skulderen, hvilket skulde betyde, at han forstod mig, og spurgte hvorhen jeg havde bestemt Skibet. „Til Canton, med Dem som Fører," jeg saae at min gamle Styrmand blev rørt over dette Beviis paa Tillid, og at han efterat have opdaget sin Herkomst havde vunden saa megen Selvtillid, at han ikke gjorde nogen Indvending mod

Tilbudet Jeg havde ikke isinde at indlade mig paa at blive formelig Handelsmand, men jeg holdt the Smudge mange Aar i Farten, bestandig under Marbles Commando, og jeg tjente mange Penge ved dette Skib. En Gang gik det til Europa, og Lucy og jeg gik med som Passagerer. Dette var efter min gamle Formynders Død, hvis Endeligt stemmede ganske overeens med hans dydige og christelige Levnet. Vi, det vil sige Lucy og jeg, forblev udenlands i flere Aar, da vi vendte tilbage med the Smudge, den sidste Reise den nogensinde gjorde medens den tilhørte mig. Neb havde til Afvexling ofte faret med Skibet; og han kom som en Selvfølge til Havre med det, da Masser Mile og Miss Lucy, og deres to unge Massers og to unge Mississer vare færdige til at gaae hjem. Jeg blev meget forbauset ved at mødes med min gamle Ven Moses ved denne Leilighed; thi han var bleven meget affældig, da han nu var henved Halvfjerds, i hvilken Alder de fleste Sømænd ere uskikkede til deres Kald. Moses havde alligevel holdt ved, i den Hensigt at bringe os alle hjem til Clawbonny. Tre Dage efter vor Afreise, maatte Steenmanden aligevel stikke op, og ty til Køien. Jeg saae at hans Tid var udrunden, og følte at det var min Pligt at underrette ham om hans Stilling. Det var en ubehagelig Forretning, men blev det mindre ved den resignerede og mandige Maade, paa hvilken Patienten hørte mig. Det var kun da jeg ophørte at tale, at han gjorde et Forsøg paa at svare.

„Jeg har i lang Tid vidst, at Livets Reise snart er fuldbragt, Miles," svarede han. „Naar det værker i Tømrene, og naar de nye Trænagler kun ramme i trøsket Træ, er det Tid at tænke paa at hugge Skroget op, for at bjerge Skibets Kobber og Jern. Jeg har slidt temmelig meget paa the Smudge, og the Smudge har ogsaa slidt temmelig meget paa mig. Jeg vil aldrig mere faae Amerika at see, og jeg overgiver nu Commandoen af Skibet til Dem. Det er Deres Eiendom, og ingen kan bedre tage vare paa den end De. Jeg tilstaaer, at jeg ønskede at blive skriinlagt i noget, der hører til den. Der er Skodtet, som blev nedtaget for at forandre Kahytten til Deres Familie, det vil kunne blive ligesaa hyggelig en Ligkiste som noget Menneske kan ønske sig."

Jeg lovede den gamle Mand, at Alt skulde skee ifølge hans Ønsker. Efter en kort Pause faldt det mig ind, at nærværende Øieblik kunde være gunstigt til at tale et Ord om det Tilkommende. Marble havde aldrig været lastværdig, heller ikke kunde han siges at være noget særdeles ugudeligt Menneske, ifølge Verdens Gang. Han var i det Hele redelig, naar man tager billigst Hensyn til en Sømands særlige Anskuelser, og hans Synder maatte meest tilskrives Forsømmelse i hans Opdragelse. Men af religieus Underviisning havde han bogstavelig talt ingen havt i hans tidligere Liv. Det som han kunde have pillet op i hans senere Carriere, var ikke af den meest orthodoxe Charakteer. Jeg havde altid troet, at Marble var modtagelig for saadanne Gjenstande,

men der manglede altid Leilighed til at udvikle denne haabefulde Disposition. Jeg talte følgelig nu uforbeholdent til ham, og saae, at hans endnu gjennemtrængende Øine mere end en Gang vare fast heftede paa mig, medens han lyttede med ufravendt Opmærksomhed.

„Ja, ja, Miles," svarede han, da jeg var færdig, „dette kan altsammen være sandt nok, men det er noget sildigt for mig at gaae i Skole. Jeg har hørt det meste heraf tilforn, i en eller anden Skikkelse; men det kom altid saadan i Stumper og Stykker, at førend jeg kunde knobe den ene Idee til den anden, saa at jeg kunde gjøre en nyttig Oveil af det Hele, er nogle af Stumperne slupne mig ud af Hænderne. Hvordan det saa end er, saa har jeg været haardt i Arbeid med den gode Bog, paa hele denne Reise, og De veed at den har været lang, og jeg maa sige, at jeg har pillet en god Deel ud, der forekommer mig at være af den rette Qvalitet. Jeg har nu altid troet, at det var en af de naragtigste Ting et Menneske kunde gjøre, at tilgive sine Fjender, da min Grundsætning har været at gjengjelde det ene glatte Lag med det andet, som De nok veed; men jeg seer nu at det ligner mere en kjærlig Natur at tilgive, end at tage Hævn."

„Min kjære Moses, dette er en meget lovende Sindsstemning; lad disse Følelser være de fremherskende; naar De ene sætter Deres Fortrøstning til Frelseren, vil Deres Dødstime være den lykkeligste i Deres Liv."

„Der er denne infernalske Smudge; skjøndt jeg neppe

troer at man vil forlange af mig, at jeg skulde anse ham for andet end en Stratenrover, og en Karl med hvem der skulde gjøres kortest mulig Proces. Hvad gamle Van Tassel angaaer, saa har han brast sine Nær firkant i en Deel af Universet, hvor alle hans Gavtyvestreger vil komme for Dagens Lys; og jeg anseer det for ufornuftigt at bære Nag mod en Mand, der er paa hin Side Graven. Jeg troer næsten at jeg har tilgivet ham, skjøndt naar jeg skal være opriglig, havde han fortjent en Lusing."

Jeg forstod Marble meget bedre end han forstod sig selv. Han følte den christelige Moralitets ophøiede Skjønheder; men til samme Tid følte han, at der vare visse Ideer saa rodfæstede i hans Hjerte, at det oversteg hans Kræfter at udrydde dem. Hvad Smudge angaaer havde han sine Tvivl angaaende Retmæsigheden af den Handling han havde udøvet mod ham, og med hans Naturs Hurtighed søgte han at beskytte sig mod hans egen Tilskyndelse, ved at gjøre denne Usling til en Undtagelse mod Guds Bud. Van Tassel kunde han sandsynligviis paa en Maade tilgive, da Forseelsen jo saa at sige var oprettet; skjøndt det var en Tilgivelse, der paa en besynderlig Maade var parret med dyb Foragt for Overtræderen.

Vor Samtale varede længe. Endelig kom Lucy til, og jeg troede det klogest, at overlade den gamle Ulk i hendes Hænder, der af Natur og Opdragelse var saa godt skikket til, under Forsynets Ledelse, at være Midlet til at bringe ham til at betragte sin Tilstand med et

sundere Blik. Jeg havde Skibet at varetage, og det var en god Undskyldning for ikke at blande mig meget i hvad der foregik mellem den døende Mand og hende, hvem man næsten kunde kalde hans ledende Engel. Jeg overhørte mange af deres Samtaler, og var nærværende ved nogle af deres Bønner, hvilket ogsaa mine Sønner og Døttre vare, og blev saaledes sat istand til at forstaae den Fremgang, der blev gjort, og Forhandlingens fulde Charakteer.

Det var i Sandhed et beundringsværdigt Syn, at see denne endnu elskelige Kone anvende hele hendes blide Talekunsts Overtalelser, hele hendes varme Følelse og redelige Sjels Veltalenhed, idet hun Dag efter Dag helligede sig det Arbeid, at lede en Aand som Marbles til at faae rigtige og ydmyge Anskuelser om hans Forhold til Skaberen og hans Søn, Menneskets Forløser. Jeg vil ikke paastaae, at fuldkomment Held kronede dette rene Hjertes fromme Bestræbelser, det var maaskee heller ikke at formode. Det udfordrede en Magt, der overgik hendes, at lede et menneskeligt Hjerte paa halvfjerds. efter at have ført en Somands Levnet, til en fuldkommen Erkjendelse af dets Synder; men saameget syntes dog ved Guds Naade at være opnaaet, at vi alle havde Grund til at haabe, at Udsæden havde fæstet Rod, og at Spiren maatte voxe under denne Aands Ledelse, i hvis Lighed den elskeligste af hele Slægten er bleven skabt.

Reisen var lang men meget rolig, og der var rigelig Tid til at udføre alt hvad der er bleven meddeelt. Skibet var endnu østen for den store Banke, da Marble næsten

ophørte at tale, skjøndt det var tydeligt at hans Tanker vare i bestandig Bevægelse. Han blev meget svag, og jeg betragtede hans dødelige Afgang som en Begivenhed, der hvert Øieblik kunde indtræffe. Det lod ikke til at han led, men hans Livskræfter svandt, og Aanden var ved at tage Afsked, ene paa Grund af den afkræftede Tilstand af det jordiske Hylle, hvori den saalænge havde boet, ligesom Storken endelig forlader den vaklende Skorsteen.

Omtrent en Uge efter denne Forandring, kom min Søn, Miles, op til mig paa Dækket og underrettede mig om, at hans kjære Moder ønskede at see mig i Kahytten. Da jeg gik ned mødte jeg Lucy, hvis Ansigt antydede, at hun følte, hvor høitidelig den Efterretnings Charakteer var, som hun havde at meddele.

„Øieblikket er forhaanden, kjære Miles," sagde hun. „Vor gamle Ven er ved at forlade os."

Uagtet jeg længe havde ventet denne Tidende følte jeg Smerte ved at høre den. Mange af mit tidligere Livs Aar, der vare saa rige paa Eventyr, vandrede hurtigt forbi mit Sind, og jeg fandt den døende Mands Billed blandet næsten med dem alle. Hvilke endog hans Særegenheder monne være, mod mig havde han altid været trofast. Fra det første Øieblik, da jeg som en bortløben Dreng kom ombord i the John, lige indtil den Time, havde Moses Marble viist sig som en trofast, uinteresseret Ven af Miles Wallingford.

„Er han ved sin Bevidsthed?" spurgte jeg ængstlig.

„Da jeg sidst saae ham, troer jeg han var lidt fra sin Samling."

„Maaskee han ogsaa var det; men han er nu mere, om ikke ganske ved sin Samling. Der er Grund til at troe, at han endelig har følt nogen Indflydelse af Frelserens Opoffrelse. I den sidste Uge ere Beviserne herpaa blevne flere."

Der blev ikke talt mere mellem Lucy og mig over denne Gjenstand, men jeg gik ind i Kahytten hvor Marble laae. Det var et rummeligt, luftigt Lukaf for et Skib, og var ifølge min udtrykkelige Ordre indrettet til Lucys og hendes to Døttres Bequemmelighed; men som disse kjære selvfornegtende Væsner for længe siden velvilligen havde overgivet til deres gamle Vens Afbenyttelse.

Jeg har endnu ikke særligen omtalt disse to Piger, af hvilke den ældste hed Grace, og den yngste Lucy. Paa den Tid var den første netop femten Aar, og hendes Søster var to Aar yngre. Ved et besynderligt Træf lignede Grace min Søster meest, medens den sidste, den kjære, kloge, ligefremme, yndige lille Ting var sin Moder saa liig i samme Alder, at jeg ofte tog hende i mine Arme og kyssede hende, naar hun ytrede en eller anden forstandig Tanke, eller naar hendes glade velklingende Latter lød som det havde været hendes Moders Sædvane for tyve Aar siden. Ved saadanne Leiligheder pleiede Lucy at smile, og undertiden overfoer en let Rødme hendes Ansigt; thi jeg kunde see, at hun godt forstod Bevæg-

grunden, der saa pludselig førte mig tilbage til mine Barndoms Dage og min barnlige Hengivenhed.

Ved den nærværende høitidelige Leilighed vare begge Pigerne i Kahytten, idet de kjæmpede for at være fattede, og gjorde alt hvad der stod i deres Magt for at lindre den døende Mand. Grace, den ældste, var naturligviis den meest active og virksomme, da hendes Søsters Ungdom vakte Mistillid; dog kunde denne Moderens lille Contrafei ikke holdes ganske i Baggrunden, da Hjertet og Ønsket at være til Nytte tilskyndede hende til at dele Søsterens Pligter.

Jeg fandt Marble ved sin fulde Samling, og den Maade, paa hvilken han ængstlig undersøgte alle de deeltagende Ansigter, som nu vare samlede om ham, viiste hvor nøiagtigt han bemærkede de Nærværende og Fraværende. To Gange gjennemgik han os alle, inden han talte med den rallende Stemme, der pleier at forudgaae Døden.

„Kald paa Neb," sagde han. „Jeg tog Afsked med Styrmændene og alle Folkene igaar, men jeg anseer Neb for een af Familien, og gjemte ham tilsidst."

Dette vidste jeg var sandt, skjøndt jeg med Forsæt holdt mig borte fra en Scene, som jeg vidste, vilde blive gjentaget for mit Vedkommende. Neb blev følgelig kaldt, og ikke en Stavelse blev yttret mellem os, førend den Sorte stod lige udenfor den Kreds, som min Kone, mine Børn og jeg dannede. Moses bemærkede med Skinsyge dette Arrangement, og det lod til at han var misfornøiet over at see sin gamle Skibskammerat holde sig saameget i Afstand i dette høitidelige Øieblik.

„Jeg veed nok, at Du kun er en Nigger, Neb," fik den gamle Somand endelig fremstammet; „men Dit Hjerte vilde gjøre en Konge Ære. Jeg skatter det næst efter Miles's, og det er saa meget som der kan siges om noget Menneskes Hjerte. Kom nærmere, min Gut, ingen der er her tilstede vil bære Nag til Dig for denne Frihed."

Lille Lucy trak sig øieblikkelig tilbage, og trak Neb ind paa den Plads hun for selv havde indtaget.

„Gud velsigne Dig for det, Du Lille," sagde Marble. „Jeg kjendte ikke Din Moder, da hun var i Din Alder, men jeg kan see at den ene Katblok er ikke mere lig den anden, end Du ligner det hun var i Din Alder; bliv ved at ligne hende, min Kjære, og da vil Din Fader føle sig lige saa lykkelig ved sin Datter, som han er det ved sin Kone. Nu vel, der er ingen, der mere fortjener sin Lykke end Miles — en Lykke, som kommer ved Guds Forsyn, mener jeg, min kjære Madam Wallingford," idet han rigtig udtydede et sorgfuldt Udtryk i Lucys Øine; „thi takket været Deres Undervisning, forstaaer jeg nu, at der er en guddommelig Styrer af al vor Lykke, hvadenten vi ere iland eller tilsøes, sorte eller hvide."

„Ikke en Spurv falder til Jorden uden hans Villie, Capitain Marble," sagde min Kone med sin blide, alvorlige Stemme.

„Ja, saaledes forstaaer jeg det nu, skjøndt der var en Gang jeg kun tænkte lidet paa saadanne Ting. Saaledes var det ved Guds Villie, Neb, og overeensstemmende med hans Hensigter at bringe os tre, da vi led Skibbrud

med the Dawn, til vor nuværende Lykke, og den Sindsstemning hvori vi ere; dersom jeg nogensinde skulde bruge Ordet Lykke igjen, hvilket jeg rimeligviis af gammel Vane vil gjøre, maa de alle forstaae, at jeg dermed mener den Lykke Guds Forsyn skjenker. Ja, Madam Wallingford, jeg fatter det fuldkommen, og skal aldrig glemme Deres Godhed, hvilket har viist sig at være den bedste, det guddommelige Forsyn har skjenket mig. Jeg har sendt Bud efter Dig, Neb, for at tale et Afskedsord med Dig, og for at give Dig en gammel Mands Raad, inden jeg forlader denne Verden for bestandig."

Neb begyndte at vride sine Hænder, og jeg saae at Taarerne glindsede i hans Øine; thi han havde længe og vedholdende næret stor Hengivenhed for Marble. Naar Mennesker have gjennemgaaet saa meget sammen, som vi tre, forekommer virkelig de ubetydelige Sorger, som hver Dag i Livet medfører, saa intetsigende, at vor Forbindelse synes at være af en langt stærkere Natur, end de sædvanligere Baand, der knytte Menneskene til hinanden.

„Ja, Sah, Capitain Marble, Sah; Hvad er Dem Ønske? Sah," spurgte Negeren, idet han kæmpede for at undertvinge sin Sorg.

„At give nogle faa Raad, Neb, at tage Afsked med mine Venner, og derpaa at udstrege mit Livs Skibsartikler. Alderdom og streng Tjeneste, Neb, har bragt mig til at stikke ud paa Touget til Tamp. Stopperen har arbeidet sig los, nogle faa Soer til, og Skroget vil rage i Drift. Det forholder sig anderledes med Dig, der er i Dit

Livs Foraar, og en flink Gut er Du paa en Raa og til Roers. Mit Afskedsord til Dig, Neb, er, at vedblive som Du har begyndt. Jeg siger ikke, at Du jo ikke har Dine Feil (hvilken Nigger er fri for dem), men Du er en god Knos og ligesaa sikker paa at blive funden paa Din Post, som Pumperne. For det første er Du en gift Mand, og skjøndt Din Kone kun er en Niggerinde, er hun Din Kone og Du maa holde ved hende gjennem tykt og tyndt. Tag Din Herre til Exempel, og bemærk hvorledes han elsker og kjæler for Din Frue." (her trykkede Lucy sig omt tættere til min Side) „og dernæst hvad Dine Børn angaae, da opdrag dem efter Madam Wallingfords Raad. Du kan aldrig fare under bedre Instructioner end hendes, hvilket jeg veed af Erfaring. Bær Omsorg for, at Din Hector vænner sig af med at bande, som han har begyndt paa, thi hvad der er begyndt i Synd er temmelig sikker paa at ville faae en brat Ende. Søg først at tale ham tilrette, og hjelper det ikke, saa tamp det ud af ham. Tampen er en ypperlig Ting for Drenge. Hvad Dig selv angaaer, Neb, saa vedbliv som Du har begyndt, og Herren vil have Barmhjertighed med Dig inden Reisen er endt."

Her standsede Marble af Udmattelse; skjøndt han gjorde et Tegn til Neb, ikke at røre sig, da han havde mere at sige. Efter at have hvilet sig lidt følte han under sin Hovedpude, hvorfra han fremdrog en meget gammel Tobaksdaase, famlede paa den indtil han aabnede den, tog en lille Bid, og lukkede Daasen igjen. Alt dette skete meget langsomt, og med en døende Mands usikkre,

svage Bevægelser. Da Laaget var lukket, rakte Marble Daasen hen til Neb, og tog atter fat paa sin Tale.

„Brug den for min Skyld, Neb," sagde han. „Den er fuld af fortreffelig Tobak og Daasen har tredive Aars Lugt i sig; thi saa længe har den seilet med mig. Den Daase har været i ni Fægtninger, syv Vrag, og har seet mere Baadstjeneste end de fleste Londonner Flodfolk eller nogen af alle Whitehallerne. Blandt andre Bedrifter, har den fire Gange været Jorden rundt, foruden det at den saa at sige i Mørke er gaaet gjennem Magellan-Strædet, som Din Herre og Du veed ligesaagodt som jeg. Tag derfor Daasen, Knøs, og pas paa, at Du aldrig kommer andet end af den bedste Svinehale i den, thi den har kun været brugt dertil. Og nu, Neb, et Ord om en lille Tjeneste Du skal vise mig, naar Du kommer hjem. Spørg først Din Herre om Tilladelse, gaae derpaa op til Willow-Cove og bring Kitty og hendes Børn min Velsignelse. Det er let gjort naar en Mand begiver sig paa Veien med godt Mod. Alt hvad Du har at gjøre, er, at gaae op til Vigen, og sige, at jeg bad Gud velsigne dem alle, før jeg døde. Troer Du at Du kan erindre det?"

„Jeg forsøge, Capitain Marble, Sah, ja, Sah, jeg forsøge alt jeg kan, omendskjøndt jeg ikke er lærd."

„Maaskee det var bedre at De betroede mig denne Forretning," sagde min Kone, med sin velklingende Stemme.

Marble blev glad og syntes med Glæde at modtage dette Tilbud.

„Jeg vilde nødig gjøre Dem saa megen Uleilighed," svarede han; „men jeg føler mig taknemmelig for Tilbudet. Godt da, Neb, Du kan altsaa udelade Velsignelsen, siden Din Frue er saa god — stop lidt, Du kan give den til Chloe og hendes lille Familie; alle undtagen Hector, jeg mener ikke til ham med mindre han holder op med at bande! Saasnart som han gjør det, lad ham saa faae sin Part. Giv mig nu Din Haand, Neb. Farvel, min Gut, Du har været mig tro, og Gud velsigne Dig derfor. Du er kun en Nigger, veed jeg; men der er een, i hvis Øine Din Sjel er lige saa dyrebar, som mangen en Prindses eller Præsts."

Neb rystede Haand med sin gamle Chef, brød ud af Kredsen styrtede ud i Stirritsen, og hulkede som et Barn. Marble tøug imidlertid, for at gjenvinde sin Fatning, der var bleven sat lidt i Bevægelse ved de Følelser den Sorte lagde for Dagen. Saasnart som han følte sig lidt fattet, famlede han omkring i sin Køie til han fandt de to smaa Papirs-Æsker, af hvilke hver indeholdt en smuk Ring, hvilke, som det lod, han havde kjøbt i denne Hensigt, da han sidst var i Havn. Disse Ringe gav han mine Døttre, der hulkende modtog Gaven, ihvorvel de tydeligen og paa en naturlig Maade tilkjendegav de venlige Følelser de nærede for ham.

„Eders Fader og jeg har gjennemgaaet mange Besværligheder og Prøvelser sammen," sagde han, „og jeg elsker Eder alle endog høiere end mine egne Slægtninge. Jeg haaber at dette ikke er Uret, Madam Wallingford,

thi jeg kan ikke gjøre andet. Jeg har allerede givet Drengene og Eder, Forældre, mine Amindelser, og jeg haaaber, at I alle undertiden vil erindre den gamle Ulk, som Gud i sin Viisdom kastede som Hittegods paa Eders Vei, for at han kunde drage Nytte af Eders Selskab. See der, Eders Polarstjerne, I Unge," idet han pegede paa min Kone. „Hav stedse Gud i Tankerne, og giv denne retskafne Kone den næste Plads i Eders Hjerter, ikke at jeg vil sige et Ord, eller tænke det ringeste om Eders Fader, der paa sin Viis er en hæderlig Karl, men naar alt kommer til alt skulde unge Piger efterligne deres Moder, naar de have en saadan Moder som Eders, da den bedste af Fædre sakker langt agterud i Blidhed og andre Dyder."

Pigerne græd uden Tilbagehold, og Marble tog, efter at have ventet faa Minutter, høitidelig Afsked med alle mine Børn, idet han bad alle, med Undtagelse af Lucy og mig, at forlade Kahytten. Der forløb en Time i Samtale med os to, i hvilken Moses hyppigen formanede mig til at lytte til min Kones gudfrygtige Raad; thi han viiste megen Ængstlighed for min Sjels tilkommende Lykkalighed.

„Jeg har generaliseret en heel Deel over denne Affaire med **Smudge**, paa hele denne Reise," vedblev han, „og jeg har havt svære Tvivl angaaende denne Handling. Madam Wallingford har alligevel lettet mit Sind i denne Henseende, ved at vise mig, hvorledes jeg skal velte Byrden af denne, saavelsom af alle mine andre Synder, over paa Christi Kjerlighed. Det er ryggesløst

at ønske at fare med et Skib, efter at alle Tømrene have arbeidet sig los i det, og nu er der intet uden Dem, der holder mig fast til Livet. Jeg tilstaaer at det er haardt at skilles, og mit Sind har havt sine Svagheder i den Anledning. Dog Miles, min kjære Dreng, thi Dreng er De endnu i mine Øine, der er Trøst i at see fremad. Følg Deres Kones Anviisninger, og naar Reisen er endt ville vi alle samles i een og samme Havn."

„Det glæder mig overmaade meget, Moses, at finde Dem i denne Sindsstemning," svarede jeg. „Siden De skal forlade os, vil De ikke efterlade een af Navnet Wallingford, der ikke vil glæde sig ved denne Udsigt for Fremtiden. Hvad Deres Synder angaaer, da har Gud baade Magten og Villien til at lette Dem fra Deres Byrde, naar han finder Dem bodfærdig, og at De tager Tilflugt til hans velsignede Søns Naademidler. Dersom der er noget De herefter ønsker skal udrettes, da er dette en passende Tid til at underrette mig derom."

„Jeg har gjort et Testament, Miles, og De vil finde det i min Skriverpult. Der er nogle Bagateller til Dem og Deres, men De trænge ikke til Guld, alt det øvrige gaaer derfor til Kitty og hendes Børn. Der er alligevel et Punkt hvori jeg vakler meget, og jeg vil nu forelægge Dem det. Troer De det ikke mere passende for en Sømand at blive begravet i det blaa Hav, end at blive stuvet ned paa en Kirkegaard? Jeg kan ikke lide Gravstene, da jeg har havt for meget med dem at gjøre i

min tidligste Ungdom, og det forekommer mig som jeg trænger til rum Sø. Hvad er Deres Mening, Miles?"

„Det maa De selv afgjøre. Deres Ønsker vil være os en Lov."

„Sur mig da ind i en Køie, og sæt mig overbord paa sædvanligviis. Jeg har undertiden troet, at det vilde være godt at ligge ved min Moders Side; men hun vil tilgive en gammel Sømand, at han foretrækker det salte Hav for en af Eders Landsby Kirkegaarde."

Efter denne havde jeg adskillige Sammenkomster med den gamle Mand, men han talte ikke mere om sin Begravelse, hans Eiendom, eller hans dødelige Afgang. Lucy læste hver Dag to eller tre Gange i Bibelen for ham, og hun bad ofte med ham. Ved en af disse Leiligheder hørte jeg en sagte sød Stemme nær ved hans Køie, og da jeg fikkede overbeviste jeg mig om, at det var min lille Kjæledægge, min Datter Lucy, der den Gang kun var tretten Aar, læsende anden Gang et Capitel, som hendes Moder, kun for en halv Time siden havde gjennemgaaet, ledsaget af nogle af hendes egne Bemærkninger. Commentarene manglede nu; men Stemmen havde den samme blide Alvor, den samme søde Afvexling i Tonen, og den samme indtrængende Tydelighed som hendes Moders."

Marble levede indtil vi vare komne indenfor Golfstrømmen, og døde blidt uden et Suk, med hele min Familie, Reb og Overstyrmanden, forsamlede om hans Køie. Den eneste Ting, der betegnede hans Endeligt var et besynderligt, betydningsfuldt Blik, som han fæstede

paa min Kone, ikke en Minut før hans sidste Aandedrag. Der laae han, det blotte Spor af den fiirskaarne, haardføre Somand jeg en Gang havde kjendt, et Barn i Hensyn til physisk Kraft, og især med at gjøre den sidste store Overgang. Væsentlige som de Forandringer vare, der vare foregaaede i Mandens Ydre, fra den Tid jeg havde kjendt ham i hans fulde Kraft, troer jeg dog at den aandelige og intellectuelle Deel af hans Væsen havde undergaaet en endnu større Forandring, end den Legemlige. Dette Blik var vistnok fuldt af Resignation og Haab; og vi havde Grund til at troe at denne raa men ærlige Skabning, blev skaanet længe nok til at fuldende hans Tilværelses oprindelige Hensigt.

Ifølge hans eget alvorlige Ønske, men rigtignok smertelig for min Kones og mine Døttres Følelser, begravede jeg de jordiske Levninger af min gamle Ven i Havet, sex Dage førend vi fik Land i Sigte.

Og nu staaer der kun tilbage at tale om Lucy. Jeg har udsat denne behagelige Pligt tilsidst, idet jeg forbigaaer en lang Aarrække, som var svanger med mange Forandringer, for at slutte med dette behagelige Thema.

De første faa Aar af mit Giftermaal vare fulde af Salighed for mig, jeg levede i en uafbrudt Følelse af Lykke. En Lyksalighed, som Manden kun kan hidlede fra en Forening med en Qvinde, hvem hans Forstand og Grundsætninger skatte i samme Grad, som hans Smag og Tilbøielighed drager ham til hende. Det er ikke min

min tidligste Ungdom, og det forekommer mig som jeg trænger til rum Sø. Hvad er Deres Mening, Miles?"

„Det maa De selv afgjøre. Deres Ønsker vil være os en Lov."

„Sur mig da ind i en Køie, og sæt mig overbord paa sædvanligviis. Jeg har undertiden troet, at det vilde være godt at ligge ved min Moders Side; men hun vil tilgive en gammel Sømand, at han foretrækker det salte Hav for en af Eders Landsby Kirkegaarde."

Efter denne havde jeg adskillige Sammenkomster med den gamle Mand, men han talte ikke mere om sin Begravelse, hans Eiendom, eller hans dødelige Afgang. Lucy læste hver Dag to eller tre Gange i Bibelen for ham, og hun bad ofte med ham. Ved en af disse Leiligheder hørte jeg en sagte sød Stemme nær ved hans Køie, og da jeg kikkede overbeviste jeg mig om, at det var min lille Kjæledægge, min Datter Lucy, der den Gang kun var tretten Aar, læsende anden Gang et Capitel, som hendes Moder, kun for en halv Time siden havde gjennemgaaet, ledsaget af nogle af hendes egne Bemærkninger. Commentarene manglede nu; men Stemmen havde den samme blide Alvor, den samme søde Afvexling i Tonen, og den samme indtrængende Tydelighed som hendes Moders."

Marble levede indtil vi vare komne indenfor Golfstrømmen, og døde blidt uden et Suk, med hele min Familie, Neb og Overstyrmanden, forsamlede om hans Køie. Den eneste Ting, der betegnede hans Endeligt var et besynderligt, betydningsfuldt Blik, som han fæstede

paa min Kone, ikke en Minut før hans sidste Aandedrag. Der laae han, det blotte Spor af den stirskaarne, haardføre Somand jeg en Gang havde kjendt, et Barn i Hensyn til physisk Kraft, og især med at gjøre den sidste store Overgang. Væsentlige som de Forandringer vare, der vare foregaaede i Mandens Ydre, fra den Tid jeg havde kjendt ham i hans fulde Kraft, troer jeg dog at den aandelige og intellectuelle Deel af hans Væsen havde undergaaet en endnu større Forandring, end den Legemlige. Dette Blik var vistnok fuldt af Resignation og Haab; og vi havde Grund til at troe at denne raa men ærlige Skabning, blev skaanet længe nok til at fuldende hans Tilværelses oprindelige Hensigt.

Ifølge hans eget alvorlige Ønske, men rigtignok smertelig for min Kones og mine Døttres Følelser, begravede jeg de jordiske Levninger af min gamle Ven i Havet, sex Dage førend vi fik Land i Sigte.

Og nu staaer der kun tilbage at tale om Lucy. Jeg har udsat denne behagelige Pligt tilsidst, idet jeg forbigaaer en lang Aarrække, som var svanger med mange Forandringer, for at slutte med dette behagelige Thema.

De første faa Aar af mit Giftermaal vare fulde af Salighed for mig, jeg levede i en uafbrudt Følelse af Lykke. En Lyksalighed, som Manden kun kan hidlede fra en Forening med en Qvinde, hvem hans Forstand og Grundsætninger skatte i samme Grad, som hans Smag og Tilbøielighed drager ham til hende. Det er ikke min

Mening at man skal troe, at de Aar som fulgte efter, vare i ringeste Maade mindre lykkelige; thi i visse Henseender have de været det end mere, og ere vedblevne at voxe i Lyksalighed, lige til nærværende Time; men fordi Tid og Sædvane endelig saavidt vænnede mig til denne inderlige Forbindelse med Reenhed, Dyd, qvindelig Uegennytte og qvindelig Delicatesse, at jeg, dersom jeg pludselig var bleven min Kone berøvet, vilde have savnet dem, som Ting, der vare incorporerede i min virkelige Tilværelse, næsten lige saameget, som jeg i de første Aar af mit Ægteskab nød dem, som Ting, der hidtil vare ukjendte for mig.

Endogsaa naar jeg nu rider over Clawbonnys Marker, kalder jeg med rolig Fryd, og jeg tør vel sige med ydmyg Taknemmelighed, tilbage i min Erindring, den Maade, paa hvilken hine velsignede tidligere Aar af mit Ægteskab svandt. Det var den Periode, da Lucy i Sandhed deeltog i enhver af mine Tanker. Hun ledsagede mig paa mine daglige Ride- og Kjøretoure, og lyttede med kjerlig Interesse og den meest overbærende Opmærksomhed til enhver Tanke, der undslap mine Læber; idet hun gjengav mig Tanke for Tanke, Følelse for Følelse, Latter for Latter og leilighedsviis Taare for Taare. Ikke en Følelse kunde opstaae i mit Bryst, der ikke mødte Gjenklang i hendes, ingen spøgefuld Idee vækkes, uden at hendes kloge men tugtige Lune forøgede dens Virkning ved Medfølelse. Disse vare de Aar, i hvilke Planerne bleve lagte og udførte til

de største Forbedringer ved Clawbonnys Bygninger, Lyst-Anlæg og Marker. Vi byggede efter en udstrakt Plan, ikke alene Udhuse og Stalde, der passede bedre efter vore nuværende Midler, og mere udvidede Leveviis, end den, der vare blevne fort i min Faders Tid; men som jeg tidligere har anført, vi udvidede Hoved-Bygningen, idet vi bibeholdt dens morsomme Sammenblanding og iregulaire Architectur. Efter at have tilbragt den første Sommer efter vort Bryllup paa denne Maade, sagde jeg Lucy, at det var paa Tide at standse med at bygge og forbedre mit eget Sted, for at der kunde blive ydet det Sted, hun havde arvet efter Mrs. Bradfort, nogen Opmærksomhed, da dette ogsaa var en gammel Familieeiendom.

„Tænk ikke derpaa, Miles," sagde hun. „Hold Riversedge i god Stand, og ikke videre. Rupert (som den Gang levede og beboede det) vil paasee at intet bliver ødelagt; men Clawbonny, det kjere Clawbonny, er en Wallingfords rette Hjem. og Du maa huske at jeg nu er en Wallingford. Dersom denne vor dyrebare Dreng skal leve og blive Mand, og gifte sig, kan han afbenytte den gamle West-Chester Eiendom, indtil vi overgive ham Besiddelsen heraf."

Denne Plan er ikke bogstavelig bleven gjennemført; thi Miles, min ældste Søn, boer hos os paa Clawbonny om Sommeren; og hans lystige Drenge spiller nu Boldt paa en Mark, der ganske er bleven offret til deres Tumleplads.

Den Periode, der fulgte efter de første sex Aar af min Forening med Lucy, var ikke mindre lykkelig end den første havde været, skjøndt den antog en anden Charakteer. Vore Børn kom nu med i Betragtning, ikke som blot Legetøi, og smaa Væsner, der skulde elskes omt og pleies, men som Skabninger, der besidde Guds Billed i deres Sjel, og hvis tilkommende Charakteer tildeels afhænger af vor Underviisning. Den Maade paa hvilken Lucy opdrog sine Børn, og ved blide Midler ledede dem til Dyd og Sandhed, har altid været Gjenstand for min dybeste Beundring og Taknemmelighed. Hun har ledet dem ved sand Kjerlighed. Jeg erindrer aldrig at have hørt hendes Stemme hæve sig i Vrede mod noget menneskeligt Væsen, saa meget mindre mod hendes eget Afkom; men naar hun nogensinde har anvendt Bebreidelser, har det været i Interessens og Kjerlighedens Sprog, mere eller mindre forøget med Strenghed, eftersom Omstændighederne fordrede det. Resultatet er bleven alt hvad det kjerligste Haab kunde lade forudfole.

Naar vi reiste havde vi alle vore Børn med, og en ny Tidsregning for Lyksalighed, forhøiet ved den stærkeste huslige Hengivenhed, aabnede sig for os. Enhver der har seet Verden, har erfaret paa hvilken Maade vor intellectuelle Tilværelse, saa at sige udstrækker sig; men ingen uden den der har forsøgt det, kan bevidne den dybe, hjertelig følte Tilfredshed, der er i at opnaae denne Udvidelse af det moralske Væsen, i nøie Samfund med dem vi elske

høieſt paa Jorden. Lucy nød ret alt hvad hun ſaae og lærte, paa vort første Beſøg paa den anden Halvkugle; hendes yngſte Barn — alle vore fire Børn vare fødte i de første otte Aar af vort Ægteſkab — hendes yngſte Barn var den Gang langt over den ſpæde Alder, og hun havde Frihed til at nyde den forhøiede Lykſalighed hendes Afkom ſkjenkede hende. Hun havde dannet ſin Aand ved Læsning, og iſær var hendes hiſtoriſke Kundſkaber paa rede Haand til fælleds Oplysning for alle. Hun pralede ikke med ſin Kundſkab; men alt blev fremført paa en Maade, ſom om enhver havde Ret til at drage Nytte deraf. Det var ved ſaadanne Leiligheder jeg følte, hvor uendelig vigtigt det er, at have en Ledſagerſke, hvis Aand er dannet og udviklet. Lucy havde altid været intelligent, men jeg havde ikke fuldkommen kjendt hendes Overlegenhed i den Henſeende, førend vi reiſte ſammen blandt den gamle Verdens frugtbare Erindringer og Scener. At Amerika er det første Land i den ældre og nyere Tidsalder, kan jeg ikke fragaae. Hele Verden ſiger det, og hvad hele Verden ſiger, maa være ſandt. Ikke deſtomindre vil jeg vove at anføre, at under ellers lige Omſtændigheder, og der hvor der i det Hele taget er Diſpoſition til at tænke, er den intellectuelle Tilværelſe af enhver Amerikaner, der gaaer til Europa, mere end fordoblet i ſin indvortes Styrke og Virkſomhed. Dette er Landet for Handling, ikke for Tanke og Speculation. Menneſkene frembringe Reſultater, ved en arbeidende Virkſomhed, ikke ved en

raisonerende. Dernæst har den Mangfoldighed af Gjenstande og Begivenheder, der i de gamle Lande bidrage til at levendegjøre Sjelskræfterne, intet som kan sammenlignes dermed her. Det er denne Mangel paa Nutid og Fortid, der foraarsager, at Amerikaneren, i det Øieblik han bliver speculativ, styrter sig ind i Fremtiden. Denne Fremtid lover meget, og kan i en vis Grad retfærdiggjøre hans Svaghed. Lad os alligevel tage os iagt for at den ikke leder til Skuffelse.

Naar alt kommer til alt har jeg fundet, at Lucy er bleven mig kjæreſt, og den dyrebareſte Ledsagerske, efter at vi begge ere komne over de Halvtreds. Luften er ikke mere gjennemsigtig end hendes rene Sjel, og jeg tyer altid til den for at søge Raad, Medfølelse og Bistand, med en Fortrolighed og Tillid, som kun Erfaringen kunde retfærdiggjøre. Som vi drage nærmere mod dette Livs Slutning, finder jeg, at min Kone gradeviis løsner denne Verdens Baand — undtagen med Hensyn til hendes Kjærlighed til sin Mand og sine Børn — og fæster sit Blik paa den tilkommende Verden. Idet hun saaledes med en Sandhed og Naturlighed, der er ufravigelig riglig, fuldkommer hendes Tilværelses store Maal, er intet tilbagevirkende, intet der i ringeste Grad har Skin af Overtro, intet der hidrører fra Lidenskaberne, eller hendes Pligter i Livet blandet med hendes Gudsfrygt. Min Familie har som dens qvindelige Hoved, altid været dybt gjennemtrængt af Religionen; men det er Religion i dens behageligste

Skikkelse — Religion, der ikke har noget Anstrøg af Puritanisme, og i hvilken Synd og uskyldig Munterhed aldrig bliver forvexlet. Det er den gladeste Familie jeg kjender, og dette maa jeg uforbeholdent tro, fordi den, i Forening med den Godhed den nyder, under Guds Velsignelse, gjør den rette Forskjel mellem de Ting som Guds Ord har forbudt, og de som hidrøre fra de exalterede Følelser hos en Klasse af Theologer, som da de bestandig prædike Troeslærdommen, have reguleret deres moralske Underviisning, som om de i deres Hjerter ene satte al deres Fortrøstning til Formuenheden af en Skole af gode Værker, som har havt sin Tilværelse i deres egen sygelige Indbildning. Jeg føler den dybeste Taknemmelighed mod Lucy, fordi hun har inprentet vore Børn den høiste Sands for deres Pligter, medens de ere aldeles befriede for Hykleri og for alle hine Overdrivelser og Troesbekjendelser, som saa mange forvexle med Gudsfrygt af et renere Udspring.

Nogle af mine Læsere kunde føle sig nysgjerrige efter at erfare, hvorledes Tiden havde behandlet os ældre Folk, thi ældre ere vi i Sandhed blevne. Hvad mig selv angaaer, da nyder jeg en blomstrende Alderdom, og troer, at jeg idetmindste seer ti Aar yngre ud end jeg er. Dette er en Følge af Maadeholdenhed og Bevægelse. Lucy var afgjort en tiltrækkende Kone indtil hendes halvtredsindstyvende Aar, idet hun endnu til den Tid vedligeholdt sin Ungdoms Friskhed. Jeg finder hende endnu smuk, og gamle Neb pleier, naar han er i Lune til at smigre, at

tale om hver af mine Døttre, som hans „smukke unge Missus," og om min Kone, som hans „smukke gamle Missus."

Og hvorfor skulde Lucy Hardinge ikke vedblive at beholde mange Rester af hine Yndigheder, som gjorde hende saa elskelig i hendes Ungdom? Frimodig, uskyldig, opigtig, sandhedskjerlig, sagtmodig og retfærdig, kunde hendes Sjel neppe undgaae at meddele nogle af dens velsignede Egenskaber til det Ansigt, der endogsaa nu saa følelig afspeiler dens Tilskyndelser. Jeg gjentager det, Lucy er endnu smuk, og i mine Øine ere endog hendes henrivende Døttre mindre smukke. Det at hun saa længe har været, og endnu er min Kone, danner ikke alene mit Livs Glæde, men dets Stolthed. Det er en Velsignelse for hvilken jeg ikke skammer mig ved at sige, at jeg daglig paa mine Knæ opsender Tak til Gud.

Ende paa anden og sidste Deel.